

Giới thiệu Ác Ma Khuynh Thành

Kiếp trước, mọi người coi nàng là một truyền kì sát thủ, một cỗ máy giết người, một người lãnh huyết vô tình. Một khi nàng đã nói "giết" thì mục tiêu căn bản không thể sống.

Kiếp này xuyên không nữ cường, nàng bị thế nhân coi là phế vật của Diệp gia, linh căn không có, linh mạch bị hủy, bị Diệp gia vứt bỏ.

Kiếp trước và kiếp này đều dị giới trong thế giới hoàn toàn khác, nàng đều bị người thân vứt bỏ nhưng bản thân lại không buông tay, bây giờ được trọng sinh vậy nàng liền sống một cách thật phấn khích.

Đối tốt với ta, ta liền liều mình hỗ trợ, không tiếc thứ gì.

Thương tổn ta, ta liền không từ thủ đoạn giúp người huyết tẩy một phen.

Ta là một cái phế vật trong phế vật thì thế nào? Dù có là nghịch thiên, ta cũng muốn lên đỉnh cao nhất.

Chỉ khi có năng lực tuyệt thế, ta mới có thể bảo vệ bản thân, bảo vệ những người ta muốn bảo vệ (nguyên văn là thù hận, mình muốn dịch một cách thuần Việt nhất, nếu bạn nào thích đôi chỗ dùng nguyên văn thì có thể góp ý lại với mình nha)

Có người hận nàng lãnh huyết, có người hận nàng cuồng ngạo (cuồng vọng + ngạo mạn), lại cũng có người vì tiềm lực của nàng mà nom nớp lo sợ.

Nhưng mà nàng cũng chẳng thêm để ý, vì nàng có tư cách để lãnh huyết, cũng có khả năng để cao ngạo.

Mời bạn cùng tiếp tục đón đọc truyện Ác Ma Khuynh Thành của tác giả Cửu Điều Vĩ Miêu Yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Các Người Chuẩn Bị Tốt Sao?

Dưới bầu trời đen mù mịt một mảnh tĩnh mịch, ngẫu nhiên vang lên một tiếng chim hót khiến màn đêm đen kịt bao phủ rừng rậm vài phần kinh ngạc.

Đột nhiên, vài tiếng súng cất ngang qua màn đêm yên tĩnh, vang vọng cả bầu trời.

Con gió đêm mang theo một tia âm lãnh thế nhưng mang đến vài tia huyết tinh (máu).

"Banggg!!", phía sâu trong rừng cây đột nhiên có tiếng nổ lớn, ngay sau đó là lửa lớn đến tận trời, trong nháy mắt đốt sáng cả màn đêm.

"Huyền..." theo sát sau đó là một tiếng rên rỉ thê lương, tuyệt vọng giống như tiếng thú mắc bẫy kêu đau, đau triệt nội tâm.

Dưới ánh lửa lớn kia dĩ nhiên lại là căn cứ địa của tổ chức sát thủ phe hồn nổi tiếng thế giới, phòng chừng thế nhân có nghĩ tới nát óc cũng chẳng thể nào đoán ra được cái tổ chức đệ nhất khủng bố, đệ nhất thần bí thế nhưng lại tại nơi rừng già thâm sơn cùng cốc xây dựng căn cứ.

Mà lại càng không thể tưởng tượng được là, tổ chức sát thủ này cỡ nào khủng bố thế nhưng lại bị hủy trong tay đứa nhỏ 17 tuổi. Cho dù đó là nhóm sát thủ đứng đầu trong bảng truyền kì, được mọi người gọi Từ Thần.

Dưới ánh lửa, nơi nơi đều là thi thể không trọn vẹn, khắp nơi đều là máu, giống như địa ngục nhân gian.

Một bóng dáng cô gái mặc quần áo nịt màu đen giống như vừa thoát phá oa nhi bàn (cái này giống như là suýt chết ấy, mọi người google nha), cả người bị thương ôm một người cũng đồng dạng mình, trên người không chỗ nào hoàn hảo, hơi thở tuyệt vọng đặc quánh bao phủ, nhưng lại không cách nào che giấu được sát khí của Từ Thần.

"Huyền..", nhìn miệng của Huyền lúc này đầy máu tươi, Băng Huyết lần đầu tiên cảm thấy chán ghét cái loại màu sắc này.

"Huyết nhi, muốn...hào hảo... sống sót, nhất định phải học được...hạnh phúc." Huyền nhìn dung nhan tuyệt sắc trước mặt, luyến tiếc thoáng qua trong nháy mắt.

Không có, hoàn toàn không có xem đủ. Bản thân kiên cường cỡ nào cũng không đủ, cứ tưởng sẽ mãi nhìn thấy nàng..Nhưng mà không sao, chỉ cần nàng tốt, chỉ cần nàng sống tốt.

Lệ, lần đầu tiên Băng Huyết rơi lệ, rơi không ngừng lại được, như vậy thật rất đau khổ.

Nhẹ nhàng, giống như ngọc trân lục bảo, nhẹ nhàng đặt người trong lòng xuống, khoe miệng nhẹ nhàng gọi lên, tuy rằng thân nhiên cười nhưng cũng khuynh thành tuyệt thế như vậy.

"Huyền, ta đáp ứng ngươi, kiếp sau Huyết nhi sẽ học được hạnh phúc.

Huyền, kiếp sau để Huyết nhi đến thù hận ngươi, được không?

Huyền, kiếp sau Huyết nhi nhất định sẽ đến tìm ngươi trước tiên

Chờ Huyết nhi."

Chậm rãi ngẩng đầu, xoay người, sát khí nháy mắt bùng nổ, giống như địa ngục tử thần, âm lãnh thị huyết.

"Các ngươi chuẩn bị tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Những người trước mặt Băng Huyết đều là mấy nhân vật thủ lĩnh của tổ chức, bình thường trên đường hô phong hoán vũ, lãnh huyết vô tình lúc này lại bị cái người hệt như ác ma địa ngục trước mặt dọa cho cả người phát run, thậm chí cả linh hồn đều cũng đang sợ hãi, đã sớm mất đi năng lực ngôn ngữ.

Sao... vì sao... một người có thể có như vậy năng lực khủng bố. Một người... một người như vậy đơn phương độc mã giết hơn một ngàn cái sát thủ, kia viên đạn đâm vào người nàng giống như không hề gây ra cái loại cảm giác gì.

"Các ngươi không nên thương tổn Huyền, lại càng không nên đem hắn đến áp chế ta. Nếu Huyền không có việc gì, chúng ta cùng lui về ẩn, nhưng mà, các ngươi lại lựa chọn chọc giận ta, không biết nghĩ sao, chọc giận địa ngục ác ma, kết cục chỉ có một, đó là

Đem huyết đến bình ổn."

"Các ngươi... chuẩn bị tốt sao?"

Nhìn thấy sắc mặt mấy người đối diện đã sớm xanh tím, hai mắt lờ lờ, cả người xụi lơ, Băng Huyết mỉm cười, nháy mắt biến thành một đạo bóng đen, phóng về phía trước, hàn quang loé ra, một mảnh thịt nát cùng với tiếng kêu thảm thiết tận trời bay ra.

Cực hình tàn khốc nhất cũng không gì hơn thế này, tận mắt nhìn thấy thịt trên người mình bị mảnh phiến cắt lấy, nhưng không có một đao đâm chết, lại đau không thể hôn mê, chỉ có thể trơ mắt nhìn, hồi hận, tuyệt vọng, đau khổ... nhưng lại không cách nào thay đổi.

Theo một đạo cuối cùng hạ xuống, Băng Huyết nhìn mấy người cả người run rẩy, năm ngón tay trái vừa động, vài đạo ngân quang loé ra, mấy người nháy mắt bị một sợi tơ vô hình buộc chặt lại cùng một chỗ, tay trái hơi dùng sức, nháy mắt phân thân, thi thể rơi xuống đã sớm không phân biệt là ai với ai, đều ngâm trong máu tươi điểm lệ.

Địa ngục, đây mới chân chính là địa ngục nhân gian.

Đi thẳng đến bên người Huyền, kia quần áo nịt đen đã sớm thấm đẫm máu tươi, kia dung nhan tuyệt thế đã sớm một mảnh trắng bệch, không có lấy một tia huyết sắc.

"n...", một tiếng kêu đau đớn, rốt cục vẫn chống đỡ không được, Băng Huyết té ngã trên mặt đất, hơi ngẩng đầu, hai mắt có chút mơ hồ, nhìn Huyền cách đó không xa, hai tay run run vươn ra từng chút từng chút hướng đến bên người Huyền.

Rốt cục... rốt cục, lại có thể nằm trong lòng Huyền, nhìn bầu trời đầy sao, thoải mái như vậy, hiện tại là đêm, là như vậy đẹp đẽ.

"Huyền, Huyết nhi mệt mỏi quá, lại buồn ngủ. Thật tốt, ta nghỉ ngủ một giấc này, khẳng định không người tới làm phiền. Rốt cục có thể hảo hảo mà ngủ. Huyền, nếu có kiếp sau, Huyết nhi nhất định sẽ học hạnh phúc, nhất định sẽ hảo hảo mà sống sót."

"Phá..", ánh lửa tận trời lại truyền đến một tiếng nổ, sáng ngời chói mắt đem cả toà nhà bao vây trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2: Ác Ma Trọng Sinh

Ở một cái hậu viện cũ nát trần đầy cỏ dại truyền đến từng đợt tiếng chim hót, ánh mặt trời lộ ra qua cái cửa sổ cũ nát phóng đến nội phòng(phòng trong buồng trong) nhỏ nhỏ. Phòng nhỏ, hẹp, dơ bẩn, đơn giản chỉ có cái giường nhỏ dùng hai mảnh gỗ đóng lại, lại không có trang sức gia cụ.

Lúc này trên giường nhỏ truyền ra một tiếng hừ nhẹ, cái mặt nhỏ dưới chăn mỏng cũ nát hơi giật giật, từ trong chăn cứng nhắc vươn ra một cái tay nhỏ bần hê hê, nhẹ nhàng bắt lấy nếp chăn.

Chủ nhân của cánh tay hơi mở hai mắt, bề ngoài nàng chỉ khoảng 5 tuổi, da mặt vàng như nến, tóc khô héo, nhưng lại có đôi tròng mắt sáng ngời lợi hại, giống như hết thấy nhân gian đều trốn không qua nổi đôi mâu này.

Đau...

Đây là cảm giác đầu tiên sau khi Băng Tuyết tỉnh lại. Không thể chịu đựng được, đau, đau như là sâu đến tận xương tuỷ, đau đến tận sâu trong linh hồn.

Đổi, là đổi linh hồn, cảm giác như toàn bộ linh hồn đều đang run rẩy, như là đang xét mệnh dung hợp giống nhau, cảm giác này làm cho Băng Tuyết thập phần không khoẻ.

Bất quá, cho dù là đau đớn khó nhin, nàng vốn là đã sống hơn chục năm trong cái địa ngục phệ hồn trên mặt vẫn không có nửa điểm biểu tình.

Giống như là đã qua nửa thế kỉ, đau đớn rốt cục cũng chậm rãi thối lui, nhưng là chuyện tình kẻ sâu đó lại làm cho Băng Huyết nàng không thể nào giữ cho tâm bình tĩnh trở lại.

Lại mở hai mắt, đôi mi thanh tú hơi nhắm lại, nhìn đôi tay nhỏ xa lạ trước mặt lại rõ ràng chịu sự chi phối của chính mình, Băng Huyết phá lệ phát ra một lần ngốc.

"Diệp gia Tiểu Thất sao? Năm tuổi...Linh hồn xuyên qua sao?" Phục hồi lại tinh thần, xem lại chút ít dữ liệu đơn giản trong đầu, cuối cùng rốt cục thừa nhận, nàng thế nhưng xuyên không vốn dĩ chỉ có trong tiểu thuyết.

"Như vậy..." Chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ nắng dương quang, mỉm cười:"Nếu ông trời khiến cho ta trọng sinh, như vậy Băng Huyết ta liền hoàn toàn trọng sinh, không bị kẻ nào khống chế, tại dị giới này sống ra cuộc sống ta yêu thích. "

Cúi đầu nhìn thân thể gầy nhỏ yếu ớt, quần áo đơn bạc cũ nát, còn không có nổi một cái chăn bông, lại ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, căn phòng nhỏ hẹp trừ chính mình cùng cái giường nhỏ, chả còn đồ đạc gia cụ gì. Bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy đi xuống giường, tuy rằng cả người đau đớn vô lực, lại cũng không cản trở được động tác của Băng Huyết.

Băng Huyết đột nhiên cảm thấy có chút may mắn, may mắn nàng kiếp trước sinh hoạt tại nơi không khác gì địa ngục, mỗi ngày lại tiếp nhận huấn luyện địa ngục. Băng không lấy tình trạng bây giờ của nàng, người thường không có tinh thần lực cùng linh hồn lực tuyệt đối không làm được, phải biết có bao nhiêu mệt mỏi cùng đau đớn.

Cứng ngắc ra khỏi phòng, đi vào phía nội viện, nhìn toàn bộ tiểu viện, trừ bỏ cũ nát, nàng không tìm thấy có từ nào để hình dung nơi này nữa.

"Diệp gia Tiểu Thất, hẳn là con của người đứng hàng lão thất mới đúng, vì sao lại chỉ một thân một mình sống ở chỗ này?" Băng Huyết đi đến cái ghế duy nhất trong viện ngồi xuống, hưởng thụ ánh nắng ấm áp khó có được, suy tư về thân phận của thân thể này.

Lúc này, một trận tiếng chạy từ ngoài cửa truyền đến, càng ngày càng gần, đánh gãy suy tư của Băng Huyết, mở mắt nhìn về phía cửa. Cửa nhỏ lung lay sắp đổ bị đẩy ra từ bên ngoài, một gã quần áo hoa lệ, nước da trắng nõn, đại khái khoảng 6-7 tuổi, trong tay cầm theo một cái thực hộp(hộp đựng thức ăn) đi tới. Sau khi tiến vào còn không quên đẩy lại cửa về chỗ cũ.

Nam hài này nhìn thật đáng yêu, ánh mắt to tròn, lông mi dài, làn da trắng nõn, có thể khiến rất nhiều thiếu nữ ghen tị phát cuồng. Trường bào đơn giản nhưng không mất đi quý khí, ngọc thạch phi thủy bên hông liếc mắt một cái liền biết giá trị xa xỉ. Thất lung bên sườn lộ ra bảo kiếm quý giá, chuỗi kiếm khảm một viên bảo thạch màu lam loé loé sáng, phụ trợ giá trị bảo kiếm.

Băng Huyết nhìn nam hài, lộ ra ánh mắt khó hiểu, vì sao nội gia tộc tiểu thiếu gia lại đến tiểu viện trừ rách chính là rách của nàng, mà xem bộ dáng quen thuộc của hắn, chẳng lẽ lại là khách quen nơi này.

"Thất muội muội, người hẳn là đang đói bụng đi. Mau đến xem caca mang cho người thứ gì ngon nè." Nam hài hoàn toàn không phát hiện ra người trước mặt mình vốn đã không phải tiểu cô nương mình quen thuộc, chính là cười thật lớn, vẻ mặt tươi cười nhìn Băng Huyết, đơn thuần, đáng yêu.

"Ca ca?" Băng Huyết kinh ngạc nhìn qua nhìn lại tra xét mình cùng nam hài, ca ca muội muội? Đây địa vị không phải cách xa bình thường đâu nha.

Nhưng mà Băng Huyết nửa ngày cũng không có giải thích nổi, ngẩng mặt một lần nữa đem ánh mắt dò đến khuôn mặt nhỏ bé kia, nhìn thế nào cũng thấy nàng chính là ngày ngọc bộ dạng cùng với tay nhỏ bé run run.

"Có gì không đúng sao?" Băng Huyết cúi đầu nhỏ làm cho chính mình nhìn càng giống tiểu oa nhi năm tuổi, dù sao thực sự thân thể này cũng mới có năm tuổi.

"Thất muội muội?" Đột nhiên tiểu bóng dáng đi tới trước mặt lại khiến Băng Huyết có chút sửng sốt, trên mặt tuy không hiện ra biểu tình quá lớn, nhưng trong lòng lại kinh ngạc nửa ngày không thể bình tĩnh, này thoát nhìn chỉ là tiểu nam hài 7 tuổi thế nhưng lại có tốc độ như vậy. Chẳng lẽ nàng không phải là xuyên qua đến một cái thế giới cổ đại bình thường??

Không hề cho nàng nhiều thời gian tự hỏi, thân thể nhỏ gầy đã bị kéo vào một cái ôm ấm áp. Ấm áp thật lâu khiến cho Băng Huyết phục hồi tinh thần lại, trong lòng tự nhiên lại dậy sóng. Trừ Huyền, nàng chưa bao giờ gần gũi người ngoài, càng đừng nói là bị ôm ấp như thế này, phỏng chừng thân thủ đứa nhỏ này có điểm kì lạ, nhưng mà chính mình lại không nổi dậy hấn ra, vẫn là chính mình tham luyện này ấm áp, vẫn là bản năng thân thể này quá phá.

"Thất muội muội, ngươi có thể nói chuyện? Ngươi thực sự có thể nói chuyện? Trời ạ, thật tốt quá. Vừa rồi không phải ta nghe lầm đúng không, Thất muội muội vừa mới kêu ta là ca ca đúng không, có đúng hay không?" m thanh nam hài run run vang lên bên tai, kia vui sướng, kia thoải mái làm cho tâm lạnh như băng Băng Huyết chậm rãi sinh ra lo lắng.

Đúng vậy, nàng đã trọng sinh, không còn là cỗ máy giết người lạnh như băng của kiếp trước. Nàng đã đáp ứng Huyền, kiếp sau nàng nhất định sẽ học được hạnh phúc.

Ngẩng đầu, nhìn cặp mắt to kia tràn đầy kinh hi lại mang theo kì vọng, đôi mắt Băng Huyết xuất hiện ý cười thần nhiên.

"Ca ca." Nghe được thanh âm mình mong muốn, nam hài rốt cuộc không khống chế được cảm xúc của mình, tràn đầy vui vẻ ôm lấy Băng Huyết, hưng phấn hoan hô, giống như là hướng toàn thế giới tuyên bố, muội muội của hấn không có việc gì, muội muội của hấn rất tốt, muội muội của hấn rất thông minh nha.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3: Thần Kì Thế Giới

Băng Huyết nhìn nam hài, trong lòng đối với cái gia tộc này lại càng thêm hiếu kì, là như thế nào gia tộc mới có thể làm cho nam hài 7 tuổi có bậc này tâm trí, như vậy ánh mắt già dặn.

"Ca ca, nơi này là chỗ nào? Ta là ai?" Băng Huyết cúi đầu nhỏ, tận lực làm cho chính mình thoát nhìn vô hại một chút, thanh âm thanh thúy làm cho chính mình nổi da gà.

Diệp Băng Thành tuy rằng đối với chuyện muội muội đột nhiên biến chuyển tốt cảm thấy khó hiểu, nhưng là không có nghĩ nhiều, chỉ cần muội muội không có việc gì mới là tốt nhất. Tay nhỏ bé lôi kéo Băng Huyết, kiên nhẫn giải thích:"Thất muội muội họ Diệp, mọi người đều gọi ngươi là Diệp gia Tiểu Thất, năm nay năm tuổi. Nơi này là Nam Diệp quốc tứ đại gia tộc chi thứ nhất Diệp gia, lấy linh vì chủ Diệp gia. Ta chính là tam ca của thất muội, Diệp Băng Thành." Vào lúc Diệp Băng Thành nhắc tới Diệp gia, Băng Huyết nhìn ra được chán ghét cùng thống hận trong mắt hấn, vì sao? Nhìn hấn cho rằng hấn là rất được sủng ái mới đúng đi.

Diệp Băng Thành mềm nhẹ nắm tay nhỏ bé của Băng Huyết, tại vết thương nhẹ nhàng xoa nắn, dùng non nót thanh âm lại kiên định vạn phần nói:"Thất muội muội không cần lo lắng, mặc kệ Diệp gia cỡ nào khổng lồ cùng cường đại, ca ca cũng sẽ liều mạng bảo hộ thất muội muội, sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn ngươi, tuy rằng ngươi đã có ý thức, nhưng là ta biết, ngươi không thể tu luyện, bọn họ vẫn sẽ không chịu nhận ngươi. A...cho dù không tiếp thu lại như thế nào, ngươi là người Diệp Băng Thành thế cả đời bảo hộ, ta sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn ngươi. Bất luận kẻ nào đều không được..."

Băng huyết bị sự kiên định trong lời nói của Diệp Băng Thành làm cho chấn kinh rồi, lòng của nàng không hề có lý do liên tin. Nàng tin tưởng hấn, tin tưởng hấn làm được. Đây là lần đầu tiên, không hề có lý do tin tưởng lời nói một người, hơn nữa lại là trong thời gian ngắn ngủi, liên tin.

Hấn là do bản thân thay đổi đi, tâm tình thay đổi, thái độ đối nhân xử thế cũng cải biến. Nàng cũng không chán ghét cái thay đổi lớn này, chính là như vậy làm cho nàng cảm thấy bản thân còn sống, sống càng thêm chân thật.

Nắm lấy đồng dạng tay nhỏ bé, Băng Huyết ngọt ngào cười, dùng non nót ngọt ngào thanh âm nói:"Ca ca, Thất Thất cũng sẽ bảo vệ ngươi."

Diệp Băng Thành hoàn toàn không ngờ muội muội mình sẽ nói như vậy, mặc kệ có phải hay không, mặc kệ có thể hay không thật sự làm được, trong lòng đều là một ngọt, sung nịnh xoa xoa đầu Băng Huyết:"Đứa ngọc, ca ca chỉ hy vọng thất muội muội có thể vui vẻ hạnh phúc lớn lên."

Băng huyết vô cùng buồn bực, nàng sống lâu như vậy tới nay đây là lần đầu tiên để cho người khác hoài nghi thực lực của chính mình, bất quá cúi đầu nhìn nhìn chính mình thân thể, hiện tại mình quả thật thực làm cho người ta hoài nghi a.

"Là thật, ca ca phải tin tưởng Thất Thất, Thất Thất nhất định trở nên cường đại." Băng Huyết hơi nhếch miệng nhỏ nhắn, không thuận theo nhìn Diệp Băng Thành. "Hào hảo hảo, ca ca tin thất muội muội. Đến đây đi, người nhất định là đói bụng rồi, nhìn xem có thích hay không thức ăn ca ca mang cho người."

Diệp Băng Thành lấy hộp cơm đặt trên một tảng đá lớn, cho Băng Huyết có thể thoải mái dùng.

"Ăn ngon." Băng huyết ăn đồ ăn đã có chút lạnh, lại cảm thấy đây là đồ ăn tốt nhất nàng từng ăn qua bởi vì người trước mặt này tự xưng là chính mình ca ca, nàng nhất định sẽ... nhất định hảo hảo thủ hộ hắn cùng cấp hắn thương yêu

Phải cường, nhất định trở nên cường đại. Nàng sẽ không lại để cho những người bên mình rời đi, tuyệt đối sẽ không. "Ca ca kêu Diệp Băng Thành, vậy Thất Thất về sau kêu Diệp Băng Huyết được không. " Bụng nhỏ no rồi, Băng Huyết liền tùy ý Diệp Băng Thành giúp mình chà lau khỏe miệng, quần áo dính dầu mỡ.

Diệp Băng Thành nghe được lời nói của Băng Huyết, có chút cúi đầu, làm cho Băng Huyết nhìn không được vẻ mặt của hắn, nhưng là lại nghe được một cái vấn đề làm cho Băng Huyết kinh ngạc: "Thất Thất muốn mình họ Diệp?"

Họ Diệp, nàng không nên họ Diệp sao? Xem ra thân phận mình tại Diệp gia vẫn là nỗi xấu hổ. Đúng rồi... Vừa rồi ca ca nói chính mình không thể tu luyện, cũng chính là một cái phế vật! Nhưng mà bởi vì từ nhỏ si ngốc, thân thể phế tài, mới có hiện tại này đãi ngộ đi. Đương nhiên càng không thể được vào đại gia tộc gia phả, cho nên ta mới được xưng là Diệp gia Tiểu Thất, mà không phải Diệp Tiểu Thất.

Hừ!!Ta nghĩ muốn họ gì, ngoại nhân còn không có tư cách quản ta.

"Ca ca, bởi vì ca ca họ Diệp, Thất Thất là muội muội của người cho nên cũng họ Diệp. Ca ca kêu Diệp Băng Thành, Thất Thất kêu Diệp Băng Huyết được không... Chính là máu đỏ tươi diễm lệ loá mắt."

"Được, chỉ cần thất muội muốn, ca ca nhất định đều giúp Thất Thất, về sau Thất Thất liền kêu là Diệp Băng Huyết. Một ngày nào đó, ca ca sẽ làm tất cả mọi người thừa nhận Diệp Băng Thành muội muội tên là Diệp Băng Huyết."

Băng Huyết mỉm cười nhìn về mặt kiên định của nam hài trước mặt, nàng đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, hắn lại hướng chính mình hứa hẹn, hứa hẹn một ngày nào đó, hắn sẽ làm Diệp gia thừa nhận, thừa nhận đứa nhỏ không thể tu luyện như nàng.

Không thể tưởng tượng sẽ xuất hiện như thế nào đau khổ, nhất định rất khó, rất gian khổ. Cho dù như vậy... Nàng vẫn là vô điều kiện tin tưởng, hắn sẽ làm được, hắn có thể làm được hứa hẹn với chính mình.

"Thất Thất tin tưởng ca ca, nhưng là Thất Thất chính là đơn thuần nghĩ cùng ca ca họ Diệp, không cần người khác. Hơn nữa Thất Thất nhất định biến cường, nhất định sẽ."

"Ừ, ca tin tưởng thất muội muội, ca ca cũng sẽ cố gắng, chỉ có trở nên cường đại mới có thể bảo vệ tốt Thất Thất của ta a." Diệp Băng Thành vui mừng, hạ quyết định quyết tâm trước làm cho muội muội béo lên, nàng rất gầy.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, Diệp Băng Thành bồi Băng Huyết một hồi liền rời đi, dù sao hắn cũng là vụng trộm chạy tới, lúc gần đi đáp ứng ngày mai mang vài quyển sách lại đây cho Băng Huyết, dù sao vẫn là cái đứa nhỏ 7 tuổi, nghỉ ngơi không nhiều lắm, hiện tại trạng thái hưng phấn bởi muội muội không có việc gì lại vậy lấy hắn tâm trí, hoàn toàn không có chú ý tới tiểu muội muội mới 5 tuổi thế nhưng có thể tự đọc sách.

Tối tối, tiểu viện càng thêm lạnh lùng, gió đêm từ từ gọi lên rung động tại cửa sổ cũ nát. Băng Huyết đi đến nóc nhà, hai tay đặt ở sau đầu, yên tĩnh nằm, nhìn bầu trời đêm, bình tĩnh tường hòa.

Trong đầu nghĩ về lời Diệp Băng Thành, tuy rằng trong lòng đã bình tĩnh trở lại, lại vẫn cảm thấy bất khả tư nghị.

Chính mình xuyên qua trọng sinh vốn chỉ gặp trong tiểu thuyết, TV, lại đi tới một cái thế giới tràn ngập sắc thái ma huyền, nơi này cường giả vi tôn, có được mê muội pháp cùng đầu khí, lại có thêm ba cái chức nghiệp được mọi người kính nể: luyện khí sư, luyện được sư, thuần thú sư. Nhưng là ngoài con người còn có cao cấp sinh vật, tỷ như có thể tu luyện ma pháp ma thú, linh thú hay tinh linh, yêu thú...

Thế giới này, nàng thích. Cường giả vi tôn, nhục nhọc cường thực, mới là thế giới nàng muốn. Điên cuồng đi... Thế giới này nhất định vì linh hồn nàng đến dị thế này mà điên cuồng...!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4: Quyết Không Buông Tay

"Thế giới cường giả vi tôn, ta thích!" Băng Huyết ở trong tiểu viện cũ nát cỏ dại mọc đầy, nằm trên cái ghế duy nhất, nhìn bộ sách sáng sớm Diệp Băng

Thành đưa tới, một quyền miền nam sử ký thật dày ghi lại quốc gia này hiện trạng tin tức cùng với lịch sử văn hóa.

Đại lục này tên là Hải đại lục, là cường giả vi tôn, nhược nhục cường thực thế giới.

Nhân loại chủ yếu sinh hoạt tại trung ương đại lục, phân chia làm 5 đại khối, 9 cổ thế lực. Nhất đảo, nhất điện, nhất viện, hai quốc, tứ gia tộc.

Mà thần bí cường đại nhất là nhất đảo —— Mặc đảo. Một cái lãnh đời gia tộc, một cái cường đại lãnh đời gia tộc. Mọi người chỉ biết là vị trí Mặc đảo là ở phía đông để anh học viện, mà vùng đất phía đông lại là một mảnh biển xanh mênh mông vô bờ, trong biển có vô số hải vực ma thú cường đại. Không ai biết cụ thể vị trí của Mặc đảo ở Đông Hải, cũng không có người gặp qua mặc đảo đảo chủ là ai.

Đối với tư liệu về Mặc đảo, cũng chỉ là ở gần vùng đất phía đông mà thôi.

Thế lực khắp nơi đều đã từng đến Đông Hải thử tìm Mặc đảo, nghĩ muốn xâm nhập điều tra. Nhưng không có nhất phương tra ra được một chút ít dấu vết nào để lại, ngược lại bởi vì tiến vào Đông Hải, bị vô cùng vô tận hải vực ma thú công kích mà tổn thất thảm trọng.

Cho dù Mặc đảo lãnh đời không ra, thần bí khó lường, nhưng không có một người hoặc là một thế lực nào tiến đến khiêu chiến Mặc đảo quyền uy, liền ngay cả có được vô số tín ngưỡng dân chúng, thế lực khổng lồ - Quang Minh Thần Điện đều đối thần bí mặc đảo sợ hãi ba phần.

Ở thời điểm năm năm trước, trên đại lục, thượng cổ đại gia tộc là ngũ đại gia tộc, đều không phải là tứ đại gia tộc hiện tại.

Cái thời điểm thứ nhất thế gia - Thành gia, gia đại, nghiệp đại, thế lực phi phàm, còn có cường giả thánh cấp pháp sư hàng năm đóng ở bốn gia, dưới lại có cường đại pháp sư, chiến sĩ vô số. Nhưng mà liên là vì cường đại gia thế bối cảnh, làm cho gia tộc bốn gia đệ tử bị dưỡng thành kiêu ngạo ương ngạnh, không chuyện ác nào không làm, thị phi chẳng phân biệt được tính tình.

Lúc ấy Thành gia thiếu chủ, là cái trẻ hư nổi danh, thiếu sát đánh cướp, không chuyện ác nào không làm, lại sắc đảm huân thiên, đoạt vô số mỹ nữ đến làm phong phú hậu viện của mình. Nhưng mà dựa vào cổ thế lực gia tộc mình, thế nhưng cướp đến trên người mặc đảo thiếu chủ lúc ấy đến đại lục vui chơi. Đến đêm, mặc đảo chuyên dụng Diêm Vương Lệnh —— mặc sát bay vào chủ thánh Thành gia. Sáng sớm hôm sau, mọi người theo một cổ mùi máu tươi nồng đậm đi tới đại môn(cửa lớn) Thành phủ là lúc thấy được một bộ cảnh tượng giống như là địa ngục. Nơi nơi đầy rẫy thi thể không hoàn chỉnh, không ai sống sót, hơn nữa để cho mọi người e ngại không chỉ có tuyệt sát thủ đoạn, càng là vì đêm đó Thành gia biến đổi lớn như vậy, ngoại giới thế nhưng không một người phát giác, đủ để chứng minh, người ở thành gia thiết hạ kết giới ngăn cách không gian chi nhất, thực lực vô cùng cường đại.

Từ nay về sau Mặc đảo nổi danh, đi vào trong tầm nhìn mọi người lại mang theo một tầng khăn che mặt nồng đậm thần bí khó lường, cường đại ngang nhiên.

Từ nay về sau ngũ đại thế gia sửa thành tứ đại gia tộc, mặc đảo Diêm Vương Lệnh —— mặc sát mai danh ẩn tích, chỉ chứa một khối, đến nay còn đang ở tại phía trên bảng hiệu Thành gia, sự tình mặc dù đã tiêu tán, lại không người dám đem nó quên đi, các thế lực lớn, gia tộc lớn đến nay vẫn đang giữ lại cái mặc sát kia làm bản vẽ, để hậu nhân ghi nhớ kỹ, đó là không thể đụng vào thần bí nguy cơ Mặc đảo.

Tiếp theo là sùng bái quang minh, thờ phụng Quang Minh Thần là chủ Quang Minh Thần Điện.

Quang Minh Thần Điện chia làm hệ thống phụ trợ: quang minh điện cùng hệ thống chiến đấu: thánh điện. Quang Minh Thần Điện tín đồ vô số, trải rộng toàn bộ đại lục. Mọi người thờ phụng Quang Minh Thần thống lĩnh Quang Minh Thần giáo, tin tưởng vững chắc Quang Minh Thần sẽ thủ hộ bọn họ.

Nhưng mà có hay không thật là thủ hộ bọn họ, Băng Huyết liền không được biết rồi, nàng làm sát thủ, chưa bao giờ tin cái gì thần, nàng chỉ tín nhiệm chính mình, chỉ có chính mình có được thực lực cường đại, mới có thể cho chính mình hết thấy những gì mình muốn. Hơn nữa không biết vì sao, thời điểm nhìn đến Quang Minh Thần giáo, thế nhưng có loại kháng cự cùng chán ghét đến từ sâu trong linh hồn. Lắc lắc đầu, tiếp tục nhìn quyền sách trên tay.

Đại lục thế lực tương đối đặc thù chính là nhất viện —— Đế Anh học viện. Đế anh học viện tọa lạc ở giải đất trung tâm đại lục, không ai biết học viện này là từ khi nào thì thành lập, chỉ biết là khi có cái đại lục này, học viện cũng đã tồn tại, chiếm cứ vị trí có lợi nhất này, đi ra vô số cường giả.

Từng cũng có rất nhiều thế lực muốn công chiếm phong thủy bảo địa của Đế Anh học viện, nhưng cuối cùng kết cục không lúc nào không phải là lấy thất bại chấm dứt, hoặc là nói trở thành lịch sử trên thế giới này. Từ đó về sau, trăm ngàn năm qua, không người dám đi khiêu chiến Đế Anh học viện quyền uy, Đế Anh học viện lại tọa ở vị trí thứ nhất học viện.

Không có biện pháp, không có người sẽ từ tìm phiền phức đi khiêu chiến học viện có được trăm ngàn niên lịch sử, lại ra vô số cường giả, trước không kể trụ cột trong học viện —— ngũ đại trưởng lão đã là cường giả mà tại đại lục này tuyệt đối chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, đã nói Đế Anh học viện nhóm học sinh cường đại trải rộng toàn bộ đại lục, mỗi người đáp người một cước đều đủ uống mấy hồ(ý là quá đủ). Cho nên càng thêm không có thế lực dám đánh chủ ý tới Đế Anh học viện.

Mà hai quốc, chia làm chỗ ở hiện tại của Băng Huyết là Nam Diệp quốc, còn lại là Đông Phong quốc. Hai quốc trong trăm ngàn năm qua kiềm chế nhau, thực lực, binh lực chẳng phân biệt được cao thấp. Trong nhiều lần giao chiến, người thắng ta, ta nghĩ chiếm người, suýt nữa làm cho hết thấy bộ lạc nhỏ khác chiếm được tiện nghi, cuối cùng ký kết trăm năm hòa bình hiệp nghị, hưu chiến liên hệ.

Mà làm tứ đại gia tộc chi nhất - Diệp gia, lại là Nam Diệp quốc đến đỡ gia tộc.

Diệp gia này đây ma pháp sư vi chủ gia tộc, Diệp gia lão tổ tông là Nam Diệp quốc khai quốc công thần, cùng Nam Diệp quốc Đế nhất hoàng đế là sinh tử chi giao. Cho nên lịch đại Diệp gia gia chủ đều sẽ từ trong trực hệ huyết mạch chọn lựa một vị con cháu tư chất cùng trí tuệ đều cực vĩ đại đến kế thừa lão tổ tông làm vương khác họ xưng là vì nước hiệu lực.

Mặt khác tam gia là cùng dạng lấy ma pháp sư vì chủ Lạc gia, lấy chiến sĩ vì chủ Vũ gia cùng đồng sự.

Từ đại gia chủ tranh đấu gay gắt, gần trăm năm đến lại lấy nhà ai có xuất sắc văn bối để so đấu. Ba năm một lần, gia tộc sắp xếp vị tái đến làm gia tộc bài danh quy củ, lại đem bốn chữ cường giả vì tôn triệt để phát huy.

Trừ bỏ này đó, còn có vài cỗ thể lực không nhỏ hấp dẫn ánh mắt Băng Huyết, thì phải là mấy đại công hội trải rộng đại lục.

Lính đánh thuê công hội, Luyện được sư nghiệp đoàn, Luyện khí sư nghiệp đoàn, Thuần thú sư nghiệp đoàn.

Khi nhìn đến lính đánh thuê nghiệp đoàn, Băng Huyết hai tròng mắt lạnh như băng như sương hiện lên một tia tinh quang.

"Lính đánh thuê nghiệp đoàn, thích hợp với ta."

Đem quyền sách trên tay khép lại phóng tới một bên, nhìn thiên không(bầu trời) xanh thẳm, cảm thụ được gió phất qua mặt ôn nhu. Có bao nhiêu lâu không có thoải mái nằm nhìn lên phía chân trời như vậy, có bao nhiêu lâu không có nhìn đến nắng ấm áp ngày mùa hè, có bao nhiêu lâu không cần thời thời khắc khắc lo lắng sẽ có người đột nhiên xuất hiện cho một kích trí mệnh.

Lâu lắm, lâu đến ngay cả chính mình đều quên chính mình rốt cuộc có hay không đã từng như vậy.

Nhẹ nhàng nâng lên cánh tay, chỉ chỉ thiên, lạnh như băng rút đi, thay bằng một khuôn mặt tươi cười, đó là khuôn mặt tươi cười kiên định không bạt, bất khuất, dũng cảm tiến tới.

"Thiên hạ, Băng Huyết đã qua đời, Diệp Băng Huyết trọng sinh, phế tài sắp thoát biến, ta san bằng ngàn vạn trở ngại, đi lên cường giả đỉnh kia."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5 - Tín Niệm Kiên Định

Khi bầu trời vừa mới tờ mờ sáng, gió lạnh theo cửa sổ cũ nát gần như sắp đổ thổi vào trong phòng tối. Đột nhiên có cảm giác mát làm cho Băng Huyết trong lúc ngủ mơ chậm rãi mở một đôi tròng mắt lạnh như băng như sương không hề có cảm xúc, cho dù là vừa tỉnh lại, Băng Huyết vẫn là không có một tia cảm xúc dư thừa tiết ra ngoài. Nhiều năm sống kiếp sát thủ, sớm làm cho Băng Huyết dưỡng thành thói quen đem hết thấy cảm xúc chôn dấu ở chỗ sâu nhất, cho dù là đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, người ngoài vẫn không thể đọc ra ý nghĩ ở chỗ sâu nhất kia.

Theo một góc khác trên giường lấy ra một kiện áo ngắn thoáng sạch sẽ màu đen, đi vào một đôi giày ngắn đã sớm biến thành màu đen. Tuy rằng thoát nhìn đã thực cũ nát, nhưng coi như sạch sẽ. Tùy tiện ăn chút điểm tâm tối hôm qua Băng Thành đưa tới, liền buộc trọng lực thạch ở trên tay chân, bên hông đeo một phen hắc thiết thạch chùy thủ mà Diệp Băng Thành mang tới, chạy lên phía sau núi bên cạnh nhà.

Cho dù không có linh mạch tu luyện ma pháp, cũng không có linh căn tu luyện chiến sĩ. Nhưng mấy chuyện này cũng vô pháp ngăn cản được quyết tâm phải biến cường của Băng Huyết.

Không thể tụ tập nguyên tố tu luyện ma pháp, không thể tụ tập đấu khí tu luyện vũ kỹ. Như vậy ta có thể lựa chọn có được một bộ cường kiện khí lực, thân thể nhẹ nhàng mềm dẻo. Đem kỹ xảo ám sát, khinh công cổ võ kiếp trước một lần nữa tu luyện.

Kiếp trước từ khi năm tuổi nàng liền bị tổ chức kiểm trở về từ trên đường cái, trực tiếp quăng đến một cái hoang đảo không có tháng ngày, tiến hành huấn luyện ma quỷ địa ngục, đến ngày thứ ba liền bị nhốt vào một cái phòng tối tăm, dựa vào thân thể năm tuổi, một phen chùy thủ cùng một cái bụng đói ba ngày tiến hành hung sói sinh tử đấu. Hai năm sau, Băng Huyết lại bị quăng đến một cái phòng, vẫn là một phen chùy thủ, nàng tàn sát một cái nam tử trung niên hình thể so với chính mình gấp hai có thừa. Đó là lần đầu tiên nàng giết người. Chỉ dựa vào một cỗ tinh thần vĩnh viễn không chịu thua, căn tín niệm nhất định phải sống sót.

Thời gian mười năm Băng Huyết đem ba mươi tám loại binh khí, các môn các phái cổ võ, tuyệt kỹ ám sát cùng với các ngành sản xuất này nọ loạn thất bát tao đều học thấu, trở thành hoàn mỹ sát thủ tất cả mọi người tán thành. Lại lấy thành tích không một thất bại trở thành truyền kỳ giới sát thủ.

Này hết thảy chính là bằng một cỗ kiên định không sợ, tinh thần vĩnh viễn không chịu thua cùng tín niệm muốn sống sót.

Cho dù không có một bộ cường giả thân thể, như vậy liền tất có một viên cường giả tâm.

Cho nên nàng sẽ không bởi vì hiện tại thân thể phế tài, vị trí, hoàn cảnh liền cam chịu. Nếu ngay cả chính mình đều buông tha cho chính mình, chính mình cũng không lại cố gắng, như vậy như thế nào có thể được những người khác tán thành, như thế nào có thể được hết thảy thứ mình mong muốn. Một đường trông cậy vào người khác cho, thậm chí là bố thí, như vậy... Thật có lỗi, ta Băng Huyết tinh nguyện đứng tử, tuyệt không ngồi sinh.

Cho nên nàng quyết không buông tay, không có ma pháp, không có đấu khí lại như thế nào. Nàng cũng muốn dùng lực lượng lớn nhất của bản thân

mình, đem giá trị bản thân phóng tới hạn độ lớn nhất.

Nếu thật sự có một ngày bị giết, như vậy chỉ có thể nói chính mình kỹ không bằng nhân, đó là một thiên hạ của cường giả, cho nên muốn thành một danh cường giả, một gã cường giả đi lên đỉnh cao nhất, như vậy cũng chỉ có thể cần rằng, hàm chứa huyết(máu) hướng về phía trước mà đi.

Mặc kệ gặp được bao nhiêu trở ngại, mặc kệ gặp được bao nhiêu nguy hiểm, đều phải nhất nhất vượt qua. Như vậy, tương lai một ngày nào đó, chính mình vĩnh viễn cũng không có hối hận.

Băng Huyết làm sao có thể là một người buông tha dễ dàng như vậy, ở từ điển của nàng, căn bản chưa từng có qua hai chữ buông tha này. Chưa thử qua sao sẽ biết không có khả năng, không đi qua, sao sẽ biết con đường này không thông. Kiếp trước khổ như thế nào không có chịu qua, kiếp trước cái dạng gì không có ăn qua, kiếp này cho dù thiên không bằng nhân, như vậy phải đi trả giá so với những người khác cao hơn gấp trăm lần ngàn lần cố gắng. Không đạt mục đích, quyết không bỏ qua.

Hai tay huy động đại lực, dưới chân đạp trăm trọng bộ pháp, gian nan hướng đến sườn núi mà chạy. Bởi vì thân thể này thật sự là quá mức gầy yếu, mang theo siêu nặng trọng lực thạch, song chương mỗi một lần huy động, hai chân mỗi bước bước ra đều là vạn phần gian nan. Nhưng Băng Huyết trong hai tròng mắt trong suốt lại lóe ra ánh sáng kiên định, cho dù cả người đau đớn, khó thở, mặt vẫn không chút thay đổi nỗ lực. Khi đại đa số hài đồng vẫn đang ngủ, Băng Huyết lại dựa vào kiên định, tín niệm không chịu thua, làm huấn luyện thể năng người thường không thể làm được.

Cho dù như vậy, Băng Huyết mỗi bước chạy, đều ẩn địa thế có lợi nhất mà tiến hành. Làm sát thủ nhiều năm bồi hồi ở bên cạnh sinh tử, mặc kệ ở dưới tình huống gì, đối đãi bốn phía hết thảy đều vẫn duy trì vị trí có lợi nhất, dùng cảm quan khôn khéo nhất cảm thụ được bốn phía khả năng xuất hiện nguy hiểm gì. Nghe Diệp Băng Thành nói qua, phía sau núi này là địa phương gia tộc đệ hậu bối lịch lãm, liên tiếp mê muội thú hoành hành ma thú rừng rậm. Thường xuyên sẽ có chút đề giai linh thú thường lui tới.

Băng Huyết hiển nhiên là rất tự biết, tuy rằng nàng cuồng ngạo, nhưng tuyệt không tự đại.

Nàng rõ ràng hiểu được, đối với chính mình hiện tại, chính là tùy tiện đi ra một cái đề giai linh thú, đều sẽ có một hồi liệu chết quyết đấu. Thế giới này, linh thú cho dù là một đầu lợn rừng núi giai thấp nhất đều là có chứa thuộc tính nguyên tố trời sinh năng lực công kích. Tuyệt đối không thể cậy mạnh, đánh thắng về phía trước.

Trọng yếu nhất là, có rất nhiều đề giai linh thú thực thích kết đội thành quần thể hoặc là hai ba chỉ(con) kết bạn mà đi, đối với bản thân hiện tại, gặp, cũng chỉ có phần chạy trốn chết.

Băng Huyết vẫn tôn thờ một cái nguyên tắc, đánh không lại bỏ chạy, chờ khi có thực lực, chắc chắn góc đầu trở lại, tìm về bãi. Tuyệt đối sẽ không không có đầu óc đi lấy mệnh giao tranh, biết rõ không địch lại, lại vẫn là đánh thắng về phía trước, đó là lỗ mãng.

Bất quá, thường thường sự tình luôn tồn tại ngoại lệ. Mà Băng Huyết ngoại lệ nguyên tắc kia, chính là nghịch lân của nàng.

Mà nàng nghịch lân kiếp trước chỉ có Huyền, vì Huyền, nàng có thể liều lĩnh, quân chi phải trả giá bằng sinh mệnh, đều phải đem người thương tổn Huyền giết.

Này nhất thế, đồng dạng như thế. Bất quá nàng hiện tại, nghịch lân lại hơn một người, thì phải là đau nàng như bảo Diệp Băng Thành.

Long có nghịch lân, chỗ chi tắc tử.

Đây là Băng Huyết nguyên tắc.

Vì chính mình, vì người trong lòng mình cả đời an khang, cho nên nàng phải cường đại, cường đại đến mức có thể vì bọn họ chắn trừ hết thảy nguy cơ.

Theo phía sau núi bên ngoài, từng bước một chạy hơn phân nửa vòng, ý nghĩ đã bởi vì rèn luyện mà thiếu đường, làm cho ý nghĩ có trạng thái choáng váng, tứ chi nhỏ gầy xuất hiện hiện tượng phát run.

Làm từng ngụm từng ngụm hít sâu, chậm rãi tiêu sái đến phía dưới một cái thương thiên đại thụ, dựa lưng vào thân cây, tay phải tự nhiên mà cầm chủy thủ ở thắt lưng, bảo trì trạng thái công kích tốt nhất, tai nghe bát phương, không buông tha một cái phương hướng nào có khả năng sẽ bị công kích. Loại trạng thái thời khắc bảo trì cảnh giác này sớm theo mười mấy năm chém giết dung nhập cốt tủy.

Quần áo trên người sớm bị mồ hôi làm cho ướt sũng, một thân chật vật nhưng không có làm cho cao quý khí chất tổn hại một phần. Bên tai truyền đến thanh âm thân nhiên của dòng nước, ngẩng đầu nhìn về phía phía trước cách đó không xa, lại cúi đầu nhìn nhìn quần áo chật vật trên người, nghe dị vị bởi vì lâu dài không có tắm rửa mà truyền ra, xưa nay yêu thích sạch sẽ - Băng Huyết, lúc này trên mặt tuy rằng vẫn không cảm xúc, nhưng trong hai tròng mắt trong suốt ngoại trừ lạnh như băng xuất hiện một tia cảm xúc khác.

Chán ghét...

Hơi nhú nhú này, hướng về dòng nước thanh đi đến.

Băng Huyết đi đến bên bờ dòng nước trong suốt thấy đáy, thân nhiên dõ xuống trọng lực thạch trên tứ chi. Đột nhiên nghĩ đến, nàng giống như còn không có xem qua bộ dáng hiện tại của chính mình, cho dù lạnh như băng như Băng Huyết, chưa bao giờ trọng yếu bề ngoài, thế nhưng lại dâng lên đến một tia tò mò.

Đi về phía trước hai bước, cúi đầu nhìn về phía ảnh ngược trong nước.

Ngạch... Ngây đại...!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6: Nhật Được Vị Đại Thúc

Ánh nắng mùa hạ tươi sáng, gió mang theo mùi hoa thân nhiên thổi qua, trong đó còn kèm theo mùi cỏ xanh tươi mát. Nơi nơi là đại thụ to lớn, ánh mặt trời lộ ra phía trên những cành lá sum xuê, ngẫu nhiên truyền ra tiếng chim của những loài không biết tên, khiến rừng rậm yên tĩnh tăng thêm một tia sức sống.

Nhìn phía trước có thể thấy được con sông, chậm rãi nhìn xuống phía cuối sông, mọi vật sinh sôi không ngừng.

Băng Huyết nhìn hình ảnh phản chiếu trong nước, cứng ngắc nâng hai tay, mềm nhẹ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bụi bẩn, trong mắt lộ ra kinh ngạc cùng kinh diễm. Giống như là không tin, nhéo nhéo hai má, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xa lạ trong nước cũng làm cùng động tác. Rốt cục xác định khuôn mặt xinh đẹp hơn người này thật là chính mình.

Bởi vì dinh dưỡng không đủ trong thời gian dài, tóc dài đã sẫm màu đi màu sắc cùng sắc thái vốn có, dùng một cái buộc tóc màu đen tùy ý giữ phía sau đầu, chỉ có thể lộ ra màu lam nhạt dưới ánh mặt trời sáng rọi. Khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt hiện ra màu vàng thiếu dinh dưỡng như nền sắc, hai má bởi vì vừa mới vận động kịch liệt nên phồng hồng. Để cho nàng kinh ngạc là đôi con ngươi màu tím kia, sáng ngời trong suốt, lạnh như băng như sương mang theo yêu diễm tà mị, lại không mất sự hồn nhiên kiêu diễm. Một đôi từ mâu cỡ nào mâu thuẫn, lại như vậy làm người kinh diễm. Đó là một đôi từ mâu làm cho người không thể quên, giống như sao sáng giữa trời tối đen, làm người khác nhìn liền không thể dời hai mắt.

Vì sao chính mình sẽ có một đôi từ mâu khác hẳn người thường như vậy, sách không phải nói trên thế giới này có người có hồng mâu, lam mâu, mặc mâu, hắc mâu, lại chưa từng nghe nói qua có từ mâu, chẳng lẽ chính mình là ma thú. Cũng không đúng a, nào có ma thú vô dụng như vậy.

Diệp Băng Thành nói nương nàng là nữ nhi của gia chủ đương nhiệm Diệp gia, khuê danh gọi là Diệp Khê nhi, mẫu thân từ lúc nàng sinh ra được hai năm liền vô có mất tích, phụ thân là ai lại không ai biết. Mà mẫu thân là người có lam mâu, tóc lam nhạt. Chẳng lẽ từ mâu của mình là di truyền từ phụ thân?

Nghen nghẹn miệng, không hề nghĩ nhiều, dù sao chính mình đã muốn tiếp thu thân thể này, như vậy thân thể thần bí này, chính mình sớm muộn gì có một ngày sẽ tự cởi bỏ hết thần bí ẩn, hơn nữa tìm được mẫu thân.

Trong ấn tượng, mẫu thân luôn dùng cặp mắt tràn ngập ôn nhu cưng chiều nhìn chính mình, cái ôm ấm áp, hai tay nhẹ nhàng, lời nói dịu dàng, nhỏ nhẹ ru mình đi vào giấc ngủ.

Diệp Băng Thành nói, mẫu thân nhất định là bất đắc dĩ mới có thể rời đi chính mình, nàng cũng tin tưởng vững chắc, mẫu thân có đôi mắt ôn nhu như vậy, tuyệt đối sẽ không đem chính mình vứt bỏ. Cho nên nàng nhất định tìm mẫu thân. Nàng kiếp trước lạnh như băng vô tình, xem thiên hạ đau khổ, trừ bỏ Huyền, nàng không để ý bất luận kẻ nào. Nhưng không ai biết, nàng kỳ thật có bao nhiêu khát vọng cái ôm ấm áp của cha mẹ, cỡ nào khát vọng tình cảm gia đình.

Cho nên, nàng mặc kệ gian khổ, nguy hiểm vẫn phải tìm mẫu thân. Đây cũng là tín niệm khiến nàng không ngừng trở nên mạnh mẽ.

"Mẫu thân, chờ con. Con nhất định sẽ tìm được người, bảo hộ người."

Nhìn cặp từ mâu, thân nhiên lộ ra một cái tươi cười, tuy rằng màu da âm đạm, lại vẫn có thể thấy được nhan sắc kiêu diễm của nàng.

Chậm rãi tiêu sái đi xuống hạ nguồn con sông, cảnh giác quan sát bốn phía, tay phải vẫn đang nắm chủy thủ bên hông. Linh thú hoành hành phía sau núi, ai biết ở con sông có thể hay không đột nhiên xuất hiện một cái linh thú thủy hệ. Mẫu thân cùng Huyền còn không có tìm được, thân thể bí ẩn còn không có cởi bỏ, nàng tuyệt đối không thể chết.

Dựa vào bên bờ, tìm được một vị trí đối với chính mình có lợi nhất, ngồi xổm xuống, làm cho dòng nước tự nhiên cọ rửa thân thể mảnh mai. Băng Huyết không có đem quần áo cởi, thứ nhất như vậy có thể thuận tiện giặt rửa một thân quần áo, thứ hai như vậy làm cho chính mình sẽ có chút cảm giác an toàn.

Tay trái nhẹ nhàng vốc một ngụm nước, rửa khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn đến nỗi nhìn không ra bộ dáng, vừa mới bởi vì mang theo trọng lực thạch chạy bộ, nên đã ngã vô số lần.

Đột nhiên... Băng Huyết mạnh mẽ ngừng đầu, nhìn về phía đầu nguồn con sông, tay phải nháy mắt rút ra chủy thủ bên hông, thân thể nhảy về phía sau, chân trái nâng lên nhìn thẳng phía sau nham thạch, hai mắt hít lại, một đôi từ mâu đầy sát khí lạnh như băng.

Làm sát thủ, nàng đối với huyết tính cực kỳ mẫn cảm. Vừa mới trong nháy mắt, cái mũi linh mẫn của nàng liền ngửi được mùi máu tươi, theo nước sông

chảy xuống, mùi máu tươi càng ngày càng đậm. Thậm chí có thể nhìn đến trong nước sông mang theo màu đỏ chảy xuôi xuống dưới.

Tiếp theo Băng Huyết liền thấy được một người mặc trường bào màu lam, toàn bộ thân mình nổi giữa con sông, xem thân hình hắn là một vị nam tử, dưới thân nước sông đã muốn bị nhuộm thành màu đỏ, cho dù hôn mê, vẫn đang gắt gao ôm trong tay một mảnh gỗ. Có thể thấy được hắn muốn sống là cỡ nào mãnh liệt.

Lòng thiện lương của Băng Huyết sớm đã bị Satan thu làm điểm tâm, thế nhưng ma xui quỷ khiến lại hướng phía nam tử kia đi đến. Dùng sức bắt lấy mảnh gỗ, khiến cho người này đình chỉ trôi xuống dưới. Dò xét hơi thở, thế nhưng còn sống.

"Thấy người giống ta đều có được một cái tinh thần ương ngạnh, ta cứu người một mạng, hy vọng người đừng để ta thất vọng." Cũng không quản nam tử có nghe thấy lời mình nói hay không, nếu quyết định cứu, như vậy cho dù là Diêm Vương cũng đừng hòng thay đổi quyết định của chính mình.

Lợi dụng sức nước nổi, thoải mái đem nam nhân hướng bên bờ đẩy đi. Nhìn nam nhân bị chính mình thô lỗ thôi lên bờ, ngồi bên cạnh nam tử Băng Huyết lại nhìn thân thể nhỏ bé của chính mình, bất đắc dĩ thở hắt ra, lý tưởng là tốt đẹp, sự thật là tàn khốc, nàng vừa mới thế nhưng lại quên, chính mình hiện tại là thân thể nhỏ bé cùng nam nhân cao lớn khỏe mạnh trước mắt có nhiều chênh lệch.

Rất nhanh ở trên người nam tử điểm vài cái đại huyết, rốt cục ngừng huyết, bằng không không đợi chính mình đưa hắn về tiểu viện, hắn liền chính mình đổ máu mà bỏ mình.

"Nam nhân này có phải hay không chút tiểu cường(sống dai), chảy nhiều huyết như vậy thế nhưng không chết." Băng huyết giọng điệu mang theo ngạc nhiên cùng tiếc nuối.

Đối... Chính là tiếc nuối.

Nếu nam tử lúc này mà tỉnh lại nghe lời này, phỏng chừng sẽ bị khẩu khí tiếc nuối của Băng Huyết mà xuất huyết, đương nhiên huyết này là vì tức mà nhỏ ra.

Phỏng chừng cũng sẽ đối với trời bị phản hờ hét: "Ta không chết, còn không được a. Người rốt cuộc là cứu ta còn như thế nào nữa a..."

Băng Huyết lắc lắc đầu, nháy mắt bày ra mặt than, đem trọng lực thạch đeo trên người, thứ này chính mình thật vất vả mới tìm được, cũng không thể quăng ở trong này. Lại dùng cái thân thể nhỏ bé đáng thương đem nam nhân cao hơn phân nửa thân mình kéo phía sau lưng. Sử dụng hết sức lực từ khi bú sữa hướng chính mình tiểu viện đi đến.

Cũng không biết quần áo trên người nam tử làm bằng gì, hai chân lết trên mặt đất, thế nhưng không có một vết thương, cũng ít nhiều nhờ quần áo thần kỳ này, bằng không khi nam tử tỉnh lại tuyệt đối sẽ bị nhiều vết thương đau xót mà khóc không ra nước mắt.

"Rầm" thân thể hung hăng va chạm mặt đất.

"Ngạch..." Thực rõ ràng, âm thanh non nớt lại mang theo cái lạnh như băng là từ Băng Huyết phát ra.

Bởi vì sức nặng trên người bị mang đi trong thời gian dài, khuôn mặt của Băng Huyết đã đỏ bừng, đầu đầy mồ hôi. Hơn nữa lại đi chậm rãi, cẩn thận nên mỗi bước đi đều cùng mặt đất tiếp xúc thân mật là chuyện thường, hơn nữa gần đây chuyện này thường xuyên xảy ra.

"Đại thúc sao có thể nặng như vậy. Ngược đãi nhi đồng! Ta mặc kệ!"

Như là buồn bực từ chỗ sâu trong lòng Băng Huyết. Rốt cục lửa nóng chôn dấu dưới đáy lòng nhịn không được bạo phát. Bất quá Băng Huyết còn không có phát hiện, lần trọng sinh này, đã làm cho nàng thay đổi chậm rãi. Ở chỗ sâu trong đôi mắt không phải là lạnh như băng vô tình, không phải chỉ có hắc bạch hoặc là huyết sắc quang mang, tăng thêm rất nhiều sắc thái chân thật mà trước kia chưa từng có.

Hoặc là nói chậm rãi có sức sống như người bình thường, chậm rãi giống người sống.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7: Đại Thúc Dọa Đến

Rốt cục dùng sức chín trâu hai hổ đem vị đại thúc nhặt được kia quăng lên giường nhỏ của chính mình.

Băng Huyết nhìn giường có chút lung lay sắp đổ, khẽ nhíu mày.

Nàng thật sự rất sợ, sau này, cái giường này sẽ thông báo tuổi thọ của chính nó sớm.

Đem trọng lực thạch đeo ở trước người một lần nữa cột vào tứ chi và lưng, xoay người rời khỏi tiểu trúc lâu, lại hướng về ngọn núi phía sau đi. Nàng tuy

ràng vận dụng cổ võ, điểm huyết ngừng máu trên người nam tử, nhưng miệng vết thương này nếu không thể chữa tốt, sẽ bị viêm. Nam tử vẫn là khó thoát khỏi cái chết. Lấy địa vị của chính mình ở Diệp gia, nếu như nói quân gia đưa được trị liệu miệng vết thương, tuyệt đối là không có khả năng. Cho nên hiện tại đành phải chính mình đến phía sau núi hái về.

May mắn, ở kiếp trước tổ chức nhìn đến tiềm lực của chính mình, đem chính mình bồi dưỡng thành một gã sát thủ hoàn mỹ, Kinh nhi liệu mạng dạy chính mình rất nhiều thứ loạn thất bát tao gì đó, nhiều đến nỗi ngay cả Băng Huyết cũng không biết chính mình rốt cuộc có bao nhiêu kiến thức. Mà trong đó còn có y học, trung y là một phần quan trọng trong đó. Đương nhiên dạy trung y cho mình cũng không phải vì để cứu người, mà là vì hiểu biết tính chất cùng cách chế tạo các loại độc dược.

Mới vừa ở phía sau núi, nàng thấy được Bích U Thảo, tuy rằng nó là thảo dược cấp thấp, nhưng đối với trị liệu ngoại thương cùng cầm máu cũng rất có hiệu quả, trực tiếp kết vảy miệng vết thương. Mặt khác lại hái chút đồ ăn. Dù sao bị thương thì không thể đói bụng.

Tuy rằng không rõ ràng lắm, chính mình vì sao lại đối với một người xa lạ như vậy. Nhưng nếu lựa chọn cứu hắn, như vậy liền sẽ không hối hận.

Băng Huyết đối với lựa chọn của chính mình, cho tới bây giờ đều không hối hận.

Trở lại tiểu viện, dùng tảng đá đem Bích U Thảo nghiền nát, để lên trên lá cây vừa mang về. Đi vào phòng đem quần áo nam tử quần áo cởi ra, dù sao hiện tại chính mình cũng chỉ có năm tuổi, căn bản là không cần phải đi để ý tới cái gọi là nam nữ khác biệt, hơn nữa, là một thanh niên hiện đại ở thế kỉ 21, càng sẽ không để ý này nọ.

Nhẹ nhàng đem thảo dược vẽ loạn trên miệng vết thương của nam tử. Thuần thực dùng mảnh vải từ áo của hắn băng bó, chuyện như vậy giống như đã làm hơn trăm ngàn lần, thủ pháp thật thuần thực.

Nhìn đến nam tử sắc mặt trắng bệch, đang chau mày. Băng Huyết mặt không chút thay đổi khẽ thở dài. Xoay người cầm lấy gạo trắng cùng lò nấu rượu mà Diệp Băng Thành. Đi đến bếp lò nhỏ trong viện, thuần thực vo gạo, đổ nước, canh lửa, nấu cháo.

Hình như chỉ có Huyền ăn qua đồ ăn chính mình làm, bất quá cũng chỉ vài lần mà thôi. Phần lớn đều là Huyền làm cho mình ăn, bởi vì chính mình ít nhiều có một vài thứ yêu thích, một trong số đó chính là yêu thích mỹ thực, vì có thể làm cho mình ăn nhiều mỹ vị, khi Huyền rảnh rỗi là đi đến địa phương ở các quốc gia để học tập mỹ thực nơi đó.

Hiện tại mỗi khi nghĩ đến đều cảm thấy, nguyên lai trước kia chính mình cũng thực hạnh phúc. Bởi vì bên người vẫn có Huyền.

Tuy rằng đau lòng, nhưng cũng không cô đơn, bởi vì nàng tin tưởng, rốt cục một ngày Huyền sẽ trở lại bên người mình.

Ban đêm lặng yên buông xuống, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng bao phủ toàn bộ tiểu viện, gió đêm chạm lên lá cây, sạt rạt rung động.

Băng Huyết ở trong sân tự tu luyện Thái Cực Quyền đã học.

Thái Cực Quyền kết hợp cách chỉ dẫn ở truyền thống, phương pháp hít thở, trọng luyện thân, luyện khí, luyện ý ba thứ trong lúc đó chặt chẽ hoà quyền. Luyện tập khí cùng rèn luyện cơ bắp, xương cốt mềm dẻo; về phương diện khác có năng lực xuyên thấu qua hô hấp cùng động tác phối hợp lẫn nhau, những chất bản bên trong được đào thải ra ngoài, có tác dụng cường thân kiện thể. Nhưng lại có thể giúp tinh thần lực chính mình tăng lên, tuy rằng bởi vì hai lĩnh hồn dung hợp, tinh thần lực của chính mình đã muốn cường đại đến biến thái cực kỳ, nhưng càng nhiều càng tốt, không có người lại ghét năng lực cường đại của chính mình.

Cho nên Băng Huyết quyết định mỗi ngày, ban ngày đến phía sau núi rèn luyện thân thể, ôn tập kỹ xảo ám sát ở kiếp trước cùng vũ kỹ các môn phái ở cổ đại. Buổi tối tập Thái Cực Quyền, đến thời gian ngủ ngồi xuống tu luyện nội công tâm pháp ở cổ đại mà thích hợp nhất với chính mình tại thời điểm này.

Mỗi khi nhớ lại, Băng Huyết đều thấy may mắn khi lúc trước tổ chức dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ, vô sỉ nào để thực hiện. Không chỉ lợi dụng mọi thủ đoạn đem cổ võ bí tịch mà người thường căn bản không thể đụng vào thu vào túi, lại lấy phương pháp nhồi vịt ăn, áp dụng triệt để cho chính mình.

Tuy rằng tổ chức lợi dụng được vật để khống chế mình, nhưng ít nhất việc này giúp mình có căn bản đi từng bước một, làm đến nơi đến chốn, tiến về phía trước.

Sau khi Băng Huyết đem nguyên bộ Thái Cực Quyền luyện tập qua một lần, trong phòng đồng thời truyền đến tiếng vang rất nhỏ.

Đi vào phòng, nhìn đến nam tử trên giường đang cố gắng đứng dậy, khéo miệng Băng Huyết có chút co rút.

"Người tỉnh."

Giọng nói non nớt lại mang theo cái lạnh như băng, làm cho nam tử trên giường mạnh mẽ xoay người, bởi vì dùng sức quá mạnh nên miệng vết thương vỡ ra, khiến cho hắn thở một ngụm khí lạnh. Nhưng không làm sự kinh ngạc trên mặt hắn giảm bớt một phần.

Hắn tự nhận lấy tu vi của hắn tại đại lục này chỉ có ít người mới xứng là đối thủ, lần này là chính mình khinh địch nên mới có thể bị người ám toán. Bất quá cho dù bản thân bị trọng thương, nhưng đối với ngoại giới, sự cẩn thận nhưng không có giảm bớt một chút, đặc biệt hoàn cảnh tại đây hoàn toàn lạ lẫm.

Nhưng ngay tại vừa rồi, chính mình thế nhưng hoàn toàn không có phát hiện có người tiến vào, nếu là cao thủ mạnh hơn mình, như vậy chính mình mới không thể cảm nhận hơi thở của đối phương, nhưng là... Nhìn xem chính mình nhìn thấy gì, một đứa nhỏ đại khái năm, sáu tuổi, chính mình thế nhưng

hoàn toàn không có phát hiện, nàng là khi nào xuất hiện .

Chẳng lẽ nàng là lính đòi cao thủ, hơn nữa là cái cao thủ thích cái trang, tình huống như vậy ở trên đại lục cũng không phải là chưa từng có. Phần lớn cao thủ đều cổ quái. Bất quá cho dù là cao thủ, cái trang cũng nhiều lắm là bộ dáng của hai mươi tuổi, hoàn toàn không thể lui đến năm, sáu tuổi a.

Kia chỉ có thể chứng minh, tiểu cô nương trước mắt này thật sự chỉ có năm, sáu tuổi. Như vậy có thể nào mà không cảm thấy kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: 8: Hành Động Kỳ Quái Của Đại Thúc

Nhìn khuôn mặt nam tử xuất hiện về mặt kinh ngạc, thông minh tuyệt đỉnh như Băng Huyết làm sao không biết ý nghĩa của hắn, tuy rằng không rõ ràng lắm thực lực của nam tử mạnh bao nhiêu, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm bồi dưỡng, này nam tử tuyệt đối không đơn giản.

Kiếp trước là sát thủ đứng đầu, sớm đem tất cả đặc trưng của sát thủ dung nhập cốt tủy, trở thành bản năng. Mà sát thủ kiêng kỵ nhất chính là làm cho người ta phát hiện chính mình. Mặc kệ là ở khi nào chỗ nào, chỉ cần là Băng Huyết muốn, như vậy nàng tuyệt đối sẽ không làm cho bất luận kẻ nào phát hiện, này cũng là nguyên nhân chính mình có thể sống sót ở thế giới sát thủ tràn đầy giết chóc.

Nhìn nam tử trước mặt vẫn đang tự thân rồi rầm , Băng Huyết bắt đầu đi lắc lắc đầu, xoay người hướng ngoài cửa đi.

"Ai..." Nam tử cứng ngắc nâng tay, muốn gọi tiểu cô nương người làm cho chính mình rồi rầm buồn bực, nhưng người ta cũng không để ý đã biến mất tại cánh cửa cũ kia.

Nhìn quanh bốn phía, đây là một gian phòng nhỏ cũ nát, trong phòng lộ ra một góc của cái bàn nhỏ, trên bàn đang đốt một ngọn nến nhỏ, ánh sáng le lói, cố gắng chiếu rọi căn phòng nhỏ hẹp, bốn chiếc ghế gỗ thô dựa theo bốn hướng phân biệt đặt ở góc bàn. Tiếp theo là tấm ván gỗ đắp thành cái giường nhỏ ở dưới lưng mình, ngoài ra không còn đồ dùng khác. Trên người cái chân đã sớm mất đi màu sắc vốn có, đừng nói là chân, không bằng nói là một tấm vải thô không lớn.

Trong mắt, sự kinh ngạc chậm rãi chuyển thành thương tiếc, đứa nhỏ nhỏ như vậy, chính mình lúc trước còn làm nũng với cha mẹ, nhận hết sự sủng ái của cha mẹ. Hiện tại một tiểu cô nương lại sinh hoạt tại gian phòng nhỏ còn không bằng phòng nhỏ bên trong nhà mình.

Lúc này trong không khí truyền đến mùi thơm của cháo, làm cho nam nhân phục hồi tinh thần, nhìn về phía cửa.

Băng Huyết nhìn đôi con ngươi của nam nhân chứa sự thương tiếc, trong lòng khẽ run. Đó là ánh mắt đau lòng vẫn bối, không phải đáng thương, không phải thương hại. Là thương tiếc... Đây là người đầu tiên, ngoại trừ Huyền, mà Băng Huyền nhìn thấy có người nhìn mình như vậy, không biết vì sao, trong lòng thế nhưng xuất hiện lo lắng.

Cặp con ngươi từ màu trong suốt tà mị lạnh như băng kia lại lặng lẽ hòa tan, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút thay đổi nhưng không cự tuyệt người khác nữa.

Tay nhỏ bé cầm một chén cháo rau xanh nóng, đi đến trước mặt nam tử. Nhẹ nhàng ngồi xuống trên giường.

"Ăn đi."

Nhìn chén cháo rau xanh, chớp mũi người được mùi thơm, thương tiếc trong mắt nam tử càng nồng đậm .

"Tiểu cô nương, bát cháo này người ăn đi. Thúc thúc tu vi rất cao , cho dù không ăn đồ ăn, cũng không cảm giác đói ." Thanh âm khàn khàn, lại có thể nghe ra nam tử đã đem giọng điệu của chính mình tận lực mềm nhẹ.

"Người trọng thương, còn mất máu nhiều như vậy, cần bổ sung thể lực, trong bát cháo ta đã cho một ít thảo dược hái phía sau núi để bổ huyết." Băng Huyết nói xong, xoay người đi đến cái bàn bên cạnh ngồi xuống.

Giọng nói non nớt mang theo giọng điệu lạnh như băng, uy nghiêm không cho phép cự tuyệt của Băng Huyết làm cho nam tử có chút sùng sốt. Lắc lắc đầu, cười chính mình thật là bị thương quá nặng , thế nhưng ở một cái tiểu nữ nhi chỉ có năm, sáu tuổi lại nghe ra sự uy nghiêm trong giọng nói.

Trên khuôn mặt anh tuấn của nam tử cố gắng tươi cười, làm cho chính mình không còn sự lạnh lùng, nhìn Băng Huyết mềm nhẹ nói."Kia... Tiểu cô nương người có ăn cơm chiều sao? Nếu không... Chúng ta cùng nhau ăn đi."

Băng Huyết nghe được lời nam tử nói, bắt đầu dĩ thời dài một hồi, chẳng lẽ chính mình thoát nhìn thật sự nghèo túng như vậy sao! Nghèo túng đến ngay cả cơm đều không có mà ăn. Nàng cho tới bây giờ sẽ không hảo tâm làm cho chính mình đói bụng, đem đồ ăn tặng cho một người xa lạ.

Trời biết, hảo tâm của nàng đã bị phóng tại góc nào ở địa ngục.

Tuy rằng nàng bị Diệp gia vứt bỏ đến một cái tiểu viện cũ nát, nhưng Diệp Băng Thành, tam ca yêu thương nàng nhất, chưa bao giờ để nàng bị đói, cho dù là hân không có thời gian lại đây, cũng sẽ phái thân tín đúng giờ đưa một ít thức ăn lại đây.

Nhìn ánh mắt nam tử, Băng Huyết biết, nếu chính mình không giải thích rõ ràng, hân sẽ không động đến bát cháo . Cũng là cái người quật cường a.

"Đại thúc yên tâm. Ta đã ăn qua cơm chiều , nhanh ăn đi."

Nam tử nghe xong, nhẹ nhàng thở dài. Hai tay khẽ run cầm lấy bát, ăn lên. Thật không ngờ, nhìn cháo rau xanh đơn giản như vậy, dĩ nhiên lại là mỹ vị nhất thời không sợ nóng, vội ăn.

Lúc này, nam tử cảm thấy đây là chén cháo ngon nhất hân ăn qua .

Nhìn bát trong tay nam tử, rất nhanh thấy đầy, Băng Huyết kinh ngạc.

Không phải nói cho dù không ăn cũng không có việc gì sao? Nhưng là hiện tại... Hân rốt cuộc có bao nhiêu đói a!

Nam tử vẻ mặt thỏa mãn buông bát không trong tay, ngẩng đầu nhìn Băng Huyết đang đi đến trước mặt chính mình, lần này mới chính thức thấy rõ bộ dáng Băng Huyết. Chính là khi nhìn thất đôi từ mâu kia khác hân với người thường, hai mắt nam tử trong nháy mắt tròng lớn, không nháy mắt, nhìn chăm chăm vào Băng Huyết trước mắt. Trong mắt không dám tin là như vậy rõ ràng. Theo sau là kích động không tin được, Băng Huyết có thể rõ ràng nhìn đến thân thể nam tử run nhẹ.

Bởi vì trong mắt nam tử không có xuất hiện hoảng sợ hoặc là chán ghét, cho nên Băng Huyết cũng không có để ý. Chỉ là có chút khó hiểu, khó hiểu nam tử vì sao nhìn đến từ mâu chính mình sẽ xuất hiện cảm xúc mạnh như vậy.

Khi nam tử đưa bàn tay to run run vừa muốn chạm vào hai má Băng Huyết thì bị nàng trong nháy mắt tránh thoát. Lại chỉ là như thế run run dừng giữa không trung, không có ý thu hồi, hoặc là nói hân đã sớm quên thu hồi tay của chính mình.

Băng Huyết thối lui đến cái bàn bên cạnh, lắc cái đầu nhỏ, khó hiểu nhìn nam tử kỳ quái, im lặng chờ hân nói.

Băng Huyết cảm giác, chính mình kiểm về vị đại thúc kỳ quái này, hân là liên quan đến thân thể thần bí của chính mình, nàng không hỏi, lẳng lặng chờ hân nói cho chính mình.

Rốt cục sau khi nam tử hít sâu một hơi, rốt cục kéo lại suy nghĩ của chính mình, thu hồi lại tay, hai mắt nhưng không có một khắc rời đi Băng Huyết, mang theo giọng nói thoáng run run, hỏi Băng Huyết trước mắt.

"Tiểu cô nương, nói cho thúc thúc người tên là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: 9: Phụ Thân Là

"Diệp Băng Huyết." Giọng nói non nớt thanh nhã, làm cho hai tròng mắt của nam tử lại sáng ngời, trong mắt có chút không dám tin.

"Người họ Diệp?" Nam tử lại hỏi, mày có chút nhăn lại, vẻ mặt đã chậm rãi khôi phục sự bình tĩnh.

"Người nhận thức ta. Hoặc là nói người nhận ra đôi từ mâu bất đồng này." Băng Huyết lạnh lùng nhìn nam tử, tuy rằng là hỏi, giọng điệu lại thập phần khẳng định.

Băng Huyết đã có mười mấy năm làm sát thủ, sớm làm cho nàng biết quan sát cảm xúc cùng thần thái của người khác, đến rõ ràng hiểu biết suy nghĩ của đối phương.

Từ lúc nam tử chú ý tới đôi con ngươi của chính mình, liền biểu hiện ra hành động cùng thần thái khác thường, chứng minh rằng hân biết chút sự tình về này đôi từ mâu.

Nam tử nhẹ nhàng dựa vào vách tường phía sau, lẳng lặng nhìn Băng Huyết, thở dài một hơi. Đôi con ngươi nhìn Băng Huyết thương tiếc cùng hối hận.

"Có thể nói tên mẫu thân người không?" Nam tử vô lực hỏi Băng Huyết, trên mặt mang theo sự mất mát cùng phiền muộn làm cho Băng Huyết thập phần khó hiểu.

"Diệp Khê Nhi." Không giấu diếm, trực giác nói cho Băng Huyết, đối với đại thúc mà chính mình trong lúc vô ý mang về này, là có thể tin nhiệm. Hắn tuyệt đối sẽ không thương tổn chính mình.

Băng Huyết đối với trực giác của chính mình cho tới bây giờ đều là tin tưởng. Mà trực giác của chính mình chưa từng làm cho chính mình thất vọng, ở kiếp trước dựa vào nó mà nàng thoát chết nhiều lần.

Băng Huyết biết, chỉ có làm cho vị đại thúc này hoàn toàn tin tưởng hơn nữa xác định chính mình là người mà hắn tin, mới có thể biết được nhiều về bí mật chính mình. Cho nên hắn sẽ không giấu diếm cái gì.

Mà lần này, trực giác của Băng Huyết lại đúng.

Khi nam tử nghe được cái tên từ miệng Băng Huyết, hai tròng mắt ngập tràn ánh sáng. Cảm xúc vừa mới ổn định xuống lại bùng nổ. Đôi môi run run, nhìn chăm chăm vào Băng Huyết. Cho dù là lạnh lùng như Băng Huyết, đều bị ánh mắt nóng rực lại kinh ngạc kia nhìn đến phía sau lưng phát lạnh, có chút dựng tóc gáy.

"Có việc thì nói, đừng nhìn ta như vậy." Băng Huyết bất mãn nhăn mặt, giọng nói càng thêm lạnh như băng.

Nam tử thân thể lại run lên, lần này không phải vì kích động, là bị Băng Huyết đông lạnh. Có chút kinh ngạc nhìn tiểu cô nương nhỏ gầy trước mặt, nam nhân nghi hoặc qua đi, còn lại là càng thêm đau lòng.

"Ai... Đứa nhỏ. Ngươi mấy năm nay nhất định thực khổ đi." Nam tử trong giọng nói tràn ngập hối hận cùng bất đắc dĩ. "Ta gọi là Mặc Kinh Thiên, là bạn tốt của phụ thân cùng mẫu thân ngươi. Cùng phụ thân ngươi lại là huynh đệ sinh từ chi giao. Theo lý, ngươi hẳn phải gọi ta một tiếng nghĩa phụ. Năm đó khi mẫu thân ngươi còn chưa có ngươi, chúng ta đã nói, về sau nếu bọn họ có đứa nhỏ, cũng gọi ta là phụ thân, nhận thức ta làm nghĩa phụ." Như là nghĩ tới đi thời điểm thoải mái khó quên này, nét mặt Mặc Kinh Thiên biểu lộ một cái hạnh phúc tươi cười. Cái tươi cười này bên trong tràn ngập ấm áp, ấm đến trong lòng Băng Huyết, làm cho nàng chậm rãi thu hồi hàn khí quanh thân.

Nghe được trong giọng hắn nhắc đến người quen thuộc nhưng lại xa lạ, làm cho tâm Băng Huyết có chút đau xót: "Cha ta là người thế nào?"

Mặc Kinh Thiên chậm rãi nhớ lại, nhìn về phía Băng Huyết, trên mặt đầy từ ái: "Đứa nhỏ, nhớ kỹ phụ thân ngươi là một nam tử phi thường vĩ đại. Hắn dũng cảm, kiên trì, trọng tình trọng nghĩa, lại ân oán rõ ràng. Đối với địch nhân hắn có thể lãnh khốc vô tình, không từ thủ đoạn. Đối với thân nhân, hắn có thể liều mình trả giá, không cầu hỏi báo."

Nghe phụ thân trong miệng Mặc Kinh Thiên, Băng Huyết mỉm cười, trong lòng đối với người phụ thân xa lạ này có chút tán thành.

Không hổ là phụ thân của Băng Huyết nàng, tính cách giống nàng, nàng thích.

Nhìn Băng Huyết tươi cười, tâm Mặc Kinh Thiên có chút thả lỏng, hắn rất sợ, sợ đứa nhỏ trước mắt này bởi vì nhận hết tất cả đãi ngộ bất bình mà oán hận phụ mẫu của chính mình. Hắn tuyệt đối không thể để đứa nhỏ quan trọng nhất trong lòng bọn họ lại hận bọn họ. Như vậy bọn họ nhất định hối hận rất đau, hẳn như thế nào có thể tha thứ cho chính mình được.

"Băng Huyết, mẫu thân con nàng..." Mặc Kinh Thiên muốn hỏi chuyện tình của người kia, nhưng lại sợ nghe chuyện mà chính mình không thể đối mặt. Hắn sợ bản thân có thể hay không hồng mắt.

"Con không biết mẫu thân đi nơi nào, tam ca nói lúc con được một tuổi nhiều, mẫu thân liền bỏ đi, không còn trở về." Băng Huyết nhìn Mặc Kinh Thiên, giọng nói vẫn tràn ngập băng hàn. Nhưng Mặc Kinh Thiên lại có thể rõ ràng nghe ra sự bất đắc dĩ cùng mất mát.

"Bỏ đi..." Mặc Kinh Thiên tâm lập bộp một chút, thiếu chút nữa nhảy lên. Hắn không dám tưởng tượng người kia đi về nơi đó, lại hoặc là nói đây là ngoài ý muốn. Hắn thậm chí cái gì cũng không dám đoán. Trong đầu trống rỗng, sắc mặt lại càng ngày càng khó coi.

Băng Huyết khó hiểu nhìn Mặc Kinh Thiên, khi nhắc đến mẫu thân của mình vì sao đại thúc lại có biểu tình kỳ quái như vậy, giống như nướng đã chết. Nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy. Theo trong lời nói của Mặc Kinh Thiên, Băng Huyết đều có thể thấy được hắn là thật tâm yêu thương mình. Thật sự đem chính mình trở thành đứa nhỏ của hắn, hơn nữa đối phụ mẫu của chính mình là thật tâm đối đãi, sinh tử tương giao.

Mà trong lòng Băng Huyết sớm chấp nhận người trước mắt, tuy rằng thời gian bọn họ nhận thức còn ngắn, nhưng duyên phận chính là kỳ quái như vậy, không cần lý do. Nếu đã chấp nhận, như vậy từ nay về sau, Mặc Kinh Thiên chính là người Băng Huyết nàng sẽ bảo vệ.

"Mẫu thân rời đi nhất định là bất đắc dĩ. Băng huyết tin tưởng mẫu thân không có việc gì, nhất định là ở nơi đó đang nỗ lực. Cho nên Băng Huyết cũng sẽ cố gắng, tuyệt đối sẽ không buông tha một tia hy vọng. Cuối cùng có một ngày Băng Huyết sẽ đem mẫu thân một cọng tóc cũng không bị thương trở về."

Mặc Kinh Thiên nhìn về mặt kiên quyết của tiểu Băng Huyết, lời nói non nớt lại mang theo cái lạnh như băng luôn luôn quấn quanh bên tai.

Cho dù tiểu cô nương trước mặt chỉ có năm tuổi, cho dù tiểu cô nương trước mặt ngay cả ma pháp đều còn không có thức tỉnh như người thường. Nhưng Mặc Kinh Thiên không chút nghi ngờ, tin tưởng nàng có thể làm được lời nàng nói.

Bởi vì nàng là đứa nhỏ của bọn hắn a. Còn có cái gì là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: 10: Huyết Hải Thâm Cùu

Băng Huyết đi tới trước mặt Mặc Kinh Thiên, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh tám ván. Nếu đã chấp nhận người trước mắt, như vậy băng hàn cự tuyệt người ngàn dặm kia bởi vì đủ loại nguyên nhân mà tạo thành ở kiếp trước sẽ hoàn toàn bị Băng Huyết thu hồi.

Hơi thở lạnh như băng chính là một loại tự vệ nhằm vào ngoại giới, đối với người chính mình chấp nhận, đương nhiên sẽ không cần loại tự vệ này, chỉ vì tuyết đối tin tưởng.

Cảm nhận được Băng Huyết thay đổi, cao hứng nhất chính là Mặc Kinh Thiên .

Hắn không thể tưởng tượng được hoàn cảnh nào đã tạo thành đứa bé có hơi thở lạnh như băng như vậy. Băng Huyết như vậy càng làm cho chính mình thêm đau lòng. Hắn thề, nhất định sẽ cho Băng Huyết tất cả thứ tốt nhất, hắn sẽ thay bọn họ hảo hảo bảo vệ Băng Huyết, nhưng hắn sẽ không hạn chế tài năng của nàng, bởi vì Mặc Kinh Thiên biết, thiên hạ trước mắt sẽ có một ngày rời khỏi nơi này, đi đến nơi cao nhất mà mọi người chỉ có thể ngưỡng mộ.

Sẽ có một ngày, nàng sẽ thành sự kiêu ngạo của bọn họ.

"Tử mẫu của Băng Huyết rất giống phụ thân , phải không?" Băng Huyết muốn biết về lão cha, càng muốn biết nhiều về chuyện tình của ông. Như vậy sẽ làm cho lòng nàng cảm thấy nàng không phải là cô nhi không ai muốn, nàng có phụ mẫu của chính mình.

Mặc Kinh Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ non nớt đầy nụ cười của Băng Huyết, cặp tử mẫu chính mình quen thuộc, trong mắt tràn đầy tưởng niệm.

"Uh, tử mẫu của tiểu Băng Huyết cùng đại ca giống nhau, đều đẹp giống nhau, trong suốt sáng ngời. Giống như từ thủy tinh điểm lệ loá mắt nhất trên thế gian, làm cho người khác liếc mắt một cái, liền không thể quên."

"Hắn vì sao rời đi mẫu thân cùng Băng Huyết?" Băng Huyết nhìn Mặc Kinh Thiên, hỏi ra điều nàng vẫn muốn biết, cũng là vấn đề quan trọng nhất.

"Hắn..." Ý cười trên mặt Mặc Kinh Thiên biến mất, mày nhăn lại, lâm vào thống khổ gãy dạ.

Nhìn biểu tình của Mặc Kinh Thiên, Băng Huyết lựa chọn trầm mặc chờ đợi, nàng biết trong đó nhất định là có nguyên nhân phức tạp. Nàng tin tưởng phụ thân cùng chính mình giống nhau ở tính cách, nhất định sẽ không vô duyên vô cớ liền rời đi chính mình cùng mẫu thân mà không có gì lý do.

Mặc Kinh Thiên giương mắt, nhẹ nhàng vuốt về mái tóc dài màu lam của Băng Huyết.

"Tiểu Băng Huyết, không cần oán hận phụ thân ngươi. Tin tưởng hắn, hắn là dùng sinh mệnh, tất cả mọi thứ hắn có để trân trọng ngươi cùng mẫu thân ngươi. Ta còn nhớ rõ, năm đó khi vừa mới biết mẫu thân ngươi mang thai, trên mặt hắn biểu tình là ngốc như vậy. Một người ôm mẫu thân ngươi ngây ngốc đứng tại chỗ, trên mặt ngây ngô cười, nụ cười mà ta chưa từng xem qua. Ta từng nghĩ đến biểu tình như vậy đời này đều không có khả năng xuất hiện trên nam tử lạnh khốc như vậy. Nhưng mà, hắn ước chừng cười ngây ngô nhiều giờ, mặc cho ai đều không thể đánh thức hắn. Thẳng đến cuối cùng vị y sư bất đắc dĩ nói: ôm phụ nữ có thai như vậy sẽ làm bị thương đến đứa nhỏ. Phụ thân ngươi lập tức tỉnh lại, cẩn thận đem mẫu thân ngươi an trí ngồi xuống, giống như trong tay đang cầm là trân bảo trân quý nhất thế giới này. Bất quá, nói như vậy cũng đúng. Bởi vì các ngươi là thế giới của hắn, là trân bảo trân quý nhất của hắn. Cho nên hắn sẽ không cho phép ai đến thương tổn các ngươi. Cho dù là dùng chính mệnh của mình đi ngăn cản, cũng sẽ không tiếc."

"Phụ thân hắn..." Băng Huyết trừng lớn hai mắt, không thể tin được nhìn Mặc Kinh Thiên, nàng không cần... Không cần cảm thấy chính mình là đứa nhỏ hạnh phúc nhất thế giới này, nếu sự thật là hạnh phúc của nàng không phải là thật . Hạnh phúc là điều mà kiếp trước nàng cũng không dám nghĩ đến, đó là hạnh

phúc mà bao nhiêu ngày ngày đêm đêm mới có, nàng ngay cả nằm mơ đều muốn, muốn cùng những đứa nhỏ khác giống nhau, giống nhau có được phụ mẫu của chính mình, phụ mẫu yêu thương chính mình. Làm sao có thể tàn nhẫn với nàng như vậy, nếu là như vậy. Như vậy nàng chắc chắn sẽ hóa thân thành ác ma đáng sợ nhất ở địa ngục, làm cho thiên hạ này cùng hạnh phúc của chính mìnhChôn cùng.

Nhìn đôi tử mẫu kia của Băng Huyết phát ra tia âm u, thế nhưng trong nháy mắt hiện lên một tia ánh sáng màu đỏ, cả người tản ra sát khí huyết, giống như ma quỷ ở địa ngục ma quỷ, làm cho người ta kinh hãi.

Mặc Kinh Thiên lập tức ôm lấy thân thể gầy nhỏ của Băng Huyết vào lòng.

"Băng Huyết... Bình tĩnh một chút. Phụ thân ngươi còn sống, hắn không có chết, thật sự, ngươi bình tĩnh một chút. Mẫu thân ngươi cùng phụ thân còn chờ ngươi đi tìm bọn họ ."

"Còn sống." Hai chữ đơn giản, làm cho hơi thở âm trầm như địa ngục phát ra từ Băng Huyết chậm rãi tiêu tán. Ngẩng đầu im lặng nhìn Mặc Kinh Thiên, đợi hắn giải thích.

Còn sống là tốt rồi, mặc kệ ở nơi nào, cho dù là địa ngục, nãng đều đã đi. Gặp ma giết ma, gặp thần chém thần.

"Đúng vậy, còn sống. Năm năm trước, một đám người mặc chiến giáp màu xanh, mang mặt nạ đột nhiên xông vào sân nhà các ngươi. Muốn bắt mẫu thân ngươi mang đi, lúc ấy mẫu thân ngươi đã muốn sinh con. Hơn nữa bọn họ lại giả bất thiện, phụ thân ngươi đương nhiên sẽ không cho bọn họ đem mẫu thân ngươi mang đi. Cuối cùng phụ thân ngươi cùng vài tên tùy tùng chém giết người áo xanh. Mẫu thân ngươi thừa dịp loạn, liền chạy thoát ra ngoài. Tuy rằng nãng thà tình nguyện cùng phụ thân ngươi chết trận, còn hơn sống một mình. Nhưng nãng đã có ngươi, bảo bối trân quý nhất của bọn họ, cho nên phải rời đi, nãng muốn bảo đảm an toàn của ngươi. Khi ta nghe được tin tức, lúc đuổi tới..." Mặc Kinh Thiên nói đến đây, trên mặt xuất hiện vẻ thống khổ cùng hối hận. Sắc mặt càng trắng bệch.

Băng Huyết không đành lòng, vươn tay nhỏ bé, mềm nhẹ vỗ lồng ngực vững chắc cùng ấm áp, không tiếng động an ủi. Nãng biết, nếu được, nam nhân đứng mảnh này, tình nguyện cùng huynh đệ của chính mình chết trận, cũng không nguyện vô lực lựa chọn mất đi huynh đệ như vậy.

"Khi ta đuổi tới nơi, nguyên bản sân vườn tao nhã xinh đẹp thế nhưng giống như địa ngục, nơi nơi đều là thi thể không trọn vẹn, có người chết, có kẻ uớc thú. Máu tươi đầy toàn bộ tiểu viện. Thống khổ cùng hối hận chiếm cứ toàn bộ thân thể ta, ta hận, hận chính mình vì sao không đến sớm hơn, nếu... Nếu ta đến sớm hơn một chút, có lẽ sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Bất quá, ta tuyệt đối sẽ không buông tay. Càng không tin các ngươi đã chết như vậy. Ta không cho phép thủ hạ hỗ trợ, ta sợ bọn họ sợ ý bỏ qua. Ta một mình thăm dò, xem từng cái thi thể, phần còn lại của chân tay đã bị cắt, ta cứ nào sợ nhìn đến là người chính mình quen thuộc. Hoàn hảo... Trải qua cẩn thận xem xét, không có phụ thân ngươi, càng không có mẫu thân ngươi. Ta phái các thế lực, đi tìm các ngươi, nhưng là đến cuối cùng được đến tin chính là phụ thân ngươi cùng địch nhân đang tiến vào vực thăm nhập cảnh huyền ảo. Căn cứ vào mục đích hôm đó, lúc bọn họ chiến đấu, phụ thân ngươi về mặt không đúng, lại cẩn rằng chém giết không tha, cuối cùng hẳn là tính đồng quy vu tận. Không biết vì sao lại đột nhiên biến mất không thấy. Ta đến địa phương xem xét, nguyên lai nơi đó dĩ nhiên là kết giới tiến vào cảnh huyền ảo địa vực. Kết giới ảnh hưởng địa vực không phải hàng năm mở ra, không nghĩ tới thế nhưng bị phụ thân ngươi đụng phải, hơn nữa âm kém dương sai đi vào. Cho nên ta nói, phụ thân ngươi không chết. Đại ca của ta tuyệt đối không chết, hẳn làm sao có thể chết, trải qua nhiều đau khổ như vậy, đều kiên cường sống sót, hơn nữa không ngừng cường đại. Như vậy hẳn làm sao có thể chết. Hẳn còn chưa gặp qua nữ nhi hẳn yêu nhất, còn không có hoàn thành lời hứa với mẫu thân ngươi, làm sao có thể chết được. Hẳn hiện tại nhất định là ở chỗ đó đợi, đợi đến khi chúng ta gặp lại. Hơn nữa không ngừng nỗ lực, nỗ lực hủy diệt hết thảy nhân tố bất lợi đối với các ngươi, bảo đảm an toàn tuyệt đối cho các ngươi."

Mặc Kinh Thiên cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, trong mắt tràn đầy kiên định cùng tự tin.

"Con tin tưởng, phụ thân cùng mẫu thân đều không có việc gì. Băng Huyết cũng sẽ cố gắng, không ngừng cố gắng. Sẽ có một ngày Băng Huyết hội cường đại, cường đại tiến vào cảnh huyền ảo địa vực, tìm được phụ thân. Càng sẽ làm những người đó nợ máu trả bằng máu, con sẽ làm cho bọn họ hối hận vì đã có mặt trên đời, càng hối hận vì đã chọc người không nên chọc."

"Con sẽ cùng phụ thân cùng đón mẫu thân về nhà, vĩnh viễn bảo vệ bọn họ. Đây chính là mục tiêu cùng động lực để Băng Huyết không ngừng cường đại, làm cho người thân cùng bằng hữu của con không bị thương tổn gì."

"Nghĩa phụ, ngài yên tâm. Băng Huyết trưởng thành, về sau Băng Huyết sẽ bảo vệ mọi người."

Một tiếng gọi đơn giản, một câu hứa hẹn đơn giản, làm cho nam nhân chỉ cần dậm một chân đều làm sắc mặt mọi người trên đại lục này biến đổi, đỏ mắt, âm lòng, cả đời khó quên.

Trong tương lai một ngày nào đó, bên tai lại vang lên lời nói giống nhau, Mặc Kinh Thiên nở nụ cười, cười thoải mái, cười thỏa mãn, cười hạnh phúc.

Hắn tin tưởng mỗi một câu nãng nói, mặc kệ là nãng lúc này vẫn gầy yếu, hay là nãng cường đại trong tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: 11.1:mặc Gia Nhân A

Mặc Kinh Thiên nhìn về phía ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua ánh trăng, hẳn có thể rõ ràng nhìn đến bên ngoài tiểu viện. Có đại đầy sân, không có một tia sức sống. Nếu không phải biết Băng Huyết vẫn ở nơi này, hẳn sẽ nghĩ nơi này căn bản là cái phòng trống hoang tàn. Phòng chừng so với ngoại miếu đồ nát tốt hơn một chút mà thôi.

"Tiểu Băng Huyết nơi này là chỗ nào vậy?."

Mặc kinh Thiên nhìn Băng Huyết hỏi ra những gì hẳn nghĩ vẫn khi tỉnh lại tới giờ.

"Nơi này là diệp gia hậu viện, chỗ ở của hạ nhân" Băng Huyết thẳng thắn nói, giọng điệu bình thản, không mang theo một tia oán khí.

Mặc Kinh Thiên nghe xong, trong lòng lửa giận ngùn ngụt bay lên, hai mắt mang theo lửa giận ngút trời.

"Diệp gia thật to gan. Thế nhưng đem huynh đệ chí bảo, vứt bỏ như vậy ở tiểu viện đồ nát, tự sinh tự diệt, thật là khinh người quá đáng".

Xung quanh Mặc Kinh Thiên không Khí bốn phía tràn đầy tức giận,kịch liệt dao động.Căn bản là giường củ kỹ,càng lung lay sắp đổ.

Băng Huyết khước miệng co rút,bất đắc dĩ nâng nhẹ tay lên an định tinh thần cho vị trung niên nam tử đang tức giận.

"Nghĩa phụ bình tĩnh.Ngài tưởng phá hủy nơi này,chúng ta còn nơi khác tạm cư sao".

Mặc Kinh Thiên nắm bàn tay nhỏ bé,non mềm,lạnh lẽo của Băng Huyết,hít thật sâu một hơi.Trong mắt là vô tận hối hận cùng áy náy.Nếu như hẳn trở về Diệp gia tìm đứa nhỏ này thì cũng không đến mức một đứa nhỏ như vậy phải sống độc lập như vậy nhiều năm,đây là một sự tàn nhẫn dữ dội a.

"Nha đầu mấy năm nay khổ người.Là nghĩa phụ có lỗi,ta thế nhưng vẫn mãi đắm chìm trong nỗi thống khổ mất đi cha mẹ người,thế nhưng đã quên tìm người.Thật xin lỗi."Mặc Kinh Thiên nói trong thanh âm trầm ngập áy náy cùng tự trách.

Băng Huyết bình thần nhìn Mặc Kinh Thiên,thanh thùy nói"Đừng lo,nghĩa phụ không cần tự trách.Ngài lúc trước nghĩ tới mẫu thân bị người ta ngộ hại,phu thân tiến vào cảnh tương huyễn ảo địa vực,đương nhiên sẽ không có cơ hội nghĩ đến ta còn ở nơi này.Băng Huyết họ diệp vì lúc đó chỉ biết mẫu thân họ diệp,cho nên Băng Huyết mới lựa chọn họ diệp.Cùng Diệp gia không hề quan hệ.Băng Huyết đã sớm nghe nói,mẫu thân lúc trước khi rời đi cũng đã cùng Diệp gia thoát ly quan hệ,bất đắc dĩ mới có thể trở lại.Huống hồ đây là một cái gia tộc phức tạp như vậy,đối với Băng Huyết không hề có linh mạch linh căn,không thể tu luyện,đối với Diệp gia không có lợi ích,có thể nói Diệp gia có thể che mưa che gió

Trọng yếu nhất là Băng Huyết cùng Diệp gia không còn quan hệ ,chỉ cần họ đừng trêu chọc ta,như vậy ta với Diệp gia bọn họ vĩnh viễn không liên lụy nhau".

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 11.2

Nghe Băng Huyết lạnh nhạt nói,Mặc Kinh Thiên tâm lại co rút đau đớn,khẽ thờ dài.Trong đôi mắt kia thật ra có bao nhiêu năm tuổi bé.Là như thế nào đi qua,làm cho bao nhiêu đó năm tuổi hải đồng,có thể nói ra những lời nói thành thực như vậy.Đem năm năm này nhẹ nhàng băng khuor đi qua như vậy vì là làm cho mình không tự trách,không làm cho mình càng thêm hận bản thân.

Ý tứ của Băng Huyết hẳn đều biết.Như thế nào mà có thể không hoán Diệp gia chủ,đó là phụ thân,thân sinh của mẫu thân nàng,là ngoại công của nàng a,nhưng mà lại không tận tâm đối đãi với nàng.Bề ngoài lạnh như băng sương,thực chất là để an ủi chính mình,tình nguyện buông bỏ oán hận với diệp gia.

Một cô bé phần điều ngọc trát,bề ngoài lạnh như băng sương,một đôi mắt màu lạnh lẽo,âm trầm.Cả người tỏa ra hơi thở cực tuyệt người ngàn dặm.Nếu không phải tận mắt nhìn thấy,ai có thể tin tưởng,đó chỉ là cô bé năm tuổi.

Băng Huyết như vậy càng làm cho Mặc Kinh Thiên đau lòng,nếu không có biến hóa thiên trời lệch đất,nếu không có những cửa ải khó khăn mà người thường không vượt qua được,nếu không có sự thất vọng đến tận xương,thì làm sao có thể làm cho một cái tiểu oa oa không lo không nghĩ trở nên bình tĩnh như vậy.

Băng Huyết bất đắc dĩ nhìn Mặc Kinh Thiên,cảm nhận được sự biến hóa của hắn.Đoán rằng hẳn có lẽ lại bởi vì mình mà thống khổ,tự trách bản thân đi.Nàng cũng biết bề ngoài của mình hiện giờ chỉ có năm tuổi tiểu oa oa thôi,căn bản không có khả năng thành thực tâm tính như vậy.Tuy rằng kiếp trước nàng chịu khổ cực so với Diệp gia Tiểu Thất này thậm hai hơn.Nhưng nàng hiện tại linh hồn cũng gần hai mươi tuổi a.Nếu ngay cả ý nghĩa trong lời nói mà cũng không hiểu,phòng chừng đã biến mất ở nơi gọi là địa ngục sát thủ kia rồi.Bất quá nàng lại không thể giải thích cho Mặc Kinh Thiên.

"Nghĩa phụ,Băng Huyết còn có nghĩa phụ,không phải sao?"

Chỉ một câu đơn giản,đã làm cho Mặc kinh Thiên giác ngộ,khốn khổ trong lòng cũng nháy mắt biến mất.Đúng vậy....nàng còn có hẳn a,hắn làm sao có thể làm cho nàng chịu uân khúc nha,hắn nhất định sẽ cho nàng hết thấy những thứ tốt nhất.

"Đúng rồi tiểu Băng Huyết tên của người là do ai đặt?"

Mặc Kinh Thiên đột nhiên nghĩ ra,nhìn Băng Huyết nghi hoặc hỏi.

"Là Băng Huyết tự mình đặt.Lúc trước mẫu thân mang Băng Huyết vào Diệp gia không lâu sao đó liền ly khai,không ai nói cho Băng Huyết biết mình tên gì,bọn họ chỉ gọi Băng Huyết là Diệp gia tiểu thất."

Băng Huyết giọng điệu bình thản,như đang nói chuyện không liên quan tới bản thân mình.

Mặc Kinh Thiên thờ dài một hơi hẳn phát hiện,trong một hôm hẳn thờ dài vô số lần so với một năm còn nhiều hơn.

"Băng Huyết phụ thân người họ mã kuê là Mã Thiên Ứng,người tên là Mã Tâm Tề là trước khi người sinh ra phụ thân người đã đặt cho,ngụ ý là mặc kệ là xảy ra chuyện gì,cả gia đình không rời xa nhau,đồng tâm hiệp lực.Bất quá người còn có một cái tên khác là Mặc Tâm Tề là Mặc đạo đại thiếu

gia.Ngoại trừ người trên đảo cùng các vị trưởng lão thì bên ngoài cũng chỉ có mẫu thân người biết họ chân thực của phụ thân người,cho nên người phải nhớ kỹ sau này mặc kệ phát sinh chuyện gì,cũng không được nói cho bất kể nào biết người tên là Mặc Tâm Tề.Tuy rằng ta không biết vì sao nhưng phụ thân người từng nói qua.Một khi hần họ Mặc bị bại lộ,sẽ có vô vàn sự phiền toái không lường trước được."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 12: Lưu Lại Ba Năm

Edit+ beta: Yết Vạn Dương

Ý tứ trong lời nói của Mặc Kinh Thiên làm cho Băng Huyết rung động,

không chỉ vì phụ thân có quan hệ với Mặc đảo, càng vì phụ thân đồng thời mang họ

Ma. Tuy là không biết mọi chuyện nhưng thông minh như Băng Huyết làm sao lại

không hiểu được bên trong đang có một bí mật kinh thiên động địa. Dù sao họ Ma

và đôi mắt màu tím trên đại lục này vô cùng thừa thớt, hoặc có thể nói trừ người

nhà của nàng (cha tỷ ấy á, ta nghĩ là chắc có người thân của cha tỷ ấy nên ta để là

người nhà) thì hoàn toàn không có bất kỳ ai. Bất quá khi chính mình còn chưa trở thành cường giả, nàng sẽ không liều lĩnh mà đi tìm kiếm chân tướng. Vì chính mình, cũng vì phụ thân thương yêu mình đến tận xương tủy, nàng sẽ không hành động ngu ngốc.

"Được! Nghĩa phụ yên tâm... con đã hiểu." Băng Huyết còn nhỏ nhưng lại rất nhu thuận làm cho Mặc Kinh Thiên thập phần vui mừng, càng vì đại ca đại tẩu mà vui vẻ.

"Đưa bé ngoan." Mặc Kinh Thiên cảm thấy mỹ mãn vuốt nhẹ mái tóc dài của Băng Huyết. Sau lại nhú nhú đầu chân mày, nghĩ đến người kia, trong mắt hiện lên một tia thị huyết lạnh như băng. Tuy rằng rất nhanh, nhưng lại không tránh khỏi đôi mắt của Băng Huyết.

Xem ra mọi chuyện không đơn giản!

"Nghĩa phụ, ngài muốn làm cái gì liền đi làm đi. Không cần lo lắng cho con, con có thể chiếu cố chính mình, dù sao mấy năm nay cũng không quá tệ."

Mạch Kinh Thiên cau mày, trong lòng rất nhanh đã phân tích rõ thế cục, cuối cùng giống như quyết định xong, ngẩng đầu về phía Băng Huyết nói: "Nha đầu, con thông thả lúc này chờ nghĩa phụ, nhiều nhất ba tháng, nghĩa phụ lập [DI3n_d4n_lqd]tức đến đón con hồi Mặc đảo. Mặc dù huyết mạch trực hệ của Mặc đảo từ lúc sinh ra đã có tâm tính cao ngạo, nhưng đối với bất cứ thứ gì thì người nhà của chính mình vẫn là trọng yếu. Cho nên Mặc đảo thành lập mấy ngàn năm nay, chưa bao giờ có chuyện vì tranh giành quyền lực mà chém giết lẫn nhau xảy ra. Mà Mặc gia ở Mặc đảo ngàn năm qua đều là chủ nhân của Mặc đảo. Nhưng chuyện của đại ca năm năm trước, làm cho mọi người lâm vào trạng[DI3n_d4n_lqd] thái u ám. Hoàn hảo Mặc đảo hàng năm lính đời, nên người ngoài không thể nhân cơ hội thừa dịp len vào. Nhưng mà lại khiến cho chi thứ không sợ chết 'nhớ thương'. Quả nhiên con hồ không ở núi, khi con lại muốn xưng vương xưng bá, lần này lại muốn mưu hại hần, làm cho hần xém chút mất mạng. Bất quá như vậy cũng tốt, hần đều muốn hiện tại trở về nơi đó cảm tạ người kia một chút, nếu không có âm mưu của hần ta, hần căn bản không thể gặp được giọt máu duy nhất của đại ca[DI3n_d4n_lqd]. Nhưng khi đã cảm tạ xong, hần sẽ cho hần ta biết, chọc giận người Mặc gia là phải trả giá đại giới, là điều mà hần ta vĩnh viễn không thể chịu nổi.

Băng Huyết nghe xong lời Mặc Kinh Thiên nói, nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nói: "Nghĩa phụ, Mặc đảo không phải không cho người ngoài vào sao?"

Mặc Kinh Thiên mỉm cười, trêu mếu điểm nhẹ mũi Băng Huyết, dịu dàng nói: "Nha đầu ngốc, con chính là cháu gái của đương kim gia chủ Mặc gia, Mặc Tâm Tề, thử hỏi có ai không muốn sống không cho con vào đảo?. Kỳ thật, nha đầu con cũng có thể gọi ta là tiểu thúc, bởi vì phụ thân của con là đường tử của gia chủ gia gia. Chuyện này cũng rất ít người biết, bọn họ đều nghĩ phụ thân của con là con riêng của gia gia. Bất quá ta càng thích con gọi ta là nghĩa phụ, ha ha."

"Ngạch...." Nhìn mặt than Mặc Kinh Thiên đột nhiên xuất hiện biểu tình trẻ con, khoe mắt Băng Huyết giật giật, đồng thời cũng không vì thân thể phức tạp của phụ thân mà bất đắc dĩ. Bởi vì phụ thân thân thể phức tạp, đại biểu cho thân thể của nàng cũng phức tạp. Nhưng nàng không nổi giận, ngược lại có thêm động lực. Đường còn dài, nàng sẽ kiên định từng bước từng bước tiêu sái đi xuống[DI3n_d4n_lqd]. Cho dù con đường phải trước không thông, thì nàng sẽ dùng sức mạnh làm cho nó thông, đừng thấy bề ngoài nàng lạnh như băng, kỳ thật bên trong nàng mười phần huyết tính bạo lực.

"Con hiểu, con cũng rất thích gọi người là nghĩa phụ. Nhưng mà..... nghĩa phụ, con muốn ba năm sau mới cùng người về Mặc đảo."

Lời nói của Băng Huyết làm cho Mặc Kinh Thiên mới cười hi hi trong nháy mắt biến sắc, khó hiểu nhìn Băng Huyết.

“Nghĩa phụ, người biết hiện tại con ngay cả một người bình thường còn không thể địch lại, thân là trực hệ của Mặc đảo, là con của phụ thân, làm sao có thể vô dụng như vậy. Con biết mọi người trong nhà sẽ không để ý, nhưng mà con tuyệt đối không cho phép chính mình quá yếu làm mọi người mất mặt, dù là[DI3n_d4n_lqd] một chút cũng không được. Cho nên trong ba năm tới, Băng Huyết muốn ở lại nơi này.”

Băng Huyết không biết tại sao khi nàng nghe Mặc Kinh Thiên muốn mang mình cùng rời đi lúc này, trông lòng thập phần kháng cự, giống như nơi này còn có cái gì chính mình chưa thể hiểu được. Chưa thể rời đi, đó là cái thuộc về chính mình, nếu nàng đi khỏi thì sẽ không còn nữa. Nàng cho tới bây giờ đều sống theo ý mình, cho dù chống đối bất kỳ ai, cũng không thể chống lại tâm ý của chính mình.

“Nơi này...” Mặc Kinh Thiên vừa định phản đối, Mặc đảo so với nơi này có tài nguyên và hoàn cảnh tốt hơn rất nhiều. Hắn còn muốn sau khi trở về tìm vài vị trưởng lão trong tộc giúp Băng Huyết. Thế nhưng, khi nhìn trong đôi mắt màu tím của Băng Huyết là vô vàn kiên định, hắn biết... Hắn không có khả năng làm thay đổi tâm ý. Nàng cùng phụ thân của nàng là cùng một loại người, một khi đã quyết định, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Mặc Kinh Thiên tin tưởng Băng Huyết, tựa như tin tưởng đại ca của mình.

“Được, nghĩa phụ người hãy yên tâm. Chưa cứu được cha mẹ, thù nhà chưa báo, ta Ma Tâm Tề, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.” Bắt đầu từ giờ phút này, Diệp băng huyết chính là Ma Tâm Tề, hoặc là nói... Là Mặc Tâm Tề.”

“Tốt, ta về trước nói cho các gia gia của con, để cho họ vui vẻ, dù sao trong năm năm này, họ cũng giống như ta...aizz, yên tâm đi. Nghĩa phụ tin ở con, nhưng mà con nhất định phải nhớ kỹ, mặc kệ phát sinh[DI3n_d4n_lqd]chuyện gì, phải liên hệ với chúng ta trước. Con nhất định không được để cho chính mình gặp chuyện không may, biết không?”

“Aizz... tìm được con rồi, nhóm gia gia và thúc thúc nhất định rất vui vẻ, nhưng mà...” Mặc Kinh Thiên khóc không ra nước mắt, nhìn trong mắt Băng huyết đầy nghi hoặc, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Nhưng mà... Ta không có đem con mang về, lại để cho con ở lại đây một mình sống ba năm. Ta nghĩ lần này trở về, nhất định bọn họ sẽ làm cho ta nằm trên giường ba ngày.”

“ngạch...” Nhìn đáng về Mặc Kinh Thiên, Băng Huyết tuyệt đối không hoài nghi gia gia bọn họ nhất định sẽ làm ra chuyện đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mỉm cười. Trong lòng ấm áp. Cho dù bây giờ vẫn chưa gặp mặt, nhưng Băng Huyết biết, nàng không cô độc, nàng có gia đình, có rất nhiều người nhà đáng yêu.

Nàng nhất định sẽ càng thêm cố gắng, để có thể thủ hộ người nhà của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: 13: Huyết Sát Chủ Thủ

Edit+ Beta: Yết Vạn Dương

Mặc Kinh Thiên bởi vì bị thương nên ở lại tiểu viện ba ngày, mỗi ngày nhìn Băng Huyết mới năm tuổi hà khắc rèn luyện, thức khuya dậy sớm, lại còn mỗi ngày tới chiều cố hắn, hắn đều đặt trong mắt, đau trong lòng. Hắn thường tự hỏi, nếu ở thời điểm hắn năm tuổi, ngày đó gặp chuyện, có thể làm được như đứa nhỏ này không? Luôn luôn kiên trì, không bao giờ từ bỏ. Không oán không hận, nỗ lực không ngừng, cho dù thân thể là một phế vật, nhưng là không bao giờ từ bỏ, hắn không làm được..... Có thể trừ nàng, không ai có thể làm được.

Hai hòn đá nặng, cho dù là thiếu niên mười tuổi, cũng không có biện pháp làm được như nàng, mỗi ngày mang theo hai hòn đá, chạy vòng quanh phía sau núi, ngay cả buổi tối cũng không nghỉ ngơi.

Băng Huyết mỗi ngày đều đặt ra nhiệm vụ cho chính mình, cố gắng huấn luyện. Ban ngày mang theo hòn đá nặng chạy vòng quanh núi huấn luyện thể năng, thuận tiện hái chút thảo dược, giữa trưa trở lại tiểu viện làm đồ ăn. Buổi chiều tiếp tục huấn luyện thể năng, đến chạng vạng, ở trong sân tập thái cực quyền. Lúc tập Thái cực quyền nàng không để cho Mặc Kinh Thiên nhìn thấy, cũng không phải dấu điểm cái gì, dù sao thái cực quyền tại đại lục này là quá mức quái dị, từ chỗ nàng ở Diệp gia không được sủng ái, thậm chí bị người ở Diệp gia quên mất mà nói, quyền pháp như vậy sẽ gây ra kinh ngạc cực lớn.

Chờ ba năm sau gặp mặt, lại nói cho nghĩa phụ là chính mình vô tình nhặt được đồ tốt. Buổi tối nàng đem giường nhỏ tặng cho Mặc Kinh Thiên, chính mình một người ngồi bên cửa sổ, phơi người dưới ánh trăng, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, ngồi xuống vận cổ võ nội công.

Mặc Kinh Thiên trải qua ba ngày an dưỡng, hơn nửa mỗi ngày điều dụng linh lực điều tức, thương thế đã dần hồi phục, đứng trong tiểu viện, từ ái nhìn Băng Huyết, thời gian huấn luyện cùng điều dưỡng, làm cho Băng Huyết vốn khí sắc nhợt nhạt suy dinh dưỡng giờ đã tốt hơn rất nhiều, làn da trở nên sáng bóng.

“Băng Huyết, chiếc nhẫn này con cầm lấy. Ta đi rồi con lấy máu nhận chủ là được, bên trong có hồn khí để liên lạc với gia tộc và chỉ có tộc nhân chúng

ta mới có thể nhận thấy được tín hiệu cầu cứu. Nếu gặp nguy hiểm, hãy lập tức cho chúng ta biết, hiểu không?” Mặc Kinh Thiên từ không gian giới chỉ lấy ra một cái nhẫn màu đen giao cho Băng Huyết, lo lắng dặn.

“Nghĩa phụ yên tâm, Băng Huyết nhất định sẽ chiếu cố bản thân thật tốt.” Băng Huyết giơ lên khuôn mặt tươi cười, nhìn Mặc Kinh Thiên, thật tâm tươi cười. Đối với người thân, người nhà cực kỳ yêu thương nàng, nàng cũng không keo kiệt một nụ cười. Cũng chỉ có ở trước mặt người thân, nàng mới có thể đem biểu tình lạnh băng thu hồi, như những đứa trẻ bình thường, vui vẻ mỉm cười.

“Nếu muốn trở về, hãy dung hồn khí cho chúng ta biết, sẽ có người đến đón con.”

“Được”

“Kia, nghĩa phụ đi rồi, người tự chiếu cố chính mình.”

“Nghĩa phụ chú ý an toàn, đừng dễ bị thương.”

“Tốt.”

Nhìn bóng lưng Mặc Kinh Thiên biến mất ở chân trời, Băng Huyết cả người máu sôi trào, nàng thề.... Sẽ có một ngày, nàng nhất định giống như nghĩa phụ đứng ở trên cao của đại lục.

Băng Huyết cảm chiếc nhẫn màu đen trở lại trong phòng. Cắt một ngón tay, giọt máu đỏ tươi theo ngón tay chảy xuống nhỏ lên chiếc nhẫn, nháy mắt một đạo hanof quang màu trắng xuất hiện, chợt lóe rồi biến mất. Nếu không phải Băng Huyết luôn nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn, có lẽ cũng sẽ không phát hiện.

Chiếc nhẫn màu đen trở nên sáng bóng, tinh thạch màu đen dù có trong sáng cũng không đáng chú ý. Không có hoa văn, làm cho người ta có cảm giác đơn giản cùng tà thích. Đối xứng với hơi thở lạnh như băng của Băng Huyết lại rất phù hợp. Trích máu nhận chủ, thần thức của Băng Huyết cùng nhẫn có liên hệ với nhau. Dù lúc này Băng Huyết có một chút hiểu biết, cũng có thể hiểu, thông qua thần thức Băng Huyết kinh ngạc phát hiện chiếc nhẫn này cư nhiên lại là thánh huyền khí. Bên trong không gian không chỉ gần trăm mét vuông, thế nhưng còn có công năng phòng ngự.

Vận dụng thần thức tiến vào nhẫn. Không ngoài dự kiến, bên trong không chỉ có hồn khí liên hệ với Mặc đạo và cấp cứu yên đạn, còn có một số tiền không nhỏ, ở thế giới này, 100 văn tiền= 1 kim tệ, 100 kim tệ= 1 hắc tinh tệ, 100 hắc tinh tệ = 1 kim cương tệ. Mặc Kinh Thiên lưu lại trong giới chỉ, kim tệ trăm ngàn, ngay cả kim cương tệ cũng có mười vạn.

Nàng hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề cuộc sống, gia đình bình thường hàng tháng sinh hoạt phí nhiều lắm là năm kim tệ. Suy cho cùng nàng hiện tại chủ yếu là tu luyện, căn bản không có thời gian đi tiêu tiền. Hơn nữa hình dáng hiện tại của nàng, mang theo một đồng tiền ra ngoài mua này nọ, không phải là tự rước phiền toái sao?

Đối với tâm ý của Mặc Kinh Thiên, Băng Huyết luôn nhớ trong lòng. Yên lặng cảm động. Tuy rằng kịp trước nàng lãnh huyết vô tình, trừ Huyền ra, nàng đối với bất luận kẻ nào đều là tàn nhẫn cực điểm. Đó là chuyện không thể nào thay đổi, làm sát thủ, lãnh huyết vô tình mới có thể tồn tại. Nhưng không ai biết, kỳ thật chỉ cần người khác tốt với nàng một, nàng sẽ tốt với người đó gấp trăm lần.

Kiếp này.... Nàng không giống như kiếp trước. Qua ba ngày ở chung với Mặc Kinh Thiên, Băng Huyết rõ ràng cảm giác được biến hóa của chính mình, nàng đã học được một điều là tin tưởng người khác.

Bỗng nhiên trong giới chỉ xuất hiện một thanh chủy thủ hấp dẫn sự chú ý của nàng, thần thức vừa động, chủy thủ đã nằm trong tay nàng. Đó là một thanh chủy thủ được luyện chế từ huyền thiết, cả vật thể tối đen, tản ra khí tức thị huyết, chuôi chủy thủ được khảm một viên tinh thạch đỏ tươi như máu, mang theo yêu dị quang mang. Trong cái nhìn đầu tiên, nàng liền thích cái chuôi của chủy thủ này. Kiếp trước trong tổ chức sát thủ, phần lớn mọi người đều là dùng sung để giải quyết mục tiêu, mà nàng lại luôn dùng chủy thủ, nàng cũng biết dùng súng có thể bắn được cự ly xa, an toàn và đơn giản. Nhưng mà nàng lại luôn thích dùng chủy thủ cư nhiên lại trở thành một sát thủ kiệt xuất, lãnh nghị cứng cỏi.

Lấy máu nhận chủ xong, thông qua thần thức, tra xét một vòng thanh chủy thủ này lại là một thánh huyền khí, hơn nửa mặt trên thế nhưng có chứa hai phụ trợ trận pháp thuộc tính hắc ám. Ẩn nấp, ám sát, đúng là vì sát thủ chuẩn bị, vũ khí dành riêng cho sát thủ.

Biết được đặc tính của chủy thủ, Băng Huyết lại càng thêm yêu thích.

“Người... Về sau liền gọi Huyết sát.” Tay phải nắm lấy chủy thủ, hoa hướng trước ngực, không trung hiện lên một hào quang màu đen, trong đó hỗn độn một tia máu đỏ tươi diễm lệ.

Huyết sát, tất mang theo máu tươi quay về.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 14: Tiến Vào Phía Sau Núi, Trận Chiến Thứ Nhất

Ngày kế tiếp, Băng Huyết vẫn kiên trì rèn luyện thể năng, thái cực quyền, cổ võ nội công, mỗi ngày chuẩn bị nhiệm vụ và chương trình học. Trong lúc đó Băng Thành đã tới một lần vội vàng nói cho nàng biết hần muốn đến tháp thử luyện của gia tộc để huấn luyện. Không biết khi nào mới trở về, nàng cũng không lo lắng sẽ bị người khác khi dễ, dù sao hiện tại chỉ có Diệp Băng Thành nhớ rõ nàng, như vậy cũng tốt, đỡ phiền phức. Nhưng mà Diệp Băng Thành vẫn lo lắng, nàng không chăm sóc chính mình.

Băng Huyết khuyên can và cam đoan rất nhiều lần, rốt cuộc Diệp Băng Thành không tiếp tục cãi nhảm, hứa hẹn ba năm sau khi đạt được mục tiêu, sẽ trở về thăm nàng. Diệp Băng Huyết nói, nếu hần trở về không đi tìm nàng, nàng cũng nhất định đi tìm hần, hần vĩnh viễn là ca ca của nàng.

Chính là hai người không thể ngờ được, lần từ biệt này, gặp lại là lúc đã nhiều năm sau. Nhưng mà hai người bọn họ đều hiểu được, có rất nhiều chuyện thay đổi từng ngày, nhưng chắc chắn phần tình nghĩa kia vĩnh viễn không bao giờ đổi thay.

Băng Huyết cứ huấn luyện gian khổ như vậy, bình bình thần thần trôi qua một năm. Trải qua một năm không ngừng kiên trì, cố gắng rèn luyện, thân thể nàng có biến hóa rất lớn, bề ngoài không còn xanh xao vàng vọt như trước. Liên tục luyện thái cực quyền một năm, làm cho nàng nguyên bản tính thần lực biến thái này càng thêm tràn đầy, một đôi mắt tím trong suốt tà mị, vĩnh viễn đều là thần thái rạng rỡ. Phối hợp với huấn luyện thể năng mỗi ngày với đá nặng, theo thời gian trôi qua, khối lượng của mỗi tảng đá ngày càng tăng lên. Khiến cho nàng không còn mảnh mai nhỏ bé, cốt cách so với lúc vừa đến đại lục này cứng rắn hơn rất nhiều, hơn nữa mỗi đêm nàng đều luyện cổ võ nội công. Hiện tại cho dù trong cơ thể không có đầu khí và linh lực, nàng cũng có thể ở trong rừng cây lướt đi như bay, xuyên qua rừng cây trong chớp mắt.

Mỗi ngày nàng đều không ngừng lặp lại những kỹ xảo ám sát, một ít kiếm pháp đơn giản, đối phó một ít linh thú cấp thấp hần là không thành vấn đề (linh thú cấp thấp= đệ giai linh thú).

Cảm nhận được biến hóa của cơ thể, tuy rằng Băng Huyết không thật sự hài lòng, nhưng lại có thêm tự tin, ít nhất cố gắng của nàng không vô ích. Vụng trộm từ vách tường ở sau viện nhảy ra khỏi Diệp gia, đi vào chợ, mua một ít quần áo đơn giản và lương khô, tìm nơi không có người bỏ tất cả vào không gian giới chỉ. Đi vào phía sau núi, bắt đầu lễ trình.

Nàng không thể dừng lại, tuy rằng nàng không ngừng kiên trì rèn luyện, nhưng là vẫn chưa đạt được hiệu quả mong muốn, hiện tại dù nàng cũng chỉ mới sáu tuổi, nhưng vì thể chế của nàng đặc thù, cho nên nàng cần cố gắng hơn gấp trăm ngàn lần so với người khác. Vì vậy nàng quyết định tiến vào phía sau núi, ở bên ngoài tìm một ý linh thú cấp thấp, chỉ có khi ở sát bên sinh tử, mới có thể kích phát ra tiềm lực con người, như vậy tiến độ sẽ nhanh hơn. Đây là đạo lý ở kiếp trước nàng học được trong tổ chức.

Dùng một sợi dây đem Huyết sát cố định ở tay bên phải, dù sao nội lực của nàng vẫn rất ít, càng không có đầu khí và linh lực, không thể cắt đứt chuỗi thủ. Chỉ có như vậy, mới có thể cam đoan sẽ không mất chuỗi thủ khi chiến đấu. Một chiến sĩ, nếu mất đi vũ khí trong tay, như vậy thì nhất định cái chết cách hần không xa, chuyện ngu xuẩn đó, Băng Huyết chưa bao giờ làm. Nàng vĩnh viễn đều đem vũ khí đặt ở vị trí có lợi nhất với mình, cũng là điều quan trọng nhất của sát thủ, những đặc tính của sát thủ đã dung nhập vào xương tủy của nàng, sớm trở thành bản năng.

Sau khi đứng ở bên ngoài ngọn núi, mỗi bước đi của nàng đều đã được tính toán tốt, tùy thời đối mặt nguy cơ. Tình huống bốn phía, Băng Huyết luôn cẩn thận quan sát, không buông tha dù là một gốc chết. Ít ra nàng có tinh thần lực biến thái, bằng không chỉ dựa vào nàng không có đầu khí và linh lực, nội lực ít đến đáng thương, thời thời khắc khắc đề cao độ cảnh giác, không phiền nào đến quỷ rập trên mặt đất mới là lạ.

Nàng đã ở bên ngoài ngọn núi hai ngày, chỉ gặp một ít cực vì bình thường, con thỏ nhỏ, hoặc gà sức chiến đấu rất ít.

Vận dụng bộ pháp thất tinh phiêu miểu, gió tay chém xuống, nháy mắt làm cho linh thú cấp thấp mới vừa vui vẻ nháy mắt trở thành thi thể lạnh như băng. Nhất tinh linh thú căn bản chính là không có tinh hạch, giết xong nàng lập tức rời đi, ở trong rừng mùi máu tươi sẽ kéo đến một đồng linh thú, lúc đó cho dù mình có bị ai cũng không ai giúp. Nàng hiển nhiên là biết điều đó, thi thể cũng lưu lại tại chỗ, tuy rằng nàng rất muốn ăn thịt nướng, nhưng mà không nhắc tới không có lửa, dù là có thì mùi thịt nướng nhất định sẽ kéo tới một đám linh thú, đến lúc đó chẳng những không có thịt để ăn, ngược lại mạng cũng mất luôn, liền hoàn toàn bị ai.

Lộ trình hai ngày, rốt cuộc trận chiến đầu tiên của Băng Huyết ở thế giới này đã bắt đầu.

Hai chân mở ra, thân thể hơi cong, tay phải nắm chặt chuỗi thủ, nâng tay phía trước, cảnh giác cảm nhận động tĩnh bốn phía, trực giác nói cho nàng biết, nàng bị theo dõi, hơn nữa không phải một cái. Bên tai truyền đến âm thanh sần sật, đó là thanh âm cử động của vật thể, khứu giác sâu sắc ngửi thấy mùi tanh trong làn gió, không giống như mùi của rắn, ngược lại giống

Lợn rừng

“Ta dựa vào.... Ni mã đàn”. nhìn từ xa, hướng nàng cấp tốc chạy đến, hai con lợn rừng so với nàng còn lớn hơn, Băng Huyết rốt cuộc nhìn không được chửi bậy.

Vận khí của nàng có phải hay không quá..... lúc thì một con cũng không gặp được, lúc thì lập tức đến hai con..... Ta lau....

Bất quá đây không phải thời điểm để hối hận, thân thể có chút khom xuống, hai tròng mắt màu tím gắt gao nhìn chăm chăm hai con lợn rừng đang đến gần, trong đầu nhanh chóng bày ra kế hoạch tác chiến, bao gồm biện pháp tránh né và đường lui, đây là bản năng hình thành từ kiếp trước của nàng.

Nếu hoảng sợ, quay đầu bỏ chạy, như vậy kiếp trước Băng Huyết phỏng chừng đã đến đây từ rất sớm, hoặc là không biết đã chết mấy trăm ngàn lần? Càng đến thời khắc nguy cơ, thì nàng càng bình tĩnh phân tích những điểm có lợi cho chính mình, này mới chân chính là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 15: Huyết Chiến Nhị Trư

Sát khí lạnh băng giống như địa ngục ác ma nháy mắt phát ra, làm cho hai con lợn rừng đối diện sững sờ, trước lúc lợn rừng sững sờ, Băng Huyết liền động. . . Cô sát khí sớm đã cùng nàng hòa làm một, âm trầm, thị huyết, yêu dị. Ma thú luôn miễn cảm với sát khí uy nghiêm, nhưng mà lợn rừng là loài linh thú cấp thấp nhất, không có linh trí, vẫn đang e ngại. Băng Huyết nhân cơ hội chế trụ lợn rừng, tiên hạ thủ vi cường, bị động chờ đợi, cuối cùng nhận lấy kết cục thảm hại, đó không phải là tác phong của nàng.

Vận khinh công, nhảy tới trên thân một con lợn rừng, gắt gao bắt lấy lợn rừng bằng một cái răng cưa, tay phải cầm Huyết sát nhanh chóng đâm một cái trên đầu lợn rừng, bởi vì đau nhứt nó hét lớn một tiếng, quật ngã nàng xuống. Đồng thời lúc đó Băng Huyết cũng nhanh chóng rời khỏi người lợn rừng, hướng tới cây đại thụ bên cạnh bay đi, đôi chân hữu lực đứng trên cây, nhìn xuống.

Giống như dùng rất nhiều thời gian, kỳ thật một loạt động tác này, chỉ trong một cái chớp mắt đã hoàn thành.

Lợn rừng tức giận, mãnh mẽ chạy về phía đại thụ, lúc này Băng Huyết nhảy xuống, huyết sát trong tay hung hăng cắm vào cổ lợn rừng, dùng sức đâm mạnh vào rồi rút ra, một cổ máu tươi nóng hổi phun ra, tiếng kêu thảm thiết lại vang lên.

Chính là đây cũng không phải lợn rừng của hiện đại, mà là dê giai linh thú, tuy nói là linh thú cấp thấp nhất, nhưng cũng không dễ dàng xử lý như vậy. Dưới tàng cây lợn rừng đã bị Băng Huyết cho một kích trí mạng vẫn không chết, giống như hồi quang phản chiếu, hai chân khụy xuống mặt đất, mãnh mẽ lùi về phía sau, mãnh mẽ đem Băng Huyết đánh bay ra ngoài, đồng thời răng cưa sắc bén không hề báo trước đâm vào vai phải của nàng, lại nhanh chóng rút ra. (Dương: ta tình nghi con lợn này thù dai :3)

Dưới tình cảnh này, mặt Băng Huyết vẫn không chút thay đổi, một đôi mắt tím lạnh như băng sương, như trên người không hề đau đớn, điểm vài huyết trên vai phải, máu tươi tạm thời ngừng chảy. Nhảy về phía trước, vung chủy thủ, đâm vào vết thương lúc trước của lợn rừng, thân thể nhanh chóng bắt lấy miệng vết thương của lợn rừng, hung hăng buoi bói. Một tiếng gầm rú vô cùng thê thảm vang vọng cả cánh rừng, làm cho người nghe dựng tóc gáy. Chủy thủ trong tay nháy mắt đâm một nhát vào vị trí vết thương, dùng sức nhấn xuống, máu chảy thẳng đường, lợn rừng ầm ầm ngã xuống đất, tiếng kêu thảm thiết bị đình chỉ, lợn rừng nằm đó không thể nào phát ra bất cứ âm thanh nào được nữa.

Băng Huyết nhanh chóng điều chỉnh lại thân thể, nhìn về phía con còn lại, có ý định chờ phân phó. Lợn rừng hung hăng nhìn băng huyết, trên lưng cũng có một vết thương thật dài đang nhiễm máu đỏ tươi.

“Rống. . .” Lợn rừng hét lớn một tiếng, mãnh mẽ chạy đến chỗ Băng Huyết, nàng nhanh chóng bay lên trên người lợn rừng. Tay trái vẫn đang gắt gao cầm lấy răng cưa, cho dù lợn rừng dùng sức đập vào đại thụ, muốn đánh ngã Băng Huyết, cũng không dễ dàng gì, một đao lại một đao hung hăng đâm vào mắt, cổ lợn rừng, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không gian, làm cho các linh thú nhỏ bé xung quanh đều lo sợ, bỏ chạy. Rốt cuộc trước khi Băng Huyết choáng váng, tứ chi sắp vô lực là lúc lợn rừng dưới chân chấm dứt sinh mệnh.

Băng Huyết nằm trong vũng máu, từng ngum từng ngum thở phì phò, đợi đầu không còn choáng váng, cứng ngắt nâng tay chân, đứng lên. Nàng phải nhanh chóng rời đi chỗ này, bằng không mùi máu tươi nhất định sẽ dẫn đến rất nhiều linh thú, lúc này nàng thật sự là không còn khả năng chiến đấu.

Quá yếu!!! Ngay cả nàng cũng khinh bỉ chính mình.

Phải mạnh mẽ, nàng nhất định phải trở nên mạnh mẽ.

Kéo thân thể bị thương, đi về phía trước, dù vậy nàng cũng không buông lời cảnh giác bốn phía. Nếu phát hiện, nàng sẽ dùng tốc độ nhanh nhất, cho đôi phương một kích mất mạng.

Nhưng mà thân thể này thật sự quá yếu, mất bao nhiêu đó máu, đánh một trận liền đi đứng bất tiện, đầu óc choáng váng, dù nàng đã rèn luyện một năm, vẫn không được. Có lẽ Băng Huyết đã quên thân thể này mới có sáu tuổi, hơn nửa linh mạch không có, linh căn không thể mở, khí lực nhỏ là bình thường.

Lúc này trong gió truyền đến một cỗ thân nhiên tươi mát, làm cho hai mắt Băng Huyết sáng ngời, đó là mùi hương của nước, dù không nghe tiếng nước chảy, nhưng là dựa vào khứu giác nhạy bén của nàng nhất định sẽ không sai. Quả thật nàng đang rất cần nước, nàng hiện tại một thân đầy máu, có thể kêu gọi linh thú bất cứ lúc nào. Nếu lọt vào vay công, thật sự chỉ còn con đường chết, cho nên nàng phải đem máu tươi tẩy rửa thật sạch.

Hít một hơi thật sâu, càng thêm nhanh chóng đi về phía trước. Cho dù thân thể mệt mỏi không chịu nổi, trên vai còn có một vết thương thật sâu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nàng vẫn lạnh lùng hướng về phía trước cấp tốc đi tới.

Dưới ánh mặt trời noi rừng rậm, một tiểu cô nương cả người đầy máu, sắc mặt trắng bệch, bước đi nhìn như hồn độn, lại là bộ pháp rất ổn định đang tiến về phía trước. Nếu lúc này có người nhìn thấy, nhất định sẽ rất chấn động.

Dù sao thương thế nặng như vậy, mất rất nhiều máu, cho dù là người trưởng thành, bước đi cũng không thể nào ổn định như vậy. Nhưng mà tiểu cô nương vẫn mặt không đổi sắc, thân thể thẳng đứng, cước bộ vững vàng, coi đó như ảo mộng, không hề có cảm giác. Bất quá nếu cẩn thận quan sát, trên trán trắng nõn đã điểm nhiều mồ hôi, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chứng minh vết thương rất nặng.

Nghị lực mạnh mẽ như thế nào? Nàng mới có thể bình tĩnh đến vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: 16: Bản Mạng Khế Ước ‘Tử Minh’

Giữa rừng cây tươi tốt, một cô gái cả người đầy máu, mặt không chút thay đổi, đôi mắt tím lờ mờ ra băng hàn lợi hại, cẩn thận từng bước, tiến về phía trước. Rừng cây yên tĩnh, ngẫu nhiên truyền ra tiếng hót của chim chóc, hoặc tiếng thú rừng phần nộ.

Mà cô gái cả người đầy máu, chính là Băng Huyết.

Băng Huyết tay phải gắt gao nắm lấy Huyết sát chủy thủ, tai chú ý động tĩnh tám hướng, cảnh giác bốn phía, hướng về phía trước mà đi, tiếng nước chảy truyền đến, trong gió nhẹ mang theo hơi lạnh, đó là khí lạnh của nước.

Hai tròng mắt hiện lên tia sáng, dưới chân sinh phong, tốc độ nháy mắt tăng lên một bậc, đến khi thấy được thác nước chảy xiết phía trước, mới dừng lại cước bộ. Lắc mình một cái, đi tới gốc cây ba người ôm không hết, tránh ở phía sau, bình tĩnh quan sát tình huống dưới hồ nước. Nơi này là rừng rậm linh thú hoành hành, trong nước có hay không thủy hệ linh thú hoặc thủy hệ ma thú nàng vẫn chưa biết được, tùy tiện đi xuống, chỉ có mất mạng.

Từ không gian giới chỉ, lấy ra một tinh hạch vẫn còn đầm máu, tay nhỏ giờ lên, lóe một cái tinh thật đã bị quăng xuống hồ. Nếu trong nước thật sự có thủy hệ ma thú hoặc linh thú, nhất định nước dưới hồ sẽ dao động. Đợi một hồi không thấy hồ nước có bất kỳ biến hóa gì, Băng Huyết mới cẩn thận hướng hồ nước đi tới.

Nhẹ nhàng ngồi xổm xuống bên cạnh hồ, nước trong hồ trong suốt, kinh ngạc là nàng không thể nhìn tới đáy, phía dưới là một mảnh màu lam đậm gần như màu đen. Đoán chừng hồ nước này sâu không lường được, cho nên Băng Huyết cũng không trực tiếp nhảy vào bên trong, ở bên bờ tẩy sạch máu là được rồi.

Đưa tay sớm đã bị nhóm đầy máu côi bỏ, chủy thủ cắm vào vỏ kiếm bên hông. Hai tay chậm rãi đưa vào trong nước, một cổ thanh mát trực tiếp truyền vào nội tâm, thông thuận mát mẻ. Lấy ra một cái vỏ cầm màu đen lau chùi mặt và thân mình. Nhưng mà Băng Huyết lại không chú ý đến, máu chảy vào trong hồ nước không bị hòa tan mà như được dẫn đường đi thẳng xuống phía dưới. Khi Băng Huyết nhìn về phía hồ nước, nhất thời kinh ngạc, trời đã bắt đầu tối, một lực lượng mạnh mẽ, nháy mắt đem nàng kéo xuống hồ nước. Ý thức giây phút cũng không làm được gì, chỉ có thể nhìn thân thể của mình cách mặt nước càng ngày càng xa, đến khi hắc ám bao phủ, chậm rãi nhắm lại hia mắt.

Không cam lòng, phần nộ, lo lắng tràn ngập. Cảm giác vô lực này, làm cho Băng Huyết rất hận chính mình hiện tại, chưa từng có cảm giác như vậy, vì sao bản thân lại yếu như vậy, cha, mẹ còn chờ nàng đi tìm, Huyền vẫn chưa tìm được.

Làm sao có thể.... Làm sao có thể như vậy.... chết đi a.

Không thể..... Tuyệt đối..... Không thể.

Trước khi ý thức của Băng Huyết biến mất, từ chỗ sâu của hồ nước, một đạo lửa màu tím nháy mắt đem nàng vấy vào trong.

Liệt hỏa cắn nuốt, vô hình đốt cháy.

Đau, cõi lòng tan nát đau đớn làm cho Băng Huyết sắp hôn mê, thanh tỉnh lại, nhưng mà không có cách nào mở mắt, chỉ cảm thấy bốn phía như bị liệt hỏa vây quanh, không ngừng đốt cháy cơ thể nàng, đến cả linh hồn cũng sôi trào. Loại cảm giác đau đớn linh hồn, giống nhau làm cho nàng nhớ tới kiếp trước, bởi vì phản kháng mà bị nhốt ở thủy lao nghiêm hình tra tấn.

Linh hồn run rẩy, muốn kêu ra tiếng, lại bất đắc dĩ, không thể phát ra âm thanh.

Chết sao... Cứ như vậy, chết sao... Không... Không thể nào, làm sao có thể chết đi dễ dàng như vậy, còn rất nhiều chuyện nàng vẫn chưa làm xong. Nàng muốn đi tìm cha mẹ, Huyền cũng đang chờ nàng, không phải nàng đã hứa với nghĩa phụ, ba năm sau sẽ gặp người sao. Không thể... nàng không thể chết, nàng phải kiên trì.

Nàng có thể cảm giác được rõ ràng, linh mạch trong cơ thể không ngừng được chữa trị, lại mãnh liệt thiêu đốt, so với trước càng thêm mạnh bạo. Tiếp theo lại chữa trị, lại thiêu đốt, cứ như vậy, lập đi lập lại không biết bao nhiêu lần.

Đúng lúc này, một âm thanh tràn đầy bá khí, lạnh đến xương tủy vang lên bên tai.

“Trong thiên hạ, vạn vật nhỏ bé như kiến, chỉ có đồng tâm hợp lực. Nay lấy máu từ cốt, lấy hồn phách, vĩnh viễn coi đây là lời thề, không xa không rời, sinh cùng sinh, tử cùng tử, ngươi có bằng lòng hay không?”

“Ngô... ta nguyện ý.” Không một chút hoài nghi, không do dự, đó là sự tín nhiệm phát ra từ sâu trong linh hồn, đó là đời đời kiếp kiếp tán thành, không xa không rời, sinh tử cùng nhau.

Lời nói vừa dứt, ngọn lửa màu tím bao vây Băng Huyết chậm rãi tiến vào cơ thể nàng, một dòng nước âm bao vây tất cả kinh mạch nàng, rất ôn nhu, giống như được sự ấm áp của mẹ, thoải mái nhu hòa. Vừa được chữa trị kinh mạch đã cứng co trắng kiện, sau khi hỏa điểm màu tím đi vào lại thêm hùng hậu vài lần.

Kinh hỉ nhìn biến hóa của cơ thể, Băng Huyết không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào để biểu đạt nội tâm kích động của nàng lúc này. Đây là trong họa có phúc đi, cả người tràn ngập năng lượng, giống như hỗn độn, đủ loại màu sắc đan xen, có phải đã chứng minh, thân thể của nàng đã không còn là phế vật.

Cảm giác được thân thể đã không còn trôi buộc, thân thể tiếp xúc với cơ thể khỏe mạnh lạnh băng, chậm rãi mở mắt, chống lại dĩ nhiên là một đôi mắt màu tím yêu diễm.

Mắt tím... Đôi mắt đó so với mắt của nàng còn đậm hơn.

Ý tưởng này, làm cho Băng Huyết nháy mắt ngồi dậy, lộ ra ánh sáng âm đạm, rốt cục thấy rõ chủ nhân của đôi mắt tím đó.

Kinh diễm... Tuyệt đối kinh diễm.

Rõ ràng là một tiểu oa nhi tám tuổi, lại làm cho người ta không thể nào khinh thị. Một đôi mắt tím yêu dị tà mị, một đầu nòng đậm sóng vai từ phát, cao ngạo, hơi thở vương giả tràn ngập toàn thân hấn, một thân áo giáp tím sậm đen gắt gao bao vây lấy cơ thể cứng cỏi kia.

Nhưng... khuôn mặt đó. Băng Huyết không thể nói gì, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt tiểu oa nhi tinh xảo. Vì sao.... Nhìn rất quen mắt, giống như đã từng gặp qua.

Dường như... có điểm giống với nàng, nhưng lại không giống vẻ đẹp ôn hòa kiều diễm của nữ hài tử, mà là anh khí tuấn tú.

“Tên của ngươi, khế ước giả.” Thanh âm ôn nhu như rượu ngon dụ hoặc lòng người. Khí thế ngạo thị thiên hạ, mắt tím lạnh băng vô tình khi nhìn Băng Huyết, lại ôn nhu như nước, sừng nịch triều mền.

“Ta là Tử Viêm Cự Long (Dương: Con rồng lớn màu tím :v), là bản mạng khế ước thú của ngươi, Tử Minh.” Một cỗ khí thế cuồng ngạo, quân lâm thiên hạ nháy mắt bao vây Tử Minh, làm cho vạn vật nhìn không được cứng bái, thần phục.

“Ta thật vui, khi thấy ngươi Tử Minh. Ta là Băng Huyết, Ma Băng Huyết. Đồng đội của ngươi, đồng đội không xa không rời.”

“Tốt, không xa không rời, cùng sinh cùng tử.”

Từ giờ khắc này, tâm của hai người bất đồng chung loại, lại giao nhau ở cùng một chỗ, cùng nhau đi qua hoạn nạn, cùng nhau đi đến đỉnh cao của thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: 17.1: Ma Huyền Điện

Băng Huyết đứng lên, nhìn cảnh sắc chung quanh. Nơi này là một gian phòng trống trải, bốn viên dạ minh châu cùng loại được khảm ở bốn góc, cố gắng tản ra ánh sáng. Ba mặt trên vách tường trụ lùi tối như mực, cái gì cũng không có. Chỉ một mặt hình như là cửa vào hắc động, hắc ám khôn cùng.

“Minh, nơi này là chỗ nào vậy? Ngươi như thế nào lại ở đây.”

“Nơi này là một không gian khác dưới nước, từ lúc ta sinh ra tới nay, đã bị phong ấn ở nơi này. Chỉ có máu của ngươi mới có thể mở được phong ấn, ta vừa mới cảm nhận được phong ấn dao động, biết ngươi đã đến, dùng linh lực trong cơ thể đem ngươi đến đây.”

“Máu của ta... khó trách, trong lòng ta vẫn có ý niệm phải đi về phía trước, đến tại chỗ này, hơn nữa không không chế được đi về hướng này, nguyên

lai là vì đến tìm người.”

“ Là ai đã phong ấn người ở đây, người là hòa hệ ma thú, mà đây là dưới hồ nước, như vậy không phải rất nguy hiểm cho người sao.” Băng Huyết ngẩng đầu nhìn Từ Minh, sát khí nháy mắt phóng thích, làm cho không khí đã lạnh phút chốc giống như địa ngục, âm trầm lạnh như băng.

Nhìn Băng Huyết như vậy, Từ Minh vốn không có cảm tình, lần đầu tiên biết lo lắng, nàng là vì hắn, đau lòng vì hắn đâu. Đôi mắt màu tím thâm tình nhìn Băng Huyết, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn, khuôn mặt cứng ngắt, cố gắng mỉm cười một cái.

“ Vì chờ người, hết thấy đều đáng giá.”

Nhẹ nhàng một câu, làm cho hai tròng mắt Băng Huyết dần dần ẩm ướt, dịu dàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, tựa vào bờ vai của hắn, im lặng hứa hẹn.

“ Minh, về sau người có ta, sẽ không để cho người bị một chút nguy hiểm.”

“Tốt.” Kiên định tín nhiệm, không một tia hoài nghi, cho dù nàng bây giờ còn rất yếu, nhưng hắn tin tưởng, tin tưởng mỗi một câu nói của nàng.

“ Huyết, hiện tại ta muốn đi vào không gian huyền thú để tu luyện, người theo hắc động đi thẳng về phía trước, sẽ có thu hoạch không tưởng. Cố gắng mạnh mẽ đi, nhớ rõ, ta luôn ở bên cạnh người.”

“ Được.”

Nhìn nhau cười, không cần nhiều lời, thể xác và tinh thần của họ sớm đã hòa nhập, Từ Minh nháy mắt đã biến mất.

“ Ngạch. Ta quên hỏi hắn, vì sao bộ dạng của hắn lại giống ta như vậy. Quên đi. ... Lần sau gặp mặt sẽ hỏi hắn.” Băng Huyết nhìn vị trí trống rỗng trước mặt, lâm bâm lâu bầu nói. Sau đó xoay người, không chút do dự hương về hắc động đi tới, tới đến mức không thấy năm ngón tay, quả thật vô cùng tối.

Nàng tin tưởng Từ Minh, nếu hắn nói nơi đó sẽ có đồ có lợi với nàng, như vậy cho dù là vực sâu, nàng cũng sẽ đi, bởi vì. ... Từ Minh sẽ không lừa nàng.

Đứng ở bên cạnh hắc động, tay cầm Huyết sát, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại. Tại nơi này không nhìn thấy bất cứ thứ gì, đôi mắt ngược lại trở thành trời buộc. Trọn tròn mắt, lại không thể nhìn thấy sự vật, ngược lại sẽ làm cho trong lòng sợ hãi, cho nên nhắm mắt lại, dùng tai, dùng mũi, dùng mỗi một tế bào trong thân thể quan sát cảnh giác, như vậy sẽ được hiệu quả tốt nhất.

Kiếp trước huấn luyện, nàng đã sớm gặp qua chuyện như vậy, ở nơi không thể thấy được năm ngón tay, bị một đám mãnh thú bao vây tấn công. Có thể sống sót rời khỏi, là vì nàng linh ngộ được điểm ấy.

Cho nên hiện tại, Băng Huyết ở trong hắc động, càng thêm thành thạo. Mỗi một giác quan đều đề cao cảnh giác bốn phía, nàng phát hiện nơi này ngoại trừ bóng tối, không có hơi thở của bất kỳ sinh vật nào, ngay cả tử khí cũng không có. (Dương: nguyên văn là “ không thuộc nhân loại tử khí “--à chắc là linh hồn người chết để, nhưng ta để vậy)

Nơi này chỉ có nàng, đều nàng làm cho nàng đối với phía sau hắc ám càng thêm hiếu kỳ.

Tuy rằng tò mò, nàng cũng không vội vàng đi về phía trước. Quy tắc của sát thủ cho dù ở bất kỳ tình huống nào, đều phải bảo trì bình tĩnh vững vàng tâm trí, bằng không giãy tiếp theo người chết chính là người.

Băng Huyết liên tục đề cao cảnh giác hai ngày, không có một tia mệt mỏi. Đây đúng là của việc thực hiện những huấn luyện của sát thủ sau khi vào thân thể này, hai linh hồn dung hợp hoàn mỹ, khiến cho tinh thần lực của nàng so với thân giai cao thủ chỉ có hơn chứ không kém. Bởi vì thần thức của nàng khi tiến và tinh thần linh vực, hoàn toàn không thể đến được điểm cuối.

Nghiêng đầu, tai phải vừa động, cảm giác được phía trước có trở ngại, nhắm chặt hai mắt, có một chút ánh sáng, không còn tối đen một mảnh.

Chậm rãi mở hai mắt, ánh vào trước mắt là một cánh cửa lớn phủ đầy màu lam, cánh cửa được điêu khắc những hoa văn cổ xưa, kinh ngạc quý mị.

Đem huyết sát chùy thủ đặt vào vỏ kiếm ở bên hông, hai tay đặt trên cánh cửa, dùng sức đẩy.

Không ra...

Lại dùng lực...

Vẫn là đẩy không ra....

Ta lau.... Không mở cửa ta làm thế nào đi vào

Băng Huyết buồn bực.

“ Tiểu ngu ngốc, , dùng một giọt máu nhỏ lên cánh cửa thử xem.” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng mang theo ý cười vang lên trong đầu Băng Huyết làm cho hai má nàng có chút nóng lên.

Thật mất mặt... Khó được tính trẻ con, còn để cho Minh nhìn thấy.

Giật giựt khoe miệng, cắn một cái ở đầu ngón tay, một giọt máu tươi nhẹ nhàng nhỏ lên cánh cửa. Ánh sáng màu lam chói mắt nháy mắt phát ra làm cho nàng không thể không nghiêng đầu, nhắm chặt hai mắt.

Hào quang biến mất, một luồng hơi thở cổ xưa đánh tới, nói cho người biết nơi này đã tịch mịch rất lâu.

Nàng ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía nội môn, đó là nơi giống với thư phòng, nhưng nơi này rất rộng, giống như là toàn bộ sân bóng lớn hợp lại. Một loạt giá sách ước chừng hai mươi thước, dùng nửa hình tròn bao vây lại, trên đầu một mảnh sương mù lam sắc, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy áp lực, ở giữa đặt một cái bàn, hoa văn trên bàn cùng cánh cửa lớn giống nhau, rất cổ xưa. Hai bên cái bàn có hai cái bình đài cao hơn mặt bàn hai tấc. Bình đài bên phải ở mặt trên đặt vài giá để hàng, phía trên là một loạt thùng được sắp xếp gọn gàng, ở giữa là một cái được đính đồ như máu. Bên trái bình đài bốn phía bị một đoàn sương mù lam sắc bao phủ, loáng thoáng nhìn thấy bên trong ở giữa có một cái đệm hình tròn.

Mà cảm giác của Băng huyết đối với nơi này cư nhiên là.... rất quen thuộc. Giống như nàng vốn thuộc về nơi này hoặc là nói nơi này là thuộc về nàng.

Đây là vì sao?

“Nơi này là Ma huyền điện.” Giọng nói của Tử Minh đúng lúc vang lên, giải tỏa nghi hoặc của nàng.

“Ma huyền điện... tại sao nơi này lại có chỗ này?” (D: ý chỉ nói tại sao dưới nước lại có có phủ vậy đó.) Băng Huyết chậm rãi bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 17.2

“Ma huyền điện... tại sao nơi này lại có chỗ này?” (D: ý chỉ nói tại sao dưới nước lại có phủ vậy đó.) Băng Huyết chậm rãi bước vào.

“Huyết, có vào thứ bây giờ ta không thể cho ngươi biết, chính có thể dựa vào chính ngươi chậm rãi cảm nhận, đến một ngày ngươi đủ cường đại, ta mới có thể đem tất cả chuyện ta biết nói cho ngươi. Thực xin lỗi.” Thanh âm của Tử Minh mím môi, mang theo áy náy.

“Minh.” Băng Huyết nhũn mày, giọng điệu nghiêm túc, “Minh, ta biết ngươi làm hết thảy đều muốn tốt cho ta, cho nên về sau không cần nói xin lỗi, ngươi và ta không cần dùng đến ba chữ này.” (D: vì tiếng trung ‘xin lỗi’ đọc là ‘tuy bù chhi’)

“Tốt.” Thanh âm lạnh lùng trong trẻo mang theo vui sướng, đó là niềm vui phát ra từ nội tâm, dù có gặp chuyện khó khăn cỡ nào, cũng sẽ cùng ngươi làm bạn suốt đời.

“Minh, ngươi dẫn ta đến đây nhất định là có mục đích gì đúng không?” Băng Huyết tò mò quan sát bốn phía, nếu đã biết đây là nơi Tử Minh quen thuộc, như vậy nhất định không có gì nguy hiểm, buông lỏng tâm trạng, toàn thân thoải mái.

“Ta bây giờ còn ở thời kỳ mới sinh ra, bởi vì khế ước với ngươi, nên bắt đầu đi vào thời kỳ trưởng thành, cho nên ta sẽ ngủ say một thời gian rất lâu, hiện tại ngươi và ta đều rất yếu, ngươi có thể dùng khoảng thời gian này ở đây tu luyện học tập. Phía trước ở trên bàn có một cái hộp màu lam, nó là thuộc về ngươi. Chờ ngươi tiến giai đến cảnh giới ma pháp sư, có thể nhìn một nửa, đến lúc đó ngươi lấy máu nhận chủ, chúng ta có thể đi ra ngoài.”

“Được, ngươi yên tâm, ta sẽ cố gắng, tu luyện thật tốt, không cần lo lắng cho ta.” Tuy rằng Băng Huyết nhìn giá sách rất không hứng thú, nhưng chỉ cần là Tử Minh nói, nàng sẽ làm. Tuyệt đối sẽ không làm cho hắn thất vọng.

“Cố lên... cả hai chúng ta.” Thanh âm chậm rãi biến mất, cảm ứng linh hồn sâu bên trong, nàng có thể biết rõ Tử Minh đã lâm vào ngủ say.

Băng Huyết nhắc chân đi đến cái bàn trước mặt nhìn chiếc hộp lam sắc, trầm tư một lúc, dứt khoát đi tới giá sách. Vừa mới nghe Tử Minh kêu nàng đi tu luyện linh lực, như vậy chứng minh nàng có thể tu luyện ma pháp. Từ lúc tiến vào nơi này, sau khi cùng Tử Minh khế ước, vẫn không có thời gian xem xét thật tốt biến hóa của bản thân, nhưng mà trong cơ thể, một lực lượng âm áp có thể cảm nhận được rõ ràng. Đó chính là linh lực đi...

Giương mắt nhìn những bộ sách trên cao, không hoàn toàn liên tiếp cùng một chỗ, mỗi một khối, ở giữa đều có một khe hở nhất định. Dùng để phân chia khu vực, từng cái khe hở đều có một cái lệnh bài, phía trên ghi rõ lĩnh vực của mỗi bộ sách.

Ma pháp, vũ kỹ, luyện đan, luyện khí, trận pháp, ngự thú. Trong đó còn bao gồm lĩnh vực kỹ năng, đếm không xuể.

Ngạch... Nhiều đến như vậy... Nàng càng thêm đau đầu, trời biết... Nàng ghét nhất là đọc sách. Kiếp trước bị bắt buộc phải học nhiều sách, học tập tất cả các ngành nghề, đó là khoảng thời gian khó nhất của nàng, nàng thà rằng chịu huấn luyện cực khổ, cũng không muốn đọc sách. Nhưng là nàng có được bản lĩnh nhớ rồi liền không quên, bằng không không cần đối thủ đến giết nàng, nàng đã tự tử trước.

Kiếp trước bị bắt buộc phải học nhiều sách, học tập tất cả các ngành nghề, đó là khoảng thời gian khó nhất của nàng, nàng thà rằng chịu huấn luyện cực khổ, cũng không muốn đọc sách. Nhưng là nàng có được bản lĩnh nhớ rồi liền không quên, bằng không không cần đối thủ đến giết nàng, nàng đã tự tử trước.

Khế thờ dài, hối hận không phải là cá tính, trả giá mới là đạo lý.

Xoay người nhìn về phía bình đài bên kia, nghĩ tới nơi đó là khu luyện dược. Hiện tại trong cơ thể nàng là bản mạng hỏa diễm do ma huyền chi văn biến ảo mà thành, tên là Ma lam chi hỏa, giống với Tử Viêm chi hỏa của Minh, đều là thần hỏa. Tuy là bây giờ vẫn đang ở thời kỳ trưởng thành, nhưng bằng thực lực của nàng vẫn chưa nắm giữ tốt. Luyện dược cũng không luyện ra cái gì, có thể sẽ làm cho nơi này cháy rụi, như vậy sẽ mất nhiều hơn được. Xoay người đi tới bình đài bên kia, nơi đó dùng để tu luyện, gọi Tụ linh đài, tốt nhất là giác ngộ nguyên tố ma pháp trong cơ thể, rồi lại đi học cái khác a~~~~.....

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 18: Tu Luyện Vô Chùng Mực

Trong ma huyền điện.

Bị bao vây trong một đoàn ngân vụ trên tụ linh đài, một cột sáng màu bạc phóng lên cao, Băng Huyết nhắm chặt hai mắt, ngồi xếp bằng ở bên trong, dưới chân xuất hiện ngôi sao năm cánh màu bạc, năm đỉnh của ngôi sao không ngừng kéo dài ra ngoài cho đến hai thước mới dừng lại. Hào quang tán đi, đột nhiên một đạo cột sáng màu bạc buông xuống, thiên địa quy tắc buông xuống một thanh kiếm sắc bén màu bạc, đỉnh kiếm nằm cạnh năm mũi nhọn tinh văn.

Sơ cấp ma pháp sư.... Thành!

Một năm, suốt một năm này, Băng Huyết không nhúc nhích mà ngồi yên trên tụ linh đài tu luyện. Ma pháp sau khi thức tỉnh, nàng không ngừng hấp thu ma pháp nguyên tố bên ngoài tiến nhập vào trong tinh thần lực, rồi thần nhiên nhìn biến hóa bên trong cơ thể. Lúc đói bụng liền ăn một viên Ích cốc đan* trên đài luyện đan, sau đó lại tiếp tục tiến vào cánh giới tu luyện.

*Ích cốc đan: là đan dược ăn vào sẽ no- không bị đói.

Rốt cuộc nàng đã vượt qua Ma pháp sĩ, tiến vào cánh giới Ma pháp sư.

Ma pháp sư bảy tuổi, phóng mắt trên toàn bộ đại lục qua trăm ngàn năm qua, là chuyện chưa từng có, nay lại phát sinh ở trên người một đứa nhỏ không được thừa nhận. Đó là sự tồn tại nghịch thiên đến cỡ nào.

Lắc cái cổ đã cứng ngắc, thần thức tiến vào trong linh đài, một đoàn sương mù màu lam bao vây nguyên đan. Nguyên bản một năm nay đoàn sương mù này luôn yên tĩnh nhưng lúc này lại mỏng manh dao động, giống như có cái gì muốn đi ra ngoài.

Im lặng cảm nhận, không phát ra tiếng động. Trong hai năm này có nhiều thứ đã vượt qua tưởng tượng của nàng, vì vậy hiện tại Băng Huyết dù gặp được chuyện gì quá mức đều có thể bình tĩnh đối đãi, aizz không trách được, nàng liên tục bị kích thích lại kích thích, lâu dần đã thành thói quen a.

Lúc này sương mù màu lam dao động càng lúc càng lớn, phù một tiếng ký hiệu phức tạp liền tiếp trào ra, chạy thẳng vào đầu Băng Huyết.

Đau.... Đau đau như muốn vỡ ra, cho dù là thế, khuôn mặt Băng Huyết vẫn không chút thay đổi, nhưng những giọt mồ hôi trên trán đã cho thấy sự đau đớn không tả.

Không biết qua bao lâu, đau đớn dần chậm lại rồi biến mất, trong đầu lại xuất hiện nhiều văn tự xa lạ.

Ma huyền chi văn, Ma tộc thượng cổ phụ trợ công pháp.... Bên trong bao gồm phương pháp tu luyện, thuần thú, tinh thần lực. (D: E hèm... Ta nghĩ ngờ bà này vs Ma bá bá là Ma tộc. Nhà ở Ma giới...3... ta chỉ suy đoán... đừng ai nghĩ giống ta a.) _ (Sky: Nha nha nha, nàng không cần suy đoán, không có ai nghĩ giống nàng đâu, Ahiih)

“Thì ra nguyên đan trên sương mù màu lam này chính là Ma huyền chi văn, bởi vì bị phong ấn, cho nên vẫn không thể khởi động. Chỉ có đạt tới cánh giới Ma pháp sư mới có thể vận dụng. Có thứ này tốc độ tu luyện của ta sẽ càng nhanh, hơn nữa lợi dụng Ma huyền chi văn hấp thu nguyên tố tồn trữ, dĩ nhiên là nhanh hơn người khác mấy nghìn lần, chẳng khác nào người ta cầm một cái chén hấp thu nguyên tố, mà chính mình lại dùng đại hải** hấp thu nguyên tố, thật là quá phần khích. Ngoài việc sử dụng Ma pháp chi văn để thu phục ma thú, khế ước ma thú, còn có thể dùng tăng tu vi. Quan trọng là có thể tu luyện tinh thần lực, tha hồ khế ước ma thú. Dựa vào.... Lão tử về sau gặp phải đánh nhau, không chỉ không cần lo lắng dùng hết tinh thần lực. Trọng yếu là đánh không lại, ta có thể quần ầu. Ta thích.... Ha ha”.

**** Đại hải: biển lớn**

Băng Huyết chậm rãi mở hai mắt, nét đẹp trên khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho người ta kinh diễm, đương nhiên... Nếu không có nụ cười thực đáng khinh kia, nhất định sẽ rất tốt.

Giật giật tứ chi cứng ngắc, ngồi một thời gian quá dài khiến tay chân không cử động. Chậm rãi đứng lên, đi đến giữa Ma huyền điện mở cái bàn lớn phía trước, quan sát mặt trên thủy tinh cầu.

Đây là thủy tinh cầu dùng để phát hiện thuộc tính ma pháp, hiện tại nàng là một ma pháp sư sơ cấp, nhưng cũng không nhất định có một loại ma pháp, nếu không có phòng chừng có thể cười chết người mất.

Nhũu nhũu đôi mi thanh tú, đưa tay nhẹ nhàng phủ lên thủy tinh cầu, đưa vào một tia linh lực. Nhất thời một đạo thất thái quang mang xuất hiện, cao đến phía chân trời.

Băng Huyết chăm chú nhìn cột sáng phía trên thủy tinh cầu.

Trùng mắt nhìn... Đúng vậy.

Lại nhìn... Không thay đổi

Lại trùng to mắt nhìn... Không phải ảo giác.

Tươi cười đáng khinh (D: e hèm, bà này cười rất chi là bi ối) lại xuất hiện trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn.

Hỏa hệ màu đỏ, băng hệ màu lam, thổ hệ màu nâu, phong hệ màu xanh, lôi hệ màu tím, quang hệ màu trắng, âm hệ màu đen.

“Má ơi... Lão cha lão mẹ, nãi nhóm sinh cái... Thần mã.”(D: cho phép tuôi được chen ngang, bà này đang chửi thề để, nãi nhóm sinh cái ta nghĩ chắc giống ‘ôi thần linh ơi’ của ả độ =))) Thất hệ cùng thể, hơn nữa là thất hệ cân bằng siêu hạng. Sự thật chứng minh nàng chính là một tên biến thái. Kiếp trước khi huấn luyện thường xuyên bị sư phụ nói là cái đồ biến thái, này nhất thể lại không phụ sự mong đợi của mọi người lại rơi xuống trên người của nàng.

Được rồi... Băng Huyết bình tĩnh. Dù sao chính là nàng, càng nhiều càng tốt.

Khôi phục bình tĩnh, mặt không đổi sắc đi tới giá sách. Từ các bộ sách ma pháp tìm ra các hệ ma pháp của chính mình, khôi đầu từ thấp nhất, mặc kệ là cái gì đều có một chỗ nào đó trong đầu, cho dù vẫn chưa thể dùng, nhưng về sau nhất định có thể a. Nàng tin tưởng có Ma huyền chỉ văn hỗ trợ, ngày đó sẽ không quá xa.

Nháy mắt một năm bắt giác đã trôi qua.

Nhận thấy Tử Minh trong không gian huyền thú vẫn chưa tỉnh lại, vẫn là tuyệt đối không cần ra ngoài. Xuất ra hồn thạch liên hệ với Mặc đảo, thông tri nghĩa phụ, nói nàng hiện tại gặp kỳ ngộ, linh mạch đã được chữa trị, cho nên sẽ tu luyện một thời gian, sau khi rời khỏi đây nhất định sẽ liên hệ bọn họ. Như vậy bọn họ cũng yên tâm, nàng cũng có nhiều thời gian để học tập tất cả ở nơi này.

Mặc dù trong cơ thể có hỏa hệ nguyên tố, nhưng so với ma thú hệ hỏa nhất giai vẫn còn kém, có thể luyện chế một ít độc dược, được thủy cấp một, nhưng phẩm chất nhất định rất kém cỏi, cuối cùng quyết định tiếp tục tu luyện, đến khi nào có thể khống chế tốt bản mạng hỏa diễm Ma lam chi hỏa mới có thể luyện chế đan dược.

Nhìn giá sách bên kia là nơi cất giữ những bộ sách dành cho đấu sĩ, có lẽ nên dùng một năm nghiên cứu một ít về đấu khí và vũ kỹ, dù sao thực lực luôn quan trọng nhất, hướng hồ kiếp trước học nhiều thuật ám sát và cổ võ như vậy, bỏ đi chẳng phải rất đáng tiếc. Thử xem có thể kết hợp với đấu khí, vũ kỹ của thể giới này hay không, hơn nữa hiện tại thân thể đã phi thường kiên cường dẻo dai, năng tin tưởng sẽ có một thu hoạch không nhỏ. Chờ sau khi kết thúc lại đi nghiên cứu luyện đan, dù sao nàng cũng có rất nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 19: Liên Tục Biến Thái

Liên tục tu luyện không hề dừng lại bất luận hoàn cảnh nào. Vì vậy

trong hai năm đã đem đấu khí thức tỉnh, hơn nữa mỗi ngày đều không

ngừng nghiên cứu và tu luyện đã đem vũ kỹ của thể giới này và kỹ xảo

võ học của hiện đại cùng thuật ám sát dung hợp với nhau một cách

hoàn mỹ.

Hiện tại Băng Huyết chính là ma vũ song tu, dù sao đã là biến thái, nếu

không phát huy đến cùng thì thật sự không phải tính cách của nàng.

Lúc này Băng Huyết đang tĩnh tọa trên đài luyện đan, điều chỉnh tốt tinh

thần lực của mình. Theo sau một đôi mắt băng lãnh như sương mở ra, từ

mâu cuồng ngạo tà mị, mặt không chút thay đổi hướng tới được đỉnh đỏ

như máu. Bàn tay vừa nhấc nhẹ nhàng, một ánh sáng màu lam hướng

được đỉnh phóng tới, một đoàn hỏa diễm màu lam đậm nhất thời bốc lên.

Băng Huyết cẩn thận đem một gốc Bích u thảo để vào được đỉnh, điều

động linh lực, cẩn thận khống chế. Khuôn mặt nhỏ nhắn tĩnh xảo ngưng

trọng, chú ý khống chế độ ẩm bên trong được đỉnh thật tốt, quan sát tỉ mỉ

bích u thảo trong được đỉnh, trên trán đã xuất hiện mồ hôi.

Dưới sự khống chế cẩn thận của Bích Huyết, Bích u thảo đã dần dần hóa

thành một bãi chất lỏng màu đỏ, hỏa diễm màu lam xoay quanh từ từ hạ

xuống, chậm rãi chuyển hóa thành bột phấn màu đỏ. Hỏa diễm màu lam

được Băng Huyết khống chế, trở thành một đôi tay thật to, đem bột phấn

chậm rãi dung hợp, không ngừng xoa nắn quán quanh.

Đỉnh. . .

Thành! Băng Huyết vui sướng nhìn được đỉnh nổi lên năm mươi viên

đan dược màu đỏ, hai tròng mắt không dấu được kích động.

Nàng đã không ngủ không nghỉ luyện chế đan dược suốt mười ngày.

Mười ngày này nàng đã luyện chế rất nhiều Cấp cứu đan (đan dược cứu

mạng), đan dược mới ra lò là Cầm máu đan, đan dược chống đói Ích cốc

đan, có thể tăng cường linh lực Tụ linh đan, có thể giải độc Khu độc đan,

có thể tẩy kinh phạt tủy Tẩy Tủy đan. Tuy rằng đều là một ít đan dược

cấp thấp như cấp 2 cấp 3, nhưng nhờ công lao của bản mạng hỏa diễm

Ma lam chi hỏa, luyện chế được đan dược đều là cực phẩm đan dược,

hơn nữa số lượng rất nhiều, hoàn toàn có thể ứng phó trong thời gian kế

tiếp đi ra ngoài.

Nhưng mà có một chút làm cho nàng không nói nên lời, hai năm này

nàng đều học luyện đan, là xem những bộ sách luyện đan ở nơi này rồi

mới bắt đầu thực hành. Vừa mới bắt đầu luyện chế một ít Cấp cứu đan,

một ngày thất bại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng rốt cục thành

công. Tìm kiếm được liệu ở đây, phát hiện rất nhiều thảo dược có độc, hơn nữa dược tính rất giống với hiện đại. Bởi vì trong tổ chức ở kiếp trước có một gã trung y, năm đó nàng và Huyền đi theo ông ấy học tập phối dược vài năm, đương nhiên không phải để cứu người, mà là học tập cách phối độc dược dùng để giết người. Hiện tại xuất hiện nhiều thảo dược có độc như vậy, lòng hiếu kỳ bị khơi dậy, bắt đầu luyện chế độc dược. Tốt thôi... Đây một khi đã luyện liền không dừng lại được, nguyên nhân rất đơn giản, càng luyện càng nhanh, càng luyện càng nhiều. Hiện tại nàng có thể nói thực bất đắc dĩ, tốc độ luyện chế độc dược của nàng so với luyện chế đan dược cứu mạng cấp bậc cao hơn. Đây quả thực là tình huống quái dị a.

Phóng chừng từ cổ chí kim, chỉ có duy nhất một mình nàng. Lắc lắc đầu xoay người nhìn về phía tụ linh đài, trải qua hai năm vận dụng Ma lam chi điểm luyện đan, nàng phát hiện ra một chuyện. Trong quá trình nàng luyện đan thể nhưng thân thể lại bất tri bất giác hấp thụ nguyên tố ma pháp chung quanh, linh lực không ngừng tăng lên, hiện tại nàng đã từ ma pháp sư sơ cấp tiến đến ma pháp sư trung cấp đỉnh phong, đồng thời cũng kéo cấp bậc đầu sĩ trở thành kiếm sĩ trung cấp. Cấp bậc luyện đan cũng tăng tới luyện đan sư sơ giai cao cấp, nàng cũng không dám dùng luyện đan độc dược đến định nghĩa cấp bậc luyện đan sư. Như vậy nhất định sẽ hù chết người. Nàng phải làm cô gái ngây thơ thiện lương a.

Hai ngày nay nàng loáng thoáng cảm giác linh lực trong nguyên đan dao động rất lớn, nên nguyên đan bên đầu khí cũng có dao động, hiện tượng này đủ để chứng minh, nàng muốn thăng cấp, dao động trong cơ thể càng lúc càng lớn, ần ần có cảm giác đột phá.

Lắc mình một cái, tiến vào trong tụ linh đài, khoanh hai chân ngồi xuống, rất nhanh tiến vào minh tường.

Không đến một khắc, một cột sáng màu bạc phát ra, dưới chân Băng Huyết lại xuất hiện năm mũi nhọn ngôi sao của ma pháp sư. Kéo dài tới hai thước, thiên địa quy tắc buông xuống, bên ngoài tụ linh đài chậm rãi hiện ra ba thanh kiếm sắc bén màu bạc, mũi kiếm trực tiếp đâm thẳng sát đến ranh giới năm mũi nhọn ngôi sao.

Sau khi cấp bậc ma pháp thăng cấp hoàn tất, ngân quang tán đi. Một đạo

hào quang màu vàng của đầu sĩ nhảy mắt xuất hiện dưới chân Băng Huyết, một vòng ánh sáng màu vàng lấy Băng Huyết làm trung tâm, mở rộng ra bốn phía đến hai thước, thiên địa quy tắc buông xuống, Đạo hào quang màu vàng chậm rãi xuất hiện ba thanh kiếm sắc bén lớn, mũi kiếm phóng ra bên ngoài. Thăng cấp thành công.

Toàn bộ đại lục trăm ngàn năm qua duy nhất một vị năm ấy 11 tuổi cao cấp ma pháp sư, duy nhất một vị 11 tuổi cao cấp kiếm sĩ ra đời. ...

Quan trọng nhất là hai lĩnh vực bất đồng lại cùng xuất hiện trên một người.

Phóng mắt trên toàn đại lục, thử hỏi người nào không đỏ mắt, thế lực nào không muốn thu nạp dưới trướng của mình.

Mà bước đi này của Băng Huyết trên đại lục, nghênh đón nàng chính là một hồi kinh tâm động phách, con đường phía trước sẽ kích thích vô cùng.

Hiện tại khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Huyết đã vô cùng xinh đẹp, hoàn toàn có thể tương đương khi nàng lớn lên, nhất định có rất nhiều người bởi vì dung nhan tuyệt sắc của nàng mà điên cuồng. Bất quá hiện tại Băng Huyết còn không biết, mấy năm nay nàng đều để tâm đến tu luyện, đối với diện mạo của chính mình, duy nhất biết đến là một đôi mắt màu tím cùng một mái tóc dài màu lam. Nhưng... theo tính cách của nàng, đối với vẻ ngoài, cho tới bây giờ cũng chưa từng để ý. Đẹp là của nàng, khó coi, cũng là nàng.

Đứng lên, cảm thụ tình huống trong thân thể, trên mặt tràn ngập tự tin cuồng ngạo.

Lắc mình một cái, nhảy mắt đi tới cái bàn bên cạnh. Bởi vì hiện tại trong cơ thể có đầu khí, phối hợp với bộ pháp Thất tinh phiêu miểu, hoàn toàn có thể giống như cường giả cấp cao có được tốc độ siêu việt (thuần di). Cái này là một trong những con bài chưa lật về sau của nàng, nếu đánh không lại... thì có thể chạy a.

Nhìn cái hộp lam sắc trên bàn, Từ Minh nói qua chỉ khi nàng đạt tới cảnh giới Ma pháp sư, muốn đi ra ngoài, mới có thể mở ra.

Cầm lấy cái hộp, chậm rãi mở ra. Ánh sáng màu xanh đậm hiện ra, làm

Băng Huyết nhảy mắt quay đầu khép lại hai mắt. Lúc này bên tai truyền đến một âm thanh làm cho nàng nằm mơ cũng đều nhớ đến.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: 20: Giọng Nói Của Mẫu Thân

“Hài tử của ta, con rốt cuộc cũng đến được nơi này.” Thanh âm cực kỳ mềm nhẹ, như là sợ nói quá lớn, sẽ làm Băng Huyết sợ hãi. Trong âm thanh kia bao hàm rất nhiều tình cảm, không những làm ấm lòng một cách ngọt ngào ôn nhu, sủng nịch, yêu thương, mà còn làm cho người ta cảm thấy chua xót cùng tưởng niệm.

“Mẫu thân.” Một giọt lệ trong suốt theo hai má trắng nõn của Băng Huyết chảy xuống.

“Hài tử của ta, hãy tha thứ cho ta và phụ thân khi con còn nhỏ như vậy đã rồi đi. Mấy năm nay chúng ta không ở bên cạnh con, khổ cho con rồi. Nhìn con trưởng thành, chúng ta càng vui mừng, tự hào. Nhưng mà lại càng thêm đau lòng, con nhất định rất thống khổ mới có thể giải trừ phong ấn đi.”

“Mẫu thân, người ở nơi nào, vì sao.... Vì sao Băng Huyết không nhìn thấy người.” Băng Huyết nhìn bốn phía, chỉ thấy một mảng sương mù màu lam giá lạnh, cho dù có chạy quanh như thế nào đều không thể tìm được bóng dáng của mẫu thân, từ trước đến nay trong lòng chưa bao giờ nôn nóng như vậy. Vì sao... Vì sao không thấy được.

“Hài tử, đừng nóng vội. Đây chỉ là một tia thần thức ta lưu lại trước khi rời đi, chỉ vì chờ con đến, vì ta tin tưởng. ... Tin tưởng con một ngày nào đó nhất định sẽ trở nên cường đại. Bởi vì con là nữ nhi của phụ thân con a~~ (D: ý nói hồ phụ vô khuynh nữ ấy). Thực xin lỗi.... Ta không thể cùng con gặp mặt. Nhưng ta tin có một ngày, con nhất định sẽ đến bên cạnh ta, cùng với phụ thân của con, chúng ta cùng nhau về nhà.”

“Mẫu thân, Băng Huyết... sẽ không để người chờ quá lâu.” Tiếng nước nở trong lời nói, mang theo kiên định không gì sánh kịp.

“Được, nương vẫn luôn tin tưởng con. Cái này là Ma lam chi giới, là nhất tộc chí bảo của phụ thân con, bên trong có rất nhiều thứ có ích đối với con, là phụ thân để lại cho con. Nó nhất định thay chúng ta bảo hộ con. Không phải sợ, tin tưởng chính mình. Ta chờ con. ...”

“Mẫu thân.” Tiếng khóc tê tâm liệt phế, giống như con thú nhỏ bị thương. Vẫn là kiên cường, là nhẫn nại đều hóa thành nước mắt, nhỏ giọt rơi xuống. Vô lực ngồi dưới đất, vô lực nhìn màn sương màu lam bên người tán đi, vô lực để cho âm

thanh bên tai biến mất.

“Mẫu thân...” Tự ngồi dưới đất, nước mắt giàn giụa, khóc giống như đứa bé.

Sống hai kiếp đây là lần đầu tiên nàng khóc yếu ớt, vô lực như vậy.

Một đôi tay ôn nhu, hữu lực, dịu dàng đem Băng Huyết ôm vào lòng, bên tai vang

lên giọng nói khê tràn đầy đau lòng.

“Không khóc, ngươi còn có ta bồi ở bên cạnh ngươi. Ta sẽ luôn luôn ở bên

cạnh ngươi. Chúng ta cùng nhau cố gắng, đi cứu bọn họ về nhà.”

“Minh.” Ngẩng đầu, nhìn thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi trước

mắt. Minh trở nên càng thêm tuấn mỹ động lòng người, đó là nét đẹp không thể

dùng ngôn ngữ để miêu tả dung nhan tuyệt thế, dáng dấp khuynh thành, nhưng

không hề có một chút nữ tính nào, cả người tản ra khí phách đế vương.

Đây là Minh, trong thiên hạ, là Minh độc nhất thiên hạ, Minh của ta. (D: Nhiều lúc

ta cũng ức chế lắm... ta không thích quá sến súa, không thích yêu quá nhanh!

Ta là ta thích dị giới nữ cường mà ít tình yêu các thứ sến súa hơn!) - (Sky: Ta

cũng vậy, thấy sến quá và nhanh quá mức cho phép rồi, mà tự nhiên bắt đầu lại

để Minh là kẻ ước thủ, không thể có một thân phận khác lúc bắt đầu được à

...!!!)

“Đúng, ta là của ngươi. Vĩnh viễn là của ngươi.” Giọng nói êm ái, mang theo nụ

cười tuyệt mỹ. Như vậy rất cảm động, khiến cho người ta không tự chủ được mà

chìm đắm trong đó.

“Ừ. Hiện tại không phải là lúc để bị thương. Huống hồ phụ thân mẫu thân đều

vẫn mạnh khỏe, ta nhất định cố gắng trở nên mạnh mẽ, cứu bọn họ trở về.” Khí

tức bị thương hoàn toàn biến mất. Băng Huyết lại biến thành người cuồng ngạo tự

tin. Bị thương cũng không làm được gì, chỉ có thực lực cường đại mới có thể đạt

được mục tiêu của mình.

Từ Minh nhẹ nhàng cầm lấy hộp Ma lam chi giới, cắt ngón tay của Băng Huyết,

một giọt máu đỏ tươi rớt vào trong đó, ánh sáng màu lam lóe ra, nhận chủ thành

công.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: 21: Ác Ma Trở về

“Thần huyền khí.” Sững sờ nhìn chiếc nhẫn trên tay Từ Minh, trừng mắt nhìn, nàng chỉ có thể nói nhà nàng thực nhiều tiền, không gian bên trong lớn đến

khôn cùng, kim cương tẻ chất thành một núi lớn, hắc tinh tẻ càng nhiều, kim tẻ cũng có đến mấy núi nhỏ. Số tiền này đều được quy hoạch ở một khu vực độc lập. Còn có những khu vực khác chứa các loại tinh thạch quặng sắt, thảo dược đan dược. Rất nhiều Thánh huyền khí, Thần huyền khí. Còn có một khu vực được bao phủ bởi một màu xanh biếc của cỏ cây, bên cạnh là một dòng sông, hoàn toàn nhìn không ra bắt nguồn từ đâu, chảy đến nơi nào. Bên cạnh là một rừng cây không biết tên, Băng Huyết có thể cảm nhận được bên trong tràn đầy linh khí. Kế đó là một không gian sống nồng đậm linh khí, nhưng chỉ có cây và cỏ.

Đưa thần thức ra khỏi Ma lam chi giới, ngẩng ngốc nhìn Từ Minh, trong đầu vẫn đang kêu loạn.

Từ Minh nhìn bộ dạng đáng yêu của Băng Huyết, cưng chiều xoa xoa đầu nàng, dịu dàng nói: “Ma lam chi giới, cùng Ma lam chi hỏa của người giống nhau, đều trong thời kỳ trưởng thành. Nhưng Ma lam chi giới phát triển có vẻ chậm, khi người thăng cấp, nó mới có thể thăng cấp, đôi lại sẽ có nhiều không gian và vật phẩm. Hơn nữa bên trong không gian có thể thay đổi dựa vào ý nguyện của chủ nhân. Còn có thể che giấu hơi thở, thay đổi hình dạng của chủ nhân, chức năng tự động bảo hộ, hơn nữa có thể chuyển đổi hình thể theo ý nguyện của chủ nhân. Những công năng này ta biết chỉ là có ở hiện tại, về phần sau khi thăng cấp, ta cũng không biết.”

Nghe Từ Minh giảng giải, Băng Huyết từ trong khiếp sợ bình tĩnh lại. Nàng hiện tại chỉ muốn nói hai câu.....

Lão cha, người rất đáng yêu....

Từ Minh, ta phát tài rồi...

Biết rõ ý nghĩ trong lòng nàng, Từ Minh bất đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng kéo Băng Huyết lại gần.

“Linh khí bên trong Ma lam chi giới rất đầy đủ, đối với sự tu luyện của ta có trợ giúp rất lớn, cho nên ta sẽ tiến vào bên trong để tu luyện. Trải qua vài lần thăng cấp của người nên ta sắp bước vào giai đoạn trưởng thành, nhưng thần thức cũng không hoàn toàn ngủ say, sau khi rời khỏi đây, nếu gặp nguy hiểm phải lập tức gọi ta.”

“Được”

“Sau khi ta tiến vào! Người đem Ma huyền điện vào không gian bên trong Ma lam chi giới. Huyết... nhớ rõ... ta luôn ở cạnh người.”

Băng Huyết chậm rãi gật đầu. Không cần nhiều lời, nàng nghĩ hần đều hiểu.

Nhìn Từ Minh hóa thành một luồng sáng màu tím sậm tiến nhập Ma lam chi giới, bởi vì là khế ước bản mạng, Từ Minh chẳng khác nào nàng, tự do ra vào, điều khiển Ma lam chi giới dễ dàng.

Ý niệm vừa động, Ma lam chi giới tỏa ra ánh sáng màu xanh đậm, biến thành một chiếc nhẫn bình thường, đeo ở ngón áp út của nàng. Lúc này nghĩ đến Ma lam chi giới là Từ Minh giúp nàng đeo vào, nhất thời hai má nóng lên, sau đó trong không gian khế ước truyền đến một tiếng cười khẽ, làm cho hai má Băng Huyết nóng càng thêm nóng. Nhưng mà nàng không dùng Ma lam chi giới biến thành bộ dạng của hần.

Nàng vung tay lên, Ma huyền điện biến mất, bốn phía trở thành một mảnh hắc ám.

Tay trái gợn ngón trở lên, một ngọn lửa màu đỏ xuất hiện ở đầu ngón tay. Chiếu sáng bốn phía, nếu những ma pháp sư khác nhìn thấy, phỏng chừng nhìn không được giáo huấn nàng một trận, hoặc là khóc lóc trở về a. Linh lực nhiều cũng không nên làm như vậy a, này không phải rất đáng giận sao.

Nhìn thông đạo tối đen hẹp dài, Băng Huyết mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: 22: Cái Gọi Là Thấy Ánh Mặt Trời

Truyền xuống dưới chân một tia đầu khí, vận hành bộ pháp Thất tinh phiêu miểu nhanh chóng đi về phía trước. Lúc đi vào dùng đến hai ngày, lúc đi ra ngoài chỉ mất ba giờ đã đi tới nơi lần đầu tiên gặp Từ Minh.

Ý niệm vừa động, Ma lam chi nhẫn (vì ma lam chi giới biến thành nhẫn nên gọi tắt là ma lam chi nhẫn) chợt lóe. Một đoàn sương trắng nháy mắt vây quanh Băng Huyết, không đến nửa khắc, sương trắng biến mất, một bóng người phong tư tuấn lãng, mang theo bóng dáng tà mị lười biếng dần hiện ra.

(Ta vẫn thích dùng ma lam chi giới hơn vì nghe hay hơn. Nhưng mà tùy nàng)

(Vì mỗi lần giải thích rất dài dòng)

Hai tròng mắt màu tím biến mất, trong nháy mắt một đôi mắt đen nhánh như bầu trời đêm, lại long lanh sáng ngời như sao xuất hiện. Mái tóc dài đen như mực thay thế cho mái tóc băng lam mềm mại phiêu dật. Cùng với thất lung màu đen, tóc dài được cột bằng một sợi dây màu tím sẫm sau đầu, toàn thân là

trường bào tím đen rời rạc, bên trong là áo lót màu tím, bao vây thân thể nhỏ bé vẫn chưa phát dục. Trên vai là một bộ lót bằng lông lân, sợi dây chuyền làm từ ba mảnh thủy tinh màu tím buông xuống trước ngực. Huyết sát chùy thủ được cột vào chân trái. Một thanh đại đao âm trầm lóe ra hàn khí lạnh như băng, tùy ý treo ở thắt lưng. Đại đao vẻ ngoài rất đơn giản, trừ bỏ đen vẫn là đen. Thân đao không có một tia sáng, chỉ là phía trên chuôi đao có một tinh thạch to bằng nắm đấm trẻ con, thỉnh thoảng tỏa ra ánh sáng tà mị.

Chính thể mà nói, lúc này Băng Huyết chính là một người mâu thuẫn. Khuôn mặt nhỏ nhắn cực phẩm, cả người tản ra hơi thở tà mị lười biếng mị hoặc lòng người, lại mang theo vẻ lạnh lùng như hàn băng. Đôi mắt đen thuần kia như tinh linh, dung nhan tuyệt mỹ tựa yêu tinh, hơi thở lại giống như ác ma làm người ta sợ hãi. Mâu thuẫn như vậy trong thế gian sợ là không tìm được người thứ hai a.

“Thủy liêm.” Tay phải ở giữa không trung nhẹ nhàng vung lên, lam quang thoáng hiện, một màn nước giống như rèm cửa xuất hiện trước mặt Băng Huyết.

Từ màn nước trong suốt, nhìn thấy những điểm đặc thù giống phụ thân và mẫu thân đã thay đổi, đối với chính mình hài lòng gật đầu. Nhìn màn nước trước mặt, trong lòng không ngừng nói thầm, có ma pháp thật tiện lợi, đa hệ ma pháp thật vô cùng tiện lợi. Hóa hệ dùng để chiếu sáng, thủy hệ ngẫu nhiên dùng làm gương, còn là một cái gương cực lớn có thể nhìn thấy toàn thân.

Một chữ.... Thích.

Nâng tay lên, thoải mái chỉ ngón tay, miệng nhỏ nhắn khẽ đọc: “Giải.” Màn nước biến mất, nguyên tố trở về trong cơ thể. Một loạt động tác nhanh như thiểm điện, ma pháp thuần phát, thuần giải, nguyên tố ma pháp phát ra còn có thể thu hồi về thân thể, cái này là chuyện vượt quá khả năng mà người thường có thể lý giải, nếu có người biết, không biết sẽ tạo ra oanh động như thế nào, bất quá có thể khẳng định, Băng Huyết vừa xuất hiện, thế gian sẽ không còn yên bình nữa. Bất quá đối với một người không hiểu hết đại lục này như Băng Huyết mà nói, hoàn toàn không biết. Phỏng chừng đã biết, cũng sẽ không để ý, năng chỉ đi con đường của mình, chuyện của người khác năng không hơi sức mà quản.

Vận dụng Ma huyền chỉ vẫn giấu đi hơi thở. Mang theo đại đao là muốn làm lẫn lộn cặp mắt thế nhân, để cho người ngoài nhìn vào nghĩ nàng là một đấu sĩ.

Nàng là một sát thủ, nguyên tắc của sát thủ là làm việc khiêm tốn, làm người khiêm tốn, giết người càng phải khiêm tốn.

Rời hồ nước, nhìn bốn phía, cây cối xanh tốt, tươi mát một mảnh. Nơi nơi tràn ngập không khí trong lành, hít một hơi thật sâu, khuôn mặt tuyệt mỹ biểu lộ tự tin cuồng ngạo.

“Hạo hãn đại lục, ta Băng Huyết, đã trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyhnh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: 23: Trở Về Tiểu Viện.

Thân hình Băng Huyết vừa động, liền biến mất ngay tại chỗ. Trong rừng cây rậm rạp rất nhanh hiện lên một bóng đen, linh thú đang kiếm ăn hơi ngừng đầu, cảnh giác nhìn bốn phía, nhưng không phát hiện điều gì khác thường, tất cả đều cho là mình nhìn lầm.

Băng huyết đi vào tiểu viện mà sáu năm trước từng sống, vẫn là cỏ dại mọc um tùm, không có sự thay đổi, cái bài văn giống y đúc khi nàng vừa xuyên qua đến không có nơi nào không có tro bụi. Đột nhiên cảm giác sâu sắc được quanh bốn phía có một hơi thở xa lạ, tuy rằng che dấu rất tốt, nhưng đối với một sát thủ thiên tài như nàng mà nói, vẫn bị phát hiện.

Băng huyết ngừng đầu nhìn đằng trước phía bên trái 45°, quát khẽ: "Đi ra."

Hơi thở kia khẽ run lên, rõ ràng tỏ vẻ kinh ngạc. Theo sau là một bóng dáng màu đen hiện ra, đi đến trước mặt Băng Huyết. Nam tử một thân trang phục màu đen, dáng người cao gầy cường tráng, nhưng không tục tũn. Trên mặt đeo một mặt nạ màu bạc mang theo hỏa điểm màu đen, bao trùm phần nửa khuôn mặt, nhưng không thể che dấu da thịt trắng nõn lộ ra ngoài chứng tỏ dưới chiếc mặt nạ là một gương mặt anh tuấn. Toàn thân tản ra một cỗ sát khí lạnh như băng, chứng minh đây là một người có cuộc sống trong bóng đêm.

Băng huyết nhìn chiếc mặt nạ tràn đầy vẻ cuồng ngạo kia, cặp mắt lạnh lẽo chỉ cần lướt nhẹ qua cũng làm cho người ta kinh diễm, không thể bắt lấy, trong lòng Băng Huyết đối với người này âm thầm bội phục. Mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Người Mặc đao, nghĩa phụ phải người tới.”

Hắc y nhân nghe được lời nói của băng huyết, có chút kinh ngạc, sau đó lập tức đem sát khí thu hồi, chân sau quỳ xuống đất, hai tay đặt trước ngực, đối với băng huyết cung kính nói: "Thuộc hạ Âm Dạ, gặp qua Thiếu chủ."

"Thiếu chủ?" Nhìn hắc y nhân hai mắt lạnh như băng, bên trong chứa sự cung kính, băng huyết xác nhận ý nghĩ trong lòng, nhưng mà là thiếu chủ, xác thực làm cho Băng Huyết khó hiểu.

"Đúng vậy, sáu năm trước Tam gia trở lại mặc đao, hướng gia chủ bẩm báo Huyết thiếu chủ đang ở bên ngoài, không đầy một năm, gia chủ liền tuyên

cáo với người Mặc đảo và các chi nhánh phía dưới, Thiếu chủ chính là đứa cháu thất lạc ở bên ngoài của ngài ấy.. Ở nhà chủ tam thuộc vai giữa, Thất thiếu chủ đứng hàng thứ bảy, bởi vì ở tam bối giữa vẫn không định tuyển ra đảo chủ thừa kế, cho nên mấy vị thiếu gia gọi chung là thiếu chủ, là Thiếu chủ nhân Mặc đảo." Trong giọng nói của hắc y nhân không mang theo một tia cảm giác, lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi, nhưng mà vẫn đang cẩn thận hướng băng huyết giải thích.

"Nguyên lai là như vậy nga." Băng huyết sáng tỏ gật gật đầu. "Người đến đây lúc nào?" Sau khi nàng đi ra còn chưa liên hệ với Mặc đảo, gia gia cùng nghĩa phụ hẳn cùng là sẽ không có bậc thầy tướng số đi.

"Thuộc hạ năm năm trước vâng mệnh đến đây chờ thất thiếu chủ xuất quan, hơn nữa ở lại bên người thiếu chủ thủ hộ cho người." Theo lời nói của Âm Dạ, Băng Huyết không nghe được một tia bất mãn nào, có thể thấy được hắc đối với Mặc đảo tuyệt đối trung tâm, hơn nữa, một người thế nhưng có thể ở nơi này năm năm, sự chịu đựng này càng làm cho Băng Huyết bội phục. Điều này làm cho phòng bị của băng huyết đối với hắc đều mất hết.

"Vất vả người, còn có... Cảm ơn." Băng huyết rất keo kiệt mỉm cười, chính mình chân thành cảm tạ.

Thân thể Âm Dạ khẽ run lên, hai con mắt lạnh như băng lộ ra kinh ngạc. Hắc tuy rằng chưa từng oán giận nhiệm vụ này, hắc đối với mặc đảo là cảm kích cùng trung thành phát ra từ nội tâm, Chủ nhân Mặc đảo không chỉ là cứu hắc, còn cho hắc dũng khí sống sót cùng tín niệm. Nhưng những năm gần đây nội tâm của hắc vẫn lạnh như băng, không có dấu hiệu sống.

Hôm nay tiểu chủ nhân vừa mới gặp mặt nhẹ nhàng nói một câu, thế nhưng làm cho lòng nhiều năm đóng băng của hắc rung động, chỉ là ôn nhu cười, nhưng lại như có dòng nước ấm chảy vào lòng hắc. Ôn nhu như vậy làm cho hắc không biết làm sao, một chút cũng không phản cảm. Thì ra đây chính là cảm giác ấm áp mà mọi người thường nói, từ khi sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên hắc cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: 24. Âm Dạ

Cảm nhận được sự cô đơn phát ra từ thân thể của Âm Dạ, Băng Huyết có chút rung động. Cũng làm cho Băng Huyết đau lòng đối với người trước mặt, không vì lý do nào khác, chỉ vì bọn họ cùng một kiểu người, có cùng khát vọng được ấm áp, lại sợ bị tổn thương. Cùng sống ở trong bóng tối, rồi lại hướng tới nơi có ánh sáng.

Bước chậm đến trước mặt Âm Dạ, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu chỉ xuất hiện đối với người mà nàng tiếp nhận.

Hiện tại nàng có Từ Minh toàn tâm toàn ý làm bạn, có người trong gia đình Mặc đảo yêu thương nuông chiều, đó đều người mang đến sự ấm áp cho nàng.

Mà Âm Dạ..., hãy để ta mang đến sự ấm áp cho người đi, cho người sự ôn nhu của người nhà, sự ấm áp của gia đình, sẽ không còn có nỗi cô đơn làm người ta đau lòng đến như vậy.

"Âm Dạ, ta không thích có người đứng ở chỗ tối nhìn chăm chăm mình, người từ nay liền đi theo bên cạnh ta đi, không cần sống trong bóng tối, theo ta cùng nhau sống dưới ánh mặt trời. Nhưng ta phải nói trước với người nhà, dưới ánh mặt trời cũng sẽ thường xuyên xuất hiện bão tố, vừa kích thích cũng không an toàn, phải luôn luôn chuẩn bị chiến đấu thật tốt nha."

Nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ, nghe thấy lời nói làm cho tim mình đập nhanh, huyết mạch sôi trào, từ khi chào đời tới nay đây là lần đầu tiên Âm Dạ kích động như vậy.

"Ta Âm Dạ tại đây thề, đối với người trước mặt, ta sẽ dùng tính mạng để bảo vệ, không rời không phản bội. Chân trời góc biển, sinh tử đều tùy thuộc vào người. Cái này gọi là lời thề, trời đất chứng giám. Khế..." Âm Dạ vừa nói xong, quy tắc thiên địa buông xuống, ngân quang chọi lóe, khế ước thành.

Băng Huyết khẽ nhủ mảy nhìn thề ước, không nghĩ lại khiến cho Âm Dạ thề, Băng Huyết đối với sự trung thành của Âm Dạ, tuyệt đối yên tâm. Nhưng nghe lời thề, trong lòng không tránh khỏi rung động. Hắc là đồng bọn đầu tiên từ khi mình đến thế giới này, đồng bọn không rời không phản bội.

"Ha ha, được rồi đứng lên đi." Băng Huyết kéo Âm Dạ đứng dậy, đi đến ghế dài bên cạnh ngồi xuống, hỏi: "Đứng rồi, mấy ngày nay nơi này có ai đến không?"

"Không có." Giọng nói Âm Dạ vẫn lạnh như băng, nhưng nhìn vào đôi mắt sắc bén kia có thể thấy được so với thường ngày có chút khác biệt, trong đó có sự ấm áp và ôn nhu.

"Ca ca thế nhưng chưa đến, xem ra đã xảy ra chuyện rồi." Băng Huyết nói nhỏ, sáu năm trước nàng cùng Diệp Băng Thành ước hẹn ba năm sau gặp mặt, nàng tin tưởng Diệp Băng Thành sẽ không quên. Chấn chấn huynh ấy đã xảy ra chuyện gì nên mới chưa đến. Nghĩ đến đây, trong lòng Băng Huyết thấy lo lắng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Huyết lạnh dần, Âm Dạ vội vàng nói. "Thiếu chủ lo lắng cho Diệp gia tam thiếu gia sao? Nếu là như vậy thì thiếu chủ không cần lo lắng, sáu năm trước Diệp Băng Thành được người trong gia tộc gọi đi, tiến vào tháp luyện thử của gia tộc, nhưng sáu năm trước gia chủ Diệp gia đột nhiên cường chế đề cao yêu cầu đi ra tháp luyện thử đối với Diệp Băng Thành, cho tới bây giờ cũng chưa đi ra.

"Vâng à. Huynh ấy không có việc gì là tốt rồi. Gia tộc Diệp gia ở đề đô của Nam Diệp quốc phải không?"

"Đúng vậy, nơi này chính là một bộ phận thuộc Diệp gia ở Bách Trần trấn." Đối với Băng Huyết, trước đây Âm Dạ đã điều tra, từ khi sinh ra liền đến nơi này, sau đó chưa từng rời khỏi Diệp gia, đối với chuyện bên ngoài, không biết cũng là chuyện đương nhiên.

"Chúng ta bây giờ rời đi. Người thông báo cho nghĩa phụ, nói ta muốn đi, ta sẽ chậm rãi đi, vừa lịch lãm vừa đến Mặc đảo, không cần sốt ruột." Băng Huyết nghĩ từ nơi này đến Mặc đảo sẽ có cơ hội đi qua một số địa phương, trong đó có một nơi ma thú lộng hành khá phức tạp là Ma Thú Sâm Lâm, nếu không đi dạo chơi thì thật có lỗi với bản thân, dù sao thì cũng là thuận đường.

"Vâng." Nhìn sự hưng phấn chợt xuất hiện trong hai mắt của Băng Huyết, Âm Dạ cũng không phát hiện dưới hai con mắt lạnh như băng của mình xuất hiện một chút cung chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: 25: Đăng Ký Lính Đánh Thuê

Sáng sớm Bách Trần trấn được bao phủ dưới một ánh nắng yên bình chan hòa, trấn nhỏ trở thành một tư vị khác đối với Băng Huyết. Đi trên đường cái, khắp nơi bày bán đủ loại vật phẩm, kiểu dáng nào cũng có, các tiểu thương vô cùng có tinh thần rao hàng, cách đó không xa ngẫu nhiên nghe được tiếng con nít huấn luyện trong sân làm cho tinh thần người ta không khỏi chấn động, cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Băng Huyết một thân trường bào đen tím, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, anh tuấn, nhưng lại lạnh lùng, hai tròng mắt trong suốt sáng ngời, mái tóc dài như mực được buộc cổ định bằng một cọng dây màu tím ở sau đầu. Dưới trường bào, phía sau chân phải là thanh chủy thủ đỏ tươi thị huyết, như ẩn như hiện. Đại đao tản ra lãnh khí tà thích đặt ở bên hông, hơi thở lạnh lùng làm cho người khác phải nheo mắt, không dám đến gần.

Phía sau là Âm Dạ trang phục màu đen, cả người tản ra hơi thở lạnh như băng. Khi Âm Dạ bỏ mặt nạ của ám vệ Mặc đảo xuống, làm cho Băng Huyết có một phen kinh diễm. Khuôn mặt trái xoan tuấn tú (mặt V- line ahihi), da thịt trắng nõn tinh tế, không tì vết, nhưng làn da trắng bệch giống như bị bệnh. E là vì hằng năm sống trong bóng tối mà thành. Đôi mắt màu đen toát ra hàn tinh, hai hàng lông mày giống như được chải nước sơn, mũi cao thẳng, môi bạc lạnh lùng, xứng với một đầu tóc đen dài đến thắt lưng. Oa.... Rất giống tiểu thụ. Đương nhiên nếu đắm vào tấm thân lạnh như băng kia, sẽ giống như bị xâm nhập hàn khí vào xương tủy.

Hai người đi trên đường cái của trấn nhỏ, quay đầu bỗng nhiên trở thành tiêu điểm.

Đi không tới mười phút, Âm Dạ và Băng Huyết đã đến được mục tiêu của bọn họ, công hội lính đánh thuê. Băng Huyết im lặng đứng trước cửa lớn màu đen bằng huyền thiết, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, bốn chữ to như rồng bay phượng múa đập vào mắt: Công hội lính đánh thuê.

Người qua lại bốn phía, ai cũng có khuôn mặt bất mãn, kinh diễm, cộng thêm tòa mờ nhìn Băng Huyết. Cao khoảng 1m6, thân thể nhỏ yếu suy nhược, nhìn thế nào cũng không [ddlqd.com_yetvandung] tương xứng với nơi này. Đối với những ánh mắt khác thường xung quanh Băng Huyết không hề để ý, bước chân kiên định, tiêu sái đi vào.

Bên ngoài an bình tốt đẹp, bên trong lại là một cảnh sắc khác. Đám người vẫn nhao nhao bàn luận, vây cùng một chỗ. Bất quá những người này vẫn có chung một điểm đó là cao lớn, tục tũn, to tiếng.

Mà sự xuất hiện Băng Huyết, nháy mắt làm cho đám lính đánh thuê mới vừa nãy còn cãi nhau lập tức im lặng, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào đứa bé vừa tiến vào. Ánh mắt của bọn họ khi nhìn Băng Huyết từ kinh diễm biến thành kinh ngạc, phần lớn là sự kinh ngạc mang theo khinh thường hèn mọn.

"Này tiểu quỷ, mới bao nhiêu a. Đủ mười lăm tuổi không? Thế nhưng dám đến công hội lính đánh thuê."

"Có lẽ là đến tìm người đi."

"Không phải là tới làm lính đánh thuê chứ, đúng là ghé con mới sinh không sợ cọp a."

"Làm lính đánh thuê, đùa cái gì. Tiểu hài tử này vẫn chưa trở thành kiếm sư đi. Lão tử đã làm lính đánh thuê ba năm, cũng chỉ có thể đảm đương trách nhiệm bảo hộ đương gia mà thôi. Tiểu quỷ này không có khả năng."

Các dong binh họp thành nhóm bàn luận, ở cách đó không xa đương nhiên Băng Huyết có thể nghe được, nhưng mà đối với lời nói của những người không liên quan, Băng Huyết cũng không để ý tới, nếu không trêu chọc nằng, nằng sẽ coi hấn là không khí, không thấy không quan tâm.

Tuy rằng nàng là sát thủ, nhưng chưa bao giờ thị huyết thành tánh, lạm sát người vô tội.

Lạnh nhạt tiêu sái đi đến nơi đánh ký lính đánh thuê, trước một cái cửa sổ, nhìn tiểu thư chiều dài ở bên trong, âm thanh non nớt trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo xa cách nói: “Xin chào, ta muốn khảo nghiệm cấp bậc, đồng thời đăng ký lính đánh thuê.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: 26: Mã Thống Vs(*) Lôi Minh.

“Xin chào, ta muốn khảo nghiệm cấp bậc, đồng thời đăng ký lính đánh thuê” Lời nói non nớt trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho tất cả lính đánh thuê lập tức sôi trào đứng lên.

Hèn mọn, khinh thường, lời nói quát tháo đầu đầu cũng có.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía cái người thấp bé, gầy yếu kia, trong mắt hiện ra sự khinh thường cùng đùa cợt.

Cô nương phụ trách tiếp đãi tại công hội lính đánh thuê cũng khiếp sợ nhìn Băng Huyết qua cửa sổ. Tuy nhiên, là thành viên chính thức của công hội lính đánh thuê, cô nương trẻ tuổi phụ trách tiếp đãi đã được bồi dưỡng tố chất không hề giống với những tên lính đánh thuê lỗ mãng quê mùa này. Quan trọng hơn là, Băng Huyết có khí chất cao quý, nàng có thể cảm nhận được.

Đoán rằng nàng ta là đệ tử của đại gia tộc được phép đi ra lịch lãm. Có điều tương đối đặc biệt hơn mà thôi, bởi vì phần lớn đệ tử quý tộc đều sẽ ở cùng với đội ngũ của gia tộc đó, hoặc là đi theo công hội ma pháp lịch lãm, mà không phải đến công hội lính đánh thuê làm một võ sĩ bình thường.

‘Có lẽ đối phương cũng là đấu sĩ, hoặc là đối với công hội lính đánh thuê tò mò mà thôi.’

Cô nương phụ trách tiếp đãi nghĩ như vậy.

Kính ngạc đi qua, gương mặt một lần nữa nổi lên nụ cười chuyên nghiệp, nhẹ nhàng nói: “Xin chờ một lát, ta phải đi lấy quả cầu thủy tinh để khảo nghiệm đấu khí.” Băng Huyết gật đầu xoay người đi vào bên trong.

“Ô, ở đây đúng là có một tiểu oa nhi xinh đẹp đến, khuôn mặt này thật mềm mại làm trong lòng ta ngứa ngáy nha~, ha ha ha.” Một âm thanh chói tai đáng khinh ở trong đại sảnh công hội lính đánh thuê vang lên. Sau đó đám người tự động tản ra.

Có ít lính đánh thuê trên mặt nổi lên sự vui sướng khi người khác gặp họa, có người hí hửng cười đáng khinh, còn có một số người cau mày nhìn Băng Huyết bằng ánh mắt thương hại, bất quá người như vậy cũng không nhiều. Dù sao trong công hội lính đánh thuê này vẫn luôn áp dụng một nguyên tắc chính là cường giả vi tôn, kẻ mạnh làm vua.

Một âm thanh vang lên như vậy, Băng Huyết không tự giác quay đầu hướng về phía phát ra nó, không vì lý do gì, chỉ vì nàng muốn chứng thực một chút, tại cái thế giới kỳ lạ huyền ảo này có phải hay không cũng giống Trung Quốc cổ đại, có một loại chức nghiệp tên là thái giám. Bởi vì âm thanh kia.... Quá giống, giống đến mức làm cho cả người nàng run lên.

Quay đầu, thấy được một nam nhân tóc màu xanh lục, trường bào màu lục, cao 1m7. Trên người nam tử có một điểm đặc thù vô cùng thống nhất. Đó chính là.... Diện mạo đáng khinh, ánh mắt đáng khinh, cử chỉ đáng khinh, giọng nói càng thêm đáng khinh. Băng Huyết có thể khẳng định hẳn ta tuyệt đối là nhân vật quan trọng tập trung các điểm đáng khinh. Trên người treo đầy vàng, trong tay xoa xoa ngọc bội hoàng kim, điển hình của nhà giàu mới nổi. Bước đi khoa trương, tiêu chuẩn của tưng dục quá độ, tổ tông di truyền, ‘tiện’ nam Băng Huyết rất ngạc nhiên, rốt cuộc là dạng cha mẹ như thế nào mới có thể tạo ra cực phẩm đáng khinh cùng ‘tiện’ như vậy, oa thật tài tình.

Hai mắt Băng Huyết nhìn chằm chằm cái người đang hướng về phía nàng đi tới, trong lòng không khỏi cảm khái.

Nhưng mà biểu cảm của Băng Huyết trong mắt ‘đáng khinh công tử’ lại trở thành vẻ mặt bị dọa, khiến hẳn ta càng thêm cao ngạo.

Đáng khinh công tử được một đồng thủ hạ vây quanh đi tới trước mặt Băng Huyết, trên khuôn mặt đáng khinh tràn đầy cao ngạo không ai bì nổi, ánh mắt nhìn Băng Huyết giống như quý tộc đang thương hại thị thiếp cầu được sủng ái. Ánh mắt như thế làm cho trong mắt Băng Huyết hiện lên một tia sáng kinh ngạc, khoe miệng nhếch một cái, sâu trong nụ cười là sự tà mị yêu dị, nhưng được nàng che giấu rất khéo.

Ám Dạ hí hửng, chuẩn bị tặng nam tử đáng khinh kia một trăm tám mươi đao. Nếu không phải Băng Huyết ngăn cản, thì hẳn sớm đã làm như vậy.

“Hừ hừ... Tiểu tử, lá gan không nhỏ, lại dám đến công hội lính đánh thuê kiêu ngạo. Nhìn thấy bản công tử thế nhưng không vãn an, chẳng lẽ ngươi không biết bản công tử là ai?” Nam tử đáng khinh nhìn Băng Huyết bày ra gương mặt khả ái đáng yêu, cả người lập tức dâng lên một cỗ khí nóng, đối với tiểu nam hài trước mặt càng thêm quyết tâm phải đoạt được.

Băng Huyết vô tội chu miệng lên, cúi đầu, bắt an vòng quanh ngón tay, sợ hãi nói nhỏ: “Ta.... Không biết.” Đáng vẻ đáng yêu kia làm cho tất cả mọi

người thiếu chút nữa nhịn không được chỗ xung yếu dựng lên rồi. (E hèm, chào cò ở hiện đại ấy)

“Hừ... Người thế nhưng cũng không biết danh hào của bốn thiếu gia, còn dám đến công hội lính đánh thuê, thật đúng là đại ngu ngốc. Người là con cái nhà ai, cư nhiên không biết bốn thiếu gia.” Đáng khinh công tử cũng không phải người ngu ngốc, muốn ngoạn thì phải chọn những người thấp kém hơn mình, bằng không hậu quả không thể gánh vác. Hơn nữa, khí chất của Băng Huyết, hơn phân nửa là đệ tử của đại gia tộc.

“Ta... Là cô nhi.” Băng Huyết vẫn cúi đầu, cho nam tử đáng khinh đáp án hần muôn nhất. Muốn ngoạn thì phải ngoạn thật tốt, nếu không không phải là nàng diễn kịch vô ích sao?!

Như Băng Huyết dự đoán, nghe được Băng Huyết là một cô nhi, nam tử đáng khinh lập tức sáng ngời hai mắt, nhìn ánh mắt tình thế bất buộc của Băng Huyết, lại càng không phát giác đi lên.

“Ha ha, tốt. Tiểu tử người ở công hội lính đánh thuê không có chỗ dựa, muốn bước vào nơi hỗn loạn này, chính là tự tìm cái chết. Sau này người đi theo ta sẽ tốt hơn, đi theo Mã Thống ta ăn sung mặc sướng, thế nào?! Ha ha.” Nói xong liền vươn tay muốn ôm tiểu thân thể làm cho mình nhìn chăm chú từ cái nhìn đầu tiên.

Ám Dạ gắt gao nhìn cánh tay đang vươn tới người Băng Huyết, nhìn Băng Huyết không có phản ứng, hần lập tức muốn chặt đứt cánh tay làm cho mình chóng mặt. Thế nhưng lúc này lại thấy Băng Huyết hai vai run run đứng lên. Một cảm giác bất an đột nhiên xông lên, không kịp suy nghĩ tất cả là vì sao, tay phải nháy mắt đã đặt lên trường kiếm bên hông.

Nhưng mà Băng Huyết lại nhanh hơn một bước, cúi đầu, dưới chân nhìn như đang bước đi hỗn loạn, đúng lúc tránh được song chương của Mã Thống, xoay người nhào vào lòng Ám Dạ, hai vai vẫn run run không ngừng.

Ám Dạ nhất thời trợn to hai mắt, cả người cứng ngắc. Lần đầu tiên không biết phải làm sao. Không hề để ý tới Mã Thống. Ngây ngốc cúi đầu, nhìn tiểu nhân nhi đang dựa vào ngực mình, hai tròng mắt lạnh như băng hiện lên lo lắng cùng khó hiểu.

“Xú tiểu tử, người thật to gan, thế nhưng giám trốn ta. Còn dám ở trước mặt ta chạy vào lòng nam nhân khác.” Một giây trước Mã Thống còn tưởng rằng mình dọa Băng Huyết sợ, không ngờ trước mắt nhoáng lên một cái, liền nhìn thấy Băng Huyết được một nam tử mặc hắc y tuần tú cao lớn ôm vào ngực, vì để ý nên sinh ra tức giận, tựa như thấy nữ nhân của mình ân ái với tình nhân. Khuôn mặt vàng như nến nháy mắt đen lại, lệnh người phía sau làm việc.

“Người tới, đem nam nhân đệ tiện này ra ngoài chém, mang tân thiếp của bốn thiếu gia về.”

Thuộc hạ của Mã Thống ở phía sau vừa nghe thì mặt có chút thay đổi, cho dù trong lòng không muốn, lại không thể không nghe lệnh làm việc, rút vũ khí, tiến về hướng Ám Dạ.

“Muốn chết.” Thanh âm trầm thấp lạnh như băng, nhưng lại vang dội trong đại sảnh ồn ào, làm cho mọi người run lên, như lọt vào hố băng, lạnh đến xương tủy. Ám Dạ một tay gắt gao ôm thiên hạ trong lòng, tay phải nắm chặt trường kiếm bên hông, chờ cho bọn họ một kích trí mệnh.

Lúc này trong không gian xuất hiện một chút khác thường, một luồng sáng màu lam xẹt qua trước Băng Huyết và Ám Dạ, tiến về phía thuộc hạ của đáng khinh công tử, mang theo hơi thở cường đại, không chút lưu tình đánh tới.

Phốc

Phốc

Phốc

Hơn mười tiếng hộc máu liên tiếp vang lên, tiếp đó là những tiếng rên rỉ thống khổ. Mà những lính đánh thuê có mặt trong đại sảnh nhìn thánh chủ nhân của đầu khí màu lam, trên mặt đều lộ ra e ngại, Mã Thống lúc này vừa mới cuồng ngạo đáng khinh sau khi thấy người kia đi tới, sắc mặt càng thêm thâm bại, sớm đã không thể phản kháng.

“Mã Thống, người thật to gan, lại dám ở trong công hội lính đánh thuê động võ, còn dám thương tổn đến người của công hội, xem ra giáo huấn lần trước cho người còn không đủ, người căn bản không đem công hội lính đánh thuê, không đem Lôi Minh ta để vào trong mắt.” Nam tử áo lam trên mặt mang theo tươi cười âm áp, giọng nói dịu dàng. Nhưng ý tứ trong lời nói lại lấy mắt hồn người khác, làm cho các dòng binh cao lớn trong này sợ hãi không thôi, đều lui về phía sau, muốn cho bản thân biến khỏi mắt nam tử áo xanh, giống như trước mặt họ không phải là một người ôn nhu như biểu hiện, ngược lại giống như một ác ma khủng bố đến từ địa ngục.

Nam tử áo lam không để ý đến những người phía sau, trên mặt mang theo tươi cười ôn hòa, nhìn Ám Dạ và Băng Huyết, hai tay ôm quyền, nói: “Thật có lỗi, làm cho hai vị sợ hãi, tại hạ thiếu chủ công hội lính đánh thuê, Lôi Minh.”

(*) VS: có nghĩa là đối đầu, đấu, giống như đánh nhau một chọi một, hoặc là đánh đồng đội! Nếu ai có coi Pokemon chắc biết!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: 27: Tâm Lý Bất Thường

Edit: Ngoc Vo

Beta: Sky Sky

Khuôn mặt Ám Dạ lạnh như băng không vì vẻ mặt Lôi Minh tươi cười mà trở nên nhu hòa, thân nhiên nhìn thoáng qua Lôi Minh, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Băng Huyết. Cảm giác được cảm xúc của Băng Huyết đã ổn định hơn rất nhiều. Sắc mặt lạnh như băng mới dần dần bớt đi sự thương xót cùng lo lắng.

Băng Huyết hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại cảm xúc của mình, mặt không chút thay đổi xoay người, nhìn về phía Lôi Minh. Đó là một nam tử ấm áp như ánh mặt trời, ôn nhu như nước. Nhưng Băng Huyết biết đây chỉ là vẻ bên ngoài của Lôi Minh. Trong đôi mắt sâu thẳm kia, lộ ra sự lạnh lùng, tàn nhẫn mà người thường không nhìn ra được. Đó là đôi mắt coi rẻ thế gian vạn vật, vô tình - bởi vì vô tâm, vô dục - bởi vì vô niệm, vô hi - bởi vì không có tình yêu. Đến thời điểm này, Băng Huyết không biết có nên cảm ơn cha và mẹ vì họ cho mình một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời hay không, có thể làm cho một nam tử “ba vô” như vậy kinh diễm.[ddlqđ_ngoc vo]

Kinh diễm...Đúng vậy, đó là kinh diễm..

Đây là cảm giác đầu tiên của Lôi Minh đối với Băng Huyết, không phải hấn lấy sắc nhìn người, mà vì dung nhan kia quả thật quá hoàn mỹ, mặc dù vẫn còn non nớt, nhưng hoàn toàn có thể thấy được đến khi nàng trưởng thành sẽ có dung nhan khuynh thành đến cỡ nào, cặp mắt kia giống như có thể hút lấy linh hồn của người khác, làm cho hấn lần đầu tiên gặp mặt liền nhanh chóng luyến tiếc, bị thu hút sâu sắc.

Không quan tâm đến thân phận, không quan tâm đến tuổi tác, không quan tâm đến hình dáng, chỉ là cảm giác... Đơn thuần chỉ là cảm giác.

Có lẽ đây là số phận. Chính là hai người hiện tại không ý thức được, từ giây phút họ gặp nhau, thì họ sẽ không còn tách nhau ra được nữa.

Mà Lôi Minh, mặc dù không thực sự nhận thức được những suy nghĩ nội tâm của mình. Nhưng đây không phải là điều quan trọng, hấn chỉ biết là, hấn suy nghĩ khác, hoàn toàn khác. Hấn chỉ biết là hấn không muốn rời bỏ nàng. Hấn chưa từng có cảm giác này. Loại cảm giác này khiến hấn choáng váng nhưng không chán ghét, ngược lại rất vui vẻ. Lần đầu tiên làm cho hấn có xúc động muốn tìm hiểu nàng, lại là lần đầu tiên có sự thôi thúc muốn ở bên cạnh nàng.[ddlqđ_ngoc vo]

Nhẹ nhàng giơ tay lên, dịu dàng vuốt khoeo mắt Băng Huyết, lại bị Băng Huyết tránh thoát, hiện lên một sự mất mát, bàn tay xấu hổ lơ lửng trong không trung. Đây là lần đầu tiên có một nữ tử từ chối sự tiếp cận của mình, Lôi Minh phát hiện, từ lúc nhìn thấy tiểu tử đặc biệt này, chính mình hai mươi năm qua có rất nhiều điều lần đầu tiên đều xảy ra vào ngày hôm nay, ở trên người tiểu tử này.

"Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi. Đừng khóc." Một tiếng nói mềm nhẹ vang lên khắp công hội lính đánh thuê, mọi người bao gồm vài tên thủ hạ phía sau Lôi Minh đều trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Lôi Minh, sợ chính mình nhận sai người.

Người kia thật là thiếu chủ ác ma của mình sao

Khóc.....

Băng Huyết xấu hổ..... Nguyên lai hành vi vừa rồi của mình làm bọn họ hiểu lầm thành khóc. Chỉ cần nghĩ đến chuyện vừa rồi, Băng Huyết lại không nhịn được...

"Phốc... Ha ha, bần cầu. . . Ha ha. . . Trời ạ, vị nhân huynh này, cha ngươi mẹ thật sự là quá tài tình, không chỉ sinh ra ngươi là một cực phẩm, tên lại càng cực phẩm. Không biết là nhà ngươi có ai gọi là Mã Hồ(*) không."

"Ngạch... Tiểu tử, ngươi biết cha ta." Thanh âm nghi hoặc của Mã Thống vang lên ở phía sau Lôi Minh.

Đồ mờ hôi..

Mờ hôi đồ đây....

Mờ hôi roi lột đập.....

Băng Huyết không nói nên lời....

"Khụ... Đoán, đoán. Cái đó.... Đa tạ Lôi huynh." Băng Huyết không muốn lại cùng với đám người này nói chuyện, đặc biệt là người kêu là Mã Thống. Không để ý đến những người vẻ mặt mê mẩn, sau khi cảm ơn Lôi Minh, liền không quan tâm nữa, dù sao nàng cũng không nghĩ đến mình vừa mới ra ngoài liền gây chuyện, tốt nhất vẫn là tìm một nơi bí mật gần đó để giải quyết việc này, cho nên ở đây nàng nên nói lời cảm tạ.

Quay đầu dịu dàng vỗ vỗ Ám Dạ, nói với hấn là không có việc gì, chỉ là Bị “sét đến”(*) mà thôi.

Tuy rằng Âm Dạ không hiểu “sét đến” có ý nghĩa gì, càng không biết tên Mã Thông thì có gì buồn cười, nhưng chỉ cần tiểu chủ của mình không có việc gì là tốt rồi, những cái khác hoàn toàn không nằm trong phạm vi lo lắng của hắn.

Tuy nhiên, Băng Huyết không để ý tới Lôi Minh, không có nghĩa là quan hệ của bọn họ tới đó liền chấm dứt. Lôi Minh một khi đã nhận định, liền không thay đổi, huống hồ hai mươi năm qua, người hoặc vật làm cho hắn nhận định thực sự là rất hiếm, hoàn toàn ít đến đáng thương.

Vì không muốn Băng Huyết còn chưa chân chính nhận thức mình liền quên, Lôi Minh quyết định lại một lần nữa chủ động. Trong nháy mắt nhìn thấy Băng Huyết từ một nơi bí mật gần đó, hắn không tự chủ được mà muốn phi thân đến bảo vệ nàng, hắn sẽ không buông ra.

== =====
(*):Mã Hồ:Hồ ở đây giống như quả bầu, ý của BH là tròn tròn bầu bầu, cũng có họ hàng với bồn cầu.

(*):Sét Đến:Kiểu như sét đánh, theo ta hiểu là BH bị tình hình trước mắt làm cho giật mình, nghe thấy như bị sét đánh ngang tai

(cái này do tỷ sky dịch nghĩa ạ)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: 28: Ngọt Ngào Đáng Sợ

Edit: Ngọc vo

Beta: Yết Vạn Dương

Truyện chỉ đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn mọi web khác đều là copy.

"Không biết vị xưng hô thế nào, đến công hội lính đánh thuê là...?" Lôi Minh biểu hiện tận tình, nở nụ cười ôn hòa vô hại nhìn Băng Huyết.

"Băng Huyết" Băng Huyết nhìn Lôi Minh thần nhiên nói,sau đó chỉ vào Âm Dạ nói "Đây là bạn đồng hành của ta Âm Dạ"

Ngạch... Lôi Minh không ngờ Băng Huyết lại nói chuyện với mình, xấu hổ đứng bên cạnh Băng Huyết, hắn không giỏi tiếp cận người khác. Thấy Băng Huyết đang nhìn Âm Dạ, hai tròng mắt xuất hiện lo lắng, trong lòng có chút không thoải mái, làm cho hắn thực khó chịu, hắn cũng sẽ làm cho nàng nhìn hắn bằng ánh mắt như vậy, nhất định sẽ.

Tiểu thư chiêu đãi trở lại, nhìn thiếu chủ nhà mình lần đầu tiên bị đối đãi lạnh nhạt như vậy, trong lòng kinh hoàng (kinh ngạc, hoảng sợ), sợ thiếu chủ tức giận, sẽ giết tiểu tử đáng yêu kia, vội vàng cười hóa giải tình cảnh xấu hổ trước mắt.

"Thiếu chủ, vị tiểu công tử này đến công hội lính đánh thuê để khảo nghiệm cấp bậc, đồng thời đăng kí lính đánh thuê" Sau đó cầm thủy tinh cầu trong tay đặt trước mặt Băng Huyết, dịu dàng nói: "Tiểu công tử, mời người đặt tay lên thủy tinh cầu, rót một tia đầu khí vào là được!"

Băng Huyết gật đầu, nâng tay phải đặt lên thủy tinh cầu,ý niệm vừa động, một tia đầu khí liền rót vào trong đó.

Thủy tinh cầu tối đen đột nhiên xuất hiện một luồng trắng ở giữa, chứng tỏ người thử nghiệm thực sự là tuổi 11 tuổi. Sau đó quả cầu thủy tinh phát ra một luồng sáng màu lam chói mắt, chiếu sáng bốn phía. Đó là ký hiệu của cao cấp kiếm sĩ, vô cùng rõ ràng, chiếu vào mắt mọi người, trong lòng rung động và sợ hãi!

Trên mặt tất cả những người trong đại sảnh công hội lính đánh thuê vốn đều là khinh thường và đùa cợt, nhưng khi thấy luồng sáng màu lam kia, tất cả đều kinh ngạc, không thể tin nhìn quả cầu thủy [dien-dan-le-quy-don] tinh và Băng Huyết, vô cùng bồi hồi. Trong đại sảnh chỉ còn lại Băng Huyết, Âm Dạ, Lôi Minh ba người vẫn bình thường.

Băng Huyết nâng mắt nhìn, thấy tiểu thư chiêu đãi nhìn mình như người ngoài hành tinh, nghẹn nghẹn miệng, thu hồi đầu khí và thủy tinh cầu.

Lôi Minh sau khi ngạc nhiên, bất đắc dĩ cười cười,tiểu gia hóa này thực không đơn giản nha... Trên người không có một chút hơi thở, ngay cả mình cũng nghĩ ‘hắn’ đến đây để đi dạo, không ngờ ‘hắn’ có thiên phú yêu nghiệt như vậy, hắn (LM) luôn được các trưởng bối khích lệ là thiên tài trong những người cùng thế hệ. Nhưng mà hôm nay trước mặt tiểu tử này, tất cả chỉ là trò cười. Quan trọng nhất là ngay cả chính hắn cũng không thể tra xét ra thực lực chân chính của ‘hắn’. Hành tẩu đại lục nhiều năm, chưa từng nghe nói có người thiên phú như vậy tồn tại, xem ra gia tộc của ‘hắn’ đem ‘hắn’ bảo hộ rất khá.

Điều này càng cho Lôi Minh chắc chắn, muốn giữ nàng bên người. Hắn nhàm chán quá lâu, có tiểu gia hóa này, hắn tin rằng những ngày sau sẽ càng thú vị hơn.

"Có thể sao?" Âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên trong đại sảnh yên tĩnh, không có ngao mạng, chỉ có vô cùng tự tin và lạnh như băng.

Băng Huyết thực không thích bầu không khí này, cứ như bị tất cả mọi người nhìn vào.

Lời nói lạnh như băng hoàn toàn đánh vỡ sự yên tĩnh trong đại sảnh của công hội lính đánh thuê.

"Trời ạ, đây là biến thái của nhà ai đi ra, thế nhưng có thiên phú như vậy."

"Lúc này trên thủy tinh cầu là mười một tuổi đúng hay không... Chắc là ta nhìn lầm rồi đi."

"Đúng vậy, lão tử cũng thấy được. Quang Minh Thần Vĩ đại a, thời điểm lão tử mười một tuổi chỉ vừa hình thành đầu khí, như vậy ta dùng cái gì so sánh a a a!"

"Rất... Rất khủng bố."

Trong đại sảnh một đám đông binh đều lui về phía sau, đặc biệt là những người cười nhạo Băng Huyết. Đứa nhỏ có thiên phú như vậy, nhất định là được sinh ra ở một gia tộc lớn, hơn nữa địa vị bất phàm, không phải người mà lính đánh thuê bọn họ có thể chống lại.

Đặc biệt người vừa kiêu ngạo nhất - Mã Thống, cả người run rẩy để cho thủ hạ lui ra. Hắn chỉ là thiếu chủ của đông binh đoàn [dien-dan-le-quy-don] lính đánh thuê hạng ba, ngay cả đông binh đoàn cũng không phải là đối thủ của đại gia tộc, huống hồ hắn tận mắt thấy Lôi Minh đối đãi đặc biệt với tiểu tử này. Hiện tại hắn muốn làm cho bản thân mình biến mất, về sau không cần gặp lại.

Bốn phía âm ỉ cũng không ảnh hưởng tới Băng Huyết, chú tâm nghe tiểu thư chiêu đãi giới thiệu về lính đánh thuê, lấy sổ tay thành viên, huy chương lính đánh thuê cấp D, huy chương cao cấp kiếm sĩ, mang theo Âm Dạ xoay người hướng ngoài cửa đi đến.

Khi sắp đi khỏi, Băng Huyết quay đầu nhìn người đang tránh ở trong góc - Mã Thống, đôi mắt sâu thăm lóe lên trên choker, khóe miệng cong lên, trong mắt người ngoài khuôn mặt non nớt trắng nõn là tươi cười ngọt ngào đáng yêu, làm cho người ta yêu thích. Nhưng đối với Mã Thống giống như ác ma địa ngục, làm cho hắn có cảm giác rét lạnh từ sâu trong linh hồn.

Rõ ràng là cười vô tội, nhưng đối với người bị nhìn chằm chằm thì sẽ nghĩ là ác ma địa ngục mỉm cười thị huyết, Mã Thống không biết, hắn chỉ biết là... Hắn muốn chạy trốn, trốn thật xa.

Chờ mãi không thấy ngọc vô đăng chướng và tin nhắn... nên bọn ta nghĩ là nàng ấy rút rồi..., Và ta làm luôn mấy chương này hui hui

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: 29: Tiến Vào Ma Thú Sâm Lâm

Ánh nắng ấm áp bao phủ toàn bộ ma thú sâm lâm, nhiều tia sáng xuyên qua khe lá chiếu thẳng xuống mặt đất, cho người ta một cảm giác yên bình, ấm áp, thực thích ý. Thỉnh thoảng có tiếng chim hót, làm cho rừng rậm yên tĩnh tăng thêm sức sống.

Cảnh tượng đẹp dễ như vậy, dễ dàng khiến cho những người từ xa đến buông lỏng cảnh giác, hưởng thụ thật tốt một lần. Nhưng người quen thuộc với nơi này, khi bước vào, tự động sẽ sinh ra cảm giác đề phòng gấp 12 lần, vì nơi này được tu luyện giả gọi là ma thú sâm lâm địa ngục.

Ở đây nguy cơ bốn phía, nơi nơi đều có sát khí mà con người không thể cảm nhận được. Tuy nói trong vòng vài dặm lúc nào cũng có nguy cơ gặp phải ma thú nhất giai đến thất giai, nhưng chuyện đó cũng không đáng sợ. Đáng sợ nhất là quần cư ma thú, kết bè kéo cánh, gặp phải chuyện đó thì thật đau đầu. Thậm chí có người còn nói bên ngoài ma thú sâm lâm thật ra có thánh giai ma thú tồn tại, chúng được vương giả bên trong phái tới để đảm bảo ma thú sẽ không chạy ra ngoài quấy rầy nhân loại, phá hư hòa bình hai bên.

Cho nên nếu ở bên ngoài gặp phải ma thú, chỉ có hai khả năng, thứ nhất, người có thực lực mạnh mẽ lại là ma pháp sư gặp phải đề giai ma thú lạc đàn, vậy người có thể thu phục nó làm ma thú của mình hoặc là giết lấy ma hạch. Khả năng thứ hai, nếu người gặp không phải đề giai ma thú, vậy người cũng thật may mắn, bởi vì người có thể gặp thánh giai ma thú mà tất cả người trên đại lục đều tha thiết ước mơ, song, người cũng thật xui xẻo, bởi vì người sẽ trở thành đồ ăn của thánh giai ma thú. Trừ phi thực lực của người có thể cao hơn thánh giai ma thú. Nhưng hy vọng xa vời, vì trên đại lục có thể cùng thánh giai ma thú so sánh chỉ có thánh ma đạo sĩ hoặc thống lĩnh kiếm sư, mà đại lục này thì thiếu càng thêm thiếu.

Buổi sáng vừa mới trôi qua, nhiệt độ vẫn chưa quá nóng, hai bóng dáng một cao một thấp, dưới ánh mắt kinh ngạc của các đông binh lịch lãm, làm nhiệm vụ, lách lủ tiến vào ma thú sâm lâm nơi làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Mọi người đều biết nơi này có rất nhiều kỳ ngộ, cũng có sát khí tràn ngập, làm cho tu luyện giả trên đại lục gọi là địa ngục, song lại là thiên đường.

Dù là thiên đường, ở bên trong có vô số kỳ ngộ, đều dùng thực lực và máu để đi ra. Nào giống hai người này, đáng người nhàn nhả, ánh mắt bình thản, làm cho bọn họ nghĩ hai người đó tới đây để du ngoạn thưởng ngoạn cây cỏ.

Mà hai người này, là người vừa đăng ký dong binh, Băng Huyết và Âm Dạ. Thật ra hai người bọn họ không phải người cuồng vọng tự đại, chỉ vì phía sau có một cái đuôi đuổi không đi, đánh không chạy. Đối với cái đuôi khó chơi này, Băng Huyết và Âm Dạ đều vô cùng bất đắc dĩ.

“Thiếu chủ.” Giọng nói lạnh như băng của Âm Dạ có chút phiền chán, hẳn thật sự chán ghét người ở phía sau, không thể đánh, không thể mắng, thật sự rất phiền.

Khỏe miệng Băng Huyết giựt giựt, thờ dài, hiện tại nàng rất bội phục Lôi Minh, Âm Dạ mặt than lạnh băng, cũng bị sự đeo bám của hắn mà bất đắc dĩ. Có thể thấy được Lôi Minh công lực thâm hậu.

Vừa tới giờ Ngọ, sau khi đi khỏi công hội lính đánh thuê, hắn lập tức đi theo sau, mặc kệ nàng và Âm Dạ cắt đuôi như thế nào cũng không được.

Hỏi, hắn nói không có việc gì, đi dạo một chút.

Được rồi, người ta đi dạo mình cũng không có quyền cấm cản, đường lộ lớn như vậy, mình lấy quyền gì để cấm.

Nhưng mà... Thật sự ghen khuất mà, giống như một đám cứng ngắt đập vào nơi mềm mại, nội thương a.....

Băng Huyết nghĩ tới đó, khỏe miệng càng thêm run rẩy, nhìn bốn phía trừ ba người bọn họ, đã không còn ai khác. Chậm rãi xoay người, nhìn về mặt tươi cười dịu dàng, lại không có sức lực. Tươi cười như vậy, nàng thật sự không có biện pháp xuống tay.....

Đây là làm sao a.....

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: 30: Bằng Hữu Trọng Ở Tình Nghĩa.

Edit + Beta: Yết Vạn Dương

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn mọi web khác đều là copy.

Băng Huyết bất đắc dĩ lắc đầu, từ sau khi đến đây, nàng đã thay đổi rất nhiều. Kiếp trước, ngoài Huyền, đối với bất kỳ ai nàng đều lạnh nhạt, ngay cả Huyền cũng nói có phải kiếp trước khi đầu thai nàng bỏ quên ba hồn, luôn giống một cỗ máy giết người lạnh lẽo, không hề có tình cảm của con người, khi ấy nàng không thể phản bác lại, bởi vì kiếp trước nàng quả thật rất giống máy móc, ở cùng Huyền chỉ vì lớn lên bên nhau từ nhỏ, trải qua vô số khảo nghiệm sinh tử, mới làm cho nàng tín nhiệm Huyền. Nhưng từ khi đến đây, tựa như nàng đã có rất nhiều cảm xúc ở kiếp trước không có, đối với Từ Minh là không xa không rời, đối với Âm Dạ là thương tiếc, đối với cha mẹ là tình cảm huyết mạch. Những thay đổi này chẳng lẽ là vì dung nạp cơ thể và linh hồn? Tuy không biết là tốt hay xấu, nhưng nàng cũng không chán ghét.... Như thế nàng càng có nhiều cảm xúc, càng giống một con người. Nhưng dù tính tình thay đổi, chấp niệm mạnh mẽ, ý chí vững chắc, dũng cảm đi tới, vẫn chưa bao giờ thay đổi. Như vậy đã quá đủ rồi...

Băng Huyết hồ hững nhìn Lôi Minh cách đó không xa, khi không biết hoàn toàn về đối phương, khi đối phương chưa nhận được sự tán thành, đối với nàng mà nói đều là người xa lạ, mà người xa lạ thì cần phải đề phòng.

“Lại đây đi! Nói rõ ràng, Lôi thiếu chủ đi theo tại hạ, rốt cuộc là vì cái gì?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, xa cách.

Âm Dạ cảnh giác nhìn bên cạnh Băng Huyết, vẻ mặt cẩn thận, đối với bất kỳ ai, hắn đều không tha dù một chút, hắn muốn bảo đảm sự an toàn của thiếu chủ, đây là sứ mệnh của hắn, sứ mệnh cả đời.

Trong mắt Lôi Minh hiện lên kích động, nhưng nhìn thấy xa cách trong mắt Băng Huyết, cô đơn đứng lên, duy trì mỉm cười, không cho sự mất mát ảnh hưởng đến nét mặt, đi về phía Băng Huyết. Trong lòng bội phục đứa bé trước mặt. Tiểu gia hỏa này nhìn lâu như vậy mới nói chuyện với mình, thật khâm phục hắn, nhỏ tuổi như vậy mà tâm tính trầm ổn, kiên nhẫn vô cùng, thật khó có được.

Đến chỗ Băng Huyết, không đợi nàng mở lời, hắn đã nói thẳng ý đồ của mình, làm Băng Huyết càng thêm nghi hoặc “Ta không có ý gì khác, chỉ muốn làm quen với người, trở thành bằng hữu của người, đi cùng người.” Là thiếu niên thiên tài nổi danh trên đại lục, Lôi Minh biết Băng Huyết là người không thích dong dài, nếu muốn làm bằng hữu của nàng, nhất định phải chân thật gấp trăm lần. Đối với người như vậy, không gian xảo, mới là thượng sách.

Lôi Minh nhìn người cũng rất chuẩn, nói đúng tính tình của Băng Huyết, nếu lúc này Lôi Minh giải thích dong dài, lại thêm một vài lời khen dối trá để nhận được hảo cảm của Băng Huyết, mặt mũi nhất định sẽ vô cùng thâm hiểm. Băng Huyết lập tức kéo Âm Dạ rời đi, cho dù Lôi Minh mạnh hơn Băng Huyết nhiều, cũng không thể đuổi kịp. Đời này bọn họ không thể trở thành bằng hữu. (D: Vâng kh làm bằng hữu được!!!!.... Cơ mà làm phu thê được!!!!)

@_@)

Khi Lôi Minh thẳng thắn, đề phòng của Băng Huyết đã giảm đi, tăng thêm một chút tò mò.

“Đi theo ta?” Băng Huyết buồn cười nhìn Lôi Minh, khó hiểu hỏi: “Ta nói Lôi Minh thiếu chủ, người thân là thiếu chủ công hội lính đánh thuê, bên ngoài có rất nhiều người xếp hàng muốn giao hảo với người. Người lại nói muốn đi theo ta, một cô nhi không thân phận. Lôi này có chút làm cho người ta khó tin đi.”

Lôi Minh vốn là kẻ trương nhìn Băng Huyết, sợ ‘hắn’ từ chối. Nghe nói như thế lại xấu hổ đứng yên, không biết làm sao cho phải. Hắn là thiếu chủ thiên tài ở công hội lính đánh thuê, lúc này lại chân tay luống cuống trước mặt một đứa nhỏ, chỉ vì sợ hắn từ chối làm bằng hữu với mình. Nếu bị người quen nhìn thấy, sẽ hoảng sợ đến mức nghĩ mình bị tráo đổi.

Nhưng chuyện như vậy làm cho người ta khó có thể tin được.

“Thật ra ta cũng hiểu, cuộc đời ta chưa từng quản chuyện không liên quan với mình, nhưng khi thấy người bị khi dễ, ta không tự chủ được bước tới. Hơn nữa không tự chủ được đi theo người. Nhưng ta tuyệt đối không làm hại người, ta chỉ muốn bảo vệ người, tuy không biết tại sao, nhưng ta không muốn làm trái ý nguyện của bản thân. Cho nên xin người hãy tin tưởng ta.”

Nghiêng đầu nhìn cái người giống như đứa trẻ to xác trước mặt, Băng Huyết cảm thán, duyên phận có lẽ luôn kỳ quái như vậy đi! Trên thế giới này, Lôi Minh là người đầu tiên không vì bất kỳ nguyên nhân nào muốn cùng mình làm bằng hữu, hơn nữa mình thật sự không ghét hắn, tuy rằng không có thích, nhưng cũng không có một chút xiù nào gọi là chán ghét, nếu đã như vậy, tại dị thế xa lạ này, nhiều bằng hữu cũng giống như có nhiều đường đi. Con đường sau này của nàng rất dài, hơn nữa vô cùng gian khổ. Nàng thật sự không muốn một mình đi tới.

“Lôi Minh, trong thế giới của ta, bằng hữu là cả đời, cả đời không rời, cả đời tin tưởng. Hơn nữa ta cho người biết, con đường sau này của ta tuyệt đối không yên bình, có rất nhiều nguy hiểm đang chờ ta. Tùy lúc đều có thể chết. Ta như vậy, người còn muốn làm bằng hữu của ta không?”

“Băng Huyết, tin tưởng ta, Lôi Minh đối với người cả đời không xa không rời, cả đời tin tưởng. Nếu có nguy hiểm chúng ta cùng gánh, nếu chết, ta chắc chắn sẽ đi trước người.”

Hai người khác nhau, có tín nhiệm giống nhau. Ngắn ngủn không đến một ngày ở chung, lại cam nguyện cả đời gắn nhau, bảo hộ, tin tưởng.

Một lời cam nguyện tưởng như chỉ là một khúc nhạc dạo, nhưng lại gắn liền thời gian khi còn sống của hai người, cũng làm thay đổi tương lai của họ.

Băng Huyết chưa từng nói về chuyện của mình với Lôi Minh, không phải không tin tưởng, mà vì không quan trọng, nên không cần nhiều lời, nếu đã chấp nhận đối phương, trở thành bằng hữu cả đời, thì không cần quá nhiều lời, qua thời gian, sẽ hiểu nhau, nhất định sẽ có nhiều phát hiện hơn, có nhiều kinh nghiệm không phải rất tốt sao?

Bằng hữu là những người trọng tình nghĩa, không phải là vật ngoài thân. Huống hồ sau này sẽ gặp phải chuyện gì Băng Huyết cũng không biết, nếu đã chấp nhận để Lôi Minh trở thành đồng bọn, thì Băng Huyết sẽ toàn lực bảo vệ hắn, đây là nguyên tắc của Băng Huyết. Giấu diếm đôi khi cũng là một cách bảo vệ.

“Tiểu Huyết, đệ tới nơi này lịch lãm?” Ba người ngồi thành một vòng dưới đất, bốn phía trống trải, xa xa là mấy cây đại thụ sừng sững.

Bọn họ đi một lúc, đến giữa trưa, mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu, Lôi Minh dẫn bọn họ đến nơi này để nghỉ ngơi. Chỗ này bốn phía trống trải, ma thú và con người không dễ đánh lén. Băng Huyết cảm thán, không hổ là thiếu chủ công hội lính đánh thuê quanh năm thám hiểm, đối với ma thú thâm lâm quen thuộc như hoa viên ở nhà.

Uống một ngụm nước Âm Dạ đưa, Băng Huyết tuy mặt không đổi sắc, nhưng Lôi Minh có thể thấy được, đôi mắt vốn lạnh băng khi nhìn mình đã có chút lo lắng, phát hiện này làm cho Lôi Minh vui sướng mười phần, rốt cuộc hoàn thành tâm nguyện được Băng Huyết quan tâm, đây là lần đầu tiên trong 20 năm qua hắn có cảm giác thỏa mãn.

“Ta và Âm Dạ định tới Phổ La thành, vừa vặn đi qua nơi này, dù sao thời gian không gấp, trước hết ở đây lịch lãm một phen, cũng không ảnh hưởng.” Giọng nói non nớt của Băng Huyết mang theo trầm ổn không hợp với độ tuổi.

“Đệ muốn đến Phổ La thành tham gia chiêu sinh của Đế Anh học viện sao?” Lôi Minh biết thiên phú của Băng Huyết rất cao, nên chỉ có khả năng này đi.

“Không phải, ta đi tìm nghĩa phụ. Nhưng Đế Anh học viện khi nào tuyển sinh?”

“Tháng ba sang năm, còn một năm, nếu đệ muốn ở lại đây lịch lãm cũng không sao, dù sao đến lúc đó ta cũng đi Phổ La thành, có thể đi cùng đệ.” Lôi Minh cười hớ hớ nói xong, trong lòng nghĩ có thể cùng tiểu Băng Huyết mỗi đêm ở cùng nhau vượt qua thời gian một năm, nghĩ lại cảm thấy thật hạnh phúc. (Đam Mỹ ahili)

Đáng thương thiếu chủ Lôi Minh, chỉ muốn cùng tiểu Băng Huyết thân ái của chúng ta ở chung một chỗ, lập tức trở thành một đứa ngốc ngây ngô.... Aizzz.... *ngửa đầu cảm thán*

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: 31: Thiên Phú Căn Bản Không Đủ

Edit + Beta: Yết Vạn Dương

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn mọi web khác đều là copy.

Bên ngoài ma thú sâm lâm, hướng Tây Nam, cây xanh um tùm, hoa tươi thơm ngát, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất.

Băng Huyết tựa vào vai Âm Dạ, hồ hững nhìn Lôi Minh ở trước mặt, khỏe miệng vẫn giữ nụ cười thản nhiên, quần áo trên người có chút hỗn loạn, ánh mặt trời chiếu lên người, trường bào vẫn còn lưu lại vết máu sau khi hỗn chiến với ma thú, đó là dấu vết vừa mới trải qua kịch chiến (chiến đấu kịch liệt), Băng Huyết như vậy mất đi vài phần thanh thuần, thêm vài phần xinh đẹp tà mị.

Nhìn Băng Huyết chặt vật như vậy, trong lòng Lôi Minh rất đau xót.

Băng Huyết cứ im lặng như vậy dựa vào người Âm dạ, không nói gì, yên lặng khôi phục thể lực. Lôi Minh phóng thích uy áp của Đại kiếm sư, tạm thời áp chế đề giai ma thú muốn tới gần, để cho Băng Huyết có thêm thời gian hồi phục.

Bọn họ đã ở bên ngoài ma thú sâm lâm hoạt động năm ngày. Nay ngày này Băng Huyết cùng Âm Dạ và Lôi Minh tiếp tục tiến sâu vào. Tuy cấp bậc của Băng Huyết không cao bằng bọn họ, nhưng thiên phú cực kỳ biến thái. Tuổi còn nhỏ mà đã có thành tựu cao như vậy.

Trong suy nghĩ của bọn họ, đứa nhỏ có thiên phú tốt, tuy rất cố gắng, nhưng cũng không liều mạng, bởi vì họ cảm thấy thiên phú của bản thân cao hơn người khác, cho nên không cần cố gắng quá nhiều vẫn có thể đạt tới cảnh giới người khác không chạm vào được, một khi đã như vậy thì cần gì tra tấn bản thân.

Giống như Lôi Minh và Âm Dạ, người có thiên phú nổi bật, dùng một ngày là có thể đạt tới cố gắng một tháng của người bình thường, tuy bọn họ không ngừng tu luyện lịch lãm, nhưng lại không tự chủ được kiêu ngạo, nên không cần tu luyện khắc khổ tra tấn bản thân. Cứ thả lỏng, làm một chút chuyện mình thích.

Nhưng Băng Huyết không giống vậy.

Đối với thiên phú của nàng, Âm Dạ và Lôi Minh có thể cam đoan, trăm ngàn năm qua, chỉ có nàng là duy nhất. Nhưng biến thái như Băng Huyết, dễ dàng đạt tới thành tích mà người khác phải cố gắng gấp trăm ngàn lần mới làm được. Nhưng nàng không có như vậy, nàng có được thiên phú đó, song lại trả giá hơn người khác gấp trăm ngàn lần.

Suốt năm ngày, tại ma thú sâm lâm nguy cơ bốn phía, nàng không để cho Âm Dạ và Lôi Minh có cơ hội ra tay, mặc kệ là gặp một, hai hay quần cư ma thú, nàng đều một thân một mình vọt vào, không chút do dự tiến hành huấn luyện, có khi thậm chí không dùng đấu khí. Mặc kệ có còn đấu khí hay không, mặc kệ vết thương trên người đầy rẫy, mặc kệ sắc mặt đã trắng bệch. Nàng không để cho bọn họ hỗ trợ dù chỉ là một chút, dựa vào kỹ xảo, thân hình linh hoạt, ý chí kiên cường, đem tất cả ma thú chém giết.

Mỗi lần đều Đến cuối cùng ma thú mất đi sức chiến đấu, nàng mới cho phép Âm Dạ tiến lên. Mà Lôi Minh chỉ có thể tràn đầy đau lòng nhìn tiểu nhân nhi nhỏ yếu, lại có được ý chí sắc đá.

Lôi Minh rất muốn hỏi tại sao... Tại sao lại đối xử tàn nhẫn với bản thân như vậy. Nhưng hần nhìn xuống, hần biết dù có thêm một sức mạnh cường đại ngăn cản, cũng không thể tiêu diệt tín niệm kiên cường của Băng Huyết. Nếu đã là bằng hữu, thì không cần hỏi nữa. Dù sao, mặc kệ là cái gì, đã có hần bên cạnh tiểu Huyết, cùng nhau đi tiếp.

Nhìn Băng Huyết cố gắng như vậy, Lôi Minh hạ quyết tâm, nhất định phải càng thêm cố gắng. Nếu không ngay cả cước bộ của ‘hần’ cũng không theo kịp, như vậy làm sao có tư cách ở bên cạnh ‘hần’ đây

Có suy nghĩ đó, ngoài Lôi Minh còn có Âm Dạ, một người giống như chiếc bóng của Băng Huyết, không thể tách rời – Âm Dạ.

“Ta không sao.” Băng Huyết nhìn hai người, thản nhiên nói. Suy nghĩ trong lòng bọn họ có lẽ nàng không đoán được, nhưng hơi thở không ngừng biến hóa kia, nàng có thể cảm nhận rõ ràng.

Bọn họ là đau lòng vì mình đi...

Cảm giác như vậy làm cho nội tâm Băng Huyết ảm áp, không tự chủ được mở miệng, muốn làm cho bọn họ yên tâm.

“Bị thương thật nhiều.” Lôi Minh cau mày, đau lòng không tả.

Mà Âm Dạ tuy rằng không nói chuyện, nhưng Băng Huyết đang dựa vào người, cảm nhận được rõ ràng, nhịp tim đập mạnh, cơ thể run nhè nhẹ.

Mỉm cười với Lôi Minh, nâng tay vỗ nhẹ tay Âm Dạ, nhẹ giọng nói: “Không có gì bằng khi ở cạnh sinh tử, lúc đó mới có thể bộc phát tiềm lực cao nhất. Các người cảm thấy thiên phú của ta rất cao, dù tu luyện bình thường, cũng có thể đạt được thành tích tốt nhất. Nhưng đối với chuyện ta muốn làm trong tương lai, đối với những chuyện còn chờ ta hoàn thành, thiên phú căn bản không đủ, ta phải cường đại.”

Chương 32: Khải Minh gặp nạn

Edit + Beta: Yết Vạn Dương

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn mọi web khác đều là copy.

“Không có gì bằng khi ở cạnh sinh tử, lúc đó mới có thể bộc phát tiềm lực cao nhất của con người.”

Một câu nói đơn giản, làm thiếu niên thiên tài kinh sợ.

Mỉm cười cuồng ngạo, thắm vào hồn thiếu niên.

Dừng cảm đi tới, không giống người thường, Băng Huyết làm cho Âm Dạ một mực trung tâm. Làm Lôi Minh không thể tự kiềm chế, lâm vào vực sâu của tình yêu. Tuy tình cảm này còn rất ngây thơ, nhưng yêu chính là yêu, không gì có thể ngăn cản được.

“Ta sẽ giúp đệ, mặc kệ đệ muốn làm gì.” Lôi Minh kiên định, hào phóng không giả dối.

Băng Huyết hiểu rõ cười, không cần nhiều lời, vẫn có thể hiểu rõ lẫn nhau, không liên quan thời gian dài ngắn, không liên quan thân phận, bối cảnh.

“Rống!” Một tiếng thú gầm đánh vỡ yên tĩnh của rừng rậm

Ba người Băng Huyết, đứng lên, cảnh giác nhìn bốn phía.

Bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng, cách đó không xa truyền đến nguyên tố dao động, đó không phải là dao động do đề giai ma thú tạo thành.

Băng Huyết nhìn về hướng nguyên tố dao động, hai tròng mắt hiện lên tia âm lãnh.

“Phía trước 500 thước, có đánh nhau.” Thanh âm trong trẻo lạnh nhạt từ miệng Băng Huyết thốt ra.

Lôi Minh kinh ngạc, xong lại mỉm cười: “Ta đã nói đi theo tiểu Băng Huyết, nhất định sẽ không ngừng kinh hãi. Ta thật sự rất mong đợi, tương lai, cuộc sống của Tiểu Huyết sẽ mang đến cho ta bao nhiêu kinh hãi.”

“Vây... Mọi mắt mong chờ đi. Ta sẽ không làm huynh thất vọng.”

“Ta cũng cho là như vậy.”

Khóe miệng Băng Huyết gợn lên, quay đầu nhìn Âm Dạ: “Dạ, ẩn thân theo sau ta, hành sự tùy hoàn cảnh. Lôi Minh cùng ta ở ngoài nhìn xem.”

“Rõ.” Sau khi nhìn Băng Huyết, Âm Dạ biến mất ngay tại chỗ. Ánh mắt cuối cùng kia, làm cho Băng Huyết mỉm cười ôn nhu, đó là nói nàng phải chú ý an toàn. Bọn họ là vậy, một ánh mắt cũng đủ rồi.

Mà sau khi Lôi Minh thấy Âm Dạ biến mất, nhú mày, đối với mạnh mẽ càng thêm kiên định. Khổ cho hắn lúc trước tràn đầy tự tin, cảm thấy cùng lứa với mình là không có địch thủ, đã đủ, nhưng hiện tại hắn cảm thấy, bản thân quá yếu. Bởi vì hiện tại, ngay cả hơi thở của Âm Dạ hắn cũng không cảm giác được. Nếu không phải luôn ở cạnh nhau, hắn sẽ nghĩ căn bản không có Âm Dạ.

“Đừng để ý, Âm Dạ là đệ nhất ám vệ. Che dấu là sở trường của hắn.” Băng Huyết nhìn tâm trạng của Lôi Minh, mở miệng an ủi.

“Không, tiểu Huyết. Ta quá yếu, ta không biết có thể bảo vệ đệ chu toàn hay không, nên ta muốn cùng đệ trưởng thành, trở nên mạnh mẽ. Bồi ở bên cạnh đệ.”

“Tốt.”

Không có do dự, có bằng hữu như vậy, Băng Huyết cảm thấy may mắn.

Cười một cái, hai bóng dáng biến mất tại chỗ, đi về phía vừa phát ra tiếng động.

Băng Huyết và Lôi Minh đi vào một đại thụ phiền lá xum xuê, trong không khí mùi máu tươi nồng nặc, Lôi Minh cẩn thận quan sát tình huống phía dưới, không phát hiện trong mắt Băng Huyết hiện lên tia thị huyết.

Băng Huyết miễn cảm cảm nhận được, Lôi Minh bên cạnh có chút bất đồng, thế nhưng mang theo phản nộ và lo lắng

Tò mò xuyên qua lá cây nhìn phía dưới.

Có vài nam tử mặc võ bào, tay cầm kiếm, cả người vây thành một vòng tròn đứng tại chỗ, trên người mỗi người đều mang theo rất nhiều chỗ thâm có thể thấy được vết trảo và vết cắn, quần áo sớm đã ướt đẫm vì máu tươi, thờ hồn hể. Thân thể đã có chút run run, rõ ràng là biểu hiện của thể lực cạn kiệt. Gắt gao nhìn đám Độc Thử Tích Dịch (thần lân có gai độc) ở phía trước, không ai lơ là, giống như muốn bảo vệ cái gì.

Băng Huyết khó hiểu, nếu đánh không lại thì bỏ chạy thôi. Độc Thử Tích Dịch dùng độc, tốc độ rất chậm, hơn nữa chỉ có thể hoạt động trên mặt đất, bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng cây cối bốn phía rời khỏi.

Băng Huyết thăm dò, thấy được thiếu niên ở sau, thiếu niên mặc bộ trường bào bó sát màu đen, trên mặt một mảnh xanh tím, xem ra là trúng độc, không thể di chuyển, trên người có nhiều vết thương, thì ra là bọn họ đang bảo vệ người này.

Ngay cả như vậy, Băng Huyết vẫn không hiện thân, nàng không phải người tốt, nói một cách chính xác nàng là người xấu, cho nên mặc kệ chuyện gì, nàng cũng không để ý. Chết sống không liên quan đến nàng.

Nhưng, chuyện hôm nay, Băng Huyết muốn kể cũng không được.

Bởi vì.....

“Tiểu Huyết ta đi giết Độc Thử Tích Dịch, người đi cứu thiếu niên kia, được không?” Lôi Minh quay đầu nhìn Băng Huyết, người luôn vân đạm phong khinh lúc này lại lo lắng, phần nộ.

“Bằng hữu của người?”

“Ngoài người, huynh đệ duy nhất.” Lúc này giọng của Lôi Minh có chút run rẩy.

Băng Huyết sững sờ, quay đầu nhìn thiếu niên kia, gật đầu, nói: “Ta sẽ không để hắn chết.”

Lôi Minh không hoài nghi, tuy hắn không rõ thực lực của Băng Huyết, nhưng hắn tin, chỉ cần Băng Huyết nói không chết, nhất định sẽ không chết.

Sau đó Lôi Minh và Băng Huyết nhanh chóng nhảy xuống, một trước một sau đứng bên người hắc y nhân.

“Lôi thiếu chủ.” Một tiếng hữu khí vô lực tràn ngập kích động, đánh vỡ không khí giãn co.

Bọn họ được cứu rồi, chỉ cần có hắn, bọn họ được cứu rồi.

Vốn dĩ đã chuẩn bị đối mặt với cái chết, lúc này trên mặt lạnh như băng vô cùng kích động, bọn họ cảm kích, may mắn. Nhưng không phải vì có được cơ hội sống sót, dù họ chết cũng không hối tiếc, nhưng thiếu chủ của họ không thể chết a~, hiện tại thiếu chủ được cứu rồi.

“Người là ai?” Khi Lôi Minh vừa muốn nói chuyện, một hắc y nam tử phát hiện Băng Huyết ở phía sau, muốn ngăn cản nàng đi tới chỗ thiếu niên.

“Đợi chút, hắn là bằng hữu của ta, hắn có thể cứu Khai Minh.” Lôi Minh không để ý đến hắc y nhân, nhìn Băng Huyết. Hiếu ý cười, trong lòng âm áp, hắn thấy Băng Huyết gật đầu, đã hiểu khéo môi nhấp nháy.

“Cẩn thận.” Băng Huyết nói không ra tiếng, hắn biết rõ, không phải dùng mắt, mà là dùng tâm.

“Các người bảo vệ phía sau thật tốt, đừng cho đàn súc sinh này tới gần tiểu Huyết và Khai Minh.”

“Rõ.” Trăm miệng một lời, giọng nói hữu lực, Lôi Minh mỉm cười, quay đầu nhìn đám súc sinh xanh murót, xấu xí không chịu nổi, Độc Thử Tích Dịch. Trong mắt đã không còn ôn hòa, vân đạm phong khinh. Lúc này là âm trầm lạnh băng, thị huyết tàn nhẫn.

Đây mới chân chính là Lôi Minh, thiếu chủ công hội lính đánh thuê... Lôi Minh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: 32: Khải Minh Gặp Nạn

“Không có gì bằng khi ở cạnh sinh tử, lúc đó mới có thể bộc phát tiềm lực cao nhất của con người.”

Một câu nói đơn giản, làm thiếu niên thiên tài kinh sợ.

Mỉm cười cuồng ngạo, thắm vào hồn thiếu niên.

Dừng cảm đi tới, không giống người thường, Băng Huyết làm cho Ám Dạ một mực trung tâm. Làm Lôi Minh không thể tự kiềm chế, lâm vào vực sâu của tình yêu. Tuy tình cảm này còn rất ngây thơ, nhưng yêu chính là yêu, không gì có thể ngăn cản được.

“Ta sẽ giúp đệ, mặc kệ đệ muốn làm gì.” Lôi Minh kiên định, hào phóng không giả dối.

Băng Huyết hiểu rõ cười, không cần nhiều lời, vẫn có thể hiểu rõ lẫn nhau, không liên quan thời gian dài ngắn, không liên quan thân phận, bối cảnh.

“Rống!” Một tiếng thú gầm đánh vỡ yên tĩnh của rừng rậm.

Ba người Băng Huyết, đứng lên, cảnh giác nhìn bốn phía.

Bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng, cách đó không xa truyền đến nguyên tố dao động, đó không phải là dao động do đê giai ma thú tạo thành.

Băng Huyết nhìn về hướng nguyên tố dao động, hai tròng mắt hiện lên tia âm lãnh.

“Phía trước 500 thước, có đánh nhau.” Thanh âm trong trẻo lạnh nhạt từ miệng Băng Huyết thốt ra.

Lôi Minh kinh ngạc, xong lại mỉm cười: “Ta đã nói đi theo tiểu Băng Huyết, nhất định sẽ không ngừng kinh hi. Ta thật sự rất mong đợi, tương lai, cuộc sống của Tiểu Huyết sẽ mang đến cho ta bao nhiêu kinh hi.”

“Vậy... Mọi mắt mong chờ đi. Ta sẽ không làm huynh thất vọng.”

“Ta cũng cho là như vậy.”

Khỏe miệng Băng Huyết giờ lên, quay đầu nhìn Âm Dạ: “Dạ, ẩn thân theo sau ta, hành sự tùy hoàn cảnh. Lôi Minh cùng ta ở ngoài nhìn xem.”

“Rõ.” Sau khi nhìn Băng Huyết, Âm Dạ biến mất ngay tại chỗ. Ánh mắt cuối cùng kia, làm cho Băng Huyết mỉm cười ôn nhu, đó là nói nàng phải chú ý an toàn. Bọn họ là vậy, một ánh mắt cũng đủ rồi.

Mà sau khi Lôi Minh thấy Âm Dạ biến mất, nhủ mảy, đối với mạnh mẽ càng thêm kiên định. Khổ cho hắn lúc trước tràn đầy tự tin, cảm thấy cùng lứa với mình là không có địch thủ, đã đủ, nhưng hiện tại hắn cảm thấy, bản thân quá yếu. Bởi vì hiện tại, ngay cả hơi thở của Âm Dạ hắn cũng không cảm giác được. Nếu không phải luôn ở cạnh nhau, hắn sẽ nghĩ căn bản không có Âm Dạ.

“Đừng để ý, Âm Dạ là đệ nhất ám vệ. Che dấu là sở trường của hắn.” Băng Huyết nhìn tâm trạng của Lôi Minh, mở miệng an ủi.

“Không, tiểu Huyết. Ta quá yếu, ta không biết có thể bảo vệ đệ chu toàn hay không, nên ta muốn cùng đệ trưởng thành, trở nên mạnh mẽ. Bồi ở bên cạnh đệ.”

“Tốt.”

Không có do dự, có bằng hữu như vậy, Băng Huyết cảm thấy may mắn.

Cười một cái, hai bóng dáng biến mất tại chỗ, đi về phía vừa phát ra tiếng động.

Băng Huyết và Lôi Minh đi vào một đại thụ phiến lá xum xuê, trong không khí mùi máu tươi nồng nặc, Lôi Minh cẩn thận quan sát tình huống phía dưới, không phát hiện trong mắt Băng Huyết hiện lên tia thị huyết.

Băng Huyết miễn cảm cảm nhận được, Lôi Minh bên cạnh có chút bất đồng, thế nhưng mang theo phần nộ và lo lắng

Tò mò xuyên qua lá cây nhìn phía dưới.

Có vài nam tử mặc võ bào, tay cầm kiếm, cả người vây thành một vòng tròn đứng tại chỗ, trên người mỗi người đều mang theo rất nhiều chỗ thâm có thể thấy được vết trảo và vết cắn, quần áo sớm đã ướt đầm vì máu tươi, thở hổn hển. Thân thể đã có chút run run, rõ ràng là biểu hiện của thể lực cạn kiệt. Gắt gao nhìn đám Độc Thử Tích Dịch (thần lân có gai độc) ở phía trước, không ai lơ là, giống như muốn bảo vệ cái gì.

Băng Huyết khó hiểu, nếu đánh không lại thì bỏ chạy thôi. Độc Thử Tích Dịch dùng độc, tốc độ rất chậm, hơn nữa chỉ có thể hoạt động trên mặt đất, bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng cây cối bốn phía rời khỏi.

Băng Huyết thăm dò, thấy được thiếu niên ở sau, thiếu niên mặc mộ bộ trường bào bó sát màu đen, trên mặt một mảnh xanh tím, xem ra là trúng độc, không thể di chuyển, trên người có nhiều vết thương, thì ra là bọn họ đang bảo vệ người này.

Ngay cả như vậy, Băng Huyết vẫn không hiện thân, nàng không phải người tốt, nói một cách chính xác nàng là người xấu, cho nên mặc kệ chuyện gì, nàng cũng không để ý. Chết sống không liên quan đến nàng.

Nhưng, chuyện hôm nay, Băng Huyết muốn kể cũng không được.

Bởi vì....

“Tiểu Huyết ta đi giết Độc Thử Tích Dịch, người đi cứu thiếu niên kia, được không?” Lôi Minh quay đầu nhìn Băng Huyết, người luôn vân đạm phong khinh lúc này lại lo lắng, phần nộ.

“Bằng hữu của người?”

“Ngoài người, huynh đệ duy nhất.” Lúc này giọng của Lôi Minh có chút run rẩy.

Băng Huyết sừng sốt, quay đầu nhìn thiếu niên kia, gật đầu, nói: “Ta sẽ không để hấn chết.”

Lôi Minh không hoài nghi, tuy hấn không rõ thực lực của Băng Huyết, nhưng hấn tin, chỉ cần Băng Huyết nói không chết, nhất định sẽ không chết.

Sau đó Lôi Minh và Băng Huyết nhanh chóng nhảy xuống, một trước một sau đứng bên người hắc y nhân.

“Lôi thiếu chủ.” Một tiếng hữu khí vô lực tràn ngập kích động, đánh vỡ không khí gần co.

Bọn họ được cứu rồi, chỉ cần có hấn, bọn họ được cứu rồi.

Vốn dĩ đã chuẩn bị đối mặt với cái chết, lúc này trên mặt lạnh như băng vô cùng kích động, bọn họ cảm kích, may mắn. Nhưng không phải vì có được cơ hội sống sót, dù họ chết cũng không hối tiếc, nhưng thiếu chủ của họ không thể chết a~, hiện tại thiếu chủ được cứu rồi.

“Ngươi là ai?” Khi Lôi Minh vừa muốn nói chuyện, một hắc y nam tử phát hiện Băng Huyết ở phía sau, muốn ngăn cản nàng đi tới chỗ thiếu niên.

“Đợi chút, hấn là bằng hữu của ta, hấn có thể cứu Khai Minh.” Lôi Minh không để ý đến hắc y nhân, nhìn Băng Huyết. Hiểu ý cười, trong lòng âm áp, hấn thấy Băng Huyết gật đầu, đã hiểu khoe môi nhấp nháy.

“Cẩn thận.” Băng Huyết nói không ra tiếng, hấn biết rõ, không phải dùng mắt, mà là dùng tâm.

“Các ngươi bảo vệ phía sau thật tốt, đừng cho đàn súc sinh này tới gần tiểu Huyết và Khai Minh.”

“Rõ.” Trăm miệng một lời, giọng nói hữu lực, Lôi Minh mỉm cười, quay đầu nhìn đám súc sinh xanh mướt, xấu xí không chịu nổi, Độc Thử Tích Dịch. Trong mắt đã không còn ôn hòa, vẫn đậm phong khinh. Lúc này là âm trầm lạnh băng, thị huyết tàn nhẫn.

Đây mới chân chính là Lôi Minh, thiếu chủ công hội lính đánh thuê... Lôi Minh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: 33: Hỗ Trợ Lẫn Nhau

Lôi Minh giơ một tay lên, bạch quang chột lóe, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay, lam quang lóe ra vọt vào đàn ma thú, đầu khí màu lam phát ra uy áp cường hãn, trường kiếm lợi hại, bao vây bởi ánh sáng màu lam, chói mắt, đẹp đẽ quý giá lại sát khí vô hạn. Dáng người thon dài không ngừng di chuyển trong đàn ma thú, tay nâng lợi kiếm, quang mang màu lam xẹt qua, vô tình đoạt đi sinh mệnh của ma thú.

Trong mắt Băng Huyết toát ra khâm phục thần nhiên, Lôi Minh không hổ là thiếu chủ thiên tài của Công hội lính đánh thuê, tuổi còn trẻ thế nhưng có thể đem cấp bậc vũ kỹ lĩnh ngộ đến như vậy. Nhìn Lôi Minh không tốn chút sức lực giải quyết Độc Thử Tích Dịch (Thần lằn có gai độc) yên tâm quay đầu nhìn người trước mặt.

Vết trảo* trên người rất sâu, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, điều đau đầu là độc tố chậm rãi thấm vào xương tủy, cấp bậc Độc Thử Tích Dịch không cao, lực công kích không mạnh, nhưng độc tố của chúng lại cực kỳ bá đạo, người thường nếu bị cái đuôi của chúng đụng nhẹ một cái nhất định sẽ chết, hoàn hảo, thiếu niên này kịp thời vận đầu khí bảo vệ tâm mạch, hơn nữa thánh khí phòng ngự trên người lại phát huy tác dụng tuyệt đối, bằng không hiện tại chỉ có thể giúp hấn nhặt xác.

(*) Vết trảo: Lấy móng tay mà quắp lấy vật gì gọi là trảo.

Băng Huyết đã sớm lấy ra một ít đan dược, vũ khí, đồ dùng hằng ngày từ Ma lam chi giới để vào trong hắc tinh không gian giới chỉ mà nghĩa phụ cấp (cho). Vì tránh vận dụng Ma lam chi giới trước mặt người khác, tránh những phiền toái không cần thiết.

Từ hắc tinh giới chỉ lấy ra Cầm máu đan và Khu độc đan đưa cho thiếu niên, chẳng qua phiền toái là, thiếu niên sớm đã choáng váng, lâm vào hôn mê, căn bản không thể tự nuốt đan dược, này... phải làm thế nào cho phải? Chính nàng đã đáp ứng Lôi Minh sẽ cứu sống hấn (KM).

Băng Huyết rồi rầm ngừng đầu nhìn bốn phía, đụng phải ánh mắt nghi hoặc của một hắc y nhân. Cau mày, ánh mắt rồi rầm dừng trên người hắc y nhân và thiếu niên vài lần, làm hắc y nhân có cảm giác cả người sợ hãi.

“Công tử, thỉnh cầu ngài nhất định phải cứu thiếu chủ của ta, cho dù dùng tính mạng của ta để đổi, ta cũng sẽ không tiếc, chỉ cầu thiếu chủ của chúng ta khỏe lại.” Hắc y nhân quỳ một chân xuống đất, trong mắt tràn đầy khẩn cầu, thậm chí nàng có thể nhìn thấy nước mắt đã xuất hiện trong cặp mắt tinh nhuệ ấy.

Đường đường nam nhi bảy thước, dưới tình huống không biết rõ thực lực của mình, lại đột nhiên quỳ xuống trước mặt nàng, chỉ vì muốn cầu nàng cứu chủ nhân của hấn. Như vậy làm cho Băng Huyết lâm vào rung động.

“Đáng giá sao?” Băng Huyết khẽ hỏi.

Tuy rằng hiện tại nàng tiếp nhận Ám Dạ, Lôi Minh, nhưng đối với bản tính của con người, nàng vẫn không thể nào tin tưởng, nàng vốn là người đa nghi, hoàn cảnh cuộc sống và học tập từ nhỏ làm cho nàng không thể tin tưởng người khác, nhưng hiện tại nàng lại thấy được trên một người bình thường,

“Đáng giá!”

“Vì sao?”

“Thiếu chủ vốn có thể chạy trước hoặc tránh ở phía sau bọn ta, nhưng người không có, người bị thương là vì che chở phía trước bọn ta, độc của người là vì bọn ta mà trúng, có thể đi theo chủ tử như vậy là may mắn về vang cả đời của bọn ta, nhưng mà thiếu chủ không nên vì bọn ta mà mất đi sinh mệnh, không đáng a.”

Nghe được lời nói của hắc y nhân, Băng Huyết quay đầu nhìn về phía thiếu niên, đã muốn mạng ở sớm tối (ý là: sắp chết), cũng là vì thuộc hạ của mình, nhìn thiên phú và quân áo của thiếu niên, nhất định là thiên tài trong gia tộc, lại có tâm tính như vậy, người như thế Băng Huyết không nghĩ để cho hắn chết.

“Yên tâm đi, hắn sẽ không chết. Hơn nữa người sai lầm rồi, hắn làm đều đáng giá, các người là người của hắn, hắn bảo vệ các người, là trách nhiệm của hắn.” Thanh âm non nớt của Băng Huyết, làm cho hắc y nhân ngừng đầu, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Các người là người của ta, các người bảo vệ ta, đồng thời ta cũng phải bảo vệ các người, bởi vì đó cũng là trách nhiệm của ta.

Trước khi thiếu chủ té xỉu, đã nói như vậy, thế nhưng cùng tiểu thiếu niên trước mắt nói giống nhau.

Bất quá một loạt động tác kế tiếp của Băng Huyết làm cho hắc y nhân không thể tiếp tục cảm khái, nội tâm không ngừng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, cả người cứng ngắc quý gối tại chỗ.

Băng Huyết khẽ nâng tay, một đoàn đầu khí màu lam hiện lên, đem Cầm máu đan vây bên trong, nhẹ nhàng để vào miệng thiếu niên, sau đó cúi người, môi đỏ mọng mở ra, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi không còn chút máu của thiếu niên, cứ như vậy, miệng đối miệng đem Cầm máu đan đưa vào cơ trong cơ thể thiếu niên.

Sau đó cũng cùng cách thức đó đem Khu độc đan nuốt cho thiếu niên.

“Công... Công tử.” Hắc y nhân nhìn Băng Huyết khóc không ra nước mắt, không biết nói gì cho phải. Băng Huyết nghe được âm thanh, ngừng đầu phát hiện những hắc y ở phía sau đều trừng lớn hai mắt gắt gao nhìn nàng chăm chăm, trong mắt là vô vàn kinh. Mà Lôi Minh sớm đã đem Độc Thử Tích Dịch đuổi đi, đứng ở bên cạnh không nhúc nhích nhìn nàng, nhưng mà cảm xúc trong mắt của Lôi Minh lại làm cho nàng khó hiểu.

Giống như Hắn đang tức giận.

Nhưng mà.... Tức cái gì?

“Bị thương?” Băng Huyết nhẹ giọng hỏi.

“Không có.” Lôi Minh nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

Được rồi... Băng Huyết cảm thấy bất đắc dĩ nàng vẫn không đủ hiểu biết về cảm xúc và tâm tính con người.

“Công... Công tử, ngươi làm sao.... Làm sao lại dùng miệng...?” Vừa nói hắc y nhân giơ ngón tay lên, run run, lắp bắp hỏi. Mà những hắc y nhân còn lại chính tề thối lui sang hai bên, tránh xa cái người đang không ngừng phóng ra lãnh khí, so với lúc vừa mới giết ma thú còn muốn khủng bố hơn ‘Lôi Minh’.

Vừa rồi Băng Huyết còn chưa biết chuyện gì xảy ra, lại nghe hắc y nhân trực tiếp hỏi, hai má trắng nõn bất giác nổi lên hai rặng mây hồng, làm cho tất cả hắc y nhân cảm nhận được hàn khí lại bị rót thêm vào, cũng không dám động một chút.

Băng Huyết quay đầu trừng mắt nhìn hắc y nhân lắp bắp khi nãy, ho khan một tiếng, để che dấu sự xấu hổ của nàng, dù sao kiếp trước lần kiếp này, đây là lần đầu tiên nàng cùng người khác phải tiếp xúc thân mật như vậy.

Tuy rằng kiếp trước khi nhận nhiệm vụ, có rất nhiều nữ sát thủ lợi dụng thế lực bên ngoài hoặc là thân thể của bản thân để hoàn thành nhiệm vụ, may mắn vì Huyền đem nàng bảo vệ rất tốt, cho nên nàng chưa từng nhận nhiệm vụ như vậy, nên mới tạo thành Băng Huyết của ngày hôm nay đối với phương diện này vẫn đơn thuần như trang giấy trắng.

“Cái đó... Hắn đã không thể tự mình nuốt, cho nên vì cứu hắn chỉ có thể làm vậy.” Băng Huyết cúi đầu, đỏ mặt, nhỏ giọng than thở, mà người ở chỗ này, tu vi không thấp, cho nên đều có thể nghe được rõ ràng.

Lôi Minh cau mày càng sâu, chỉ vào hắc y nhân lắp bắp (Cà lăm hắc y nhân ㄟ) khi nãy nói: “Ngươi không biết dùng Cát Kiệt* sao?”

(*) Cát Kiệt: tên anh Cà lăm hắc y nhân ấy ạ.

Băng Huyết nghe được thanh âm lạnh như băng kia, trong lòng bất đắc dĩ nghĩ, Lôi Minh như thế nào so với Âm Dạ còn muốn lạnh hơn a. Tuy rằng không biết vì sao, nhưng vẫn cảm giác được hân tức giận, hơn nữa sinh khí rất lớn. Mím môi, hơi có vẻ ủy khuất nói: “Ta sợ hân sẽ chết thôi. Không phải đã đáp ứng ngươi cứu sống hân sao?”

Nhìn hai tròng mắt ủy khuất của Băng Huyết, Lôi Minh nhất thời ừ rừ, cảm thấy vô lực.

Vẫn không thể nào phát hỏa với nàng a....

“Hân không có việc gì sao?” Lôi Minh quyết định không nên tiếp tục nhắc đến vấn đề làm cho chính mình tăng thêm ảo não.

Băng Huyết lắc đầu, khẽ nhủ mảy: “Vẫn không được, tuy phần lớn độc tố đã bị hóa giải, nhưng trong xương tủy vẫn còn lưu lại một ít. Không có biện pháp, đành phải vất vả một chút.”

Nghịch.... Vất vả một chút....

Có ý tứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: 34: Thanh Tâm Chi Thủy (Thanh Tâm Nước)

(Ma Pháp thượng cổ, trị thương)

Edit: Yết Vạn Dương

Beta: Sky Sky

Nghe thấy Băng Huyết nói phần lớn độc tố trong cơ thể thiếu chủ Khai Minh đã giải sắp hết, trong lòng mọi người thở phào một hơi, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng là tốt rồi, cái khác bọn họ có thể từ từ nghĩ biện pháp, dù sao không có ai sau khi trúng độc của Độc Thử Tích Dịch, còn có thể sống sót. Đây là kỳ tích, chuyện này làm cho tất cả hắc y nhân vốn ôm hoài nghi đối với Băng Huyết phải nhìn nàng với cặp mắt khác, không có hoài nghi, khinh thị, mà chỉ còn lại cảm kích cùng khâm phục.

Tuy rằng bọn họ không nhìn thấy Băng Huyết cho thiếu niên ăn đan dược gì, nhưng có thể ở trong không khí tràn ngập huyết tinh này, lại tỏa ra mùi hương đan dược thơm mát nhàn nhạt, nhất định không phải vật phàm.

Lúc này Lôi Minh chuẩn bị an ủi Băng Huyết đã làm vô cùng tốt, cùng lúc Cát Kiệt cũng muốn cảm kích Băng Huyết, nhưng nhìn đến hai luồng hào quang màu lam nhạt trong tay Băng Huyết, đồng thời cảm thấy hô hấp dồn dập, tròng lớn hai mắt nhìn thẳng về phía Băng Huyết, giống như nhìn quái vật.

Băng Huyết không để ý đến sự kinh ngạc của những người khác, nàng hiện tại chỉ muốn chuyển tâm cứu chữa cho Khai Minh, đây là chuyện mà nàng đã hứa với bằng hữu, tuy rằng nàng vừa mới bước vào đại lục xa lạ này, lúc mình chưa có đủ thực lực, điệu thấp, ấn nhẫn là ô dù tốt nhất (ý nói: che chắn tốt nhất), nhưng nàng chính là nàng, có thể liều mình vì bằng hữu. Quan trọng nhất là, nàng tin tưởng hân.

Hai tay không ngừng vận khởi thủy nguyên tố, đem nguyên tố trong cơ thể tụ tập trong lòng bàn tay, quả bóng nước không ngừng lớn dần. Nhẹ nhàng lật hai tay, lòng bàn tay xuống phía dưới, bóng nước màu lam đã bao trùm hai tay, một tay đặt ở trán thiếu niên, một tay đặt ở miệng vết thương. Môi đỏ mọng khẽ mở, chú ngữ lập tức phát ra.

“Thanh tâm chi thủy, ta là nguyên tố đứng đầu, lệnh ngươi lấy Thủy tinh linh lực ---- khu độc (giải độc).” Thanh âm đậm đặc vừa trong trẻo vừa lạnh lùng, một đoàn vàng sáng màu lam đem Khai Minh bao phủ trong đó.

“Dĩ nhiên là Thủy hệ thượng cổ ma pháp, Thanh tâm chi thủy.”

“Trời ạ, ta chỉ gặp qua ở trong sách sử a.”

“Thiếu niên này, thể nhưng biết thượng cổ ma pháp, quá... Quá lợi hại.”

Âm thanh liên tiếp, ở trong đoàn hắc y nhân truyền ra. Ánh mắt Cát Kiệt nhìn về phía Băng Huyết đã không còn bình thường, giống như nhìn một..... Yêu nghiệt.

Lôi Minh sau khi lấy lại tinh thần, bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu gia hỏa này nói đúng, ‘hân’ nhất định cho mình càng ngày càng nhiều kinh hỉ và kinh hách.

Sau đó Lôi Minh đột nhiên nghĩ đến, hẳn nghe trường bối nói qua, phạm là thi triển thượng cổ ma pháp, năng lượng nguyên tố xói mòn càng nhanh, cho nên trong chiến đấu, bình thường đều dùng làm đòn sát thủ, ở phút cuối cùng cho địch nhân một kích trí mạng. Trong nháy mắt kinh hi biến mất, thay vào đó là lo lắng cùng cảm động.

Tiểu tử kia luôn lạnh như băng, là vì hắn, mới cố gắng như vậy cứu bằng hữu của hắn a. Nhưng... Cũng không thể làm cho mình mệt chết như vậy, chẳng lẽ ‘hắn’ không biết, ở trong lòng hắn, ‘hắn’ đã sớm quan trọng hơn tất cả sao.... (D: ы biết chết liền, ahhihi, chỉ có muội cùng đồng bọn biết thôi a)

Muốn tiến lên hỗ trợ, thế nhưng hắn không có Thủy hệ ma pháp, đành phải luống cuống thủ hộ ở phía sau Băng Huyết, nhưng chú ý tới Băng Huyết thi triển Thủy hệ ma pháp thượng cổ Thanh tâm chi thủy trong thời gian dài như vậy, sắc mặt vẫn hồng hào, không có một chút nào không khỏe, lập tức bắt đầu lắc lắc đầu, thật là.... Tiểu tử kia hoàn toàn không thể dùng từ bình thường để hình dung a, giống động không đáy vậy, có thể cuộn cuộn không ngừng lấy ra làm cho người đời kinh hãi sau đó đã kích bọn họ, cái đó mới chân chính là thiên tài.

Thật sự là.... Người so với người... Tức chết a...

Rất biến thái a...

Mà lúc này khi Băng huyết thi triển Thủy hệ thượng cổ ma pháp “Thanh tâm chi thủy”, đã có một phát hiện bất đồng. Đây là lần đầu tiên nàng ở bên ngoài thi triển ma pháp, thượng cổ ma pháp là thứ cực kỳ tiêu hao năng lượng nguyên tố, nhưng lúc nàng dẫn động thủy hệ nguyên tố trong cơ thể thi triển ma pháp, thì thủy hệ nguyên tố bên ngoài chủ động tiến vào trong cơ thể nàng, giống như đại hải không ngừng bổ sung năng lượng nguyên tố đã tiêu hao. Theo nàng biết, trên đại lục này đây là chuyện không có khả năng xảy ra, hiện tại thế nhưng phát sinh trên người nàng.

Ngắm đi ngắm lại, ở trong chiến đấu, Băng Huyết vốn là có được nguyên tố ma pháp vô tận, thế nhưng còn có thể trong lúc phóng thích ma pháp, đem nguyên tố ma pháp cuộn cuộn bốn phía trong không khí không ngừng hút vào trong cơ thể, đây là cỡ nào nghịch thiên, cỡ nào thích nha.

Biến thái, thật là biến thái không còn gì để nói a~....

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: 35: Hắc Y Nhân Rung Động

Bên ngoài ma thú sâm lâm hướng Tây Nam, như thường ngày, có rất nhiều ma thú cấp thấp không cùng chủng loại chạy quanh nơi ở của mình, tìm kiếm thức ăn để sinh tồn. Còn có không ít dong binh đoàn đang thực hiện nhiệm vụ không cùng cấp độ, đứng trên ranh giới giữa sự sống và cái chết. Ngay cả người đại gia tộc phái đi lịch lãm, cũng phải cố gắng gia tăng thực lực.

Mà ở trong lãnh địa của Độc Thử Tích Dịch, quả thật yên tĩnh khác thường, ngay cả một con cũng không thấy bóng dáng, chỉ thấy đáng vẻ đầy khiếp sợ của một đám hắc y nhân đang đem ba thiếu niên vây ở bên trong, không ai nói gì, ăn ý trầm mặc.

Về mặt Băng Huyết không chút thay đổi quan sát sắc mặt của Khải Minh rõ ràng đã tốt hơn lúc này, thủy hệ ma pháp trong tay vẫn đang tiếp tục chữa trị, trên mặt không có chút khó chịu. Thế nhưng vì thời gian quá dài, làm cho người thủ hộ đứng bên cạnh Lôi Minh càng thêm bất an, nhưng cũng vô lực ngăn cản.

Không biết qua bao lâu, mặt trời cũng dần dần lặn xuống, Băng Huyết đã thi triển “Thanh tâm chi thủy” nửa ngày, lúc sắc mặt của Khải Minh hoàn toàn khôi phục như bình thường, mới chậm rãi thu hồi ma pháp trong tay, thủy quang màu lam biến mất, trở về trong cơ thể Băng Huyết. Tuy rằng nguyên tố ma pháp trong cơ thể vô hạn, đồng thời khi phóng thích ma pháp, thân thể vẫn không ngừng hấp thu nguyên tố ma pháp bên ngoài, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ, khả năng tiếp nhận cũng không cường hãn như người trưởng thành, cho nên sau khi thu hồi ma pháp, thân thể của nàng có chút hư thoát mệt mỏi, trước mắt cũng trở thành một mảnh màu đen, thân thể không tự chủ được ngã về phía sau. Bởi vì động tác vô tình của Băng Huyết, dọa Lôi Minh ở phía sau và Âm Dạ đang ẩn mình trong bóng tối cả người mồ hôi lạnh. Nhưng Âm Dạ không hổ là cao thủ mạnh nhất trong ám vệ, không có xúc động hiện thân chạy ra, tuy rằng lo lắng, nhưng hắn biết Lôi Minh sẽ chiếu cố tiểu chủ nhà mình thật tốt.

Đúng như suy nghĩ của Âm Dạ, ngay khi Băng Huyết vừa ngã xuống, Lôi Minh liền ngồi xổm xuống, dịu dàng đem thân thể gầy yếu của Băng Huyết ôm vào lòng, trên mặt là đau lòng và nhu tình, làm cho sắc mặt đám hắc y nhân vốn còn lo lắng cho Băng Huyết, trong nháy mắt vụn vỡ.

“Tiểu Huyết, thế nào rồi?” Lôi Minh dịu dàng ôm Băng Huyết, bước đi ổn định đi về phía đại thụ, làm cho nàng tựa vào người mình. Nhưng nếu nghe thật kỹ, trong câu hỏi đó thế nhưng có một chút run rẩy.

Băng Huyết là người cực kỳ sâu sắc, tự nhiên nghe được sự run rẩy trong lời nói của Lôi Minh, bao gồm cả cảm xúc bất an lo lắng của Âm Dạ trong tối, bởi vì nàng cùng Âm Dạ có khế ước, cho nên có thể biết rõ. Tuy rằng hiện tại nàng không thể mở mắt, lại càng không muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại không muốn người thật lòng quan tâm đến mình lo lắng, nên vẫn miễn cưỡng mở miệng.

“Đừng lo lắng, bởi vì ma lực hao tổn nhiều, thân thể có chút không khỏe mà thôi. Bằng hữu của ngươi đã không có chuyện gì, chúng ta phải lập tức đi khỏi nơi này. Độc Thử Tích Dịch lúc nào cũng có thể quay lại báo thù, hơn nữa chỗ này mùi máu tươi quá nặng, uy áp của các người căn bản không có tác dụng.” Giọng nói thanh lãnh non nớt của Băng Huyết làm cho người ta đau lòng. Cũng làm những đại nam tử bên kia vô cùng xấu hổ.

Nhưng mà, trong lòng lại càng thêm kính nể vị thiếu niên nhỏ tuổi trước mặt. Hôm nay người này không chỉ cứu chủ tử của bọn họ, đồng thời cũng cứu tất cả bọn họ, vì bọn họ biết, nếu hôm nay chủ tử bỏ mệnh, bọn họ liền phải tự sát, đi theo. Hơn nữa, thiếu niên này sau khi tiêu hao một lượng ma lực lớn như vậy, thế nhưng vẫn có thể trầm ổn phân tích tình huống hiện tại, thử hỏi nếu bọn hắn ở cùng tuổi với ‘hắn’ liệu có thể làm được như thế? Đáp án khẳng định. Khẳng định là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: 36: Quyết Tâm Trở Nên Mạnh Mẽ

Lôi Minh nhìn Băng Huyết, trong mắt tràn đầy đau lòng và tự trách, cả người run rẩy, trong lòng không những đau đớn, mà còn so với lúc trước nhìn Băng Huyết thương tích đầy mình vì đối chiến ma thú lại càng thêm đau. Tất cả đều vì mình, nếu không phải mình thỉnh cầu, dựa vào tính cách của ‘hắn’, có lẽ bây giờ đang ở rừng rậm ma thú nào đó đối chiến với ma thú để gia tăng thực lực, đối với những chuyện không liên quan, cho dù là chết cũng không nhìn dù chỉ là một cái. Nhưng hiện tại bởi vì mình mà làm cho ‘hắn’ suy yếu như vậy, tự trách, đau lòng, vô lực tràn ngập khắp người Lôi Minh.

Lúc này Băng Huyết chỉ muốn nhắm mắt lại, cảm nhận nguyên tố ma pháp bốn phía, mau chóng khôi phục thể lực, nhưng hai cánh tay của Lôi Minh run run, cùng với sự lo lắng của Âm Dạ được cảm nhận thông qua khe ước làm cho nàng không thể an tâm tu luyện, đành phải mở mắt ra, nhìn đôi mắt ôn nhu nhưng lại chứa vô vàn tự trách, bất đắc dĩ thờ dài, nâng tay vỗ nhẹ mu bàn tay Lôi Minh, giọng điệu đã không còn lạnh băng như lúc trước.

“Không cần tự trách, ta không có chuyện gì. Ma pháp của ta là nguyên tố biến dị, chuyện đó đối với ta mà nói vốn không có bất cứ thương tổn gì. Ta cứu hắn cũng không phải chỉ vì đồng ý với người, ta thường thức cách hắn đối đãi với thuộc hạ, cho nên mới dứt khoát dùng thượng cổ ma pháp hóa giải hoàn toàn độc tố trong cơ thể hắn, cho nên người không cần tự trách.”

Băng Huyết mỉm cười, khuôn mặt trắng nõn non nớt trong lúc suy yếu, khi tươi cười càng thêm mảnh mai khuyên thành, quay người nhìn về phía đại thụ không một bóng người, nhẹ giọng kêu: “Âm Dạ.”

Một tiếng thờ nhẹ, làm cho tất cả hắc y nhân có mặt tại đây dừng lại động tác, nhất thời trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn về phía vốn dĩ không có một bóng người, lúc này lại có một gã hắc y nam nhân cả người tràn ngập lãnh khí giống như ác ma địa ngục. Mọi người nhìn nam tử không để ý đến bất kỳ ai, đường kính đi thẳng về phía Băng Huyết, hàn khí trên người, lập tức thu về, như sợ sẽ đông lạnh thiên hạ yếu ớt trước mặt.

Nhìn tình cảnh này, tất cả hắc y nhân mới thu hồi cảnh giác, về mặt căng thẳng thoáng thả lỏng, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn, hoàn hảo người này là bằng hữu của Băng Huyết. Nếu là địch nhân. Hậu quả, bọn họ không dám nghĩ đến...

Sau khi nghe thiếu chủ nhà mình gọi, Âm Dạ vốn còn có chút vội vàng, lấy tốc độ nhanh nhất phi thân xuống, đi đến bên người Băng Huyết, ngồi xổm xuống, nhìn từ đầu tới chân, xác định không có tổn thương mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn vào mắt Băng Huyết. Không cần nhiều lời, ý tứ trong mắt hắn, Băng Huyết có thể hiểu rõ.

“Ta vẫn ổn.” Băng Huyết nói xong, vươn tay về phía Âm Dạ, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn hơi vênh lên, đáng yêu đến nỗi làm cho người ta yêu thích không buông. Băng Huyết như vậy, làm sao có thể so sánh với bộ dạng khó khăn vừa thấy đây.

Âm Dạ không nói lời nào, thấp người, dịu dàng tiếp nhận thân hình nhỏ nhắn của Băng Huyết, theo tiêu chuẩn công chúa, vững vào ôm Băng Huyết vào lòng.

Băng Huyết thờ dài một hơi, nhắm mắt lại, trên mặt tràn đầy thư thái, ở trong lòng Âm Dạ, đối với bên ngoài, không cần lo lắng. Trừ Từ Minh, chỉ có Âm Dạ có thể khiến Băng Huyết hoàn toàn buông bỏ phòng bị, an tâm nghỉ ngơi. Chắc là vì quan hệ khế ước đi.

Tuy rằng nàng đã dần tiếp nhận Lôi Minh, đồng thời tín nhiệm hắn, ở trong lòng Lôi Minh tuy rằng không cần phòng bị hắn, nhưng đối với bên ngoài vẫn không tự chủ được mà đề phòng. Không thể chân chính thả lỏng.

Mặc dù Lôi Minh hiểu rõ, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút mất mát, nhưng hắn không trách bất kỳ ai, chỉ hận thực lực của mình không đủ mạnh, không cách nào bảo vệ Băng Huyết chu toàn, dù sao thế này vẫn còn rất nhiều cao thủ và gia tộc lãnh đời mạnh hơn mình nhiều lắm.

Thế nhưng, hắn không nản lòng. Hắn sẽ tiếp tục cố gắng, không ngừng cường đại, hắn sẽ cùng Băng Huyết, cùng nhau đi lên nơi cao nhất, đến lúc đó... Bọn họ không cần e ngại bất cứ kẻ nào.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: 37: Ta Sẽ Phụ Trách

Cảnh vật sáng sớm ở rừng rậm vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, mọi người nghỉ ngơi một đêm để hồi phục, vết thương trên người nhờ thuốc trị thương thượng phẩm cũng khép lại. Băng Huyết dùng một đêm hấp thụ nguyên tố ma pháp bên ngoài, sắc mặt đã khôi phục bình thường, tinh thần sung mãn, thần thái xán lạn. Trong đôi mắt trong suốt sáng ngời thoáng hiện vẻ lười biếng, mỉm cười với Âm Dạ đã thủ hộ bên cạnh mình cả đêm: “Âm Dạ.”

“Thiếu chủ, có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?” Trong câu nói lạnh băng mang theo lo lắng.

Băng Huyết cười, nụ cười vui tươi phù hợp với độ tuổi bây giờ của nàng, làm cho Âm Dạ ý thức được, thiếu chủ bề ngoài kiên cường lạnh nhạt nhưng thật ra vẫn chỉ là một đứa trẻ mới hơn mười tuổi, lần đầu tiên hắn có cảm giác đau lòng.

“Ta không sao, mỗi lần như vậy có thể đột phá cực hạn của mình, mới có thể có thu hoạch lớn hơn. Nên dù có hao tổn nhiều nguyên tố lực, cũng không phải chuyện xấu. Âm Dạ ngươi biết ta không có nhiều thời gian để chậm rãi trưởng thành, bắt buộc phải không ngừng đột phá. Dù ta có thể chờ, những kẻ đó cũng sẽ không cho ta cơ hội chậm rãi trưởng thành. Huống hồ ta không muốn phụ thân và mẫu thân chờ lâu.”

Ý của Băng Huyết, Âm Dạ hiểu, lúc biết được thân thế của Băng Huyết, lão gia chủ đã nói rõ ràng với hắn, hắn là người thủ hộ trung thành bên người thiếu chủ, là người có quan hệ khế ước với thiếu chủ đến chết. Nhưng... Cảm giác đau lòng thủy chung không thể đè xuống.

Nhìn đôi mắt sâu thẳm cực lực áp chế cảm xúc, Băng Huyết chỉ có thể cười cười, từ khi nàng đến đây, lúc dùng thân thể mới để tiếp tục sống tiếp đã không thể dừng lại. Hơn nữa vì những người bản thân muốn bảo vệ, nàng sẽ không dừng lại, chỉ có đi tới, mới có thể lên tới vị trí cao nhất, đạt được mục đích của mình.

Lúc này, bên ngoài lều trại truyền tới âm thanh hỗn loạn, làm cho Băng Huyết và Âm Dạ ngừng nói chuyện, bước ra khỏi lều, phát hiện mọi người đều đã đứng lên, thu thập đồ đạc. Nhưng về mặt lại có chút khẩn trương.

“Xảy ra chuyện gì?” Băng Huyết nhìn Lôi Minh, Khải Minh, Cát Kiệt ba người gắt gao cau mày đứng ở giữa doanh địa, mở miệng hỏi.

“Ngươi tỉnh rồi, thân thể thế nào? Nếu không thoải mái không cần gắng gượng.” Lôi Minh không trả lời, trực tiếp hỏi chuyện mình quan tâm nhất. Đối với Băng Huyết, Âm Dạ mà nói Lôi Minh như vậy là bình thường, ở chung một thời gian, bọn họ sớm hiểu được tầm quan trọng của Băng Huyết đối với Lôi Minh, nhưng đối với người hiểu Lôi Minh mười phần là Khải Minh và Cát Kiệt, biểu cảm trên mặt lại giống như gặp quỷ, trừng lớn hai mắt nhìn Lôi Minh đang khẩn trương, lo lắng.

“Ta rất khỏe, không cần lo lắng.” Băng Huyết mỉm cười đi tới chỗ Lôi Minh, vỗ nhẹ cánh tay hắn. Sau đó nhìn về phía Khải Minh.

“Xem ra ngươi khôi phục rất tốt, đã khỏe hoàn toàn rồi.” Vẫn là giọng nói non nớt, thanh thúy nhưng không còn sự ảm áp khi nói chuyện với Lôi Minh, lại mang theo xa cách lạnh lùng.

Thay đổi rõ ràng như vậy khiến cho Khải Minh sửng sốt, nhưng nghĩ tới chuyện Cát Kiệt nói với mình sáng nay, thì ra thiếu niên trước mắt là người cứu mình, người sử dụng ma pháp thượng cổ có nguyên tố ma pháp cường đại, Băng Huyết.

Khải Minh xoay người, mười phần đoán chính đi tới trước mặt Băng Huyết, hai tay ôm quyền, thành khẩn hành đại lễ, giọng nói ôn hòa, nho nhã: “Khải Minh tại đây tạ ơn cứu mạng của tiểu huynh đệ, sau này nếu có chuyện cần tại hạ giúp đỡ, tại hạ nhất định toàn lực hỗ trợ.” Hàn Khải Minh đứng dậy, tươi cười như ánh nắng mặt trời, thiếu đi vài phần nho nhã, thêm vài phần hào sảng (ngay thẳng, phóng khoáng): “Nếu như tiểu huynh đệ không chê, chúng ta làm bằng hữu được không?”

Đây mới chân chính là hắn, hình tượng thư sinh nho nhã căn bản không phải là hắn đúng không?! Băng Huyết mỉm cười, mất đi vài phần xa cách.

“Mặc Băng Huyết.”

“Hàn Khải Minh.”

Không cần giới thiệu gia thế bối cảnh, bởi vì bằng hữu thì không cần nói những thứ đó, cái bọn họ cần là người có thể giao lại phía sau lưng.

Hàn Khải Minh như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, về mặt tò mò nhìn về phía Băng Huyết nói: “Băng Huyết huynh đệ, ta nghe Cát Kiệt nói đệ vận dụng ma pháp thượng cổ giúp ta ép hết chất độc trong cơ thể ra, ta nhớ rõ khi ta ngất đi, độc tố đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, không nghĩ tới đệ còn nhỏ mà đã lợi hại như vậy.”

Băng Huyết nghe xong, nhún mày, mặt rồi rầm nói: “Ma pháp của ta chẳng qua là giúp huynh giải trừ độc tố còn sót trong xương tủy, còn phần lớn độc trong cơ thể là dùng Khu độc đan để giải.”

Hàn Khải Minh khó hiểu: “Khu độc đan, nhưng lúc đó ta đã không còn ý thức, làm sao nuốt được?”

Nhỏ giọng hỏi một câu, làm cho khóe mắt Băng Huyết giật giật, lãnh khí của Âm Dạ phóng ra bên ngoài, sắc mặt Lôi Minh đen lại nhìn chằm chằm miệng Khải Minh như nhìn kẻ có thâm cừu đại hận.

Hàn Khải Minh sợ đến mức vội vàng trốn sau lưng Cát Kiệt, hắn có cảm giác, nếu hắn không trốn, bạn tốt sẽ cắt miệng của hắn xuống. Cẩn thận nhìn biểu tình khác nhau của ba người, không lấy được đáp án mình muốn, đành hỏi người của mình. Lôi kéo ống tay áo của Cát Kiệt, ý muốn Cát Kiệt nói

nhanh lên.

Cát Kiệt nhìn thiếu chủ nhà mình, hần thật sự rất muốn ngắt đi ngay lúc đó để không nhìn thấy cảnh kia, tại sao... Tại sao thần linh lại để hần nhớ tới. Nhưng... Người khác không biết thiếu chủ nhà hần, hần là người cùng thiếu chủ lớn lên làm sao có thể không hiểu?! Nhìn bề ngoài thiếu chủ là người nho nhã, lịch sự, nội tâm lại cực độ điên cuồng... Ngạch... Thiếu niên động kinh.

Nhỏ giọng nói với thiếu chủ tình huống lúc đó, nhìn khuôn mặt trắng nõn dần dần xuất hiện rặng mây đỏ, bắt đầu đi lác đác, cho người hiểu kỳ này, bây giờ không được tự nhiên... Xứng đáng.

“Người...” Mặt Hàn Khải Minh đỏ bừng, hai tay vòng vòng, e thẹn bước từ từ đi tới trước mặt Băng Huyết, dáng vẻ nhún nhó kia giống như tiểu cô nương mới gả, trên trán Băng Huyết rớt xuống ba vạch đen, Cát Kiệt trực tiếp dùng tay che mắt, không đành lòng nhìn tiếp. Ngay cả Âm Dạ mặt than, hàng năm lạnh băng cũng xuất hiện vết nứt.

“Người... Ta... Ta sẽ phụ trách. Ta sẽ... Ta sẽ thú (cưới) người.”

“Phốc...” Tiếng sặc nước.

“Oành...” Tiếng người ngã xuống đất.

“Hít...” Tiếng hít khí.

Băng Huyết ngây ngốc nhìn bộ dạng cô dâu nhỏ của Hàn Khải Minh, há miệng thờ dốt...

Đại ca... Người thật biết cách dọa người...

Trùng mắt nhìn, nhũn mày, co rút khóe miệng, quay đầu nhìn về phía Lôi Minh và Âm Dạ, khôi phục cảm xúc tự nhiên, tựa như những chuyện vừa rồi đều chưa từng phát sinh.

“Chuyện gì vừa xảy ra?”

“Ma Thú Sâm Lâm xảy ra bạo loạn, rất nhiều lính đánh thuê cùng các thế lực mạnh mẽ đều theo hướng Ma Thú Sâm Lâm chạy tới đây, đồng thời ma thú trong rừng rậm cũng không bình thường, theo thám tử hồi báo, tựa như có thứ gì đó sắp chín rồi.” Lôi Minh đối với tình huống hiện tại vô cùng chướng mắt, lựa chọn không nhìn.

“Vậy ư... Mấy thế lực lớn, như vậy tứ đại gia tộc cũng tới đi.” Băng Huyết không để ý ánh mắt u oán bên kia, cúi đầu nhẹ giọng nói.

“Có thứ tốt, sao thiếu bọn họ được. Nhưng mà... Đến đây cũng không nhất định lấy được, không nói đến nhiều người, chỉ cần ma thú trong rừng rậm và thú thú hộ bảo bối đó thừa sức làm họ có đi mà không có về.” Trong mắt Lôi Minh không có một chút hưng phấn, như thể bảo vật với hần không có gì quan trọng, chỉ có vui sướng khi người khác gặp họa.

“Thú thú hộ?” Băng Huyết nhẹ giọng hỏi, trong mắt xẹt qua một tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: 38: Người Tốt Không Làm Vật Hy Sinh

“Thú thú hộ?” Băng Huyết nhẹ giọng hỏi, trong mắt vụt qua một tia sáng.

“Bình thường thì... Kỳ trân dị bảo mà thiên nhiên ban tặng đều có thú thú hộ cường đại ở cùng, hoặc là bọn chúng sẽ đem thứ đó ăn vào bụng. Những ma thú này đã mở linh trí, khó đối phó. Thế nào..... tiểu Huyết cảm thấy hứng thú?” Lôi Minh nhìn vào mắt Băng Huyết, đột nhiên nhớ tới tiểu Huyết là ma vũ song tu, những người khác chỉ nghĩ nàng là ma pháp sư hệ thủy, đại đao bên hông chỉ là một trang sức kỳ quái, nhưng mình đã đi cùng ‘hần’ lâu như vậy, chính mắt nhìn thấy tiểu Huyết sử dụng đầu khí, cao cấp kiếm sĩ hàng thật giá thật, rõ ràng là ma vũ song tu, như vậy có thể khế ước ma thú, nếu tiểu Huyết muốn, vậy thì mình nhất định sẽ đoạt được ma thú, không tiếc bất kỳ giá nào, cho dù dùng lực lượng gia tộc cũng không tiếc.

Băng Huyết ngẩng đầu, khóe miệng cong lên, đôi mắt màu đen trong suốt sáng ngời, vốn là dung nhan xinh đẹp thiên chân vô tà*, lúc này lại làm cho người ta có cảm giác yêu dị tà thích. Không tự chủ được mà bị hút vào trong đó, lạnh cả sống lưng.

*Thiên chân vô tà: chân thật không có tà niệm.

“Ma Thú Sâm Lâm ắt sẽ vì chuyện này mà bùng nổ một phen, đã vậy, tại sao chúng ta không góp thêm tí hoặc chút lửa, tăng độ đặc sắc! Như thế sẽ

càng thú vị.”

“Biết rõ đệ sẽ không an phận. Muốn đi, chúng ta liền đi.” Lôi Minh cười sùng nịch, sờ sờ đầu Băng Huyết.

“Băng Huyết các hạ, mọi thứ đã được thu thập, bây giờ chúng ta xuất phát được chưa?” Sau khi Các Kiệt an bài tốt cho các hộ vệ khác của Hàn Khải Minh, nhìn Băng Huyết hỏi. Làm hộ vệ bên người Hàn Khải Minh, tất nhiên những chuyện như vậy phải hỏi thiếu chủ nhà mình, nhưng mà nhìn mặt của ngài ấy như gặp phải đã kích, Cát Kiệt đành bất đắc dĩ đi theo Băng Huyết, ngay cả Lôi Minh cũng không dám đến gần, thật sự.... Hắn thật sự là bị ép buộc, tuyệt đối không phải cố ý, tuyệt đối không phải.

Băng Huyết nghe xong nhếch miệng, cặp mắt cong như ánh trăng, mỉm cười, nụ cười đáng yêu thanh thuần, đôi mắt trong suốt như nước, giống như tiểu cô nương không hiểu thế sự. Nhưng mà nếu là người quen thuộc với Băng Huyết, cam đoan... Vô cùng xác định, nhất định và khẳng định nói: “Xong rồi, ác ma nhà này sắp sửa bạo động.”

Không quan tâm mọi người đã có chút ngẩn ngơ, quay đầu nhìn mọi người sắp bộc phát, Băng Huyết đứng lên cười càng thêm ngọt ngào, giọng nói mang theo tinh nghịch: “Chúng ta không vội, có nhiều người muốn làm vật hy sinh như vậy, chúng ta đi tranh làm gì, dù sao chúng ta cũng là người lương thiện, không thể cướp đoạt sự vô si của người khác nha. Trước tiên cứ phải người quan sát hướng đi của bọn họ, chúng ta mượn khoảng thời gian này rèn luyện thật tốt, chờ người của bọn họ đến đông đủ, lúc đó đi cũng không muộn.”

Nụ cười ngọt ngào, ánh mắt trong suốt, âm thanh thanh thúy, lại làm cho mọi người lạnh run, run cả mình.... Thật đáng sợ.

Lời nói đôi trắng thay đen, làm cho cả đám người đại khai nhãn giới. Nhất là Cát Kiệt, trong lòng cảm thán, người này thật sự là người hôm qua đã cứu bọn họ sao?? Thì ra nhìn người không thể nhìn tướng mạo, không chỉ là nói đến Lôi Minh thiếu chủ đi, đúng là vật hợp theo loài.

Ba người đi, bây giờ biến thành mọi người cùng đi, một người rèn luyện, bây giờ biến thành đoàn thể rèn luyện.

Bọn họ ở Ma Thú Sâm Lâm thư thả suốt mười ngày, trong mười ngày này Băng Huyết không dùng bất kỳ vũ lực nào, hoàn toàn là dáng vẻ của một con mèo con vô hại, lười nhác tựa vào người Âm Dạ, nếu gặp ma thú cản đường thì để cho hắc y thị vệ giải quyết, tâm trạng tốt thì chỉ bảo một ít kỹ xảo hợp tác đoàn đội cho bọn họ, tuy rằng kiếp trước chưa từng hành động theo nhóm, nhưng cũng học được không ít kinh nghiệm. Những thứ này vốn đã bị Băng Huyết vứt xuống cái góc nào đó ở Thái Bình Dương, nhưng trong mắt những hắc y thị vệ này thì lại trở thành bảo vật vô giá, ngay cả người có kiến thức rộng rãi như Lôi Minh cũng phải kinh ngạc. Cho nên, mọi người vốn đã vô cùng bội phục Băng Huyết, nay lại càng thêm kính trọng.

Chuyện chỉ được đăng tại Diệp Gia Quán và được chủ nhà chia sẻ ở diễn đàn Lê Quý đôn, mọi web khác đều là ăn cắp!!!

Nhưng mà cuộc sống yên bình, lại bị vài câu nói kinh người của Hàn Khải Minh kích động.

Không phải chứ... Lại bắt đầu hà... Làm cho soái ca Lôi Minh ôn nhu của chúng ta muốn phát điên.

“Huyết Huyết nương tử, đệ có mệt hay không, thật ra đệ cũng có thể dựa vào người của ta, tại sao nhất định phải dựa vào cái khối băng bự chàng kia, rất lạnh đó nha.”

“Ta không phải nương tử của ngươi.” Bất đắc dĩ!!!!!!!

“Tiểu Huyết là nam nhân.” Phát điên!!!

“——” Lạnh hơn!!!

“Lôi đại ca, ta không ngại, ta nói rồi, ta nhất định sẽ phụ trách.”

“Không cần.” Điên cuồng!

“Ta để ý.” Cẩn rắng!!!!

“——” Nhiệt độ tiếp tục giảm!

“Nhưng mà...”

“Thiếu chủ, đội tiên phong đã trở lại.” Cát Kiệt nhìn mặt Lôi Minh càng ngày càng khó coi, vì mạng nhỏ của thiếu chủ nhà mình mà suy nghĩ, lập tức kéo Hàn Khải Minh qua một bên nói chuyện. Nhìn kỹ có thể thấy được, trán của hắn đã đầy mồ hôi, có bị Lôi Minh dọa, có bị Âm Dạ đông lạnh, càng nhiều hơn là vì mạng nhỏ của thiếu chủ nhà mình.

Vì sao hà?.... Đây là vì sao??? Lúc ra ngoài thiếu chủ vẫn còn rất bình thường, tại sao trúng độc một lần lại thành “cong” đây! Chẳng lẽ... chẳng lẽ là độc đó không sạch sẽ?

Nghĩ tới đó, Cát Kiệt lập tức khẩn cầu nhìn Băng Huyết, nhìn tới nỗi làm Băng Huyết kinh ngạc.

“Băng Huyết các hạ, thiếu chủ của ta lần trước trúng độc, có phải độc đó không sạch sẽ hay không? Có thể làm phiền ngài kiểm tra lại một lần nữa hay không?”

“Phốc... Khụ khụ.” Nghe nói như vậy, lại thêm biểu cảm trên mặt cũng vô cùng chân thật, Băng Huyết rất nể tình “phun nước” một cái vào mặt Cát Kiệt. Âm Dạ nhìn Băng Huyết ho khan, ánh mắt lạnh như băng phóng tới chỗ Cát Kiệt, làm cả người Cát Kiệt lạnh run. Sau đó vỗ nhẹ lưng Băng Huyết.

“Cái kia... Cát Kiệt, độc của thiếu chủ nhà ngươi rất sạch sẽ. Nhưng bây giờ thế này có thể là di chứng, ngươi không cần lo lắng.” Băng Huyết nhin cười, dùng bộ mặt không chút thay đổi nhìn Cát Kiệt, không muốn tiếp tục đề tài này, trực tiếp không nhìn Lôi Minh và Hàn Khải Minh.

“Cát Kiệt, ngươi vừa nói đội tiên phong đã trở lại, thế nào? Lần này tất cả thế lực đều tới mà thú sâm lâm hả?”

“Đúng vậy, Băng Huyết các hạ, Tứ đại gia tộc mỗi tộc 30 người, mỗi gia tộc có hai trưởng lão cấp thiên giai. Mặt khác thiếu chủ của ba dòng binh đoàn lớn dẫn theo 50 người, công hội ma pháp dẫn theo 50 người không cùng cấp bậc do hai gã thiên giai ma pháp sư dẫn đội, tham gia lần này đều là thế lực chủ yếu. Nhưng khẳng định còn có một vài cường giả cấp thiên giai hành động riêng lẻ, trong đó có thể có trụ cột quốc gia, cường giả cấp thiên giai.”

Nghe Cát Kiệt báo lại, Băng Huyết mỉm cười, trong mắt xẹt qua một chút tà mị, nhanh đến nỗi người ta không thể phát giác: “Thật đúng là náo nhiệt, nếu bọn họ thích náo nhiệt như vậy, ta làm sao có thể thờ ơ lạnh nhạt đây. Đi thôi... Chúng ta đi góp thêm chút lửa, làm cho ngọn lửa này lớn thêm.”

“Rõ.” Cát Kiệt nhẹ giọng, an bài mọi người xếp thành hàng, xuất phát.

Bọn họ đều là hộ vệ của Hàn Khải Minh, cho nên không cần nghe theo lời của Hàn gia, trước giờ chỉ nghe lệnh của Hàn Khải Minh, nhưng qua mười ngày ở chung gần gũi, đã không tự chủ được mà xem Băng Huyết thành trung tâm, dù sao thiếu chủ nhà mình đã vây quanh người ta như vậy, bọn họ theo chủ tùy chủ (D: giống như lấy gà theo gà vậy á.) Vậy cũng tốt.

Đội tiên phong đi điều tra tin tức trở về, bọn họ rất nhanh đi tới nơi hạ trại của các thế lực, ở nơi sau cùng tùy tiện tìm một chỗ bằng phẳng dựng trại tạm thời, Hàn Khải Minh hoàn toàn không có ý trở về gia tộc, cứ điên cuồng theo sau Băng Huyết, đoán chừng nếu không phải là huynh đệ duy nhất của Lôi Minh, sớm cũng không biết đã bị Lôi Minh đánh đến nơi nào. Chỉ là mấy ngày nay, rõ ràng không biết bị ai đập ai đánh.... Ai oán nha.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: 39: Chúng Ta Thu Chiến Phí

Bên trong doanh địa rất náo nhiệt, người đến người đi, mỗi thế lực đều cử người đi trao đổi với thế lực khác, bề ngoài là mượn hành động chào hỏi lẫn nhau để vun đắp cảm tình, nhưng thật tế là muốn lấy tin tức có lợi cho gia tộc của mình. Trên mặt mỗi người là nụ cười thân thiết, mà sau lưng là lưỡi dao sắc bén, tùy thời có thể đâm một dao sau lưng người. Đây cũng là cách làm của người thông minh, tại cái thế giới cường giả vi tôn này, thực lực mới là vương đạo, là tồn tại cao nhất. Dưới chân những người này không biết đã có bao nhiêu mạng người. Thường thì có là người tốt mà không có tâm cơ* kết cục sau cùng cũng chỉ có chết.

*Tâm cơ: Động cơ ẩn sâu bên trong tâm, làm việc gì cũng có tính toán, theo hơi hướng tiêu cực một chút.

Cho nên muốn tồn tại ở thế giới này, thực lực dù trọng yếu, nhưng nếu không có đầu óc, không có tâm cơ, người không thể sống tới lúc có được thực lực cường đại.

Mà Băng Huyết đã nhìn thấu con người, năng tin tưởng mặc kệ ở đâu, nếu đầu óc không thông minh không linh hoạt, kết cục sẽ rất thảm. Cho nên mỗi bước đi, mỗi vấn đề năng đều phân tích tỉ mỉ rồi mới quyết định, năng dùng thời gian nhanh nhất tìm nơi có lợi cho mình, đây cũng là thói quen từ kiếp trước, thói quen tốt như vậy đã cứu năng vô số lần. Nhưng rõ ràng không phải ai cũng thông minh.

“Các ngươi là người gia tộc nào, lại không biết liêm sỉ đi theo sau chúng ta, sao hả.... Muốn đục nước béo cò, theo sau chúng ta chiếm tiện nghi hả, nghĩ cũng thật đẹp nha! Ha ha.” Giọng nói chói tai như vịt bị cắt tiết từ bên ngoài truyền vào tai mấy người Băng Huyết, giọng nói khó nghe làm Băng Huyết cau mày.

“Đúng là con vịt không biết sống chết.” Khuôn mặt đáng thương ai oán của Hàn Khải Minh lập tức biến mất, khí thế cao quý từ cơ thể phát ra, đây mới là khí thế nên có của một thiếu chủ của đại gia tộc.

“Vị công tử này, nơi này đã bị chúng ta chiếm giữ, chưa được cho phép, ngươi lại tự ý mang người tiến vào, thật không có quy củ....” Cát Kiệt không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Lúc này Băng Huyết kéo Hàn Khải Minh đang muốn ra ngoài, lắc lắc đầu, khuôn mặt Hàn Khải Minh vốn đầy uy nghiêm lại thấy Băng Huyết chủ động đề ý đến hắn, lập tức đem chuyện vừa muốn làm quăng lên chín tầng mây, bày ra khuôn mặt tươi cười, vui vẻ hơn hờ ngời xuống.... Ngạch.... Trước mặt Băng Huyết. Bởi vì Lôi Minh ở bên trái Băng Huyết híp mắt nhìn hắn, thật khủng khiếp.... Bên phải là Âm Dạ phóng khí lạnh làm cho Hàn Khải Minh càng thêm khủng bố. Bất đắc dĩ đành phải ngồi trước mặt Băng Huyết.

Hàn Khải Minh vừa ngồi xuống, cái tên vô sỉ phách lối bên ngoài lại nói nữa.

“Quy củ, hừ.... Đối với loại người không danh phận như các ngươi, chỉ biết đi theo sau lưng bọn ta kiếm lời, bản thiếu gia chính là quy củ, xú tiểu tử mau

mau đưa chiến phí cho gia gia, nếu không. . . Gia gia cho các người sau này không vào được Ma Thú Sâm Lâm nữa.”

Cát Kiệt nhìn người xa lạ trước mặt, nam nhân khoác lác tự đại, nhũu mày, lơ đãng quay đầu nhìn bọn Băng Huyết trong lều trại, bắt đắ đi lắ đầu, dám ở trước mặt tiểu gia kia xưng gia gia, người này và thể lực sau lưng hắn e là thâm rồi. Hơn nữa hôm nay lại có thêm một người thích giả heo ăn thịt cợn, Băng Huyết các hạ. Ai. . . . Tuy rằng con vệt này thật đáng ghét, nhưng Các Kiệt vẫn không nhận được cảm thấy hắn đáng thương.

Con vệt chắc là quên não trong bụng mẹ, e là cha hắn rất hiểu điểm này của con mình, nên lúc nào cũng để người theo bảo vệ, đứng cạnh hắn chính là một tên nhìn như con chuột nhắt.

Vốn dĩ con chuột nhắt vì chủ tử nhà mình cờ bạc mà thiếu nợ quá nhiều, nên đưa ra một chủ ý, tìm tổ đội không có thực lực thu một ít phí linh tinh gọi là chiến phí để trả nợ. Vốn là một kế hoạch rất tốt, dựa vào thể lực sau lưng của chủ tử nhà mình là không thành vấn đề, dù bị người ngoài biết, cũng có thể làm cho bọn họ không còn cách nào, quy củ ở đây chính là biến thái như vậy, huống chi đại thể lực sẽ không nhảm chán đến nỗi xen vào chuyện của tiểu thể lực.

Truyện được edit tại Diệp Gia Quán và được chia sẻ ở diễn đàn LÊ Quý Đôn, mọi web khác đều là ăn cắp!!!

Nhưng vừa nãy, vô tình con chuột nhắt thấy Cát Kiệt liếc về phía lều trại, trong lòng thoáng qua một dự cảm không lành. Chẳng lẽ là đi đêm nhiều có ngày gặp ma, nên hôm nay bọn họ xui xẻo đụng vào quỷ!?

Không thể nào, hành động lần này bọn họ đã điều tra rõ ràng các thể lực lớn, hơn nữa đều dựng trại ở những nơi tốt đằng trước, không có khả đi đi ở cuối cùng.

Con chuột nhắt nhũu mày, trong đôi mắt lóe lên ngoan độc. Thân hình chậm rãi lui về phía sau, mặc kệ như thế nào, cẩn thận vẫn hơn. . . . Trở về bẩm báo trưởng lão là tốt nhất.

Con chuột nhắt mặc kệ thiếu gia của mình kêu gào phía trước, bản thân từ từ lui về sau, mắt thấy đã sắp đi khỏi, ai ngờ lúc này, một tiếng nói thanh thúy mang theo lười biếng vang lên, kế tiếp làm cho một đám người phải nhận thâm án.

“Đóng cửa.”

Lời Băng Huyết vừa dứt, hắc y hộ vệ ở bên ngoài nhanh chóng lác mình, hai cửa hàng rào doanh trại đóng lại, ngăn cản đường đi của con chuột nhắt, những người còn lại bao vây con vệt và đám thuộc hạ của hắn. Những hắc y hộ vệ này vốn cao lớn, vừa vịn ngăn cản ánh mắt của người ngoài muốn nhìn thấy náo nhiệt.

Băng Huyết dẫn đầu, Lôi Minh, Âm Dạ ở hai bên, Hàn Khải Minh ủy khuất đi theo sau, hoàn toàn mất đi dáng vẻ tôn quý của một thiếu chủ. Như lời Hàn Khải Minh nói chính là: Đáng về thiếu chủ là để cho người ngoài nhìn, còn Huyết Huyết là người nhà, không cần giả vờ, lời nói tuy kính người, lại chân thật đến nỗi làm cho Băng Huyết ảm lòng.

Trên mặt Băng Huyết là nụ cười hồn nhiên, ngọt ngào khả ái, cả người tràn đầy hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái. Làm người khác buông bỏ đề phòng, muốn tiếp cận. Đây mới là vũ khí lợi hại nhất của Băng Huyết.

Phía sau là Lôi Minh, Âm Dạ và Hàn Khải Minh. Một ôn hòa, một lạnh băng, một nóng bỏng. Bề ngoài tuấn mỹ hoa lệ, khí chất tôn quý phi phàm, cho dù mọi người đều biết con vệt bỏ quên não trong bụng mẹ, thì hôm nay sợ là bọn chúng đã trúng phải thiết bản rồi.

Mà con chuột nhắt khi nhìn thấy Lôi Minh thì cả người lập tức phát run, mồ hôi như tắm, sắc mặt trắng bệch.

Đám người Băng Huyết đi tới trước mặt con vệt, Cát Kiệt thuận thế cúi đầu đứng bên cạnh với trạng thái thủ hộ. Mấy vị lão đại muốn ra tay, hắn không có chuyện làm a! Hắn chỉ cần đứng bên cạnh yên tĩnh xem diễn là được rồi.

“Huyết nhi ở trong lều vừa nghe thấy vị đại ca này muốn tới đây thu chiến phí.” Băng Huyết mở to mắt, trên mặt là tò mò tươi cười nhìn vệt nhân huynh

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: 40: Lột Sạch Ném Ra Ngoài

Con vệt bị khí thế của ba người Lôi Minh dọa sợ, nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười ngây thơ đáng yêu của Băng Huyết, lập tức quảng sự sợ hãi ra sau đầu, nhìn dung nhan tuyệt sắc của người trước mặt, toàn thân lập tức khô nóng, dung mạo vốn đã kỳ quái, lúc này lại càng thêm đáng khinh.

“Ha ha. . . Đúng vậy. Sao hả? Tiểu đệ đệ là muốn đến giao tiền à!?” Con vệt trưng ra nụ cười tự nhận là đẹp, nhìn Băng Huyết. Nhưng ánh mắt lộ liễu kia lại làm cho ba người phía sau Băng Huyết híp mắt, sát khí tự nhiên nảy sinh.

Tay Băng Huyết ở sau lưng ra ám hiệu, ám chỉ ba người thu liễm một chút, dọa đồ chơi chạy mất, bọn họ phải chịu trách nhiệm. Sau đó dùng vẻ mặt ủy

khuyết nhìn con vịt, nhẹ giọng nói: “Nhưng... Ta không có tiền...”

Nhìn thấy Băng Huyết ủy khuất, con vịt thiếu chút nữa nhin không được ra tay ôm lấy Băng Huyết, cuối cùng vì sợ dọa tới nàng, cố gắng nhin xuống, không phải hấn tốt bụng, mà là đối mặt với Băng Huyết ngây thơ hồn nhiên lại đây về tội thân như kẻ nghèo khó, cho dù là hấn làm đủ loại chuyện ác cũng thật sự không thể xuống tay, có thể thấy được công lực của Băng Huyết thật cao. Nhưng mà khi nghe Băng Huyết nói không có tiền, trong lòng bất đầu phần chấn, cười càng thêm khùng bố.

“Hề hề, không có tiền cũng không sao.” con vịt cười một cách kỳ quái, trong lòng không ngừng cảm thấy may mắn vì chuyến đi lần này, không nghĩ tới lại có thể gặp được cực phẩm như vậy, thật muốn lập tức ôm trở về vuốt ve một chút. Ai nói hấn không có đầu óc, xem đi... Không cần người khác, hấn cũng nghĩ được một biện pháp tốt.

“Thật không?” Nghe con vịt nói, ủy khuất trên mặt Băng Huyết lập tức biến mất, hưng phấn nhìn con vịt.

“Đương nhiên, bản thiếu gia nói chuyện cho tới bây giờ đều là thật, nhưng mà... Chiếm phí có thể không thu. Chỉ là...” Con vịt cao ngạo ngẩng đầu, bày ra vẻ mặt tự nhận là tôn quý.

“Chỉ là cái gì...” Băng Huyết hoàn toàn phối hợp theo. Không biết rốt cuộc là ai đặt bẫy ai, ai tiếp lời ai, chỉ khi có kết quả, mọi người mới hiểu được. Ngay cả con chuột nhất luân linh hoạt nhảy bèn ở phía sau cũng cảm thấy mờ mịt.

“Chỉ là ngươi phải đến nhà của bản thiếu làm khách, ngươi chỉ cần yên tâm đi theo bản thiếu, bản thiếu đảm bảo cho ngươi ăn sung mặc sướng, vàng bạc đầy người. Được hưởng vinh hoa phú quý không bao giờ hết.” Con vịt vẫn đang cao ngạo ngẩng đầu, giống như đây là ban ơn mà người khác cần phải biết ơn.

“Dùng ta gán nợ hả?” Băng huyết cúi đầu, như đang tự hỏi, biểu cảm không ai có thể thấy rõ. “Gán nợ thì không có vấn đề. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì...” Con vịt nghĩ chuyện này lập tức sẽ xong, không chút do dự hỏi. Mà không biết kết cục của đoàn người bọn họ đã định sẵn sau khi họ bước vào nơi này.

“Chỉ là... Sau khi dùng ta làm chiến phí, doanh trại này hoàn toàn thuộc về bọn ta. Quy củ nơi này đương nhiên là bọn ta đặt ra rồi. Dựa theo quy củ của bọn ta mà nói, người không mời mà tới, phải giao phí quản lý, phí bảo hộ, phí đi bộ, phí lời nói, phí không khí, phí hơi thở... và các loại chi phí phụ khác. Gộp giá tất cả lại tổng cộng là một trăm ngàn vạn hắc tinh tệ. Mời vị công tử này mau trả tiền, trả đủ tiền thì ta có thể đi với ngươi.”

“Cái gì? Một trăm ngàn vạn hắc tinh tệ?” Con vịt và người hấn mang tới kinh ngạc hô, một đám toàn bộ kinh ngạc.

“Đúng vậy... Sao hả? Đại ca ca không có sao?” Băng Huyết nín thở, hai tròng mắt đơn thuần trong suốt xuất hiện khinh bỉ nhàn nhạt.

“Sao... Làm sao có thể... Ta làm sao có thể có nhiều tiền như vậy? Tiểu tử thói ngươi đùa giỡn ta đi.” Con vịt nhìn cặp mắt trong suốt hiện lên khinh bỉ, rốt cuộc hiểu được, không biết là tức giận hay là xấu hổ, mà đỏ bừng cả mặt.

“Không có à...” Băng huyết cúi đầu, trong giọng nói rầu rĩ lại mang theo nghịch ngợm.

“Nếu không có, đành phải dùng vật phẩm để thay thế.” Sau đó ngẩng đầu, vẻ mặt ngây thơ đơn thuần biến mất không còn tăm hơi, khóe miệng nhếch lên, hai mắt nheo lại, một thân bộc lộ khí tức yêu tà lười biếng không thể nghi ngờ. Làm cho con vịt nhất thời sững sốt, đây thật là tiêu thiếu niên ngây thơ đơn thuần đáng yêu vừa nảy sao? Vì sao đột nhiên có cảm giác cả người phát lạnh.

Mà con chuột nhất phía sau, nhìn thấy Băng Huyết thay đổi một cách kinh dị, không dám tin mở to hai mắt, không rõ vì sao có người có thể đồng thời hòa hợp hai loại tính cách trái ngược là ngây thơ và yêu tà như vậy. Chuyển biến tự nhiên như vậy, làm cho người ta căn bản không hề phòng bị. Chẳng lẽ tiêu thiếu niên này so với thiếu chủ Lôi Minh bên cạnh hấn còn khùng bố hơn.

Nhưng mà lời nói kế tiếp của Băng Huyết làm cho con chuột nhất hoàn toàn xác thực ý nghĩ của mình.

“Lột sạch hết quần áo của những người này, cắt đứt hai cánh tay, sau khi lấy một phần máu thì ném ra ngoài, coi như lần này là phí thể thân.” Giọng nói tà mị lười nhác ở doanh trại vang lên, trong lòng mỗi người đều kinh sợ.

Biểu cảm của ba người Lôi minh, Âm Dạ, Hàn Khải Minh từ đầu tới cuối đều không có biến hóa, nghe thấy câu cuối cùng của Băng Huyết cũng không có kinh ngạc hay chán ghét. Ngược lại nhìn Băng Huyết đầy cung chiêu.

Hàn Khải Minh âm thầm gật đầu với Cát Kiệt.

Cát Kiệt lĩnh mệnh, nhìn về phía Băng Huyết, đáp lại: “Dạ.” Sau đó tự mình dẫn các hắc y hộ vệ khác tiến hành hành động thu phí.

Truyện được edit tại DGQ và chia sẻ ở DDLQĐ, mọi web khác đều là ăn cắp!!

Con vịt bây giờ mới phản ứng lại, vội vàng hô to về phía đám người Băng Huyết: “Các người dám, các người biết ta là ai không? Ta là... Ừm ừm ừm... Ừm.” Lúc này con vịt và bọn người này mới phát hiện, bọn họ không thể mở miệng nói chuyện. Ngay cả con chuột nhất phía sau có ý đồ cầu cứu cũng không thể mở miệng, ngay cả cử động đều không thể thì đã hiểu.

Lôi Minh nhìn một đám người kỳ quái, nhưu này, tò mò nhìn Băng Huyết.

“Ha ha...” Bổng Huyết mỉm cười nhìn Lôi Minh, nâng cánh tay trắng nõn tinh tế lên, giật giật ngón tay: “Thật ra ta càng thích độc được hơn là đan dược cứu người.”

“Ngươi nha.” Nhẹ nhàng búng cái trán Bổng Huyết một cách cung chiêu, bắt đầu đi lác đầu. Nếu lời này để cho luyện đan sư tự cho là cao quý mà nghe được, không biết sẽ có cảm nghĩ gì.

Bốn người Bổng Huyết, Lôi Minh, Âm Dạ, Hàn Khải Minh lạnh lùng nhìn hành vi cực kỳ tàn ác trước mặt, không có ai xuất hiện vẻ mặt không đành lòng, tất cả đều như đang nhìn phong cảnh xinh đẹp nên phải hưởng thụ. Đương nhiên không tính Âm Dạ... Hẳn trừ bỏ mặt than chính là mặt than.

Cát Kiệt dẫn theo một nửa hắc y hộ vệ, mặt không chút thay đổi đứng bên cạnh đám người con vịt, đầu tiên là cởi hết quần áo của họ ra, sau đó lấy một cái lọ miệng lớn có thể đựng chất lỏng ra, đặt ở dưới cánh tay đối phương, không nhìn mặt người nọ sớm đã chuyển xanh đen, trường kiếm rút khỏi vỏ, máu chảy ra, cho đến khi lọ đầy máu, người nọ sắc mặt trắng bệch âm ỉ. Sau khi máu người nọ ngừng chảy, lại chém một đao, một cánh tay như lá rụng, vình vênh rời khỏi thân thể, máu đã sớm bị loại thuốc đặc biệt của Bổng Huyết làm cho ngừng chảy, thật sự là muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Cho đến cuối cùng hoàn toàn áp dụng quy tắc Bổng Huyết vừa mới lập ra để đáp trả, mới ném những người toàn thân không mặc gì nửa chết nửa sống ra ngoài. Mà vừa đứng lúc Bổng Huyết nhìn như lơ đãng vung tay nhưng thực chất là giải độc cho những người đó.

“Cút.” Một tiếng quát to, uy áp mười phần, làm cho đám người con vịt vừa mới phát hiện có thể cử động, còn không kịp kêu rên, liền bị dọa đến mức chạy nhanh về phía trước, giống như sau lưng có ác ma ở đuôi theo.

Nhưng mà bọn họ không biết là... Sau lưng bọn họ lúc này quả thật là một ác ma khát máu tàn nhẫn, chỉ là ác ma này có thể khoác lên mình lớp áo thiên sứ mà người khác không thể nhìn thấu mà thôi. Nhưng cho dù biết, cũng đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: 41: Phản Ứng Sau Phần Nhạc Đệm Nhỏ

Edit: Yết Vạn Dương (Mặc Doanh)

Beta: Lạc Huyền

...=====...

“Bổng huyết các hạ, máu này phải xử lý như thế nào?” Cát Kiệt dẫn người cầm một đồng lọ máu tươi đi tới trước mặt Bổng Huyết, biểu cảm vô cùng bình tĩnh, không có một chút khác thường. Nhưng chỉ có hắn mới biết, trong lòng hắn bây giờ đang hỗn loạn ra sao.

Vốn dĩ thấy bề ngoài Bổng Huyết ngọt ngào đáng yêu, suy nghĩ thông minh, lại rất cơ trí, bụng dạ có chút đen tối nham hiểm, nhưng đối với bằng hữu của mình lại rất thật lòng, không oán trách không hối hận. Chỉ là mọi chuyện hôm nay lại làm cho hắn có thêm một nhận thức mới. Rốt cuộc là trưởng thành trong hoàn cảnh thế nào, lại làm cho một đứa nhỏ mới mười mấy tuổi hạ mệnh lệnh tàn nhẫn mà vẻ mặt không chút thay đổi như vậy, đã thế còn bình thản không sợ hãi nhìn toàn bộ quá trình hành hạ bọn người này chết dờ sống dờ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không xuất hiện một biểu cảm nào gọi là động lòng hay sợ hãi. Có lẽ khuôn mặt có thể gạt người, nhưng ánh mắt thì không thể. Từ ngày đầu tiên hắn đã yên lặng quan sát, trong đôi mắt trong suốt kia, luôn bình tĩnh không gợn sóng, giống như những chuyện xảy ra trước mắt nàng lúc này chỉ là chuyện bình thường. Thử hỏi, nếu không phải đã thấy quá nhiều cảnh máu chảy đầu rơi, nếu không phải đã thấy quá nhiều cảnh giết chóc, thì làm sao có thể bình tĩnh như vậy đây.

Hắn sẽ không chán ghét, sẽ không vì nàng tàn nhẫn mà mất đi sự kính nể và biết ơn đối với nàng. Bởi vì tại cái thế giới cường giả vi tôn này, khắp nơi tràn ngập giết chóc, có lẽ ngoan độc như vậy, mới là điều cần nhất. Mềm lòng nhân từ sẽ là một khuyết điểm trí mạng. Chỉ là, nhìn thấy một đứa bé còn nhỏ mà đã tàn nhẫn, chết lặng với giết chóc như vậy, hắn chỉ cảm thấy đau lòng mà thôi.

Bổng Huyết lạnh nhạt nhìn sự thay đổi của một đám nam nhân, cho đến khi thấy trong một đôi mắt mang theo nhiều đau lòng thì nụ cười mới dần dần mở rộng, chân thật.

“Đây mới là cuộc sống của ta, có lẽ từ nhỏ ta đã không thể sinh hoạt bình thường như bao người, có lẽ ta cũng không tư cách có được sự yên bình. Ít nhất bây giờ là như vậy, nhưng mà con đường ta đi, chuyện ta đã quyết định ta chưa bao giờ hối hận. Ta sẽ vì mỗi một quyết định của mình mà cố gắng.”

“Tốt lắm, các ngươi để những lọ đựng máu lên trên đất, ta cất vào, rồi luyện chế một ít đồ chơi, ta nghĩ dùng trong thời gian này sẽ rất tốt nha.” Nhìn Cát Kiệt và vài hắc y hộ vệ cầm lọ máu lớn trong tay đi qua, theo thói quen Bổng Huyết sờ hắc tinh giới chỉ trên tay trái, sau đó vung tay lên, thu tất cả lọ máu vào trong hắc tinh giới chỉ. Giương khoe miệng, trong đôi mắt lười nhác lộ ra yêu dị tà mị, làm cho lưng mọi người phát lạnh, sau đó yên lặng mặc niệm một giây cho những người xui xẻo kế tiếp.

Không có cách khác, vật hợp theo loài, người có thể ở chung với Bổng Huyết, có mấy ai là người thiện lương đây.

Chiến phí chỉ là một khúc nhạc đệm trong chuyến đi Ma Thú Sâm Lâm lần này, mà khúc nhạc đệm nhỏ này sẽ biến thành cái gì, Băng Huyết rất chờ mong. Kiếp trước bởi vì không tranh không đoạt, chờ mong cuộc sống bình thản, cuối cùng lại rơi vào vào kết cục ngọc nát đá tàn (chết), lại liên lụy cả người quan trọng nhất với mình. Kiếp này, Băng Huyết sẽ không tái phạm sai lầm đó nữa, khiêm tốn chỉ là vì nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ thời cơ. Khi đủ thực lực, sẽ cho địch nhân một kích trí mạng. Nàng đã suy nghĩ cẩn thận, nàng đã không còn là sát thủ, không cần trốn trong bóng tối để bảo vệ bản thân, tránh né tất cả. Nhưng nàng có năng lực mà người khác không có, nàng có thể ở nơi mà người khác không nhìn thấy, cho địch nhân một kích trí mạng. Cũng có thể ở nơi mà người khác nhìn thấy, tỏa sáng và nóng bỏng, thiêu cháy hết kẻ địch.

Mặc kệ là bóng tối hay ánh sáng, nàng đều có thể làm theo ý mình, nàng đều có thể tự nhiên đi lại, chỉ cần có đủ thực lực, mà ngày đó, nàng tin tưởng sẽ không quá xa.

Năm người quay quanh đồng lửa, hắc y hộ vệ làm tròn chức trách bảo vệ bốn phía quanh doanh trại, cẩn thận quan sát tất cả xung quanh. Buổi tối trong Ma Thú Sâm Lâm, thường nguy hiểm gấp mấy lần so với ban ngày, đặc biệt tại nơi thời tiết đặc thù này, các ma thú kết thành quần đội, các chủng loại khác nhau tụ chung một chỗ, chỉ cần ma thú bắt đầu trào ra mãnh liệt cũng đủ để cho những người này toàn quân bị diệt. Cho nên lúc này càng phải đề phòng cẩn thận.

Băng huyết lười biếng tựa vào lòng Ám Dạ, người khác cảm thấy Ám Dạ lạnh khiếp người, nhưng Băng Huyết lại cảm thấy rất ấm áp. Bởi vì Ám Dạ sẽ tự động thu hồi linh khí, dịu dàng chiếu cố chủ tử duy nhất đời này là nàng.

Mặc dù Lôi Minh và Hàn Khải Minh nhìn thấy rất không thoải mái, lại không thể làm gì, rất khó để Băng Huyết công nhận là người nhà. Nhưng mà bọn họ sẽ càng thêm cố gắng, bảo vệ ‘hắn’ thật tốt, cho ‘hắn’ nhiều ấm áp.

“Huyết huyết, chuyện hôm nay, đệ không cần lo lắng. Nếu bọn họ lại đến, ta nhất định sẽ không để cho bọn họ thương tổn đệ.” Hàn Khải Minh nhìn chăm chăm Băng Huyết, mắt to chớp chớp, rất là đáng yêu.

“Ha ha, ta còn sợ bọn họ không đến đây. Sao có thể sợ bọn họ đến thương tổn ta hả, muốn tổn thương ta, cũng phải có năng lực đó mới được. Chỉ dựa vào hắn chỉ là một dong binh đoàn cấp hai sao.” Băng Huyết chậm rãi mở hai mắt, giống như một con mèo lười nhác nằm trên đùi Ám Dạ. Trong giọng nói thờ ơ mang theo nồng đậm khinh thường.

Tuy rằng nàng chưa bao giờ cảm thấy địa vị mình cao, càng không thích lợi dụng thân phận để chèn ép người khác. Nhưng nếu thân phận Thiểu chủ Mặc đảo là gia gia cho, lại là phụ thân để lại. Như vậy nàng tuyệt đối sẽ không làm cho bọn họ mất mặt.

Ám Dạ đã sớm nói qua, hắc tinh giới chỉ là tượng trưng cho thân phận trực hệ của Mặc đảo. Mà mình giữ cái này, là gia gia đã chuẩn bị từ trước lúc mình sinh ra để cho mình. Nhưng phụ thân chưa kịp dẫn mình và mẫu thân về đã xảy ra chuyện, mới khiến cho giới chỉ này mất nhiều năm như vậy mới đến tay mình. Nếu đã nhận giới chỉ này, đương nhiên chính là chân chính tiếp nhận thân phận này, tất nhiên không thể làm nhục nó.

“Tiểu Huyết biết bọn họ là loại người nào?” Lôi Minh sùng nịch nhìn Băng Huyết, trong mắt hiện lên một tia vui sướng khi người gặp họa. Nhìn thấy Cát Kiệt bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu. Đáng thương cho dong binh đoàn đó, bị một ác ma, một ma quỷ theo dõi, đúng là tự đào hố chôn mình mà. Hơn nữa còn có thiếu chủ nhà mình chỉ sợ thiên hạ không loạn, hắn lại bị ai cho dong binh đoàn đó.

“Hình như Cát Kiệt rất đau lòng cho những người đó nha.” Giọng nói lười biếng của Băng Huyết truyền đến, cả người Cát Kiệt run lên, cứng ngắc quay đầu, thấy một đôi mắt híp lại và một nụ cười tà mị.

Lập tức giật mình, cả người giống như tiến vào hồ nước lạnh lẽo, cứng ngắc bày ra bộ dáng lấy lòng, cười cười nhìn Băng Huyết rồi nói: “Không có, không có, tuyệt đối không có. Băng Huyết các hạ làm quá tốt. Chỉ là tiểu nhân cảm thấy các hạ rất nhân từ, nếu tàn nhẫn một chút sẽ tốt hơn.”

Cái gì gọi là nghĩ một đằng nói một nẻo, Cát Kiệt chính là vậy...

Hàn Khải Minh bất đắc dĩ lắc đầu, thuộc hạ của mình càng ngày càng biến dạng. Chẳng lẽ là trước kia mình đối với bọn họ quá tốt, vì vậy cho tới bây giờ cũng không sợ mình như thế?

“Ha ha.” Băng Huyết bị biểu cảm khoa trương của Cát Kiệt làm cho cười không ngừng, đứng lên giơ hai tay, vươn người một cái, đi tới trước mặt Cát Kiệt, bộ dáng du côn, lắc lắc cầm Cát Kiệt, nói: “Cát Kiệt à, ngươi thật sự là rất đáng yêu.” Sau đó xoay người đi vào bóng tối với Ám Dạ.

“Tiểu Huyết”

“Huyết Huyết.”

Lôi Minh, Hàn Khải Minh đồng thời đứng dậy đi tới chỗ Băng Huyết.

“Yên tâm đi, so với ánh mặt trời ta càng quen thuộc với bóng tối hơn. Các ngươi ở lại doanh trại nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai nhất định sẽ rất náo nhiệt. Ta và Ám Dạ đi dạo một chút, không cần đi theo chúng ta.” Băng Huyết không quay đầu, khoát tay áo, thân hình chợt lóe rồi biến mất trong đêm tối, Ám Dạ theo sát sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: 42: Luyện Đan

Edit: Yết Vạn Dương (Mặc Doanh)

Beta: Lạc Huyền

... == == == ...

Nhìn bóng dáng Băng Huyết biến mất, Hàn Khải Minh cảm thấy chua xót trong lòng. Hắn biết hắn vẫn chưa làm được chuyện gì để Băng Huyết tin tưởng, hắn cũng hiểu được tâm lý phòng bị với người ngoài của Băng Huyết rất nặng, nhưng hắn sẽ cố gắng, cố gắng bày ra con người chân thật nhất của mình trước mặt Băng Huyết, không giả dối.

Hắn muốn nhận được sự tán thành của Băng Huyết, muốn đi vào thế giới của Băng Huyết. Tuy rằng hắn biết thân phận và trách nhiệm của mình, sau này khi đi cùng đường với Băng Huyết sẽ khó tránh khỏi xung đột. Bởi vì thiên phú của Băng Huyết thật sự rất khủng bố, cho dù không nhìn thấy toàn bộ, nhưng dựa vào khoảng thời gian này ở chung, hắn đã có thể khẳng định, tương lai Băng Huyết sẽ ở trên chỗ cao mà tất cả mọi người không thể chạm tới, nhưng dù như thế nào đi nữa hắn cũng sẽ luôn luôn đuổi theo bước chân của ‘hắn’, vì có thể vĩnh viễn đứng ở bên cạnh Băng Huyết, hắn sẽ cố gắng không ngừng, mặc kệ vất vả bao nhiêu cũng sẽ không ngần ngại.

‘hắn’: Chỉ Băng Huyết, vì mọi người vẫn nghĩ BH là nam nhé.

Cho dù hắn biết rõ, Băng Huyết có tương lai rộng mở như vậy, các thế lực lớn và đại gia tộc sẽ không cho phép tồn tại. Chỉ bởi vì bọn họ nhát gan. Bọn họ lo lắng sẽ uy hiếp đến địa vị gia tộc, đến lúc đó có thể thu phục là tốt nhất, nếu không thu phục được thì lập tức diệt trừ. Tới lúc đó gia tộc Hàn thị với tư cách là một trong tứ đại gia tộc, đã xác định cũng là một trong số đó, mà mình là thiếu chủ gia tộc Hàn thị, nhưng mà vậy thì đã sao?!

“Lôi đại ca.” Hàn Khải Minh nhìn nam nhân bên cạnh, người nam nhân này cũng giống như mình. Đối với thiếu niên kỳ quái kia, ôm ý tưởng giống nhau.

“Đừng lo lắng, có Âm Dạ, Tiểu Huyết sẽ không sao.” Lôi Minh thản nhiên nói, giọng điệu ổn định, làm cho người ta hoàn toàn không nhìn ra tâm sự của hắn.

“Lôi đại ca, khi nào chúng ta mới có thể bước vào thế giới của ‘hắn’ đây.” Hàn Khải Minh nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói mang theo một chút cô đơn.

Lôi Minh mỉm cười, trong nụ cười là sự tự tin tuyệt đối: “Nếu chúng ta không nhận được sự tán thành của ‘hắn’, thì chuyện hôm nay, ‘hắn’ sẽ không xen vào, ‘hắn’ hả? Cho tới bây giờ đều không bao giờ quan tâm chuyện không liên quan tới mình.”

“Ý huynh là, vì hôm nay dong binh đoàn Lạc Pha khi dễ bọn Cát Kiệt, cho nên ‘hắn’ mới ra mặt sao?” Hàn Khải Minh và Cát Kiệt phía sau đồng thời trợn to hai mắt, nhìn về phía Lôi Minh, trong mắt lộ ra bất khả tư nghị (không tưởng tượng nổi).

“Không sai, cho dù là như thế này. Chúng ta cũng đã được ‘hắn’ coi là bằng hữu. Chỉ vì ‘hắn’ chưa quen mà thôi đã, ‘hắn’ đã từng nói, ‘hắn’... Chưa từng có bằng hữu. Cho nên không biết cách ở chung với bằng hữu, nhưng ta nghĩ ‘hắn’ đang cố gắng thích ứng. Chúng ta cho ‘hắn’ thời gian, mặc kệ bao lâu, ta cũng chờ. Chỉ cần ‘hắn’ cho phép ta ở bên cạnh ‘hắn’ là đủ rồi.” Lôi Minh vẫn nhìn phía trước, trong mắt là dịu dàng, giống như ở khoảng không đen tối phía trước, có Băng Huyết đang đứng ở đó.

“Như vậy sao, thế thì ta cũng sẽ không buông tay.” Cát Kiệt vỗ nhẹ bả vai Hàn Khải Minh, cười cổ vũ.

Lúc này Lôi Minh quay đầu, nghiêm túc nhìn Hàn Khải Minh nói: “Khải Minh, ta nghe Tiểu Huyết nói, tương lai của ‘hắn’ nhất định sẽ không yên bình, hơn nữa thiên phú của ‘hắn’ dị thường, tương lai không giới hạn. Quan trọng nhất là ‘hắn’ sẽ không thuộc về sở hữu của bất kỳ một thế lực nào, ‘hắn’ sẽ chỉ là chính ‘hắn’. Người như vậy, ta nghĩ mấy lão già kia nhất định sẽ không buông tha cho ‘hắn’. Đệ sẽ ngăn cản sao?”

Hàn Khải Minh nghe xong, có chút sửng sốt, sau đó nở nụ cười, cười hết sức ngông cuồng, cười khinh thường, cười không bị ràng buộc: “Tại sao đệ phải ngăn cản? Chuyện của bọn họ không liên quan tới đệ. Đệ chỉ biết là từ hôm nay trở đi nếu có ai muốn tổn thương Huyết Huyết, thì phải bước qua xác của đệ, nếu không thì cứ chuẩn bị tốt chờ đệ giết đi, cho dù là Hàn gia cũng không ngoại lệ.”

“Ha ha ha ha... Tốt... Có quan hệ gì với chúng ta đâu. Đúng vậy... Chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt người chúng ta muốn bảo vệ, những chuyện khác quản làm gì.”

Cát Kiệt đứng ở phía sau, trên mặt không có một chút phản đối. Đây mới là chủ tử mà mình và các huynh đệ thế suốt đời trung thành, không sợ cường quyền, sống theo ý mình, tùy tâm sở dục (thích làm gì thì làm).

Băng huyết và Âm Dạ không ngừng xuyên qua rừng cây, tốc độ cực kỳ nhanh, dưới ánh trăng Ma Thú Sâm Lâm càng thêm thần bí khó lường, nguy hiểm gấp trăm lần so với ban ngày. Nhưng mà Băng Huyết và Âm Dạ xuyên qua rừng cây cực kỳ nhanh, cộng thêm hai người am hiểu thuật ẩn nấp, đặc biệt là dưới màn đêm âm u này. Cho nên một đường không bị cản trở gì, cho dù ma thú có phát hiện, giống như một con gió thoáng qua, hai người đã biến mất vô ảnh vô tung.

Hai người dùng một canh giờ xuyên qua rừng cây, đi tới một sơn động bí ẩn. Băng Huyết lấy ra một viên Dạ Minh Châu bằng một cái nắm tay, vung tay

lên, Dạ Minh Châu đã khảm vào đỉnh đầu của nham thạch, trong son động sáng rực nhìn không sót một thứ gì.

“Ám Dạ, ngươi ra ngoài cửa động canh chừng, ta muốn luyện chế một ít dược để sử dụng cho hành động lần này. Nếu có chuyện gì, dùng ý niệm* báo cho ta biết.”

* Kiểu như nói chuyện bằng suy nghĩ, không cần gặp trực tiếp mở miệng ra nói.

“Dạ... Thiếu chủ.” Ám Dạ đáp, sau đó xoay người đi ra cửa động, hai tay ôm kiếm, khoanh trước ngực, thẳng tắp đứng ở cửa động, không tha cho bất kỳ sinh vật nào tới gần, trái lênh... Chết.

Băng Huyết lấy lò luyện đan ra, sau đó vung tay, từng cái bình chứa máu xuất hiện trên mặt đất. Nhìn chất lỏng màu đỏ này, khoe miệng Băng Huyết giương lên, lộ ra một nụ cười khát máu như ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: 44: Đại Sư Tử Bi Thảm

Một giây kế tiếp sau khi Băng Huyết cùng Ám Dạ biến mất, vốn là địa phương mà hai người đứng phát ra một tiếng “ầm”, một quả cầu lửa thật lớn từ trên trời giáng xuống, liệt hỏa bùng cháy cao hơn ba thước, bốn phía cây cối đều không may mắn thoát khỏi, trong nháy mắt bị đốt thành tro tàn, mà ngọn lửa lớn lại chiếu sáng khu vực bóng tối bao quanh rừng cây.

Liệt hỏa giống như có sinh mệnh, di chuyển lòng vòng để phòng bị, dường như là đang tìm kiếm loài người vừa mới ở chỗ này, tuy nhiên lại không thấy một chút hơi thở nào. Có thể thấy được năng lực ẩn nấp của Băng Huyết cùng Ám Dạ vô cùng cường đại, khiến ma thú xưa nay nhạy bén đều không thể phát giác ra được một chút hơi thở nào. Có điều đoàn liệt hỏa này cũng cực kỳ cẩn thận, mắt gần nửa tiếng để đề phòng chu toàn, mới xác định phụ cận không có người.

Sau đó liệt hỏa dần dần yếu đi, sinh vật rốt cuộc lộ ra nguyên hình bên trong ngọn lửa, đó là một con Sư tử lớn cao khoảng hai thước rưỡi, trên mình là bộ lông màu vàng ngấn ngừ, đầu được bao bọc bởi bộ lông thật dài màu đỏ rực như lửa, phần cuối đuôi cũng bốn cổ chân là một vòng lông dày đặc màu đỏ rực. Uy vũ trang nghiêm, hùng tráng bá thể.

“Ngũ Tinh thánh thú. Liệt Diễm hùng sư.” Âm thanh bình tĩnh trầm ổn của Băng huyết truyền vào trong lòng Ám Dạ .

“Thiếu chủ thích!” Trong âm thanh lạnh lẽo của Ám không có một tia lo lắng, giống như là trong mắt hắn con thánh thú hung bạo phía dưới bọn họ chỉ là một con mèo nhỏ không hề có lực công kích, chỉ cần Thiếu chủ nhà mình nói muốn có, ngay lập tức hắn liền đem thu phục.

“Ha ha, không tệ, đủ tà ác đủ phong cách.” Băng Huyết khẽ mỉm cười, vẻ mặt vô cùng tự tin. “Ám Dạ, ngươi ẩn, ta tới thu thập hắn, thuận tiện thử một chút hiệu quả trong khoảng thời gian rèn luyện này. Yên tâm... hòa của con sư tử này so với ta tương đối khác biệt.

“Vâng, Thiếu chủ cẩn thận.” Ám Dạ vốn dĩ có chút không tán thành Băng Huyết một mình đối phó với Ngũ tinh Thánh thú, lúc nghe Băng Huyết nói đến ngọn lửa của đối phương, liền hoàn toàn yên lòng. Nếu Băng Huyết nói khác biệt, hẳn tự nhiên hiểu, là so với hỏa bản mạng bình thường càng thêm cao cấp, hơn phân nửa là có linh trí, mà hễ là ngọn lửa có linh trí, đối với đẳng cấp uy áp càng thêm ý thức rõ ràng. Mà trong hỏa diễm, có thể chống lại Ma lam chi diễm của Băng Huyết cũng chỉ có bản mệnh chi hỏa của Tử Minh, những thứ khác chỉ có con đường thần phục.

Ám Dạ vừa dứt lời, trong nháy mắt một bóng dáng màu tím đậm đi tới trước mặt Liệt Diễm hùng sư, lúc này từng tế bào trên người Băng Huyết toát ra hưng phấn, lại vẫn ổn trọng chuẩn bị chiến đấu cao nhất, mặt không chút thay đổi nhìn Liệt Diễm hùng sư.

Mà Liệt Diễm hùng sư cũng vừa vặn thấy được Băng Huyết, một đôi mắt màu đen kinh ngạc nhìn vào tiểu hài tử đột nhiên xuất hiện ở trước mặt.

“Loài người, là gan của ngươi thật không nhỏ, lại dám đến đùa giỡn Liệt Diễm đại vương.” Liệt Diễm hùng sư gào to đến rung trời, hơi thở hùng bá bốn phương. Song là kẻ ước giả với Tử Minh người đứng đầu Vạn Thú, làm sao có thể để uy áp của con thánh thú nhỏ nhỏ này làm cho kinh sợ.

Nhưng mà Băng Huyết đối với uy áp của nó tỏ vẻ không thêm đề ý chút nào càng khiến Liệt Diễm hùng sư cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nó là ma thú tung hoành mấy chục năm xung quanh nơi này, phạm là con người hay ma thú gặp phải, đều bị dọa cho đi đứng nhũn ra, hôm nay bị tiểu hài tử này làm cho kinh ngạc, đầu tiên là dưới tình huống chính nó không hề phát giác đột nhiên xuất hiện, tiếp đó thể nhưng lại hơi hợm đối với uy áp của nó.

Vũ nhục..... Đây thật sự là vũ nhục uy nghiêm thánh thú của nó.

Liệt Diễm hùng sư càng nghĩ càng tức giận, vừa mới thu hồi liệt hỏa vào trong cơ thể, oanh một tiếng, lần nữa vọt tới cao hơn ba thước. Cây cối hoa cỏ xung quanh trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Có thể tưởng tượng, Liệt Diễm hùng sư vốn nổi danh với hỏa vậy thì nhiệt độ sẽ rất cao a~.

"Loài người, hôm nay ngươi vũ nhục uy nghiêm của bản Đại Vương, bản Đại Vương muốn cho ngươi ném thử một chút, vũ nhục uy áp thánh thú, là một chuyện kinh khủng cỡ nào. Rống ~"

Lại một tiếng rống giận rung trời, Băng Huyết có chút cau mày, không hề sợ hãi lại còn giọng điệu khinh miệt thiếu chút nữa khiến Liệt Diễm hùng sư học máu.

Băng Huyết lười biếng đuổi thân, rút đại đao bên hông ra, cổ tay vừa chuyển, đại đao màu đen mang theo một đạo hắc quang âm trầm xẹt qua giữa không trung, thẳng tắp chỉ vào mặt Liệt Diễm hùng sư: "Cái con mèo nhỏ này không chỉ lửa cháy cả người, nói nhảm cũng không ít. Bớt ở kia cùng bốn thiếu gia dài dòng, một câu... Thần phục hoặc là lão tử đánh đến lúc ngươi phục."

Trong giọng nói lười biếng mang theo hơi hợ, giống như đang cảm thán sắc trời đêm nay thật đẹp. Chỉ là qua tai Liệt Diễm hùng sư, lại giống như một quả bom vậy, nổ tung tất cả lý trí của Liệt Diễm hùng sư.

Lửa nổi lên, bốc cháy phừng phừng, giống như là muốn xông thẳng lên trời, chiếu sáng bốn phương.

Băng Huyết thấy hỏa hoạn sắp sửa nhấn chìm mình, vẻ mặt không chút thay đổi bày ra nụ cười nhạt đầy khinh miệt: "Hừ... Chỉ ngươi có lửa thôi à!" Lam quang vừa lóe, đại đao trong tay biến mất không còn tăm hơi. Bàn tay nhỏ bé nâng nhẹ, một ngọn lửa màu xanh nhạt bốc lên, dịu dàng bao quanh Băng Huyết để bảo vệ. Đường như đang cười nhạo đại hỏa chỉ là mấy cái đốm lửa nhỏ bé.

Tuy ngọn lửa màu xanh nhạt nhìn thì có vẻ dịu dàng, lại làm cho lửa của Liệt Diễm hùng sư lay động dữ dội, giống như thần tử thấy vua của mình, không có chút ý chí chiến đấu nào, hoàn toàn không nghe theo lệnh của chủ nhân mà tự động trở lại trong cơ thể Liệt Diễm hùng sư. Chỉ còn lại một chút lửa bao quanh Liệt Diễm hùng sư.

Lúc này vẻ mặt Liệt Diễm hùng sư tựa như một con kiến gặp phải một con voi trưởng thành lực lưỡng. Kinh ngạc, không thể tin được, khiếp sợ.

"Sao. Làm sao có thể. Ngươi. . ." Một đôi mắt to đen nhánh, nhìn chăm chăm vào Băng Huyết.

"Ồ!!!" Toàn thân Băng Huyết được một ngọn lửa xinh đẹp màu lam nhạt bao bọc, tà áo không gió mà bay, hiện ra khí chất cao quý bẩm sinh. Cuồng ngạo cao quý nhưng trên mặt lại có nét lười biếng cùng với nụ cười đầy mê hoặc. Tựa như một vị thần trong đêm tối, rồi lại giống như ác ma đến từ địa ngục.

Ánh sáng màu xanh chợt lóe trên tay phải Băng Huyết, một cây pháp trượng dài màu xanh nhạt xuất hiện trên tay. Toàn thân Pháp trượng màu xanh nhạt, từ trên xuống dưới không có hoa văn, đơn giản hào phóng, trên đỉnh pháp trượng đính một viên tinh thạch màu xanh dương to bằng đầu nắm tay lớn. Băng Huyết cao quý như vậy, trang nhã rồi lại thần bí, lười biếng: "Sợ!? Sớm bảo ngươi thần phục, nhưng hết lần này đến lần khác người không biết điều. So lửa với ta, kết quả chỉ có thể bị thảm như vậy."

"Ngươi. Ngươi không phải là loài người." Băng huyết chậm rãi đi về phía trước, trong lòng có chút buồn cười nhìn vẻ mặt cực kỳ méo mó của sư tử, không ngờ Liệt Diễm hùng sư lại đột nhiên thốt ra một câu nói như vậy.

"Ha ha ~" Những lời trên vừa dứt, liền vọng đến tiếng cười trầm thấp nhưng âm thanh nghe vào trong tâm hồn lại thấy rất lạnh lùng.

Băng huyết buồn bực.

"Ám Dạ, mặc dù ngươi cười, ta rất vui vẻ. Nhưng. Chuyện này không buồn cười." Băng huyết quay đầu lại nhìn đỉnh cây đại thụ duy nhất không bị thiêu hủy bên cạnh, mím miệng nói, giọng nói có chút ai oán.

Sau đó, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt Liệt Diễm hùng sư càng kinh ngạc càng vận vẹo. Vung pháp trượng trong tay lên, gõ xuống đầu Đại sư tử, vừa gõ vừa quát tháo.

"Khôn kiếp, lão tử là người, là người."

Bùm ~

"Rống ~"

"Ngươi không phải là người, cả nhà ngươi đều không phải là người."

Bùm ~

"Rống, dù sao thì ngươi cũng không phải là người ~ rống ~"

Bùm ~

"Em gái ngươi, ngươi còn dám mạnh miệng với lão tử."

"Ô ô ~"

Bùm ~

"Khóc khóc khóc, khóc em gái ngươi. Lớn như vậy rồi, ngươi còn có mặt mũi khóc."

"Ô ô ~ không phải là người, không phải là người ~"

Nhìn Liệt Diễm hùng sư khóc giống như một đứa bé, thân thể lại như một tòa núi nhỏ, Băng Huyết không còn gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: 45: Khế Ước Hùng Sư

Nguyên bản một bên vừa đuổi theo vừa gõ, một bên vừa chạy vừa tránh, hoàn toàn quên mất bản thân còn có những kỹ năng công kích hoặc phòng ngự khác. Hai bóng người một lớn một nhỏ cứ như vậy, đùa giỡn gần nửa tiếng, rốt cục cũng ngừng lại. Dĩ nhiên kết quả sau cùng chính là Liệt Diễm hùng sư thâm thương ôm đầu nằm trên mặt đất, dáng người Băng Huyết nhỏ nhắn, tay cầm một cây pháp trượng màu xanh nhạt, giờ lên với vẻ mặt đắc ý rất đáng đánh đòn, uy vũ đứng trên đầu Liệt Diễm hùng sư.

Liệt Diễm hùng sư không phải là không muốn phản kháng, nó chính là ma thú hệ hỏa, mà ngọn lửa màu xanh nhạt bao bọc Băng Huyết lại phát ra uy thế áp bức, khiến cho ngọn lửa bản mạng của nó hoàn toàn không thể phản kháng một chút nào, thân là ma thú hệ hỏa, lửa của chính mình cũng đồng nghĩa với thực lực và sinh mạng của mình.

Nếu là ngọn lửa bản mạng của những ma thú hệ hỏa bình thường khác, không hề có linh trí, sẽ không xuất hiện chênh lệch lớn như vậy. Thua là ở chỗ, nó vẫn luôn kiêu ngạo với việc khi nó biến dị thì ngọn lửa bản mạng của nó cũng biến dị theo, từ đó bắt đầu có linh trí của mình, mới có thể thâm nhập như vậy.

Liệt Diễm hùng sư nằm dưới đất, nước mắt giàn giụa suy nghĩ, tại sao trên thế giới này lại có thể có một kẻ biến thái như vậy, không nói đến chuyện không sử dụng ma pháp mà dùng pháp trượng đánh thú, lại còn có ngọn lửa biến thái như vậy. . . . Hu hu. . . . Đây chính là hại chết thú. . . . Đây chính là quá ức hiếp thú. . . .

"Ô ô ~" Thật là càng nghĩ càng phần nộ nha.

"Còn khóc" Bùm~ Lại thêm một gậy.

Ám Dạ hiện thân, đi tới trước mặt Liệt Diễm hùng sư, vừa bắt đầu đi lại vừa nuông chiều nhìn Băng Huyết lắc đầu một cái.

"Thiếu chủ, trời sắp sáng." Âm thanh lạnh lùng hờ hững đúng lúc giải cứu Liệt Diễm hùng sư đang ở dưới chân ác ma.

Băng Huyết ngẩng đầu lên, nhìn chân trời dần dần xanh, ngồi xổm người xuống, pháp trượng trong tay nhẹ nhàng gõ mấy cái lên đầu sư tử, giọng phách lối, nhưng không làm người ta cảm thấy chán ghét.

"Này. . . . Đừng khóc nữa. Thế nào? Hiện tại đã phục chưa?"

"Hừm. . . . Ta có thể nói không phục sao?"

"Ha ha! Nếu đã như vậy, làm đồng bạn của ta đi!" Băng Huyết mỉm cười, hơi thở xa cách lạnh lùng từ từ biến mất, nàng rất thích con mèo to xác lại đơn thuần đáng yêu này. So với con người, nàng thích đón nhận động vật hơn, bởi vì trong thế giới của chúng nó rất đơn giản, vừa đơn thuần lại không phức tạp.

"Đồng bạn?" Đôi mắt to đen nhánh của Liệt Diễm hùng sư cố gắng nhìn lên đỉnh đầu, nó không dám di chuyển đầu, sợ ác ma lại tiếp tục gõ xuống đầu nó, nếu là như vậy, nó tin tưởng nó sẽ càng thêm thảm.

"Đúng! Đồng bạn, không bao giờ phản bội, sống chết có nhau." Băng Huyết lắc mình, nhảy tới trước mặt Liệt Diễm hùng sư, mỉm cười nhìn Liệt Diễm hùng sư.

Không bao giờ phản bội. . . . Không phải là người hầu, không phải là con rối, không phải là cỗ máy chiến đấu. Mà là đồng bạn sống chết có nhau. . . .

Liệt Diễm hùng sư kích động, nó chưa từng nghĩ tới, nó sẽ gặp phải một người như vậy, thế giới này sẽ có một người như vậy. Không biết vì sao, đối với lời nói của Băng Huyết, nó tin tưởng tận đáy lòng. Có lẽ trên người Băng Huyết có một loại hơi thở động lòng người làm bọn họ tin phục, sẽ không ai hoài nghi mỗi một câu nói của nàng.

"Thật. . . . Thật sự!?" Trong đôi mắt to đùng của Liệt Diễm hùng sư tràn đầy nước mắt. Băng Huyết thấy thế không nhịn được giật giật khóe mắt, ngay cả Ám Dạ ở sau lưng quanh năm suốt tháng mặt than không chút biểu cảm thì trên mặt cũng đã xuất hiện vết tích.

Băng Huyết cười, không cần giải thích quá nhiều, thời gian sẽ chứng minh tất cả, mà nàng chưa bao giờ làm chuyện gì khiến đồng bạn của mình đau lòng thất vọng.

Một lần nữa nhảy lên đầu to bự của Liệt Diễm hùng sư, ngồi xồm người xuống, bàn tay nhỏ bé xoa đầu đại sư tử, trong lòng đọc thầm khẩu quyết khế ước, vận dụng tinh thần lực điều khiển ma huyền chi văn, quán chặt lấy tinh thần lực của Liệt Diễm hùng sư. Không tới mười giây, thiên địa quy tắc buông xuống, ngôi sao năm cánh xuất hiện, khế ước. . . . Thành.

Ánh sáng màu bạc vẫn chưa hoàn toàn tản đi, thiên địa quy tắc buông cuồng lần nữa. Lúc này Băng Huyết thuận đi*, rời khỏi đỉnh đầu Liệt Diễm hùng sư, đi tới bên cạnh Âm Dạ. Nhìn Liệt Diễm hùng sư được bao bọc bên trong dấu hiệu lên cấp màu bạc, sắc mặt xuất hiện nụ cười dịu dàng.

*thuận đi: đi chuyển trong nháy mắt

Nửa giờ trôi qua, hào quang lên cấp màu bạc quanh Liệt Diễm hùng sư rốt cuộc từ từ tiêu tán, cuối cùng cũng thành công.

“Rống~” Một tiếng gầm to gây kinh hoàng bốn phương, vang vọng tận trời. Sau đó, các con thú khác lần lượt xuất hiện, giống như là để chúc mừng, lại tựa như bày tỏ thần phục. Vốn dĩ Liệt Diễm hùng sư biến dị cao ba mét, sau khi thăng cấp thành thánh thú cấp bảy, trực tiếp tăng chiều cao hơn bảy mét, bộ lông màu đỏ rực càng thêm mềm mại rực rỡ.

“Chủ nhân, chủ nhân. Đột nhiên thăng cấp rồi, đột nhiên thành thánh thú cấp bảy rồi, cấp bảy thánh thú. Cố gắng mấy chục năm, linh lực cũng không có dấu hiệu thăng cấp, hôm nay lập tức thăng hai cấp, chủ nhân, chủ nhân. . . . Đột nhiên thật là yêu người.”

"Câm miệng." Từ Minh mười phần uy nghiêm.

"Câm miệng." Âm Dạ vô tình lạnh lẽo vô tình.

"Câm miệng." Băng Huyết nhức đầu đau lỗ tai.

Ba loại âm thanh với cảm giác khác nhau, đồng thời vang lên trong đầu Liệt Diễm hùng sư đang trong trạng thái hưng phấn cực độ. Mỗi âm thanh đều làm cho con mèo to bự của chúng ta cả người run lên, đặc biệt là âm thanh đầu tiên, trực tiếp làm cho nó sợ hãi nằm trên mặt đất, ngay cả tư tưởng đều không thể nào nảy sinh một chút kháng cự.

Lúc này mới cẩn thận quan sát tình huống của vị tiểu chủ này, không nhìn không biết, vừa nhìn đã dọa chết thú à. Có cần phải biến thái như vậy hay không, nói xem thiên phú của ngươi biến thái như vậy đã đủ hù chết thú rồi, thậm chí ngay cả khế ước thú kia cũng là. Vị đại nhân trong truyền thuyết.

Hoàn hảo. . . . Hoàn hảo. . . . Minh bây giờ coi như cùng bọn họ là người một nhà. Ngoài ra còn có một điểm rất thú vị, người mình nhận chủ lại là một bé gái xinh đẹp, thật quá tốt nha. . . .

Nghĩ tới đây, Liệt Diễm hùng sư vốn dĩ bày ra bộ mặt đại sư tử tui thân, thế nhưng giờ về mặt lại có chút bi ối. Băng Huyết thấy thế lại nhủ mày, vừa muốn lên tiếng, không nghĩ tới đã có người nói trước.

“Con mèo nhỏ, thu hồi biểu tình khiến người ta chán ghét, cẩn thận lão tử đem lông của ngươi lột sạch. Ngoài ra ngươi biết điều một chút cho ta, bảo vệ Huyết thật tốt.” Trong giọng nói uy nghiêm của Từ Minh tràn đầy cuồng ngạo.

Liệt Diễm hùng sư nghe được, đầu tiên là cả người di chuyển, lập tức thu hồi tất cả về mặt, ngay cả thời gian tự hỏi về mặt của mình chán ghét ở nơi nào cũng không có, trong giọng nói thành khẩn còn mang theo kính sợ: “Dạ, đại nhân. Liệt Diễm thề nhất định sẽ bảo vệ tiểu chủ thật tốt.”

Băng huyết khẽ mỉm cười, sắc mặt là dịu dàng vô cùng, còn có chút thẹn thùng của con gái: “Minh, ngươi đã tỉnh. Yên tâm đi, ta rất khỏe.”

“Ừ, Huyết chỉ cần nhớ, không có gì quan trọng hơn nàng. Đoạn thời gian này ta sẽ không ngủ say, có chuyện gì thì gọi ta.” Trong giọng nói của Từ Minh chỉ xuất hiện dịu dàng khi nói chuyện với Băng Huyết.

“Còn nữa, Âm Dạ. Khó cho ngươi rồi.” Từ Minh nói với Âm Dạ, mặc dù âm thanh vẫn lạnh lẽo áp bức, nhưng không có xa cách như đối với người ngoài.

"Phải, yên tâm đi." Giọng nói Âm Dạ cũng giống vậy nhưng bớt đi vài phần lạnh lẽo thấu xương.

Dáng vẻ chung đụng như vậy khiến Băng Huyết rất vui vẻ, nàng tự nhiên hiểu, bọn họ đều lạnh lùng như vậy nhưng vẫn có thể tiếp nhận nhau, hoàn toàn là bởi vì mình. Bọn họ đều là người nhà quan trọng nhất của mình. Mặc dù hiện tại mệt chết đi được, nhưng lại rất hạnh phúc, bởi vì bọn họ vẫn luôn bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: 46: Tên Thú Kỳ Cục ‘Tiểu Quai’

Trong tâm trí vang lên âm thanh yếu ớt: “Chủ nhân, có cường giả đang đi đến đây. Có lẽ vừa rồi thăng cấp đã thu hút sự chú ý của đối phương.”

Sắc mặt dịu dàng của Băng Huyết biến mất, khóe miệng hơi nhếch lên, nụ cười đầy mê hoặc, ánh sáng màu tím trong mắt chợt lóe, rồi biến mất ngay lập tức, nhanh đến mức không làm cho người nào phát hiện: “Không cần để ý tới bọn họ, cứ để bọn họ đến đây rồi tự tò mò đi. Người biến về trạng thái tự vệ, chúng ta rồi đi.”

“Vâng.” Liệt Diễm hùng sư trả lời, sau đó một bóng dáng màu đỏ nhanh chóng bay tới trước ngực Băng Huyết. Trong chớp mắt một con mèo nhỏ toàn thân mang bộ lông màu đỏ mềm mại, ngoan ngoãn nằm trong lòng Băng Huyết, giắt giắt lỗ tai nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu thối phi phèo, hiển nhiên là loại động vật nhỏ có lực sát thương cao gây chết người mà không cần đến mạng.

Băng Huyết là con gái, dĩ nhiên cũng có một chút đặc điểm của một cô gái, mặc dù ít đến đáng thương, nhưng lại cực kỳ nghiêm trọng, đó chính là bị chi phối bởi dáng vẻ bên ngoài, đối với tất cả những vật xinh đẹp lại không có hại thì hoàn toàn không có sức kháng cự, lúc này thấy con vật trong ngực mở cặp mắt thật to, một tiếng kêu của mèo con, hung hăng vuốt ve bộ lông mềm mại trên đầu nó, tâm tình vô cùng tốt.

“Ha ha, thật đáng yêu nha. Sau này gọi người là Tiểu Quai.”

Ám Dạ vẫn đứng ở sau khi nhìn thấy con sư tử ghê tởm kia chỉ biết làm nũng, chỉ muốn đưa tay kéo cái đuôi nó ra, tuy nhiên lúc nghe được cái tên này nhất thời dừng lại.

“Tiểu. . . Tiểu. . . Tiểu Quai.” Mới vừa rồi Liệt Diễm hùng sư về mặt đặc ý vẫn còn đang hưởng thụ sự ấm áp trong lòng chủ nhân, cả người cứng đờ, sau đó ngẩng đầu lên với vẻ mặt khiếp sợ không thể tin được, đôi mắt nhỏ đen nhánh sáng ngời mở to thật lớn.

“Chủ. . . . Chủ nhân. . . . Thỉnh thoảng gọi Liệt Diễm nha.” Không thể nào. . . . Nó có phải nghe nhầm rồi hay không, nó chính là Đại Vương vĩ đại Liệt Diễm hùng sư biến dị a, làm sao có thể gọi như vậy. . . . Tên như vậy không phù hợp với hình tượng a. Phản đối phản đối, nếu để cho những ma thú khác trong rừng nghe được, nó sẽ bị cười nhạo, về sau sẽ không tán gái được đó nha nha nha!!!

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại vỗ một cái trên đầu nhỏ màu đỏ, giọng nói non nớt trong trẻo lạnh lùng không cho phép phản kháng nói: “Tiểu Quai.”

Rất rõ ràng, phản đối không có hiệu quả.

Đại Vương vĩ đại Liệt Diễm hùng sư trong Ma Thú Sâm Lâm, cứ ai oán như vậy mà khuất phục dưới quyền uy của Băng Huyết, có một cái tên “đáng yêu”, hơn nữa cái tên này sẽ đi theo nó suốt đời. Rống rống rống!!!

Bầu trời vừa tờ mờ sáng, hai bóng người trong Ma Thú Sâm Lâm nhanh chóng xuyên qua những cây đại thụ cao ngất, quay trở lại doanh trại nơi mọi người đang ở.

Lúc này sắc mặt Lôi Minh và Hàn Khải Minh đã biến thành màu đen, trên mặt đã sớm mất đi sự bình tĩnh trước đây, nghe thấy tiếng động khác thường, lo lắng sốt ruột đứng tại chỗ, hai cặp mắt đẹp sâu thẳm không chớp một cái nhìn chăm chăm phía xa xa, chờ đợi người trong lòng bọn họ.

Cho đến khi hai bóng người bỗng xuất hiện, đi tới gần rào chắn trước mặt bọn họ, tâm trạng lơ lửng cả đêm mới thoáng dễ xuống. Nhìn một chút từ trên xuống dưới người cách đó không xa, vẻ mặt mang theo nụ cười vui sướng, cho thấy tâm trạng của ‘hắn’ lúc này rất tốt. Cả người quần áo chỉnh tề, lại chứng minh năng lực vẫn tốt như lúc ban đầu, cho đến bây giờ, tâm trạng treo lơ lửng cả đêm mới hoàn toàn dễ xuống.

Hai người bước nhanh về phía trước, nghênh đón. Cái gì phong độ, cái gì ưu nhã, cái gì hình tượng, lúc này đã không còn quan trọng, quan trọng là, bọn họ chỉ muốn được ở bên cạnh ‘hắn’ là tốt rồi.

“Trở lại!” Sắc mặt Lôi Minh mềm mại tràn đầy dịu dàng, âm thanh càng thêm êm ái.

“Ừ, đã để huynh lo lắng.” Băng Huyết nhìn về mặt tiểu tụy, trong lòng nhất thời run lên. Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, hắn cao quý, hắn tao nhã, hắn ấm áp như gió xuân, nhưng bây giờ hắn vì mình tùy hứng, mà tiểu tụy như vậy, nhất định là đã ở chỗ này chờ mình một đêm rồi.

Lôi Minh khẽ mỉm cười, bàn tay lạnh như băng dịu dàng vuốt mái tóc dài mềm mại của Băng Huyết: “Đệ không có việc gì là tốt rồi.” Có thể đợi đến lúc đệ tán thành, có thể có cơ hội đợi đệ trở về, cho dù có để hắn chờ thêm ngàn năm, đều đáng giá.

Băng Huyết cảm lấy bàn tay trên đỉnh đầu, cau mày.

Quá lạnh. . . .

Sau đó nắm lấy một bàn tay lớn khác, đem đầu khí tụ tập trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng sưởi ấm cho đôi tay đã lạnh đến phát run trong đêm khuya.

Lôi Minh chưa từng nghĩ tới Băng Huyết sẽ dịu dàng như vậy đụng vào mình, ‘hắn’ đang đau lòng vì mình sao? Ý nghĩ như vậy khiến toàn thân Lôi Minh cứng đờ. Mặc dù trên mặt không có biểu tình gì quá lớn, nhưng chỉ có chính hắn biết, tim của hắn lúc này cũng sắp bay ra ngoài, những người khác không biết, nhưng hắn biết, Băng Huyết cực kỳ ghét người khác đụng chạm, ngay cả chính mình cũng vì cùng ‘hắn’ trải qua nhiều ngày sống chung như

vậy, cũng là vì sau khi cùng ‘hắn’ trở thành bằng hữu sống chết có nhau, mới có thể đến gần ‘hắn’. Bình thường thì chỉ có Âm Dạ mới có thể đụng vào Băng Huyết, lần trước chính mình được ôm Băng Huyết một lúc là vì thể lực ‘hắn’ cạn kiệt mà thôi, hoặc là dưới tình huống ‘hắn’ không thể làm gì, nhưng bây giờ. . . .

Cứ như vậy. . . . Hai thiếu niên ‘xinh đẹp’ cực kỳ ưu tú giống nhau, tại thời điểm phong cảnh mỹ lệ lúc mặt trời mọc, một đôi tay nhỏ bé nỗ lực bao bọc lấy hai bàn tay to lớn. Cảnh tượng như vậy, mặc dù kỳ lạ, nhưng mặt khác lại có một vẻ thơ mộng đẹp đẽ riêng biệt.

Chỉ là dưới phong cảnh đẹp đẽ riêng biệt ấy, lại có nhân tố không hài hòa xen vào.

“Huyết Huyết nương tử, ta cũng lạnh.” Hàn Khải Minh tỏ ra oan ức, mím miệng, hai tay đưa về phía Băng Huyết. Ngay lúc gần chạm được, Băng Huyết nhanh chóng thu hồi tay của mình, ôm lấy con mèo nhỏ màu đỏ vừa nảy đặt ở trên đỉnh đầu, mỉm cười xoay người đi về phía Cát Kiệt đang ở bên kia. Sau khi Âm Dạ gạt đầu với Lôi Minh, ngay lập tức đến bên cạnh Băng Huyết.

Lúc này sau lưng truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết. . . .

“A a a. . . . Lôi đại ca tay tay tay. . . . Tay sẽ gãy đó, nhẹ. . . . Nhẹ một chút.” Đôi tay nhỏ bé đáng thương của Hàn Khải Minh bị Lôi Minh bắt lấy, hung hăng nắm trong tay.

Bên tai nghe tiếng kêu la thảm thiết giống như heo bị thọc huyết, Lôi Minh vẫn thản nhiên như thường, biểu tình lạnh nhạt tao nhã, không có một chút cảm giác mình đang hành hạ người: “Haiz. . . . Đệ nói xem, tại sao đệ lại không học được cái khôn ngoan đây. Đã nói rồi. . . . Tiểu Huyết không phải là vợ của đệ, tiểu tử như đệ xem lời nói của ta là gió thoảng bên tai đúng không?” Giọng nói bình tĩnh, hòa nhã. Nhưng trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi: Ta để cho người kêu, con mẹ nó ta cho người gọi, lão tử cũng chưa dám gọi, người lại dám gọi trước tiên, người cho rằng lão tử muốn nắm cái đôi tay thú này của người à, lão tử muốn nhất là nhéo cái miệng thú của cưới.

Cát Kiệt nhìn thiếu chủ của mình thâm trầm, khóe miệng co rút, quay đầu, trong lòng không ngừng nói thầm: Ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy cái gì cả. Còn những hắc y thị vệ khác, càng tỏ ra bọn bề nhiều việc, đáng về tỏ ra cái gì cũng không biết. Làm cho Băng Huyết càng ngày càng cảm thấy, những người này thật sự là rất đáng yêu.

“Cát Kiệt, bên kia có tình huống gì?” Âm thanh của Băng Huyết khiến Cát Kiệt rụt cổ quay lại, bày ra bộ mặt méo mó khiến Băng Huyết thiếu chút nữa phụt cười.

Cát Kiệt lúng túng cười một tiếng, cúi người cung kính với Băng Huyết nói:

“Băng Huyết các hạ, hoan nghênh bình an trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: 47: Dong Đình Đoàn ‘Ngã Nhị’

“Băng Huyết các hạ, hoan nghênh trở về bình an. Tối hôm qua sau khi Thiếu chủ của dong binh đoàn Ô Nhĩ trở về, đã được thầy thuốc điều trị khẩn cấp, coi như đã nhặt lại được một cái mạng, chẳng qua đôi này cũng chỉ có thể làm người tàn tật. Mặt khác bởi vì bọn họ có người nhận ra thiếu chủ Lôi Minh, vì vậy tối hôm qua mới không lập tức tìm đến. Có tin đồn nói đội trưởng của đoàn lính đánh thuê này có một chút liên hệ với gia tộc nào đó trong Tứ đại gia tộc, vốn dĩ chỉ là tin đồn, cũng không được xác nhận, tuy nhiên căn cứ vào chuyện tối ngày hôm qua, bọn họ đã đi đến dựng trại trong phạm vi doanh trại của Tứ đại gia tộc, như vậy tin đồn này có thể là thật. Hơn nữa sáng nay một số người đã tụ tập cùng đi về phía này, trong đó có bốn người của Tứ đại gia tộc, Ô Nhĩ muốn mượn những người này đến đòi lại công bằng từ Lôi thiếu chủ, nhưng mà về phần Tứ đại gia tộc vì sao đồng ý giúp đỡ, Cát Kiệt ngu dốt, quả thật không nghĩ ra được. Nhưng bởi vì một giờ trước, ngoài rừng rậm xuất hiện uy áp rất mạnh mẽ, những người đó đều vội vàng chạy tới đó, cho nên hiện tại còn chưa kịp đến đây.” Cát Kiệt cúi người cung kính nói với Băng Huyết.

“Ô Nhĩ(1). . . . Ha ha, thật đúng là có một Dong binh đoàn tự nhận thức được rõ ràng nha, biết mình Nhị(2), cho nên lấy tên là Ô Nhĩ. . . . Mà không phải là Ngã Nhị(3).”

(1) Ô Nhĩ được phiên âm từ ‘*ウル*’, có lẽ ý ở đây chỉ là con quạ đen;

(2) Nhị được phiên âm từ ‘*二*’;

(3) Ngã Nhị được phiên âm từ ‘*我二*’;

Đoạn này cho ta xin phép để tên Hán Việt vì quả thật ta không hiểu tại sao Băng Huyết lại cười. Hoang mang quá. @@

“Ha ha. . . . Về phần Tứ đại gia tộc, Lôi Minh ở đây, đơn giản chỉ là muốn mượn cơ hội lần này chèn ép để có thể ngồi ngang hàng với Công hội Dong Binh, hoặc muốn lấy chỗ tốt từ Lôi Minh mà thôi.”

Lời nói của Băng Huyết khiến Cát Kiệt sững sờ, sau đó đứng lên rồi cười: “Băng Huyết các hạ thật sự thông minh hơn người, gián tiếp làm rõ ràng hết thảy. . . . Bọn họ quả thật rất ‘Nhị’, còn Tử đại gia tộc lại càng thêm mơ tưởng, muốn chiếm tiện nghi của thiếu chủ Lôi Minh, không bằng đi cướp thức ăn của ma thú còn dễ dàng hơn.”

Băng Huyết mỉm cười, nụ cười ngọt ngào động lòng người, lại làm cho những người khác cả người run lên, bởi vì hẳn nhớ ngày hôm qua thời điểm nụ cười này xuất hiện, là thời điểm bọn họ được lệnh chém người lấy máu.

“Tiểu Huyết, đệ vừa mới trở lại cũng đã nghĩ ra chủ ý rồi.” May mắn lúc Băng Huyết trở lại không bị thương chút nào. Cứ nghĩ lại Lôi Minh đều cảm thấy sợ, ma thú ở bên ngoài rất ít khi xuất hiện uy áp mạnh mẽ như vậy, nhất định là phát ra từ thánh thú, hơn nữa còn là thánh thú cấp cao, không phải người bình thường có thể đối phó.

“Đừng vậy! Đừng vậy! Huyết Huyết, mới vừa nãy chúng ta thật lo lắng cho đệ, nếu như không phải Cát Kiệt nhắc nhở nói tốc độ của đệ và Âm Dạ đều rất nhanh, nhất định sẽ không có chuyện gì, chúng ta đã sớm đi tìm hai người rồi. Còn có, trong lòng đệ là gì vậy?” Hàn Khải Minh đi tới theo Lôi Minh, nhìn một quả cầu lông màu đỏ rực trong lòng Băng Huyết, tò mò hỏi.

“Ha ha, nó là Tiểu Quai, ma thú đồng bạn của ta. Uy áp kia mọi người không cần lo lắng, sẽ không uy hiếp được chúng ta, còn những người khác, quan tâm bọn hắn đi tìm chết làm gì.” Băng Huyết vui vẻ cười một tiếng, nụ cười ngây thơ đơn thuần, lời nói lại lạnh lùng vô tình nhưng vô cùng chân thật.

Lôi Minh nhìn con mèo nhỏ màu đỏ ngủ say trong lòng Băng Huyết, khẽ mỉm cười, được biết đến là thiên tài đệ nhất trong giới Dong binh, tuyệt đối không phải chỉ là hư danh bên ngoài, dựa vào thái độ hời hợt của Băng Huyết đối với uy áp đó, hơn nữa đột nhiên xuất hiện con mèo nhỏ màu đỏ. Lôi Minh có thể khẳng định, uy áp đó cùng với con mèo nhỏ nhìn như đáng yêu vô hại nhất định có quan hệ, nói không chừng uy áp kia chính là do con mèo nhỏ đáng yêu này phát ra, chắc chắn vật hợp theo loài tuyệt đối sẽ không sai. Băng Huyết am hiểu nhất không phải là ‘phần trư ăn lão hổ’ (già heo ăn thịt hổ) à, mang khuôn mặt ngây thơ vô hại, bụng dạ lại đen tối làm những chuyện vô nhân tính sao!?

Băng Huyết quay đầu nhìn thấy Lôi Minh cười, đáy lòng đã biết, huynh ấy nhất định là đoán được, hiểu ý cười một tiếng.

“Cát Kiệt, người bảo các huynh đệ chuẩn bị một chút, thu lại mọi thứ kể cả những vật vô dụng, đoán chừng hôm nay lên đường tiến về phía trước được rồi. Có điều, hàng rào và lều cũng không cần thu, lát nữa có thể có người ‘tài giỏi’ tới.” Băng Huyết mỉm cười nhìn Cát Kiệt, một lần nữa nụ cười kia khiến Cát Kiệt đỏ mặt hơi lạnh, vì vậy mặc niệm một giây cho mấy vị khách sắp tới tự tìm xui xẻo, hơi cúi nhẹ xuống trước Băng Huyết, xoay người đi về phía hắc y thị vệ.

Băng Huyết im lặng nhìn một đám hắc y thị vệ bận rộn, sau một phút suy nghĩ, xoay người nhìn Hàn Khải Minh: “Khải Minh, có lẽ một lúc nữa sẽ có người trong gia tộc huynh cùng tới đây, bọn họ hẳn là cùng với một nhóm Cát Kiệt rồi.”

Hàn Khải Minh nhíu mày, gật đầu trả lời: “Đúng, có điều đội Cát Kiệt là đội bảo vệ hoàn toàn thuộc về huynh, không thuộc về Hàn gia, đây là yêu cầu duy nhất để huynh đồng ý trở thành thiếu chủ Hàn gia. Bọn họ là một đội ngũ đặc biệt, nhưng huynh không thích để cho bọn họ trở thành ám vệ, cuộc sống vĩnh viễn ở trong bóng tối, vì vậy thời điểm huynh đi ra ngoài thường xuyên mang theo bên người, những người Hàn gia đó đều biết Cát Kiệt.”

Lời nói của Hàn Khải Minh khiến Băng Huyết lắc đầu, cười nói: “Ai nói ám vệ phải nhất định sống cả ngày trong bóng tối, ám vệ là để hành động khi người ta không để phòng nhằm bảo vệ chủ nhân của mình, không để cho người ngoài phát hiện, nhưng bọn họ vẫn có thể có cuộc sống bình thường, có ánh mặt trời của mình. Miễn là thực sự thực hiện được chỉ có người một nhà mới có thể gặp được, có thể học được cách đánh bắt ngờ khiến đối phương không đề phòng, có thể ‘đen’ có thể ‘trắng’ là tốt.”

Băng Huyết nhẹ nhàng nói một câu, khiến mấy người bên cạnh ngẩn ra, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được ám vệ có thể có cuộc sống bình thường, có thể tự nhiên thấy được ánh mặt trời, lời nói khác lạ như thế, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có thể tin.

Đúng vậy nha. . . . Từ xưa tới nay chưa từng có ai quy định, ám vệ nhất định phải sống trong bóng tối. Chỉ cần khiến người ngoài không có cách nào tìm đến người, không cách nào phát hiện ra người, không phải là một ám vệ thành công rồi sao. Đánh bắt ngờ mới là điều quan trọng nhất.

“Được rồi, chuyện này chúng ta có thể bàn luận sau, đến lúc đó đệ cũng có thể dạy cho bọn Cát Kiệt. Coi như là học phí, trong khoảng thời gian này để bọn Cát Kiệt cho đệ sử dụng đi, mà huynh là lão đại của bọn họ, cũng nên đi theo, được rồi. . . . Quyết định như vậy đi, đệ đi thay đổi bề ngoài một chút cho bọn họ.” Lời nói của Băng Huyết, một lần nữa khiến Hàn Khải Minh ngắc ngứ cả người.

Sử. . . . Sử dụng.

Ngẩn ngơ nhìn Băng Huyết, nhìn Băng Huyết xoay người đi về phía Cát Kiệt, Nhìn Băng Huyết lấy ra từng cái mặt nạ che nửa mặt bằng bạc từ trong giới chỉ, nhìn Băng Huyết lấy ra từng bộ từng bộ áo choàng màu xanh đậm cho bọn hắn.

“Tốt lắm, sững sờ ở đây làm gì, còn không đi giúp một tay, đám người kia sắp đến rồi.” Lôi Minh buồn cười vỗ vỗ bả vai Hàn Khải Minh.

“Đệ ấy. . . .” Hàn Khải Minh cứng ngắc quay đầu nhìn Lôi Minh.

“Đây chính là Tiểu Huyết, đệ ấy đối xử với bằng hữu rất tốt, luôn âm thầm, không nói nhiều, nhưng rất chân thành. Mặc dù không biết rốt cuộc thế lực sau lưng của đệ ấy như thế nào, nhưng có thể thấy được, căn bản là đệ ấy cũng không đặt những đại gia tộc kia ở trong mắt, bởi vì muốn tự mình nỗ lực từng bước trở nên mạnh mẽ hơn, vì vậy chỉ mang theo Âm Dạ ra ngoài lịch lãm thôi. Đừng nói đệ không hiểu, lý do đệ ấy làm như thế chỉ vì đệ ấy sợ liên lụy đệ bị Hàn gia khiển trách, sợ đệ vì đệ ấy mà khó xử.”

“Đệ tuyệt đối sẽ không vì gia tộc mà từ bỏ Huyết Huyết, càng sẽ không vì gia tộc mà đối phó với Huyết Huyết.” Hàn Khải Minh nhìn Lôi Minh, giọng

điều kiện định, chân thật đáng tin.

Đây mới Hàn Khải Minh chân chính, bình thường thì ngày ngò bị Hàn gia cho là bù nhìn có thể tùy ý đùa cợt.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: 48: Cho Phép Người Là Chính Mình

Lôi Minh mỉm cười, giống như đại ca, vỗ vỗ bả vai Hàn Khải Minh: “Đi thôi, chúng ta cũng đi qua bên đó, xem Tiểu Huyết cho bọn họ mặc trang phục ra hình dáng gì.”

“Trời ạ, Cát Kiệt, thật sự là các người?” Hàn Khải Minh nhìn một nhóm người trước mặt mình, kinh ngạc hô lên. Mặc dù chỉ là mang thêm một tấm mặt nạ, đổi một bộ quần áo. Thế nhưng hẳn lại cảm thấy ngay cả hơi thở và khí chất của bọn họ đã hoàn toàn khác trước.

Thần bí, trắng lợt, cao quý. . . .

Nếu như không phải Hàn Khải Minh với bọn họ cùng nhau lớn lên, luôn ở cùng nhau, nếu như không phải biết ở nơi này trừ bọn họ ra sẽ không thể xuất hiện những người khác, Hàn Khải Minh nghĩ, có thể ngay cả hắn cũng không nhận ra.

Quá thần kỳ. . . . Trên mặt Cát Kiệt mang theo mặt nạ màu bạc hình dáng kỳ quái, nói mặt nạ kỳ quái là bởi vì, mặt nạ màu bạc che hết phần lớn mặt của Cát Kiệt, chỉ để lại một phần từ mắt trái trở lên. Ký hiệu đặc biệt từ trán bên phải cũng giống như bên trái. Dọc theo mặt nạ xuống phía dưới mắt trái là một đồ văn(1) màu xanh lá cây, giống như cây Thanh Đằng(2)xanh tươi.

(1)Đồ văn: Đường văn, giống như đường văn trên gấm vóc.

(2)Thanh Đằng: Loài thực vật mọc thành bụi quán quýt.

Mặt nạ cao quý thần bí như vậy lại càng làm tăng thêm sức sống thanh xuân. Chỉ là mặt nạ của Cát Kiệt so với những hắc y nhân có thêm một mảnh tinh thạch màu bạc, mảnh tinh thạch có kích thước nhỏ chừng đầu ngón tay út, được khảm ở dưới cằm, chói sáng bắt mắt. Trang phục vốn dĩ là trường bào vỏ sò màu đen đã đổi thành trang phục màu xanh đậm, càng hiện rõ vóc người cường tráng của Cát Kiệt bởi vì hàng năm luyện võ mà thành.

“Thiếu chủ. . . .” Cát Kiệt mỉm cười phía sau mặt nạ, thật hiếm thấy Thiếu chủ nhà mình bởi vì Băng Huyết các hạ mà không bình tĩnh, mặc dù đây đúng là kiệt tác của Băng Huyết các hạ.

“A. . . . Huyết Huyết, Cát Kiệt nhà ta đổi giọng.” Hàn Khải Minh đột nhiên quay đầu nhìn về mặt đặc ý của Băng Huyết.

“Như thế nào, không tệ chứ. Biến đổi giọng của Cát Kiệt là do tinh thạch màu bạc trên mặt nạ. Mảnh tinh thạch này là ma hạch của ma thú hệ không gian, lợi dụng nguyên tố ma pháp không gian mà biến đổi âm thanh phát ra, như vậy thì không có ai biết Cát Kiệt là ai.”

Băng Huyết nói xong, lại lấy ra một cái mặt nạ tương tự, chỉ là mặt nạ này màu vàng kim, giống như sắc thái sáng ngời của ánh sáng mặt trời, bên dưới mắt là một đóa hoa hướng dương ngày hè. Khẽ mỉm cười, bàn tay nhỏ bé vung lên quầng sáng cho Hàn Khải Minh, mặt nạ này thích hợp với hắn nhất rồi.

“Đưa. . . . Đưa cho ta.” Hàn Khải Minh hưng phấn nhìn mặt nạ trên tay, cặp mắt mờ thật to nhìn Băng Huyết.

“Hôm nay đệ đưa cho huynh mặt nạ này, nhưng đệ tin tưởng, sẽ có một ngày huynh tháo mặt nạ xuống, lúc đó huynh vẫn sẽ là chính huynh.” Băng Huyết cười một tiếng dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng, âm thanh tuy nhẹ, lại đủ để Hàn Khải Minh trọn đời không quên.

“Tốt.” Tay trái Hàn Khải Minh cầm mặt nạ mang lên mặt, ngay sau đó nâng tau phải lên, nắm chặt thành quyền, phần ngón cái hướng vào trong, phần ngón út hướng ra ngoài đập vào tim. Đây là cam kết của nam nhân, cam kết hẳn sẽ vì lời thề hôm nay mà không ngừng nỗ lực. (Bạn nào không nhớ hôm nay HKM thề cái gì thì vui lòng đọc lại những chương trước nhé, ahihi)

Sau đó Hàn Khải Minh xoay người, dứt khoát đi về phía lều, vốn dĩ luôn cảm thấy bóng lưng kia rất mỏng manh yếu ớt, giống như một đứa bé ốm yếu, nhưng hôm nay nhìn lại Hàn Khải Minh, khiến Băng Huyết cảm thấy sao mà bền bỉ hiên ngang đến vậy. Đối với Hàn Khải Minh như vậy, Băng Huyết mỉm cười, cười vui mừng, cười hài lòng.

“Băng Huyết các hạ, đội tiên phong báo lại, Dong binh đoàn Ô Nhĩ cùng với những người chủ trì các gia tộc đang đi tới hướng này.” Vốn dĩ giọng nói của Cát Kiệt không có sức hút gì bây giờ đã có thêm chút lạnh lẽo, Băng Huyết muốn chính là âm thanh khiến người sợ hãi này.

Băng Huyết nghe vậy, vui vẻ cười một tiếng, đôi mắt to trong suốt sáng ngời chớp chớp nhìn Lôi Minh. Sau đó vung tay trái, ba cái ghế thật to màu đen

xuất hiện bên cạnh, lười biếng hà hơi một cái, ngồi tựa vào ghế, nhẹ nhàng đặt Tiểu Quai lên chân, tai trái vuốt ve bộ lông màu đỏ mềm mại êm ái của nó, tay phải nhìn như không có sức lực chống đầu, hơi nhắm mắt lại, giống như muốn ngủ, hoàn toàn không nhìn ra một chút lo lắng nào.

Ngay cả bọn người Cát Kiệt dường như bị ảnh hưởng bởi thái độ ung dung tự nhiên của Băng Huyết nên cũng giống vậy, hoàn toàn là đáng về đứng ở vị trí của mình xem kịch vui, tuy nhiên ở trong lòng cũng không quên phòng bị cao nhất, để tránh cho những người không có mắt kia thương tổn Băng Huyết các hạ của bọn họ.

Ám Dạ vẫn âm thầm đứng phía sau Băng Huyết, nếu như không phải mọi người đều biết rõ có một người như thế tồn tại, bằng không tuyệt đối sẽ hoàn toàn bỏ qua ám vệ này. Cho dù hắn vẫn luôn lấy thân phận là Thủ Hộ Giả đứng sau lưng Băng Huyết, thế nhưng hơi thở như có như không, sẽ làm những người khác hoàn toàn quên đi sự tồn tại của hắn.

Hàn Khải Minh ngồi trên ghế bên phải Băng Huyết, nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời sáng rõ, cặp mắt hơi nhắm lại, có thể tưởng tượng được nụ cười phía sau mặt nạ kia rực rỡ cỡ nào, toàn thân dào dạt nhu hòa ấm áp như ánh mặt trời, chỉ là cẩn thận. Mặc dù mặt trời sáng chói lóa, nhưng chỉ có thể đứng xa mà nhìn, đụng vào sẽ bị ngọn lửa nóng bỏng kia đốt thành tro tàn. Hàn Khải Minh chân chính là một người như vậy. Nhưng bởi vì ở tại một gia tộc phức tạp như vậy, buộc phải giả ngây giả dại, giả trang thành tình trạng bệnh tật nhu nhược.

Lôi Minh cũng giống Băng Huyết, cả người tỏa ra hơi thở lười biếng, mềm nhũn ngồi ở ghế bên trái, gió nhẹ thổi qua, mang theo vài sợi tóc nhẹ nhàng bay lượn. Khóe miệng hơi nhếch lên, gương mặt khoan khoái nhu hòa, như gió xuân trong ngày mùa hè.

Không tới một khắc đồng hồ, cách đó không xa một nhóm người đang hùng dũng đi về phía doanh trại của bọn Băng Huyết bên này, cầm đầu là bốn gã trung niên mặc trường bào cao cấp pháp sư, bốn người này đều tỏ ra vênh váo hồng hách, trên mặt còn có chút khinh thường, cả người cường thế uy nghiêm khẽ phóng ra ngoài, hơi thở hùng hậu, bước chân nhẹ nhàng, có thể dễ dàng nhìn ra bốn người này đều là cao thủ thiên giai ma pháp sư. Đi theo phía sau là một ít thanh niên tuổi tác không giống nhau, có đầu sĩ tay cầm đại đao, có ma pháp sư mặc ma pháp bào. Trên mạng đều có nhiều hay ít khinh thường, hoàn toàn là đáng về con em nhà giàu phách lối kiêu ngạo.

Đám người kia vừa mới đi tới rào chắn bên ngoài doanh trại, đều có suy nghĩ thị vệ mang mặt nạ kỳ quái bảo vệ hai bên rào chắn nhất định sẽ cung kính mở rào chắn ra, nhưng không ngờ, hai người này cũng không để ý đến địa vị cao quý của bọn hắn, với hậu trường cường đại phía sau, bọn hắn đi lại trên gang hồ mấy chục năm, tới chỗ nào mà không trở thành thượng khách được chiêu đãi nồng hậu, nếu không phải nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng, căn bản gia tộc sẽ không chịu phái bọn hắn những cao thủ thiên giai ra ngoài, hôm nay đến nơi này, thế nhưng cứ như vậy bị người gác cổng không thèm đếm xỉa, thật là. Thật là quá không biết sống chết.

Lúc này một lão giả mặc trường bào ma pháp màu xám tro, vẻ mặt coi thường hừ lạnh nói: “Thế nào? Gia chủ của các ngươi dạy dỗ các ngươi như vậy? Hừ. . . . Không hổ là tiểu môn tiểu hộ (Gia tộc nhỏ) không có danh tiếng gì, ngay cả người gác cổng cũng không có năng lực phân tích đánh giá cái gì.”

“” Không nhìn!

“Các ngươi. . . . Các ngươi thật là to gan, chẳng lẽ không biết chúng ta là ai?” Lão giả nổi giận đùng đùng bước lên trước, vung tay đánh tới phía rào chắn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: 49: Lại Không Nhìn Người Tới Khiêu Khích

“Đợi chút, Lạc trưởng lão. . . .” Một vị nam tử trung niên cầm đầu khác mặc trường bào ma pháp màu xanh dương đậm giơ tay lên ngăn cản Lạc trưởng lão công kích. Tiếp theo là âm thanh trầm thấp hùng hậu nói: “Đừng quên, bên trong có thể có Lôi Minh của Công hội Dong Bình, nếu những người này thật sự là người của hắn, như vậy hẳn nhất định sẽ nắm lấy cơ hội này mà không buông tha, đến lúc đó. . . . Chúng ta sẽ gặp khó khăn.” Thân hình người này cao lớn, gương mặt chính nghĩa, ở giữa lộ ra anh khí (kiểu tinh thần anh hùng ấy), người này là Nhị trưởng lão Hỏa Viêm Trần của gia tộc Hỏa thị thuộc một trong tứ đại gia tộc.

“Hừ. . . .” Bộ mặt Lạc trưởng lão đầy tức giận vung tay áo, nhìn Hỏa Viêm Trần tức giận nói: “Những người này thật sự không đặt Tứ đại gia tộc chúng ta ở trong mắt, coi như hắn là Lôi Minh, thiếu chủ Công hội Dong Bình thì thế nào, cho dù là hội trưởng Công hội Dong Bình đến đây, nhìn thấy bốn vị trưởng lão của Tứ đại gia tộc chúng ta cũng phải lấy lễ đón tiếp, sao có thể lão xược như vậy.”

Lúc này âm thanh khàn khàn của Trần trưởng lão bên kia vang lên: “Ha ha, Lạc trưởng lão chớ quên, Lôi Minh này cũng không chỉ đơn giản là Thiếu chủ của Công hội Dong Bình.” Người nói là nam tử có chiều cao chưa đến 1 thước 7, vừa đen vừa gầy, đôi mắt ti hí lộ ra sắc bén ác độc, người mặc một bộ trường bào ma pháp màu đen rộng thùng thình, gầy yếu đến mức dường như một cơn gió thoảng qua cũng có thể bị thổi bay. Tay phải cầm pháp trượng Khô Mộc còn cao hơn chính mình, trên đỉnh cây pháp trượng là một quả cầu thủy tinh lớn tầm quả bóng cao su nhỏ tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt, tổng thể làm cho người ta cảm giác thấy hơi thở u ám, người này là Tam trưởng lão của gia tộc Hàn thị, Hàn Vu, là một người hung tàn nham hiểm mà người người đều biết.

“Được rồi, được rồi. Chuyện nhỏ như vậy cần gì phải tức giận. Theo ta thấy hai tên thị vệ này vừa lạnh lùng lại cao ngạo, tu vi có thể cao hơn so với thị vệ giữ cửa bình thường, có thể chủ nhân sau lưng bọn họ chưa chắc là tiểu tử Lôi Minh kia. Nếu như là Ân tộc thần bí nào đó. . . . Ta nghĩ tốt nhất chúng ta vẫn nên cẩn thận.” Nam tử mặc trường bào màu trắng cười hi hi đứng một bên nhắc nhở, người này là Tứ trưởng lão Diệp Hề của gia tộc Diệp thị mà mọi người vẫn thường gọi là Tiểu Diện Hồ (Mặt hồ cười). Thật ra thì mọi người đều âm thầm gọi hắn là Tiểu Diện Trư (Mặt heo cười), không có cách nào, với chiều cao 1m75 lại có cân nặng 170kg, trông giống như quả bóng, nhưng lại không cho người ta thấy cảm giác về một người mập mạp vụng về. Gương mặt tròn trịa trong sáng, làn da hồng hào như da em bé. Cả ngày bày ra gương mặt tròn tròn cười híp cả mắt, cực kỳ đáng yêu. Tuy nhiên tuyệt đối không nên bị lừa dối bởi những biểu hiện giả dối này, nếu không kết quả nhất định sẽ rất thê thảm.

“Ha ha ha, Diệp trưởng lão quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, thật làm cho tại hạ bội phục. . . . bội phục.” Thanh âm êm ái cỏi mở của Lôi Minh vang lên, mọi người ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh phát ra từ bên trong rào chắn, chỉ thấy Lôi Minh đi ra từ bên trong lều vải, trường bào màu đỏ tung bay trong gió, mái tóc đen nhẹ nhàng được tùy ý cột ở sau ót, vẻ mặt nở nụ cười như gió xuân ấm áp, làm cho người ta dường như tiến vào trong thế giới dào dạt sắc xuân, trong lòng ấm áp, khiến một số nữ tử từ tu luyện trong đám người chưa từng thấy Lôi Minh rồi rít gừ đi trái tim của mình, ngượng ngùng cười duyên không dứt, nếu như không có Trưởng lão của Tứ đại gia tộc đang đứng phía trước, đoán chừng lúc này các nàng đã xông lên phía trước cùng Lôi Minh diễn cảnh ‘số phận tốt đẹp đưa đẩy chúng ta tình cờ gặp nhau’, dĩ nhiên đó chỉ là ý nghĩ của họ. Có điều nếu là người có một chút hiểu rõ Lôi Minh, nhìn thấy Lôi Minh như vậy thì toàn thân sẽ tự động nâng cao cảnh giác, còn trên mặt thì vẫn duy trì nụ cười thân thiện như trước.

“Thật đúng là tiểu tử Lôi Minh a, chúng ta rất lâu rồi không gặp nhỉ. mấy ngày trước thấy Hạo trưởng lão của Công hội Dong Bình các ngươi, còn hỏi ngươi có tới không. Chúng ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không tới đây, thế nhưng không ngờ ngươi đã tự tới đây rồi.” Diệp Hề thấy Lôi Minh, bàn tay mập mạp vỗ vỗ cái bụng tròn vo, cười híp mắt nhìn Lôi Minh, trong vòm mắt tản ra một chút khôn khéo.

Lôi Minh đứng lại ở bên cạnh rào chắn, một tay để sau lưng, cười một cách tao nhã lịch sự, trong đó mơ hồ mang theo hơi thở cao quý và nét uy nghiêm của vương giả không cho phép phản kháng.

“Ha ha, đúng là lâu rồi không gặp, chúc mừng Diệp trưởng lão, hơi thở lại hùng hậu hơn rất nhiều.” Nụ cười của Lôi Minh không thay đổi, mặc dù giọng nói cung kính, nhưng trên mặt lại không có một chút biểu hiện của vân bối. Ngược lại khí chất so với mấy vị đối diện còn tỏ ra cao quý hơn. Tuy nhiên Diệp Hề lại không có một chút bất mãn nào, vẫn cười híp mắt gật gật đầu, khuôn mặt ra vẻ tán thưởng. Hắn vẫn luôn là như vậy, chưa bao giờ bị quấy nhiễu bởi ánh mắt thê tục, mọi chuyện đều tùy ý mà làm. Mặc dù bản thân cũng có cao ngạo, thế nhưng chỉ là tự hào bởi vì tất cả có được là từ sự cố gắng của chính mình, mà không phải là trường bối của gia tộc cho, vì vậy hắn cũng không hề có cảm giác thân phận trưởng lão Tứ đại gia tộc thì rất ghê gớm.

“Hừ. . . . Thế diện của Lôi thiếu chủ thật lớn, không chỉ để cho trưởng lão Tứ đại gia tộc tự mình đến đây, còn làm chúng ta đứng ở cửa chờ lâu như vậy, không biết Lôi thiếu chủ cho ta một lời giải thích như thế nào.” Lạc trưởng lão trừng mắt nhìn Lôi Minh, hừ lạnh nói.

Trông rất sâu thẳm của Lôi Minh đảo qua mọi người, ở trong lòng ghi nhớ từng vẻ mặt của bọn họ, khẽ mỉm cười: “Ồ! Thì ra là dẫn đội của gia tộc Lạc thị là Tam trưởng lão.” Lôi Minh nhún mày, nhìn về phía Lạc trưởng lão vẫn đứng ở chính giữa, cười một tiếng. Sự kinh ngạc trong giọng nói rất rõ ràng, đôi mắt chớp chớp điem điem, thật giống như có ý nói: Cái người này lớn như vậy đứng ở đó, hết lần này đến lần khác ta không thấy. Lôi Minh như vậy càng khiến Lạc trưởng lão đen mặt tức tối hơn, tức giận đến mức người có chút run lên. Sau khi Lôi Minh thấy đã đạt được hiệu quả, tiếp tục chậm rãi nói: “Lạc trưởng lão, xin lỗi xin lỗi. . . .Lôi Minh muốn hỏi một chút tình huống này rốt cuộc là như thế nào.” Vẻ mặt Lôi Minh cười áy náy nói, sau đó không để ý đến ánh mắt mê mang của Lạc trưởng lão, quay sang nhìn về phía hai người gác cổng nói: “Vừa rồi vì sao các ngươi không đi thông báo, tại sao có thể để khách đứng ở bên ngoài chờ lâu như vậy.”

Sau khi một tên thị vệ gác cổng trong đó quay đầu nhìn ngoài cửa một chút, rồi cung kính nhìn Lôi Minh nói: “Bẩm Lôi thiếu chủ, những người phía trước cũng không có ai nói muốn gặp tiểu chủ nhà tại hạ.”

“Ồ. . . . Vậy bọn họ?” Mặt Lôi Minh tràn đầy kinh ngạc chỉ vào Lạc trưởng lão mà hỏi.

“Bẩm Lôi thiếu chủ, tiểu chủ dạy thuộc hạ, đối với những người tới khiêu khích, có thể lựa chọn hoàn toàn không để ý. Một mời tự nhiên sẽ đi, không cần lãng phí thời gian để ý tới.” Âm thanh lãnh lẽo không hề dao động của thị vệ giữ cửa, làm cho cả người những thanh niên có tu vi hơi thấp đứng phía sau bốn vị trưởng lão run lên.

Biểu hiện trên mặt bốn vị trưởng lão không giống nhau, đương nhiên Lạc trưởng lão càng thêm tức giận, nếu như không phải Hỏa Viêm Trần đứng bên cạnh kéo lại, đoán chừng lúc này đã bạo phát bởi những lời nói của thị vệ giữ cửa.

Mặc dù sắc mặt Hỏa Viêm Trần không thay đổi, nhưng trong mắt cũng thoáng qua một phần sắc bén, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Khuôn mặt gầy yếu như xương của Hàn Vu đầy căng thẳng, trong đôi mắt nhỏ thoáng qua một chút âm hiểm.

Nếu như nói có người không giống với những người này thì chính là Diệp Hề, ngược lại hắn lại sinh ra hứng thú vô cùng đối với những lời nói của thị vệ gác cổng, mà nụ cười trên gương mặt tròn vo mập mạp càng thêm sáng chói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: 50: Tâm Tư Của Mọi Người

Lôi Minh mỉm cười khi nghe thấy lời nói của thị vệ giữ cửa, sâu trong ánh mắt thoáng qua một chút cung chiều, nhanh đến mức không người nào có thể thấy rõ. Sau đó nhìn Lạc trưởng lão, vẻ mặt lắc đầu đầy bất đắc dĩ, thờ dài nói: “Ta nói Lạc trưởng lão này, cái này là người không đứng rồi, người đã đến đây, muốn vào địa phận của người ta, cũng không báo tên rõ ràng, bây giờ lại trách cứ người ta chậm trễ với người, đây không phải là không nói đạo lý sao.” Lôi Minh bày ra vẻ mặt ‘người quá có chấp’, khề thờ dài, hoàn toàn không cho Lạc trưởng lão có cơ hội phản bác, lại nói tiếp: “Được rồi, quên đi. Tiểu Huyết cũng không phải là người hẹp hòi, nếu không. . . có cảm giác bên này có hơi thở ma thú, đặc biệt để cho ta tới xem chuyện gì xảy ra, cũng may là ta tới đây, nếu đổi lại là Tiểu Huyết đến, chẳng phải hiểu lầm này càng lớn hơn.” Lôi Minh nói một cách buồn bực, lại tỏ ra đáng vẻ đại nhân không so đo với tiểu nhân, nhất thời khiến Lạc trưởng lão thiếu chút nữa hơi thở không thông mà ngắt xiu, đột nhiên có cảm giác khổ mà không nói ra được, nét mặt như nuốt phải con ruồi chết, trừng mắt nhìn chằm chằm Lôi Minh và hai thị vệ giữ cửa. Thiếu chút nữa khiến Lôi Minh nhin không được mà bật cười.

Âm thầm hít một hơi thật sâu, nhìn thị vệ gác cổng khoát tay áo, nói: “Mở cửa rào chắn đi, Bốn Thiếu chủ có quen biết bọn họ, yên tâm. . . .Tiểu chủ nhà các người sẽ không trách tội.”

“Vâng.” Hai thị vệ có chút lạnh nhạt mang mặt nạ kỳ dị cung kính cúi người trả lời Lôi Minh, đôi mắt bên ngoài mặt nạ trong trẻo lạnh lùng, âm thanh càng thêm lạnh lẽo thấu xương, khiến mọi người thuộc Tứ đại gia tộc rối loạn ở trong lòng suy đoán là hạng người gì, lại có thị vệ như vậy, chẳng lẽ là tổ chức sát thủ nào đó, nghĩ đến đây, Diệp Hề cùng Hóa Viêm Trần ở nơi không ai thấy liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhanh chóng nhìn sang hướng khác.

Mà đoàn trưởng Dong binh đoàn Ô Nhĩ vẫn luôn núp ngoài cùng đội ngũ, lúc này ở trong lòng không ngừng chửi mắng con trai của mình thành công thì ít thất bại thì nhiều, bây giờ chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, người bọn họ chộc phải không giống như kiểu người mà bọn họ suy đoán.

Một nhóm người chính thức đi qua rào chắn tiến vào địa phận của đám người Băng Huyết. Các lều trại màu đen ở bên trong rào chắn được sắp xếp tạo thành một vòng tròn lớn, hoàn toàn che chắn phần đất trống ở giữa, mọi người chưa từng thấy cách bố trí doanh trại như vậy, trong lòng càng thêm kinh ngạc. Ở nơi này nguy hiểm khắp nơi, bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu đều có thể bị ma thú trong Ma Thú Sâm Lâm hoặc kẻ địch công kích, lựa chọn nơi đóng quân và cách thức xếp đặt doanh trại rất quan trọng. Bọn họ thường sẽ chọn nơi có phạm vi nhìn bao quát và không có không gian để ẩn nấp làm nơi đóng doanh trại. Mà bình thường lều vải trong doanh trại sẽ được đặt thành một hàng, đối mặt với bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tốt sẵn sàng đối mặt với công kích. Tuy nhiên sắp đặt lều vải tạo thành một vòng tròn lớn bao bọc phần đất trống ở giữa, toàn bộ lều vải đều màu đen, màu sắc như vậy trong đêm tối ở nơi kinh khủng như Ma Thú Sâm Lâm là cách bảo vệ tốt nhất. Rào chắn bên ngoài là tầng phòng hộ thứ nhất, lều vải màu đen hoàn toàn có thể làm tầng phòng hộ thứ hai. Như vậy có thể khiến mọi người ngay lập tức sẵn sàng ứng chiến hoặc tìm ra cơ hội lui lại chuẩn bị đầy đủ. Một doanh trại có thể vừa phòng thủ vừa tấn công như vậy, quả thực là chưa bao giờ nghe thấy, thật sự là. . . .Làm cho người ta rất kinh ngạc, càng làm cho người ta khâm phục.

“Lôi thiếu chủ, không biết vị tiền bối nào bố trí xếp đặt doanh trại hoàn mỹ như vậy, quả thật khiến Diệp mỗ bội phục, bội phục a.” Trong đám người ở nơi này thì Diệp trưởng lão có quan hệ với Lôi Minh hòa hợp nhất, sờ sờ cái bụng tròn trịa mập mạp của mình, cười hi hi hời.

Lôi Minh cúi đầu cười nhẹ, trong ánh mắt nhanh chóng thoáng qua một chút sắc bén, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Diệp trưởng lão bên cạnh, cũng chỉ là một giây mà thôi, giọng hòa nhã nhẹ nói: “Diệp trưởng lão khách khí, Tiểu Huyết thật không gánh nổi Diệp trưởng lão gọi một tiếng tiền bối a, bây giờ ‘hắn’ còn chưa tới mười hai tuổi, còn bố trí doanh trại và cả lều vải màu đen cũng là do ‘hắn’ nghĩ ra.” Lôi Minh nói ngang đây rồi dừng lại, ánh mắt nhanh chóng lướt qua vẻ mặt như đang suy nghĩ đến điều gì đó của mấy vị trưởng lão, trong lòng khinh thường hừ lạnh một tiếng, chỉ từ vẻ mặt của bọn họ cũng có thể đoán ra, hiện tại nhất định là bọn họ đang nghĩ đến việc lôi kéo Tiểu Huyết như thế nào, sử dụng cho gia tộc của mình, thuận tiện còn có thể lôi kéo thế lực sau lưng của Tiểu Huyết. Có điều kết quả sẽ như thế nào thì mình không cần đi hỏi Tiểu Huyết cũng có thể đoán được. Muốn lợi dụng Tiểu Huyết, đến cuối cùng sợ là bọn họ cũng bị Tiểu Huyết lột da mà thôi. Huống hồ còn có thế lực thần bí sau lưng Tiểu Huyết, đều không phải là bọn họ có thể so sánh, ôi ~ một nhóm người mơ tưởng a.

Lôi Minh âm thầm buồn cười lắc đầu, nói tiếp: “Lần này Tiểu Huyết cũng chỉ là mang theo mấy người thân cận ra ngoài lịch lãm mà thôi, chỉ là không ngờ chúng ta tới Ma Thú Sâm Lâm mấy ngày, các người lại tới, thật đúng là trùng hợp đây.”

“Ồ! Nói như vậy, lần này các người không phải vì quả Hòa Long thành thực mới tới.” Âm thanh khàn khàn trầm thấp của Hàn Vu truyền đến, hơi thở có chút âm càng thêm âm u.

“Hàn trưởng lão lo lắng quá rồi, chúng ta cũng là hôm qua mới biết.” Lôi Minh quay đầu nhìn Hàn Vu, biểu tình cười nhạt nhả nhận như cũ, khiến cho không người nào có thể thật sự thấy rõ tính chân thật trong lời nói của hắn.

Mà ba chữ quả Hòa Long lại làm cho Lôi Minh có phần hơi kinh ngạc, nhưng trên mặt như cũ vẫn cười nhạt nhả nhận trước sau như một, làm giống như không nghe thấy, hoặc là hoàn toàn không để ý.

Lạc trưởng lão vừa rồi vẫn còn khó chịu, lúc này cũng đã lấy lại lý trí. Âm thầm tự trách mình kích động. Tiếp theo liền nghe được Hàn Vu không phân biệt rõ ràng địch ta đã dễ dàng đem mục đích của bọn họ nói ra, trong lòng có chút bất mãn, lạnh lẽo quan sát nét mặt Lôi Minh, khề nhưu mày một cái. Hắn sống đến tuổi này, người nào mà chưa từng thấy qua, duy chỉ có Lôi Minh này, luôn làm cho hắn có cảm giác nhìn không thấu đoán không ra, nhưng mà có suy nghĩ như vậy cũng không phải chỉ có mình hắn.

Tác phong của Hàn Vu mặc dù hung tàn ác độc, nhưng cũng coi như là tức trí đa mưu (nhiều mưu trí), không như vậy thì sẽ không thường xuyên khiến đối thủ chết thảm trong tay mình, cái này cũng không chỉ đơn giản là dựa vào thực lực, mà còn có âm mưu và đầu óc tính toán.

Vừa rồi hắn nói ra mục đích hôm nay đến Ma Thú Sâm Lâm, dĩ nhiên là vì thử dò xét Lôi Minh, muốn nhìn xem sau khi Lôi Minh nghe được tin tức hiểm có như vậy sẽ xuất hiện thái độ gì. Quả Hòa Long kia là vật quý báu khó có được, ăn một quả Hòa Long có thể đột phá bình cảnh của bất kỳ gia đoạn

nào, con đường tu luyện về sau sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió. Quan trọng hơn là quả Hôa Long năm trăm năm mới xuất hiện một lần, địa điểm càng thêm không cố định. Nhưng không nghĩ tới Lôi Minh vẫn không có một chút cảm xúc biến hóa, ngay cả một chút xúu hơi thở dao động hân cũng không cảm thấy. Chẳng lẽ. . . . Lôi Minh thật giống như trong lời đồn, đối với bất kỳ cái gì cũng hoàn toàn không để ở trong lòng, luôn hành động tùy ý. Hay Lôi Minh căn bản chính là người cực kỳ đáng sợ, lòng dạ sâu đến mức ngay cả những người khôn khéo như bọn họ cũng không nhìn ra được. Bốn vị trưởng lão bởi vì suy nghĩ của chính mình mà kinh ngạc, nhận thức kinh khủng đối với Lôi Minh càng sâu sắc thêm một tầng.

!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: 51: Mặt Nạ Kỳ Quái

Từ lúc trưởng lão Hôa Viêm Trần tiến vào nơi này vẫn luôn im lặng không nói gì, lúc này lại cười to sáng khoái, dần dần phá vỡ cục diện cứng nhắc: “Ha ha ha, Lôi thiếu chủ. . . . Vừa rồi nghe người nói vị Huyết tiêu chủ này chưa tới mười hai tuổi. Thật hay giả đấy, thiếu niên nhỏ tuổi mà lại có tư duy sách lược phi thường như vậy, thật đúng là khiến cho lão phu càng tò mò hơn. Chúng ta đi nhanh một chút, ta không đợi được để nhanh chóng gặp tiểu thiếu niên có thể khiến Lôi thiếu chủ nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Lôi Minh mỉm cười gật đầu, lịch sự khoát tay áo về phía trước: “Ha ha, Tiểu Huyết đang nghỉ ngơi bên cạnh đồng lửa ở giữa doanh trại, Lôi Minh mang mấy vị đi vào, mời đi bên này.” Vừa nói Lôi Minh vừa xoay người đi về phía trước, có điều sau khi vừa đi tới phía trước hai bước, dường như chợt nghĩ tới điều gì đó, gương mặt bí hiểm xoay người lần nữa, trong giọng nói pha chút lạnh lẽo: “À! Đúng rồi, quên nói với mọi người, tuyệt đối không nên đi loạn ở chỗ này! Trong doanh trại này xếp đặt vài trạm gác ngầm, ở đó đều là những thị vệ lạnh lùng của Tiểu Huyết, nếu có người đi loạn, kinh động đến bọn họ, chắc chắn bọn họ sẽ không hạ thủ lưu tình (không để ý mà ra tay) nha.” Nở nụ cười đầy thần bí, trong mắt nhanh chóng thoáng qua một chút suy nghĩ lạnh lùng, suy nghĩ lạnh lùng kia mang theo một chút áp bức tuyệt đối, mọi người nhìn thấy rõ ràng, nghe càng thêm hiểu.

Mấy người thị vệ đó nhất định cũng giống với hai thị vệ mang mặt nạ kỳ quái đã giữ chân bọn họ ở cửa ra vào, bọn họ dĩ nhiên là hiểu hàm ý trong đó, lạnh lùng không chỉ vì thị vệ mang theo mặt nạ lạnh lẽo, mà bởi vì toàn thân thị vệ khiến người ta có cảm giác ớn lạnh tận xương. Mà để làm thị vệ gác ngầm thì nhất định tu vi so với hai vị gác cổng sẽ càng cao hơn. Tuy nhiên. . . . Bình thường thì trạm gác ngầm chỉ có người mình mới biết, nhưng mà Lôi Minh lại rộng rãi nói cho mọi người, nơi này có trạm gác ngầm, phải cẩn thận. Đây rõ ràng là đang cảnh cáo bọn họ, thế nhưng cảnh cáo như vậy bọn họ lại không thể không nghe theo. Bất đắc dĩ chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi ở trong lòng thu hồi ý tưởng cho người đi dò xét, dù sao đối phương rút cuộc là ai, có thể lực như thế nào bọn họ còn chưa biết rõ ràng, dưới tình huống không biết địch ta, không biết thực lực đối phương, thì chỉ có kẻ ngu mới chủ động đi trên chọc một kẻ địch thần bí. Tuy nhiên bọn họ là những người có năng lực ở trong Đại gia tộc tất nhiên không thể là người ngu. (Lạc Huyền-DDLQĐ-Điệp Gia Quán-Độc chính chủ nhé)

Mọi người theo đuổi tâm tư của mình đi theo Lôi Minh qua lều lớn màu đen, khi thấy rõ tất cả phía trước thì nhất thời cảm thấy kinh ngạc. Trung tâm vùng đất trống chỉ có một đồng lửa đang cháy. Bên cạnh đồng lửa để ba cái ghế màu đen kỳ quái, có đường hoa văn cùng với tấm nệm lót màu đen kỳ quái, vậy mà những cái ghế đó lại khiến bọn họ có cảm giác uy nghiêm cao quý. Thế nhưng bọn họ chưa bao giờ thấy cái ghế nào lại có thể khiến người ta sinh ra cảm giác như thế.

Trong đó có hai thiếu niên đang ngồi trên hai cái ghế, thiếu niên ngồi trên ghế ở giữa khiến mọi người có cảm giác kỳ lạ nhất, một tay chống lên thành ghế, nghiêng người dựa vào ghế, mặt nạ màu tím che kín từ trán đến chóp mũi, trên mặt nạ bên phải khắc một đóa Mạn Châu Sa Hoa điểm lệ màu đỏ như máu trông rất sống động, vây lượn quanh khóe mắt.

Thiếu niên ‘mặt tím’ nhắm hai mắt, khóe miệng hơi héch lên mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt trời rục rờ chiếu lên người, giống như con mèo luôn thích hưởng thụ phơi nắng, trong bộ dạng lười biếng hiện hữu sự cao quý. Người mảnh khảnh mặc trường bào màu tím đen bên trong là áo màu tím, trên bả vai có hình vảy rồng màu tím phản chiếu ánh mặt trời, mỗi bên có ba sợi dây thủy tinh màu tím buông xuống trước ngực, cao quý tao nhã rồi lại hiện ra nét đẹp mê hoặc mỹ lệ. Điều khiến cho bốn vị trưởng lão kỳ quái nhất chính là, dựa vào tu vi của bọn họ thế nhưng hoàn toàn không nhìn thấu cấp bậc của người này, tuy nhiên trang phục của người này không giống trường bào đấu sĩ lại không giống trường bào ma pháp sư của bọn họ, càng làm cho bọn họ không có cách nào dựa vào trang phục để nhìn ra chức nghiệp của người này.

Người này khiến bọn họ có cảm giác chỉ với ba chữ. . . . Không nhìn thấu, so với Lôi Minh thì cảm giác đó càng thêm mãnh liệt.

Mà thiếu niên còn lại ngồi ở ghế bên cạnh, mang mặt nạ tương tự mặt nạ của thị vệ lạnh lùng, điểm khác biệt ở đây là mặt nạ của hắn có màu vàng kim, hoàn toàn không có cảm giác lạnh lẽo, người này toàn thân đều tản ra hơi thở ấm áp như ánh mặt trời, làm cho người ta không nhìn được mà muốn tới gần. Cả người buông lỏng tựa lưng vào ghế, ngả đầu, híp mắt, giống như đang hưởng thụ ánh nắng ấm áp trong ngày xuân, một thân trường bào màu trắng tinh xảo bỏ sát người, có thể thấy được chức nghiệp của người này là Đấu Sĩ. Nhưng làm cho người ta kinh ngạc hơn chính là, trên người thiếu niên này, bọn họ đều không có cách nào nhìn ra được cấp bậc.

Lại tiếp tục nhìn hai người phân ra hai bên đứng sau lưng giống như bảo vệ hai thiếu niên. Một nam nhân lạnh lùng toàn thân mặc trường bào màu đen, mặt nạ mang trên mặt có nét giống với thiếu niên ‘mặt tím’, chỉ là mặt nạ của hắn màu đen, ở khóe mắt có một đồ văn (Đã giải thích nghĩa ở Chương 48 nhé) hình ngọn lửa màu xanh lam. Người cho người ta cảm giác, lạnh lẽo không giống với người phạm, là cái lạnh phát ra từ sâu trong linh hồn.

Nam nhân còn lại mặc trường bào màu xanh đậm và cũng mang mặt nạ có màu bạc, mặc dù mặt nạ của hắn cũng giống với các thị vệ khác, nhưng lại có

thêm đồ văn màu xanh lá cây hình cây Thanh Đăng (Xem lại Chương 48 để biết thêm chi tiết, hehe), xem ra là cao hơn những thị vệ kia một cấp.

Nhưng cuối cùng thì Những người này rốt cuộc là ai a.

Tại sao ai cũng làm cho bọn họ không có cách nào nhìn ra cấp bậc a.

Mỗi tu luyện giả trên đại lục này, mặc kệ là ma pháp sư tu luyện ma pháp, hay đấu sĩ tu luyện đấu khí. Lúc nào trong thân thể cũng sẽ không tự chủ được mà tản ra một chút linh lực và đấu khí ra ngoài, mặc kệ cấp bậc của người đến trình độ nào cũng không thể thay đổi sự thật này, tất nhiên đối với tu luyện giả có cấp bậc cao hơn thì sẽ dựa vào linh lực hoặc đấu khí tản ra ngoài để nhìn ra cấp bậc tu luyện của người này, trừ khi thông qua huyền khí cao cấp hết sức quý giá hiếm thấy để che giấu, nếu không tuyệt đối không có khả năng che giấu.

Chẳng lẽ. . . . Bốn người trước mặt bọn họ cách đó không xa cũng có huyền khí cao cấp như vậy. Bà nội cha nó, cái loại huyền khí đó cực kỳ khó có được, có tiền cũng không thể mua được huyền khí quý giá như vậy a. Ngay cả Tứ đại gia tộc bọn họ cũng chỉ có một tên luyện khí sư là thuộc hạ của Thái trưởng lão, mới có một huyền khí cao cấp che giấu cấp bậc tu luyện như vậy.

Đừng nói với bọn họ, bốn người đó đều là mỗi người một cái. Ngay cả hai người phía sau là người bảo vệ hay thị vệ đều có. . . .

Chuyện này.

Như vậy bọn họ làm sao mà chịu nổi a.

Diệp Hề và Hỏa Viêm Trần cau mày, liếc mắt nhìn nhau, sự kinh ngạc trong mắt, khó có thể tin, mức độ hoài nghi đều được nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Mà lúc này Hàn Vu hơi cúi đầu, trong ánh mắt nhỏ thoáng qua một chút tính toán âm trầm.

Tuy nhiên khoa trương nhất trong bốn người này chính là Lạc trưởng lão có đầu óc đơn giản dễ kích động rồi, lúc này hai mắt Lạc trưởng lão trợn trừng như mắt trâu, miệng há to đến mức có thể bỏ lọt một trái táo, một đôi bàn tay ngăm đen run rẩy chỉ phía trước, đầu cứng ngắc nhìn qua Lôi Minh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: 52: Âm Dạ Cảnh Cáo

Edit + Beta: Lạc Huyền

... == == == ...

Hai mắt Lạc trưởng lão trợn trừng như mắt trâu, miệng há to đến mức có thể bỏ lọt một trái táo, một đôi bàn tay ngăm đen run rẩy chỉ phía trước, đầu cứng ngắc nhìn qua Lôi Minh.

Tuy nhiên lời nói của Lạc trưởng lão còn chưa kịp nói ra miệng, một đám con em trẻ tuổi trong Tứ đại gia tộc ở sau lưng lần này cùng đi theo ra ngoài để rèn luyện đã rồi rít mở miệng đầy bất bình.

“Ta nói nơi này là Ma Thú Sâm Lâm đi.”

“Đúng nha.”

“Thế nhưng ta nhìn bọn họ, thế nào mà lại có cảm giác giống như là tới đây để đi dã ngoại vậy, cho dù chỗ này có phòng hộ tốt hơn nữa, cũng không thể thoải mái ung dung như vậy.”

“Đúng rồi! Người không nói, ta cũng không nghĩ tới, vừa rồi nhìn đã cảm thấy là lạ.”

“Hừ. . . . Ta thấy, căn bản hai người kia là lần đầu tiên tới Ma Thú Sâm Lâm, mang theo nhiều thị vệ như vậy, bọn họ căn bản là chưa động thủ lần nào nên mới dám ở chỗ này mà hưởng thụ một cách thoải mái như vậy.”

“Đúng là thư thả, không giống như chúng ta. . . . Lúc nào cũng phải chú ý tình huống xung quanh, ngay cả ngủ trong doanh trại đều không được an ổn,”

“Ta thấy đây chính là hai tiểu quý không biết trời cao đất rộng, lại còn đeo mặt nạ giả vờ thần bí, hừ. . . .”

Tiểu bối trẻ tuổi trong Tứ đại gia tộc, bắt đầu lần lượt tỏ ra tức giận, lần này đi ra ngoài rèn luyện phần lớn đều là con em trẻ tuổi có thiên phú khá cao trong gia tộc, vốn dĩ bọn họ luôn kiêu căng tự mãn, vô cùng kiêu ngạo vì là con em đại gia tộc, người nào ở nhà mà không được nịnh hót tăng bốc. Trong khi vừa tiến vào nơi này thì bị ngăn cản ở ngoài cửa, cũng đã làm cho bọn họ cảm thấy danh dự bị xúc phạm, thế nhưng có các trưởng lão và Lôi Minh cản trở, căn bản là không có phần cho bọn họ nói chuyện. Hơn nữa từ xưa đến nay, trưởng lão Hỏa Viêm Trần được mọi người xưng là thiết diện vô tư

(Công chính nghiêm minh) luôn luôn công bằng thế nhưng lại khen một đứa bé còn nhỏ hơn so với bọn họ, càng khiến trong lòng bọn họ rất không bình tĩnh. Mà dưới tình huống như thế, bọn họ thấy người làm bọn họ vài lần chịu uất ức lại đang hưởng thụ cách sống mà bọn họ không có cách nào hưởng thụ, nhất thời sự bất bình tức giận ở trong lòng rồi rít bật phát ra.

“Hừ. . . .Người có năng lực tự nhiên có thể hưởng thụ những thứ mà những người chỉ biết nói lại không đủ năng lực không cách nào hưởng thụ. Thường thường bởi vì ngu ngốc, ghen tỵ, không tự lượng sức của mình, kết quả đều rất thảm. Bỏn thiếu chủ xin khuyên các vị, tốt nhất cầm miệng. Nếu không thì không biết đến lúc nào bởi vì những lời nói trong lúc nhất thời của mình mà rước họa vào thân, đến lúc đó cho dù là gia tộc của các người, có thể đều không thể nào bảo toàn cho các người được rồi.” Giọng nói sâu xa lạnh lẽo vô tình của Lôi Minh từ phía trước truyền lại, trong nháy mắt cả người lạnh lùng tan ra sát khí vô hình bao quanh mọi người, khiến những tiểu bối của Tứ đại gia tộc không có tu vi và thiên phú như Lôi Minh cảm giác cực kỳ sợ hãi, giống như bọn họ đang ở địa ngục và Tử thần thì đang ở bên cạnh.

Lôi Minh như vậy không chỉ khiến những người trẻ tuổi trong Tứ đại gia tộc sợ hãi, cũng làm cho bốn vị trưởng lão kinh ngạc, đã nghe nói Lôi Minh kinh khủng, nhưng từ trước tới nay chưa từng thấy, trước kia ân cần khách khí với hắn, nhưng bộ ba phần, đó là bởi vì bọn họ bận tâm về thế lực ở sau lưng hắn. Bọn họ luôn nhìn thấy Lôi Minh phong nhã lạnh nhạt, tựa như đã thấu hiểu về cuộc đời này, đối với bất cứ chuyện gì và bất luận người nào cũng không thêm để ý chút nào. Nhưng toàn thân Lôi Minh bây giờ tan ra sát khí lạnh lẽo âm u, cứ như vậy thoải mái thể hiện rõ ràng ở trước mặt bọn họ, bọn họ thật sự tin tưởng, khiến mọi người sợ hãi không chỉ là người ở sau lưng Lôi Minh, mà còn có bản thân người này kinh khủng, thế nhưng càng làm cho bọn họ kinh ngạc chính là, lần đầu tiên Lôi Minh vì người khác mà nổi giận, thậm chí có sát ý.

“A Minh, có vài người dùng mắt để nhìn. Có vài người lại dùng mắt để trang trí, mà những người như vậy thường bị người đời gọi là phế vật. Chúng ta cần gì phải lãng phí thời gian, lãng phí miệng lưỡi để nói chuyện với phế vật.” Âm thanh non nớt có chút lười biếng, ngữ điệu vững vàng lạnh nhạt, lại làm cho vẻ mặt Lôi Minh đang lạnh lẽo nháy mắt vui vẻ hẳn ra, trong mắt thoáng qua sự cung chiêu nhàn nhạt, rất nhanh nhưng cũng rất thật.

Vì vậy đã khiến cho những kẻ trẻ tuổi kia phản ứng lại, cơn giận dữ trở lại nhanh chóng hòa tan sự căng thẳng vừa rồi, từng người một cảm giác nhìn Băng Huyết trước mặt cách đó không xa.

“Người là cái thá gì, thế nhưng dám nhục mạ bản thiếu gia.”

“Hừ. . . .Tiểu quý này ngay cả trưởng bào Đầu sĩ hay Ma pháp sư đều không có, lại dám láo xược như thế, ta thấy người mới là người cái gì cũng không biết, là một phế. . . .”

Tên con em Diệp gia này chưa kịp nói xong hai chữ phế vật, chỉ thấy một bóng đen thoáng qua trước mặt trưởng lão Tứ đại gia tộc như gió, đi tới trước mặt tên con em của Diệp gia kia, hoàn toàn không cho mọi người có cơ hội thấy rõ, một đường ánh sáng bạc xẹt qua, cánh tay máu me đầm đìa rơi xuống trước ánh mắt sững sờ của mọi người. Lúc này bọn họ mới nhìn thấy rõ ràng diện mạo của bóng đen kia, đó không phải là tên thù hờ áo đen mặt không chút thay đổi vẫn không nhúc nhích đứng sau lưng tiểu quý mặc trang phục màu tím hay sao, hắn. . . .Hắn thế nhưng. . . .

Lúc này phản ứng trên mặt của bốn vị trưởng lão cũng nặng nề, nhũn mảy thật chặt, dưới tình huống bốn người bọn họ đề cao cảnh giác, thế nhưng người áo đen này có thể lướt qua bọn họ, đi đến đã thương người phía sau bọn họ. Bọn họ không phải là không phát hiện ra có người lướt qua bên cạnh bọn họ, chẳng qua là lúc nhận ra, bóng đen đó đã sớm đã thương người rồi, hoàn toàn không để cho bọn họ có cơ hội phản ứng, có thể thấy được tốc độ đó nhanh đến mức nào.

Người như vậy, tốc độ như vậy, tàn nhẫn như vậy, tự nhiên chỉ là tên gia tộc thiếu niên thị vệ hoặc là người thù hờ. Rốt cuộc là gia tộc có bối cảnh như thế nào mới có thể có người thù hờ cường đại như vậy.

Ám Dạ lạnh lùng nhìn kẻ đang lăn lộn trên mặt đất nhưng hoàn toàn không có cách nào kêu thành tiếng, khi giọt máu cuối cùng trên thân kiếm rớt xuống đất thì cổ tay xoay một cái, một đường ánh sáng bạc lần nữa xẹt qua giữa không trung, thanh kiếm trở lại bao kiếm, không nói một câu, hơi thở toàn thân so với Lôi Minh lạnh lẽo thấu xương vừa rồi còn lạnh hơn, cảnh cáo người xung quanh.

“Họ Diệp, lưu người một mạng. Nếu lập lại, giết không tha.” Lời nói lạnh lùng không có một chút tình cảm loài người, khiến không khí xung quanh vốn đã lạnh như băng lần nữa thấp xuống mấy bậc. Ở nơi này có ánh nắng tươi sáng đầu mùa hè, nhưng mọi người lại cảm thấy lạnh lẽo giống như con rét lạnh vào tháng hai vậy. (Nhiệt độ ở TQ vào tháng giêng, tháng 2 rất lạnh, dưới 0 độ).

Lời nói của Ám Dạ, mặc dù đơn giản, nhưng đủ để người vừa nghe liền hiểu được.

Chỉ chém rơi một cánh tay, là bởi vì nhìn hắn họ Diệp. Nếu như lại có người sỉ nhục chủ nhân của hắn, như vậy thì giết không tha, quyết không lưu tình. Lúc này trên mặt của tên đệ tử Diệp gia kia đã không còn chút máu nào, không người nào dám đi qua cầm máu cho hắn. Vậy mà người trên mặt đất, bởi vì đau đớn mà cả người vặn vẹo mặt đầy méo mó, há hốc miệng, hai mắt mờ to, hoảng sợ nhìn Ám Dạ. Không tới mấy giây, đau nhức, mất máu và hắn cũng không biết vì sao lại không có cách nào kêu thành tiếng, hơn nữa Ám Dạ đứng trước mặt hắn lạnh lẽo như tử thần ở địa ngục, rốt cuộc không chịu nổi rồi hôn mê bất tỉnh.

Mà lúc này sợ nhất chính là những người vừa lên tiếng sỉ nhục Băng Huyết, toàn thân phát run, lén lút liếc nhìn Ám Dạ, lại nhìn trưởng lão nhà mình một chút, rồi rít không dấu vết lùi lại phía sau mấy vị trưởng lão bên cạnh, tìm kiếm một nơi trú ẩn an toàn, đặc biệt là tên đệ tử Diệp gia ở trước mặt nói Băng Huyết là cái thá gì, quả thật sợ đến mức sắp không khống chế được, chỉ có thể dựa vào người bên cạnh để di chuyển.

Vậy mà đoạn huyết án này giống như đã trải qua thời gian rất dài, thật ra thì chuyện xảy ra cũng chỉ trong vòng mười mấy giây.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: 53: Mọi Người Choáng Váng

Edit: ngansieunhann

Beta: Yết Vạn Dương

Nụ cười hiền hòa quanh năm trên mặt Diệp Hề biến mất, gương mặt nặng nề, chân mày nhíu chặt nhìn Âm Dạ, lại nhìn đệ tử đang ngã trên đất nhà mình. Trong đầu lập tức thoáng qua nhiều mối quan hệ phức tạp. Mặc dù đây là đệ tử luôn dựa vào gia tộc mà huênh hoang, mình cũng hết sức chán ghét, nhưng tên vừa bị thương cũng là người của gia tộc, mình còn là trưởng lão dẫn bọn họ đi ra ngoài, nên có trách nhiệm bảo vệ bọn họ. Suy xét kỹ cũng vì đệ tử của mình vũ nhục người ta trước, thân là trưởng lão lại không nói gì, bọn họ đắc chí thực lực cái gì hả? Thật là hư việc nhiều hơn là thành công. Diệp Hề càng nghĩ càng giận, hận không thể tự mình cho họ mấy cái bạt tai, để cho bọn họ thông đầu óc. Không hổ người ta nói bọn họ là phế vật, ngay cả mắt nhìn cũng không có. Nhìn cũng biết gia thế đối phương không đơn giản, dù bản thân người ta không có thực lực, nhưng nhìn người bên cạnh người ta xem, có thể thấy vị này là thiếu chủ, nói mất bọn họ dùng để trang trí, căn bản cũng không có uy khuất. Theo ý hấn, còn không bằng đồ trang trí đấy.

Diệp Hề nhanh chóng phân tích trong đầu, khề thờ dài. Hung ác trợn mắt nhìn đệ tử nhà mình. Một đám ngu ngốc chỉ cho hấn thêm phiền toái. Dọa bọn họ rồi rút củi đầu, thờ mạnh cũng không dám. Diệp Hề là hạng người gì, bọn họ đều là người Diệp gia, người ngoài nghĩ như thế nào họ không biết, nhưng bọn họ có thể bảo đảm, trình độ kinh khủng hoàn toàn có thể hù dọa những đứa trẻ cứng đầu, bởi vì bọn họ chính là lớn lên trong nỗi sợ này.

Người Diệp gia luôn thống nhất lý do thoái thác: “Không nghe lời, lập tức đem người vào trong sân Diệp trưởng lão.” Một câu này đôi với đám nhỏ Diệp gia là hữu hiệu nhất.

Nhìn nỗi sợ hãi trong mắt chúng, Diệp Hề vừa giận trừng mắt liếc, rồi không để ý tới đám đệ tử làm cho hấn vừa nhìn đã tức giận. Xoay người hướng về phía Băng Huyết, tay nâng cao ôm quyền, gương mặt chân thành: “Tứ Trưởng lão Diệp gia Diệp Hề, lúc này xin bày tỏ áy náy với tiểu hữu, đệ tử Diệp gia vô lễ, mong tiểu hữu rộng lượng tha thứ.” Trong lòng Diệp Hề cũng có cái khổ, hấn sống từng tuổi như vậy rồi, ở Diệp gia cho dù ngang ngược cũng không việc gì, trừ Diệp gia chủ để hấn e ngại ba phần bên ngoài, có ai không phải nhìn thấy hấn liên lụy quanh đi xa. Bây giờ lại vì bọn nhóc gây họa ở chỗ này, lại phải nói xin lỗi với người đáng tuổi cháu mình, rõ là.... Thật là con mẹ nó mắc cỡ chết người. Sau khi trở về lão tử mà để cho các người sống để chịu, lão tử lập tức ngày ngày khóc.

Sau lưng đệ tử Diệp gia có một luồng gió lạnh thổi qua, bọn họ..... Hình như sẽ thảm nha.

Hỏa Viêm Trần thấy gương mặt tròn vo của bạn tốt lộ ra biểu cảm như táo bón, thậm chí chịu một chút. Bước lên trước, sáng khoái cười ra tiếng, cùng một dạng như Diệp Hề, hai tay ôm quyền hướng về phía Băng Huyết, chỉ là tùy ý rất nhiều: “Ha ha, tại hạ là người Hỏa gia Hỏa Viêm Trần, thứ lỗi thứ lỗi, đệ tử trong gia tộc vừa nãy nói năng lỗ mãng, chọc giận tiểu hữu, mong rằng tiểu hữu bao dung, chớ cùng bọn nhóc con này chấp nhặt.”

“Đúng vậy a, Đúng vậy a. Tiểu hữu tuổi còn trẻ mà rất thông minh, tính tình trầm ổn, không phải bọn họ có thể so sánh được.” Hàn Vu mượn cơ hội này, tay gầy chống gậy, hướng về phía Băng Huyết khẽ mỉm cười, âm thanh khàn khàn lại ít đi âm trầm của ngày thường.

“Đúng vậy a, thật sự không ngờ người bên cạnh tiểu hữu đều là cao thủ thâm tàng bất lộ.” Lạc trưởng lão cũng cười nhìn về phía Băng Huyết, lời nói ra lại cất dấu một loại ý vị khác.

“Mấy vị khách khí.” Băng Huyết chậm rãi đứng lên, chấp tay ra sau lưng, hai mắt trấn tĩnh, nụ cười ngọt ngào ít đi vẻ yếu ớt của tiểu cô nương, thêm nét ngây thơ của nam hài hiển nhiên là một nam hài đáng yêu rồi, cả người lại tản ra hơi thở cao quý bẩm sinh. Giờ khắc này không có ai hoài nghi, sau lưng Băng Huyết tuyệt đối có một gia tộc thần bí cực kỳ khổng lồ.

“Không biết phía trước có chuyện gì? Dẫn theo nhiều người như vậy, không phải là tới thăm doanh trại Băng Huyết chứ?” Băng Huyết trước sau duy trì nụ cười đáng yêu khiến người khác hài lòng, đơn thuần, nháy đôi mắt to trong suốt sáng ngời, tò mò hỏi. Biểu hiện rõ ràng là của một tiểu chính thái đáng yêu, làm tắt cả mọi người nhìn đến nỗi quên đi mục đích ban đầu, thật sự cho rằng bản thân chỉ tới thăm viếng.

Không biết từ khi nào, người đang đứng ở giữa đã đi ra sau lưng Băng Huyết, như hình với bóng, bảo vệ chủ nhân của mình.

Bốn vị trưởng lão thấy Băng Huyết như vậy, lập tức cảm thấy thật xấu hổ. Chẳng lẽ muốn bọn họ nói ‘chúng ta tới chủ trì công đạo cho nhóm người bị người đánh’, lại càng muốn thăm dò lai lịch của các người, xem thử rốt cuộc cùng thiếu chủ Lôi Minh của Công hội linh đánh thuê có quan hệ gì, sau đó mượn cơ hội dùng Tứ Đại gia tộc chen ép Công hội linh đánh thuê.

Huống hờ, hiện tại bọn họ đã vô cùng kinh ngạc khi Âm Dạ ra tay, họ hoàn toàn không biết thế lực thần bí kia có bao nhiêu đáng sợ. Thật sự là không biết phải nói như thế nào.

Lúc này trong mắt Hàn Vu thoáng qua một tia sáng, khuôn mặt gầy nhom nở nụ cười tự cho là thân thiện hướng về phía Băng Huyết, cười đến Băng Huyết toàn thân chấn động nhìn hấn. Bởi vì nụ cười đó thật sự là..... Quá dữ tợn, quá kinh khủng, thật là ác tâm.

“Ha ha, khiến Huyết tiểu chủ chê cười, bởi vì tối hôm qua ta ở doanh địa nghe nói bên này có một đội ngũ thần bí, hơn nữa có người cực kỳ giống như Lôi Minh thiếu chủ cùng đi. Dù sao lần hành động này là Tứ Đại Gia Tộc chúng ta phát khởi đầu tiên, cho nên bốn người chúng ta thương lượng cùng đi

xem một chút, nếu quả thật là Lôi Minh thiếu chủ, vậy chúng ta sẽ mời Lôi Minh thiếu chủ và bằng hữu thiếu chủ đến doanh địa phía trước. Thân phận và địa vị Lôi Minh thiếu chủ, sao có thể đi ở phía sau đây. Hơn nữa nghe nói doanh trại kết cấu hết sức kỳ lạ, thuận tiện mang những đệ tử có thiên phú tương đối khá trong gia tộc đến mở mang kiến thức.” Hàn Vu mang theo nụ cười tươi kỳ quái hướng về phía đám người Băng Huyết giải thích. Âm thanh khàn khàn chói tai, khó nghe và khó có thể tiếp nhận, giọng lại vang, trung khí mười phần. Hoàn toàn có thể làm cho đối phương biết được, người này mặc dù vóc người nhỏ thấp gầy yếu, nhưng tu vi không thấp, là thiên giai cao thủ.

Lôi Hàn Vu vừa dứt, ngay sau đó Lạc trưởng lão cười nói: “Đúng là vậy! Không ngờ chúng ta tới thật đúng lúc, thật sự là Lôi Minh Thiếu chủ, nếu không chúng ta đã chậm trễ.” Nói xong, hoàn toàn không cho người bên cạnh cơ hội lên tiếng, lập tức chuyển sang Băng Huyết, nụ cười đột nhiên thân thiện, hoàn toàn không có thái độ lúc mới tới, có thể thấy, người này ngoài mặt không hẳn là lỗ mãng, thời điểm cần thông minh, hẳn rất thông minh, Khai Minh biết, gia tộc muốn thu những người có lợi vào tay, không thể để rơi vào tay những gia tộc khác.

Xem ra rất nhiều người trong ngoài không đồng nhất. Chỉ là thực lực... Cần phải tăng thêm, tối thiểu trước mặt của Băng Huyết - một người chuyên giả heo ăn thịt hổ, hoàn toàn không đủ nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: 54: Bi Kịch Lính Đánh Thuê

Editor: Ngansieunham

Beta: Yết Vạn Dương (Mặc Doanh)

Mặc dù trong mắt người ngoài Lạc trưởng lão là người dễ kích động, tự đại kiêu ngạo, làm việc không dùng đầu óc, không nghĩ hậu quả. Những thứ này dù đúng thật, nhưng mà chuyện không dùng đầu óc là không có khả năng, có thể ở Đại Gia Tộc sinh tồn đến nay, còn làm trưởng lão, sao có thể là người không có đầu óc. Trong ngoài không đồng nhất thực lực dù có thể yếu, nhưng tối thiểu còn biết mình là người gia tộc và biết suy xét đến lợi ích của gia tộc, nhất định phải giành lại tiên cơ. Đối với người có lợi cho gia tộc, tuyệt đối không thể để người của gia tộc khác đoạt trước, mặc dù không thể xác định chính xác sau lưng Băng Huyết có thể lực cường đại thần bí hay không, nhưng cho dù không có, dựa vào tài năng và thiên phú công lược bậc này cũng đáng giá để bọn họ khai thác rồi, huống hồ còn có một hộ vệ thực lực mạnh như vậy, nếu như có thể mang thân pháp mạnh mẽ đó tới gia tộc của mình, sao có thể ngăn được sự lớn mạnh của gia tộc, trở thành gia tộc đứng đầu trong Tứ Đại Gia Tộc. Có lẽ suy nghĩ của bốn người này đều là như vậy, chỉ là. Ý tưởng thì tốt, nhưng thực tế luôn luôn tàn khốc.

Lôi Minh quay đầu nhìn một Băng Huyết, trong mắt có bất đắc dĩ, sau đó quay đầu nhìn về phía bốn vị trưởng lão lần nữa, trong nháy mắt khôi phục khí thế vân đạm phong khinh trước nay: “Thì ra các vị trưởng lão tới đây là vì nguyên nhân này, Lôi Minh thật áy náy, thế nhưng phiền toái các Trưởng lão tự mình chạy đi một chuyến.” Trên mặt Lôi Minh là nụ cười chân thành không giả tạo, nhưng trong lòng thử chi đi tị(*), thật coi tiểu Huyết là đứa bé dễ gạt hay sao?!

(*)thử chi đi tị: nể nang, nhường nhịn, quở trách

Nhìn thái độ Lôi Minh thành thật và Băng Huyết hai mắt luôn mỉm cười, trong lòng bốn vị trưởng lão thoáng nhẹ xuống, cho là đám người Băng Huyết đối với nguyên nhân bọn họ tới trước có thể lấp liếm bỏ qua, chỉ là không ngờ, cái đó ở trong mắt bọn họ thật sự không có tỷ linh lực, chỉ có thân phận địa vị thần bí cường đại của Băng Huyết, lúc này dùng giọng nói non nớt vui vẻ lần nữa phát ra làm cho bọn họ không phản bác được.

“Nói như vậy những người này cũng là người của Nam Diệp Tứ Đại Gia Tộc sao? Nhưng ta nghe nói, chỉ có dong binh đoàn trong Công hội dong binh mới có thể đeo huy chương Dong Binh, như vậy bọn họ là ai?”

“Chuyện này...” Lạc trưởng lão lúng túng đứng tại chỗ, quay đầu nhìn Hàn Vu, nháy mắt, ý bảo đối phương giới thiệu nhanh lên.

Hàn Vu như không thấy được ám hiệu của Lạc trưởng lão, không coi ai ra gì đứng tại chỗ, thẳng tắp nhìn về phía Băng Huyết, hẳn luôn có cảm giác, thiếu niên nhỏ tuổi nhất kia không đơn giản. Nhưng không thể giải thích được. Dựa vào kinh nghiệm nhìn người nhiều năm của hắn, có đầu óc hơn người, nhưng hắn lại không thể nhìn thấu thiếu niên nhỏ tuổi này.

Mà lúc này bị điểm tên đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ tức giận đi ra, hoàn toàn quên bốn vị trưởng lão Tứ Đại Gia Tộc vẫn đứng bên cạnh, không che đậy chỉ vào Băng Huyết giận dữ hét: “Hừ. Ngươi còn giả bộ tới khi nào. Ta cho ngươi biết, các Trưởng lão bị ngươi lừa gạt, nhưng ta không sẽ không bị vài lời hô tụng của ngươi lừa. Ngày hôm qua các ngươi đối với dong binh đoàn Ô Nhĩ chúng ta thế nào, trong lòng các ngươi rõ ràng. Bây giờ còn giả ngu với lão tử.”

Băng Huyết đối với sự chỉ trích mắng nhiếc của dong binh đoàn Ô Nhĩ thủy chung duy trì nụ cười thân thiện, hai mắt Thanh Minh không có một chút tạp niệm. Nghe đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ nói xong câu nói cuối cùng thì Băng Huyết bĩu môi, mặt tò mò nhìn về phía Hàn Khai Minh, vô tội hỏi: “Tiểu Khai, chúng ta quen biết, dong binh đoàn Ô Nhĩ sao?”

Hàn Khai Minh phong cách y hệt ánh mặt trời, cười híp mắt khuôn mặt đáng yêu tràn đầy vô tội, dịu dàng nói: “Huyết Huyết, chúng ta từ trước tới giờ chưa từng biết dong binh đoàn Ô Nhĩ.”

“Như vậy à!” Băng Huyết nghiêng đầu như rất nghiêm túc tự hỏi, nhàn nhạt nhìn lướt qua vẻ mặt khác nhau của bốn vị trưởng lão, nhìn về phía Lôi Minh hỏi: “A Minh, mới vừa rồi vị đại thúc này nói có ý là, hấn so với bốn vị trưởng lão trong tứ đại gia tộc còn lợi hại hơn, còn thông minh hơn. Nói Tiểu Huyết lừa gạt trưởng lão, không thể lừa gạt vị đại thúc này. Nhưng Tiểu Huyết có gạt người sao? Lại nói A Minh không phải đã nói, ở trong quốc gia này, Tứ Đại Gia Tộc rất lợi hại, như vậy trưởng lão bọn họ sao không lợi hại bằng dong binh đoàn Ô Nhĩ, chẳng lẽ dong binh đoàn Ô Nhĩ này vô cùng lợi hại sao?”

Lôi Minh cười lắc đầu, cung chiều vuốt vuốt mái tóc đen nhánh mềm mại của Băng Huyết. Sau đó nhìn về phía bốn vị trưởng lão Tứ Đại Gia Tộc, giọng nói bình thản khí thế mười phần: “Bốn vị trưởng lão cho là thế nào?”

“Ha ha, Huyết tiểu hữu nói đùa, sao ngươi có thể gạt chúng ta đây.” Diệp Hề hiền hòa, cười hi hi hướng về phía Băng Huyết nói.

Khi Diệp trưởng lão vừa dứt lời, Lạc trưởng lão tính khí nóng nảy lập tức chạy đến trước mặt đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ. Lạc trưởng lão hoàn toàn không cho đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ cơ hội trả lời. Tay phải vung lên, linh lực màu đỏ trong nháy mắt đánh về phía đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ, một tiếng hét thảm qua đi, Lạc trưởng lão chỉ thẳng vào đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ bị đánh bay ra ngoài.

“Ô Nhĩ, ngươi thật to gan. Lại còn dám cười lên đầu bốn trưởng lão, ta thấy dong binh đoàn Ô Nhĩ các ngươi không muốn lăn lộn trong thế giới lính đánh thuê nữa.”

“Hừ. Tam đẳng dong binh đoàn nhỏ nhỏ, lại dám lớn lối như thế.” Hỏa Viêm Trần hung hăng nhìn chằm chằm khuôn mặt hoảng sợ của đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ, buông thả uy nghiêm, nhấn tâm đánh úp về phía đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ.

Hàn Vu không nói thêm một câu, chỉ hơi cúi đầu, đôi mắt âm lãnh nhìn đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ, ánh mắt kia giống như đang nhìn một thi thể.

Người trong dong binh đoàn Ô Nhĩ lúc này không dám thở mạnh, nói chỉ tới chuyện đi đỡ đoàn trưởng.

Đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ khó khăn giữ cánh tay lên, trên mặt không có chút huyết sắc, hai mắt mở to, hoảng sợ nhìn trưởng lão Tứ Đại Gia Tộc, không hiểu vì sao lúc cùng bọn họ thương lượng xong kẻ sách. Đủ để nhìn ra đầu óc người này có thể sánh cùng động vật mập mạp.

Đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ run rẩy đôi môi, miễn cưỡng mở miệng nói: “Tiểu nhân. Tiểu nhân không dám. Có cho. . . . tiểu nhân gan lớn như trời, tiểu nhân cũng không dám. Bất kính với các vị trưởng lão a.” Sau đó chuyển sang Hàn Vu từ đầu đến cuối không có mở miệng, có lẽ là bản năng cầu sinh kích thích, đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ cơ trí xoay người, hướng về Hàn Vu quỳ, bộ mặt ăn mày nói: “Hàn Vu trưởng lão. Hàn Vu trưởng lão, ngài hãy nói giúp tiểu nhân. Tiểu nhân tuyệt đối không có ý bất kính đối với mấy vị trưởng lão, ngài không thể bỏ mặc tiểu nhân, đây đều là.”

Đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ còn chưa nói hết lời, chỉ thấy một ánh sáng màu nâu bay tới trước mặt, cổ chợt lạnh, một vết máu đột nhiên xuất hiện ở trên cổ. Khuôn mặt đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ kinh ngạc hoảng sợ, không dám tin nhìn Hàn Vu trưởng lão đột nhiên ra tay với mình, một tay che cổ chảy máu không ngừng, một tay run rẩy chỉ vào Hàn Vu trưởng lão, chậm rãi ngã xuống, hai mắt trợn ngược.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: 55: Hàn Vu Vs Hỏa Viêm Trần

"Hàn Vu ngươi làm cái gì vậy?" Hỏa Viêm Trần chỉ vào đoàn trưởng Ô Nhĩ nằm ở trong vũng máu, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào người Hàn Vu, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả hô hấp cũng trở nên lặng lẽ không tiếng động.

Hàn Vu chậm rãi buông pháp trượng Khô Mộc trong tay xuống, động tác tuy nhẹ, nhưng âm thanh lại vang dội: "Đương nhiên là dạy dỗ người dám nói năng lỗ mãng cuồng vọng với Tứ Đại Gia Tộc." Giọng nói khàn khàn âm trầm chậm rãi phát ra, mang theo khí thế không thể kháng cự.

Hỏa Viêm Trần nghe giọng nói bình tĩnh của Hàn Vu, vung cánh tay dài, chỉ thẳng vào Hàn Vu trưởng lão, không thể kiềm được giận dữ, giọng nói tràn đầy bất mãn: "Vậy cũng không cần tàn nhẫn như thế, giết đi một người bằng cách như vậy."

Hàn Vu khinh thường cười một tiếng, giọng nói lạnh nhạt vô vị: "Nghe giọng điệu của Hỏa Trưởng Lão, chẳng lẽ thân là một trưởng lão trong tứ đại gia tộc mà lại mặc cho những con kiến hôi này không coi các ngươi ra gì, thích làm gì thì làm sao." Lúc này Hàn Vu tựa như con ếch khô héo trong nháy mắt đứng thẳng, đôi mắt màu nâu tràn đầy khinh miệt và ngạo mạn: "Hừ..... Hàn gia với là một trong tứ đại gia tộc, nếu như bị loại tiểu nhân hạ đẳng này chèn ép mà còn không phản kháng, vậy chẳng phải là để người trong thiên hạ cười nhạo hay sao. Người dám can đảm khiêu chiến quyền uy của Hàn gia, kết quả lẽ ra nên như vậy. Nếu các trưởng lão có thể nhịn, như vậy bốn trưởng lão thật sự hoà nghị, các vị trưởng lão có tư cách nằm trong tứ đại gia tộc với Hàn gia ở nước Nam Diệp hay không."

"Hừ, ta thấy là ngươi có mục đích khác. Đừng có đổ chấu phân này lên đầu bọn ta, lão tử cũng không ăn thứ này của ngươi." Lời Hàn Vu nói lại càng làm cho Hỏa Viêm Trần giận dữ, uy áp cường hãn nháy mắt bùng nổ, nắm chặt nắm đấm, đầu khí đỏ tươi quay quanh cơ thể, lóe sáng.

"Oành." Hàn Vu cười khinh miệt, trong hai mắt hiện lên một tia âm lãnh. Pháp tượng Khô Mộc trong tay gỗ thật mạnh xuống đất, một đoàn linh lực màu xanh đậm không ngừng vòng quanh trên đỉnh cầu thủy tinh của pháp tượng Khô Mộc.

Uy áp thuộc về cao thủ thiên giai bùng nổ, không ai nhường ai.

Băng Huyết đã sớm hạ lệnh cho các hộ vệ ra khỏi vùng trung tâm, miễn cho trận chiến đã thương bọn họ. Mà Băng Huyết lôi kéo ba người Lôi Minh, Hàn Khải Minh, Cát Kiệt tránh ở phía sau Âm Dạ, thờ ơ lạnh nhạt quan sát trận đánh hết sức đặc sắc này, một tay nâng đạo diễn ra kịch vui này.

Lạc trưởng lão và Diệp trưởng lão ngay lúc hai người phóng thích uy áp cũng tự phóng thích uy áp của mình, gộp các đệ tử trẻ tuổi đứng chung một chỗ, uy áp của Hàn Vu và Hỏa Viêm Trần đủ giết chết bọn họ trong một chiêu. Thảm nhất là đoàn viên của dong binh đoàn Ô Nhĩ, bọn họ lúc này đang nằm trên mặt đất, hôn mê.

Diệp Hề cau mày nhìn hai người kia càng đánh càng hăng phía trước, cả hai không ai nhường ai. Bất đắc dĩ lắc đầu, trong lúc vô tình lại nhìn đám người Băng Huyết đang đứng ở nơi khác, nhất thời trừng lớn hai mắt, hoàn toàn không thể tin được khi hai cao thủ thiên giai đang chiến đấu phát ra uy áp kinh người thế mà bọn họ lại không tổn thương dù chỉ là một sợi tóc, ngay cả hô hấp cũng không chút thay đổi, hoàn toàn thoải mái tự nhiên, mấy người bọn họ lớn nhất cùng lắm mới hai mươi mấy tuổi, nhỏ nhất mới hơn mười tuổi. Còn Băng Huyết kia thì cười cong mắt, cho dù trên mặt có đeo mặt nạ, Diệp Hề vẫn có thể thấy được ‘hắn’ đang cười, thật sự là đang cười. Đột nhiên Diệp Hề đối mặt với đôi mắt Băng Huyết, có chút sững sờ, trong lòng nhất thời hiểu được điều gì đó.

Diệp Hề lại bất đắc dĩ lắc đầu, lại tăng thêm linh lực, nói với hai người kia: "Ta nói nhị vị, muốn luận bàn cũng thỉnh nhìn xem trường hợp được không? Chớ để cho bọn tiểu bối chê cười, huống hồ các ngươi luận bàn không kiêng nể như vậy, nếu có ai bị thương, ta nghĩ khi chúng ta về cũng khó mà giao phó."

Ngữ khí của Diệp Hề nhẹ nhàng băng quơ làm cho hai người trên không trung thu hồi uy áp, mặt không chút thay đổi đứng ở tại chỗ.

"Tốt lắm tốt lắm, nếu không sao, thì đứng lên đi. Chút uy áp như vậy, mà các ngươi đã chịu không nổi, bình thường rốt cuộc các ngươi tu luyện như thế nào." Diệp Hề quay đầu nhìn các đệ tử trong gia tộc của mình bởi vì không chịu nổi uy áp mà ngã trên đất, nghiêm khắc nói.

Hai mắt Hỏa Viêm Trần sắc bén, liếc Diệp Hề ở phía sau, nhìn về phía đám người Băng Huyết, trong mắt rất nhanh thoáng qua một tia kinh ngạc, sau đó trên mặt hơi có vẻ áy náy cười một tiếng: "Thật có lỗi, thật có lỗi. Làm cho Lôi thiếu chủ, Huyết tiểu hữu chê cười rồi."

"Đúng vậy, mong rằng Huyết tiểu hữu thứ lỗi. Bọn ta thật quá thất lễ." Lúc này vẻ mặt Hàn Vu cũng mang ý cười, như là việc vừa mới phát sinh hoàn toàn không liên quan, sắc mặt tự nhiên, giọng điệu vững vàng.

Băng Huyết mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Sao có thể! Rất phản kích đấy, Tiểu Huyết lần đầu tiên nhìn thấy có người luận bàn như vậy, thật sự là cho Tiểu Huyết được lợi không nhỏ." Trong giọng nói Băng Huyết mang theo hưng phấn thần nhiên, giống như nàng vừa thấy một ván cờ hiểm cò.

Nói tới đây Băng Huyết có chút bất mãn nhìn về phía Diệp trưởng lão, mang theo một chút thầm oán nói: "Nhưng mà... Diệp Hề trưởng lão thật đúng rất không chịu theo ý người khác. Một trận đối chiến của hai cao thủ thiên giai, mà lại cắt đứt như vậy, thật đúng làm cho người ta thất vọng."

Diệp Hề nhìn Băng Huyết kéo khoe miệng, bất đắc dĩ nói: "Ha ha, Huyết tiểu hữu đừng nói giỡn, nơi này bé nhỏ, nếu hai người bọn họ thật sự đánh, chỉ sợ sẽ phá hủy doanh trại của Huyết tiểu hữu, như vậy chẳng phải là chúng ta có tội sao. Nếu Huyết tiểu hữu muốn nhìn thiên giai cao thủ giao đấu chân chính, không ngại theo chúng ta đến phía trước doanh địa, sáng mai chúng ta lập tức xuất phát đi tìm Hỏa Long quả, đến lúc đó nhất định sẽ có giao đấu. Ý của Huyết tiểu hữu như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: 56: Được, Ta Chờ

Băng Huyết nhìn khuôn mặt mập mạp đang tươi cười của Diệp Hề, nhíu mày, trong mắt tràn ngập tò mò. Ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm, khẽ giọng hỏi: "Nhưng..... Nghe nói phía trước đều là đội ngũ cường hãn của nước Nam Diệp, chúng ta tùy tiện tới đó, chẳng phải sẽ dẫn tới rất nhiều lời phản nản sao?!"

Nghe Băng Huyết có ý muốn đi cùng bọn họ, trưởng lão trong tứ đại gia tộc nhất thời vui vẻ trong lòng. Lạc trưởng lão kêu căng khinh người nói: "Cái này Huyết tiểu hữu cứ việc yên tâm, Huyết tiểu hữu đồng ý lời mời của Tứ Đại Gia Tộc, không ai dám phản nản."

"Đúng vậy, ở Nam Diệp này, không có thế lực nào dám khiêu chiến với Tứ Đại Gia Tộc, cho nên Huyết tiểu hữu cứ an tâm." Hàn Vu khẽ mỉm cười, đôi mắt âm lãnh nhẹ nhàng nháy một cái, hoàn toàn không để những người khác ở trong mắt.

"Huống chi lấy thân phận cao quý của thiếu chủ Lôi Minh, đi ở phía sau, chẳng phải là sẽ khiến người khác chê cười." Hỏa Viêm Trần nhìn hai mắt Băng Huyết có chút xúc động, âm thanh vang dội, như muốn tất cả mọi người trong doanh địa này nghe được, hoàn toàn không cho Băng Huyết cơ hội chối ý.

Mà không biết, đây cũng là ý của Băng Huyết.

Băng Huyết quay đầu nhìn Lôi Minh, khuôn mặt dịu dàng vui vẻ, khẽ mỉm cười, không hề có chút rối rắm nào. Quay đầu về phía bốn vị trưởng lão nói: “Đã như vậy, Tiểu Huyết cũng kính không bằng tuân mệnh, làm phiền bốn vị trưởng lão.”

“Huyết tiểu hữu khách khí, như vậy bọn ta trở về trước. Sắp xếp một chỗ thích hợp cho Huyết tiểu hữu và Lôi thiếu chủ tới nay nghỉ ngơi.” Hàn Vu lúc này không còn giống như lúc mới tới, khí thế phóng ra ngoài, hoàn toàn là thái độ của một người đứng đầu, không để ý người trong ba đại gia tộc đang bất mãn.

Trong lòng Băng Huyết rất khinh thường, nhưng không biểu hiện ra mặt. Nói mấy câu đã làm cho bọn họ hòa hợp trở lại, từ từ tan rã, trò chơi chỉ mới bắt đầu, đây chỉ là món ăn khai vị mà thôi, Hàn gia này cũng không khỏi quá nóng lòng.

Đưa người trong tứ đại gia tộc đi, Băng Huyết để cho Cát Kiệt đi sắp xếp thu dọn đồ đạc, mấy người bọn họ vào lều của Băng Huyết, vây thành một vòng, nhìn chằm chằm Băng Huyết. Lúc này một luồng sáng màu hồng nhanh như chớp chui vào lều, chạy thẳng vào ngực Băng Huyết. Cũng trong lúc đó Lôi Minh và Hàn Khải Minh nhanh chóng tụ Đầu Khí trong lòng bàn tay, không chút do dự, giơ tay lên tấn công luồng sáng màu hồng kia, lại bị Âm Dạ kịp thời ngăn lại.

Trong lòng hai người không hiểu, đột nhiên nhìn về phía Băng Huyết, lúc này mới nhìn thấy vốn là trong ngực Băng Huyết trống rỗng, lúc này lại có thêm một con mèo nhỏ bộ lông đỏ rực nằm trong ngực Băng Huyết, khôn khéo liếm ngón tay thon dài trắng nõn của Băng Huyết, nhìn thế nào cũng có chút ý tứ đang giành công.

“Huyết Huyết đây không phải là ma sủng Tiểu Quai của đệ sao? Đúng rồi, ta quên mất, lúc này không nhìn thấy đệ ôm nó, ta còn tưởng rằng đệ để nó ở lại trong lều đây.” Hàn Khải Minh nháy đôi mắt to sáng ngời, tò mò nhìn con mèo nhỏ màu đỏ đáng yêu mười phần kia.

Băng Huyết cười nhạt không nói, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của Tiểu Quai. Mà Tiểu Quai đang hưởng thụ chủ nhân vuốt ve, sau khi nghe Hàn Khải Minh nói vậy, đôi mắt mèo màu đen tràn đầy khinh bỉ nhìn chằm chằm Hàn Khải Minh, há miệng, răng nhọn cực kỳ sắc bén, màu bạc lóe sáng. Nhìn Hàn Khải Minh, sau lưng chợt lạnh, lúc này mới cẩn thận quan sát con mèo nhỏ kỳ quái này, càng nhìn càng cảm thấy có gì đó không đúng.

Lôi Minh im lặng lắc đầu, khinh bỉ liếc mắt nhìn Hàn Khải Minh, không chút khách khí đánh một cái vào sau gáy Hàn Khải Minh, nói: “Người mới phát hiện à! Thật hoài nghi ngươi rốt cuộc là thông minh thật, hay là giả thông minh.” Không để ý ánh mắt uất ức của Hàn Khải Minh, hướng về phía Băng Huyết nhu hòa nói: “Tiểu Huyết, đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ đột nhiên làm khó dễ, là đệ tạo ra đúng không.” Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng nói lại hết sức khẳng định.

“A Minh không hổ là thiếu chủ thiên tài giới lính đánh thuê. Không sai, Tứ Đại Gia Tộc mới vừa tới, ta lập tức bảo Tiểu Quai lên vào doanh trại dong binh đoàn Ô Nhĩ đợi lệnh. Tứ Đại Gia Tộc phái tới mấy vị đại thúc kia thật sự là quá lộ liễu, ta xem diễn kịch cũng bắt đầu nhàm chán, dù là tưởng hí kịch nhỏ cũng phải có cao trào, người xem mới không mất hứng. Không thể làm gì khác hơn là giúp bọn hắn một chút.” Băng Huyết cười tà ác, sự đơn thuần mới vừa đối mặt Tứ Đại Gia Tộc hoàn toàn biến mất không còn bóng dáng.

“Giúp bọn hắn?” Hàn Khải Minh nhất thời sững sờ, nghĩ sâu xa một chút, sau đó sáng tỏ cười một tiếng: “Theo như điều tra, đoàn trưởng dong binh đoàn Ô Nhĩ chỉ có một đứa con trai, bảo bối như mạng. Huyết Huyết cho Tiểu Quai đi giết thiếu chủ dong binh đoàn Ô Nhĩ. Đoàn trưởng nhận được tin đó, mới có thể đột nhiên mất không chế.”

“Một huynh nghĩ lâu như vậy.” Băng Huyết bắt đầu dĩ mà cười cười, nhưng không có bất kỳ ý chê trách nào. “Nhưng ta nghĩ lúc này Hàn Vu nhất định rất buồn bực, không ngờ hẳn một tay đạo diễn chuyện này, ngược lại thiếu chút nữa làm cho hắn lật thuyền trong mương. Không chỉ khiến Dong Binh Công Hội cảnh giác với Hàn gia, càng làm cho Hàn gia bọn họ phá hỏng tác phong khiêm tốn xưa nay.”

“Càng không có nghĩ tới, mình lại trở thành một con hát trong vở kịch này.” Lôi Minh hoàn toàn hả hê nói.

“Gia tộc Hàn thị ở trong tứ đại gia tộc cực kỳ có dã tâm, bọn họ vẫn muốn ngồi lên vị trí đứng đầu Tứ Đại Gia Tộc, nhưng cũng không công khai tham gia trận chiến tranh đoạt. Am hiểu nhất chính là làm việc vụng trộm, nhìn như không tranh không đoạt, luôn có chừng có mực, hình thức khiêm tốn. Lại âm hiểm độc ác, làm việc không chừa thủ đoạn nào.” Hàn Khải Minh cau mày, trong mắt lóe lên vẻ chán ghét. Đột nhiên hình như nghĩ tới điều gì, ngược mắt lên nhìn Băng Huyết, trong mắt lộ ra lo lắng: “Huyết Huyết, Hàn Vu là đệ đệ gia chủ, trừ Gia chủ ra là người ác độc sắc bén nhất trong Hàn gia, đệ.....”

“Yên tâm đi. Hắn muốn đối phó ta, cũng phải còn mạng ra khỏi Ma Thú Sâm Lâm mới được.” Băng Huyết cười, trong mắt lóe lên một chút khát máu âm trầm. “Quy thuận bọn họ, quả thực là mơ mộng hão huyền. Muốn mạng Băng Huyết ta, vậy thì nhất định phải để mạng lại đổi.”

“Chỉ là... Khải Minh. Gia tộc Hàn thị...” Băng Huyết nhìn Hàn Khải Minh, giọng nói vững vàng. Có một số việc mặc dù trong lòng biết là tốt rồi, không cần nhiều lời. Nhưng có một số việc phải hỏi rõ ràng, đây cũng là sự tôn trọng đối với bằng hữu.

Ý của Băng Huyết, Hàn Khải Minh tự nhiên hiểu rõ, lắc đầu một cái, kiên định nói: “Huyết Huyết muốn làm cái gì thì làm cái đó. Hàn Khải Minh ta mặc kệ lúc nào cũng sẽ đứng chung một chiến tuyến với Huyết Huyết. Về phần Hàn gia, ngoài ca ca thương ta như mạng ra, còn lại tất cả ngoài chán ghét và thống hận, không còn gì khác.”

Băng Huyết nhún mày, giọng nói hết sức ngông cuồng: “Nếu gia tộc Hàn thị này thống hận chán ghét Khải Minh như vậy, ngại gì phá hủy. Yên tâm đi..... Một ngày nào đó, Băng Huyết ta sẽ giúp huynh loại bỏ thứ rác rưởi chướng mắt này, thanh tẩy sạch sẽ, mà ngày này, tuyệt đối sẽ không quá xa.”

Hàn Khải Minh không thể tưởng tượng nổi nhìn Băng Huyết, nhìn một thân khí thế cuồng ngạo y hệt Quân Vương, hai mắt sáng ngời như sao, rất chân

thật, chân thật khiến hẳn vô cùng tin tưởng lời của nàng, không hề nghi ngờ.

“Được, ta chờ.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: 57: Tới Bao Nhiêu Giết Bấy Nhiêu

Màn đêm không tiếng động phủ xuống ở bên ngoài phía Tây Nam Ma Thú Sâm Lâm. Lúc xế chiều Băng Huyết đã gọi Cát Kiệt phái năm thị vệ Thiết Diện đi trước với Tứ Đại Gia Tộc để sắp xếp chỗ ở cho bọn họ. Lúc này đám người Băng Huyết dẫn theo những thị vệ Thiết Diện vừa mới trở về dưới sự hướng dẫn của Cát Kiệt chạy tới doanh địa mới.

Đoàn người chạy vội dưới màn đêm trong Ma Thú Sâm Lâm, trong rừng rậm yên tĩnh, dù là tiếng gió thổi qua lá cây thì ma thú cấp thấp cũng bị kinh sợ mà nhảy vọt lên. Ánh sao lấp lánh xuyên thấu qua cành lá sum xuê chiếu xuống đất, chiếu từng bóng dáng của những người gấp gáp bay qua.

“Băng Huyết tiểu chủ, trước mặt chính là doanh trại của mấy Đại Thế Lực.” Cát Kiệt vừa ra sức đi theo bên cạnh Băng Huyết, vừa nói với Băng Huyết. Bấy giờ bọn hắn đối với Băng Huyết cực kỳ bội phục, tiếng tiểu chủ này không phải là bọn họ tự biên tự diễn, bọn họ đối với Băng Huyết tôn kính và khâm phục từ trong thâm tâm.

“Được, vậy chúng ta trực tiếp đi vào đi.” Mặc dù phía trước là bóng tối, nhưng đối với tu vi của Cát Kiệt bọn họ, thần thức có thể biết rõ tình huống trong vòng bán kính 10 mét. Dĩ nhiên đối với cực phẩm biến thái, biến thái trong yêu nghiệt như Băng Huyết, thần thức mở rộng trăm dặm cũng không phí chút tinh thần lực nào.

Mặc dù dưới tình huống bình thường, ban đêm ở Ma Thú Sâm Lâm, có rất ít người đi. Nhưng mà ở đây vô cùng lạ, rất nhiều ma thú cao cấp cũng vây trong rừng rậm, để lại vòng ngoài chỉ có một ít ma thú cấp thấp, cho nên lúc này bên ngoài Ma Thú Sâm Lâm cực kỳ an toàn. Hướng chỉ buổi tối mát mẻ hơn ban ngày nhiều, Băng Huyết là người tương đối lười, một người lười thì tuyệt đối sẽ không chọn phiền toái.

“Băng Huyết tiểu chủ, Lôi thiếu chủ, thiếu gia, chính là chỗ này.” Cát Kiệt mang theo mọi người đi tới trước mấy cái lều lớn màu đen, cung kính cúi người nhẹ giọng nói.

Năm thị vệ Thiết Diện canh giữ trước mấy cái lều lớn màu đen, sau khi nhìn thấy đoàn người Băng Huyết. Cùng nhau khom lưng, cung kính nói: “Thuộc hạ ra mắt Băng Huyết tiểu chủ, Lôi thiếu chủ, thiếu gia.”

Băng Huyết đi tuốt ở đằng trước, nhìn năm người khề mỉm cười: “Vất cả cho các ngươi rồi.”

“Tạ tiểu chủ, đây là vinh hạnh của chúng thuộc hạ.” Năm người lần nữa lạnh lẽo nói, không khó nghe ra thành tâm trong giọng nói của bọn họ.

Băng Huyết thoả mãn gật đầu, ngồi xuống ghế Cát Kiệt chuẩn bị, nhẹ giọng hỏi: “Trong khoảng thời gian này có người tới sao?”

“Hồi tiểu chủ, buổi chiều mấy lần Tứ Đại Gia Tộc phái người đến hỏi tiểu chủ, Lôi thiếu chủ có đến hay không. Mặt khác người của Dong Bình Công Hội cũng tới hỏi thăm Lôi thiếu chủ lúc nào thì đến. Lúc tối còn có mấy đợt người đến, dừng lại một lát rồi đi.” Trong năm người một người bước lên nói.

Băng Huyết nhẹ nhàng chớp mắt, trong mắt thoáng qua một tia âm lãnh, môi đỏ mọng chậm rãi cong lên, rõ ràng là đang cười, lại làm cho người ta cảm thấy như một ác ma, khát máu âm lãnh. Chậm rãi quay đầu, nhàn nhạt nhìn Ám Dạ, nhú mày, nụ cười từ từ lớn hơn, một cổ sát khí từ từ dâng lên.

Ám Dạ lắc mình một cái biến mất ngay tại chỗ, hóa thành một bóng đen đi về phía mấy cây to. Ánh sáng màu bạc bay lượn, máu bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên thấu trời. Bóng tối bao phủ Ma Thú Sâm Lâm tăng thêm vài phần u ám.

Không tới năm phút, Ám Dạ quay về, lặng lẽ không tiếng động đứng sau lưng Băng Huyết. Phía dưới vang lên tiếng roi tự do cùng với âm thanh kêu rên.

Năm thị vệ Thiết Diện nhìn mấy tên cao lớn cả người đầy máu roi từ trên cây xuống, trong mắt càng lạnh lẽo, sau đó chân sau quỳ xuống đất trước Băng Huyết, tự trách nói: “Là thuộc hạ vô năng, không phát hiện còn có người núp ở chỗ tối. Xin Huyết tiểu chủ trách phạt.” Không có bất kỳ lời giải thích, thất trách nên phạt, đối với thái độ của bọn họ, Băng Huyết càng cực kỳ hài lòng.

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn mấy con ruồi đáng ghét ở xa, lạnh nhạt nói: “Không sao. Các ngươi không phát hiện cũng là bình thường, đứng lên đi. Không ngờ bọn họ lại tôn trọng bản thiếu như vậy, còn phái cả kiếm sĩ đỉnh phong đến giám thị... Hừ.”

Băng Huyết lười biếng đứng lên, vòng tay sau lưng, khí thế vương giả tuôn ra. Lúc này không nhìn thấy bóng dáng thiếu niên 12 tuổi ở nàng mà lại giống như Quân Vương, dùng mắt nhìn xuống mấy con kiến hôi nhỏ bé trước mặt. Mặc dù bây giờ nàng vẫn còn rất nhỏ yếu, nhưng thân phận sát thủ đứng đầu kiếp trước, không cho bất luận kẻ nào khinh miệt.

“Lưu các ngươi một mạng, về nói lại cho chủ tử các ngươi, bản thiếu cho tới bây giờ đều không thích bị người khác ở trong bóng tối nhìn chằm chằm.

Trừ phi các người trốn được tai mắt của bản thiếu, nếu không tới bao nhiêu, bản thiếu giết bấy nhiêu, đến lúc đó đừng trách bản thiếu tàn nhẫn vô tình.” Giọng nói không hề có nhiệt độ, đối với mấy người kia giống như âm thanh đòi mạng phát ra từ địa ngục, âm lãnh vô tình, khát máu tà ác.

Bọn họ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, thoát khỏi ác ma đáng sợ này, gân mạch toàn thân đứt đoạn, xương cốt trên người nát bấy, muốn chết, đôi tay cũng không có sức cầm nắm. Chạy thế nào đây.....

“Ám Dạ, tiền bọn họ một đoạn đường.” Băng Huyết lạnh lùng xoay người, đi về phía lều, đối với tất cả sau lưng không có một chút hứng thú, lạnh lùng giống như biến thành người khác, mọi người lại không biết đây mới thật sự là Băng Huyết, Truyền Kỳ giới sát thủ – Băng Huyết.

Ám Dạ nhận lệnh của Băng Huyết, cô tay phải chuyển một cái, gươm cao trường kiếm, hướng về phía trước nặng nề vung xuống, vỏ kiếm đen nhánh trên không trung xẹt qua một ánh sáng màu đen, khí lưu cường hân lập tức tuông ra, đổ ập vào mấy người đang nằm trên đất phía trước. Bọn họ chỉ cảm thấy một uy áp cường hân kéo theo một lốc xoáy lớn cuộn bọn họ bay lên, bay về trong bóng tối phía xa.

Nhìn quá trình này, Lôi Minh, Hàn Khải Minh không nói một câu, hoàn toàn đặt quyền chủ đạo vào tay Băng Huyết, mặc kệ nàng làm cái gì, bọn họ chỉ biết đi theo, không còn gì khác.

Ám Dạ xoay người nhìn về mặt mấy người, đây là lần thứ hai bọn họ được nhìn thấy sự vô tình của chủ nhân. Nhưng đối với Băng Huyết vẫn thật tâm trước sau như một. Chỉ có người như vậy, mới có tư cách ở lại bên cạnh chủ nhân của mình, mặc kệ nàng làm cái gì, cũng có thể vô điều kiện tin tưởng.

Lôi Minh thoải mái nhận lấy ánh nhìn chăm chú của Ám Dạ, từ đầu tới cuối đều là nụ cười nhẹ nhàng. Lúc này ngẩng đầu nhìn mọi người nhẹ giọng nói: “Mọi người, trong khoảng thời gian này cũng đã mệt mỏi, đều đi nghỉ ngơi đi. Hồi phục tinh thần, ta thấy ngày mai sẽ càng thêm phấn khích.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Hàn Khải Minh cười xán lạn tràn đầy vui sướng khi người gặp họa. Có người chọc giận Huyết Huyết của bọn họ, sau này nhất định bọn họ sẽ không có ngày an tĩnh.” Cát Kiệt, an bài những người khác nghỉ ngơi đi. Ta thấy tối nay mọi người có thể ngủ một giấc an ổn rồi.”

“Vâng, thiếu gia.” Cát Kiệt gật đầu cười, rời đi.

Lôi Minh và Hàn Khải Minh nhìn về phía Ám Dạ gật đầu một cái, xoay người đi vào lều của mình nghỉ ngơi.

Ám Dạ đứng một mình ở dưới bầu trời đêm, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao. Cũng sắp quên mình của trước kia, khi đó mình vĩnh viễn là một thân một mình, tự sinh tự diệt, lúc làm nhiệm vụ cũng thế. Nhưng mà bây giờ không giống trước, hân không bao giờ cô độc nữa, kiếp này hân tìm được mục tiêu, tìm được nhiệm vụ cả đời, không còn là nhiệm vụ đơn độc nữa.

“Ám Dạ, ta mệt rồi.” Một âm thanh lười biếng vang lên trong đêm tối.

Đôi mắt lạnh lẽo thấu xương của Ám Dạ trở nên ấm áp, khóe mắt nhẹ nhàng cong lên, trên mặt giương lên một nụ cười nhân nhật, hướng về phía lều màu đen trước mắt: “Dạ, Thiếu chủ.” Hai chân thon dài nhẹ nhàng đi vào trong chiếc lều ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: 58: Sáng Sớm Không Yên Tĩnh

Mọi người đều biết Ma Thú Sâm Lâm là căn cứ ma thú. Mặc dù là nơi có tính nguy hiểm thấp nhất trong mười nơi đại nguy hiểm, nhưng cũng nguy hiểm không lường, nguy cơ bốn phía. Nếu không cẩn thận thì chỉ có thể đến chứ không thể quay lại. Muốn đi vào Ma Thú Sâm Lâm, có bốn cửa vào ở Đông Nam Tây Bắc, nơi đám người Băng Huyết đi vào chính là cửa Tây giáp ranh với phía Tây Nam. Tuy rằng có một khúc quanh rất lớn, nhưng lại đúng lúc đuổi kịp hành động tranh đoạt hỏa long quả lần này.

Sáng sớm, tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu rọi xuống Ma Thú Sâm Lâm, lúc này vòng trong vòng ngoài phía tây Ma Thú Sâm Lâm, và khắp nơi đều có thể thấy được những chiếc lều nhón nha nhón nháo. Có hoa lệ, có trang nghiêm, có đơn giản mộc mạc. Mà trong căn lều cao quý hoa lệ ở vị trí đầu tiên, cửa lều đen kịt được mở ra.

Lúc này có vài người đứng cách căn lều không xa, nhìn khí thế và trang phục đều là người của Đại Gia Tộc, bên trong có bốn vị trưởng lão của Tứ Đại Gia Tộc mà Băng Huyết từng gặp.

“Ta nói, Hàn trưởng lão. Rốt cuộc người ở trong này là ai mà khiến bốn vị trưởng lão của Tứ Đại Gia Tộc phá bỏ quy tắc, nằm vùng trước doanh trại như vậy. Những thứ này chúng ta có thể không so đo, cho bốn vị trưởng lão mặt mũi. Nhưng cũng không xem bây giờ là lúc nào rồi, người còn chưa xuất hiện. . . Nhất định chính là không để chúng ta trong mắt. . . Còn ra thể thống gì.” Giọng mặt Phó hội trưởng Công Hội Ma Pháp – Niên Phú Cẩm đầy bất mãn, cao giọng nói.

“Niên phó hội trưởng gấp cái gì? Hôm qua bốn trưởng lão đã nói qua, người trong này là bằng hữu của Lôi thiếu chủ, cho nên bốn trưởng lão mới quyết

định đưa mọi người đến gặp Lôi Minh thiếu chủ, hướng chỉ nơi này là Ma Thú Sâm Lâm, lúc nào ra lúc nào nghỉ, đều là chuyện của mình, không liên quan tới người khác.” Giọng nói của Hàn Vu trầm thấp khàn khàn, không chút để ý giải thích. Quan hệ của Tứ Đại Gia Tộc và Công Hội Ma Pháp, so sánh với Công Hội Dong Bình thì kém hơn vài phần. Bên nào cũng cao ngạo và ngang ngược, hòa hảo với nhau mới là lạ. Cho nên không cần vì bọn họ mà đắc tội với Công Hội Dong Bình và Băng Huyết thần bí khó dò kia.

“Là bằng hữu của Lôi Minh thiếu chủ, tại sao không tới doanh địa của Công Hội Dong Bình mà lại đóng quân ở nơi hẻo lánh này, chẳng lẽ lần này Công Hội Dong Bình muốn độc chiếm hai phần hay sao?” Đội trưởng đội đầu sĩ hoàng gia Nam Diệp Quốc – Hạo Kiện cao ngạo nhìn về phía căn lều màu đen, trong mắt tràn đầy thống hận.

Lúc này một đầu sĩ mặc trường sam màu xanh lá cây, hông đeo một thanh đại đao màu bạc, khí thế hùng hậu từ trong đám người đi ra, đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn chăm chăm đội trưởng Hạo Kiện này, giọng nói tràn đầy cường hân uy áp: “Ý của Hạo đội trưởng là, Thiếu chủ nhà ta không xứng đáng có một chỗ riêng ở đây hay sao. Hạo đội trưởng chớ quên, Thiếu chủ nhà ta không giống Hạo đội trưởng, cho tới bây giờ ngài làm bất cứ chuyện gì cũng không phụ thuộc vào Công Hội Dong Bình, ngài ấy luôn dùng thực lực của mình để đạt được mục đích, ngài ấy như vậy, ai dám nói ngài ấy không có tư cách.”

“Người.” Về mặt Hạo Kiện dữ tợn, hung ác nhìn hấn. Dĩ nhiên hấn có thể hiểu ý trong lời nói của tên này, ai cũng biết Hạo Kiện hận nhất là nghe người khác nói hấn có thể ngồi lên vị trí đội trưởng này là vì cha hấn là trưởng giám quân trong đội hộ vệ hoàng gia. Mặc dù thiên phú hấn không tồi, nhưng ở trước mặt Lôi Minh thì chẳng khác gì đồ bỏ, đây chính nguyên nhân hấn hận Lôi Minh như thế. Nhưng mà hận thì hận, nhưng rút cuộc hấn cũng không thể làm gì, cho nên hấn phải nén giận vào lòng, bây giờ bất được cơ hội lần này, nhưng không ngờ lại là tự lấy đá đập chân mình.

Mọi người đều tròn mắt nhìn hai người bọn họ, không có ai lên tiếng, bốn phía yên tĩnh. Lúc này một tiếng cười sáng sủa vang lên, đánh vỡ không khí ngột ngạt.

“Ha ha ha. Tam thúc, những gì người nói mặc dù là sự thật, nhưng cũng không cần nói trước mặt nhiều người như vậy, hơn nữa còn nói lớn. Điều này sẽ làm đội trưởng Hạo Kiện khó chịu! Có một số việc trong lòng mọi người biết là được.”

“A Minh. Huynh không hiểu rồi. Có một số người, một khi làm chuyện hèn hạ, cho dù có muốn che giấu cũng không được. Hướng chỉ chúng ta đều là người lương thiện, phải giúp người ta đạt được ước nguyện.” Giọng nói non nớt của Băng Huyết vang lên, âm thanh ngọt ngào làm cho người ta vừa nghe thì lòng tràn đầy vui mừng. Nhưng câu nói của người có giọng nói ngọt ngào này, lại có thể khiến những người khác kích động đến nỗi muốn giết người.

Mọi người nhìn về chiếc lều lớn màu đen trước mặt, nơi phát ra âm thanh, vốn chỉ có hai người thị vệ mang mặt nạ màu bạc kì quái, lúc này bên ngoài trừ Lôi Minh mà bọn họ quen thuộc, còn có ba thiếu niên mặt nạ kỳ quái giống nhau. Nổi bật nhất chính là tiểu thiếu niên đeo chiếc mặt nạ màu tím, trên người phát ra khí chất cao quý bẩm sinh. Kỳ quái là, trừ khí chất cao quý, đối với vị thiếu niên này, bọn họ thậm chí có cảm thấy mong lung, hoàn toàn không thấy biết hấn là dạng người gì. Một người khác đeo mặt nạ màu vàng kim, toàn thân tràn đầy hơi thở âm áp như ánh mặt trời, cặp chân mày cong cong, luôn cười dịu dàng. Cuối cùng là thiếu niên mang mặt nạ màu đen, toàn thân chỉ có một chữ có thể hình dung, đó chính là lãnh.

Tổ hợp kỳ quái như vậy, làm cho người ta kinh ngạc không thôi.

“Thì ra là Huyết tiểu hữu đã thức dậy, không biết tiểu hữu có hài lòng với chỗ này không.” Hàn vu chống gậy Khô Mộc, đi tới trước mặt Băng Huyết. Cười nói, trong giọng nói pha thêm chút lấy lòng, điều này làm cho những người không biết Băng Huyết càng thêm tò mò.

Nhưng thái độ của Hàn Vu, khiến cho Hạo Kiện phải áp chế lửa giận vào lòng, Tứ Đại Gia Tộc không phải là người hấn có thể chống lại, trừ phi hấn bị điên rồi.

“Đa tạ bốn vị trưởng lão. Làm phiền bốn vị trưởng lão vì Băng Huyết mà mệt nhọc, Băng Huyết thực sự rất áy náy.” Băng huyết lập lòe nước đôi cảm ơn Tứ Đại Gia Tộc, không thiên về ai, càng không khiến các gia tộc khác hiểu lầm, đây chính là điều Băng Huyết muốn.

“Ha ha ha, Huyết tiểu hữu đừng khách khí. Nếu đã đến đây rồi, thì không nên khách khí, hướng chỉ hành động lần này, vận số cũng chiếm một phần, Huyết tiểu hữu cứ yên tâm, nếu như Huyết tiểu hữu may mắn, lấy được kỳ trân dị bảo gì đó, chỉ cần một tiếng, có Diệp Hề ta ở đây, sẽ không có ai dám làm khó Huyết tiểu hữu.” Diệp Hề cười hi hi đưa tay vỗ cái bụng tròn của mình, hiền hòa nói với Băng Huyết, nhưng khi đang nói thì trong con ngươi thoáng qua một tia âm lãnh, tất cả mọi người thấy vô cùng rõ ràng. Đây là Diệp Hề, bất kể đối phương là người nào, chỉ cần nhìn vào mặt hấn, như vậy ai cũng đừng nghĩ động. Cũng chính vì tính tình như vậy, mà Diệp Hề có mạng lưới quan hệ rộng khắp, cho dù hấn cuồng vọng, cũng không có bao nhiêu người dám động đến hấn, hướng chỉ Diệp gia sau lưng hấn và thực lực của bản thân hấn cũng bày ra trước mắt.

Băng Huyết buồn cười mỉm môi một cái, mỗi lần thấy Diệp Hề, nàng đều có cảm giác kích động muốn giãy xéo một phen, nhưng câu này của Diệp Hề, khiến hạo cảm với hấn trong lòng Băng Huyết tăng lên mấy phần, không thể hơn nữa chỉ vì hấn họ Diệp: “Ha ha, Băng Huyết cảm ơn Diệp Hề trưởng lão quan tâm. Lần này Băng Huyết tới chỉ muốn tham gia náo nhiệt, được thêm kiến thức mà thôi, sẽ không có nhiều phiền toái như vậy.” Băng Huyết nhàn nhạt liếc mấy người sau lưng Diệp Hề, sau đó hướng về phía trưởng lão Tứ Đại Gia Tộc vui vẻ cười một tiếng, mặc dù chiếc mặt nạ màu tím đã che phần lớn khuôn mặt, thế nhưng đôi mắt trong suốt, mọi người vẫn có thể thấy hơi thở đáng yêu trời cho. Nhất thời khiến nhiều người đối với đám người vừa xuất hiện này, trong lòng thầm buồn xuống một nửa đề phòng.

“Éc. Thiếu chủ.” Giọng nói yếu ớt của người bị mọi người lãng quên phía sau trưởng lão Tứ Đại Gia Tộc vang lên. Khiến Lôi Minh và Băng Huyết cùng giật giật khóe miệng.

Lại hoàn toàn quên mất.

Lôi tam thúc đáng thương

Chương 61: 59: Lôi Gia Quả Nhiên Đủ Lôi

Editor: ngansieunhanh

Beta: Mặc Doanh

“Khụ khụ.” Lôi Tam Đào thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về hướng

mình, hơi xấu hổ ho nhẹ hai tiếng. Đi về phía Lôi Minh: “Thiếu chủ, con thật sự ở đây, ngày hôm qua nghe nói thiếu chủ cũng tới, ta còn không dám tin. Không ngờ thiếu chủ tới thật, thiếu chủ. Bình thường không phải con không thích những chuyện này sao? Tại sao đột nhiên lại muốn tới. Nếu như biết thiếu chủ tới, ta nhất định sẽ chờ thiếu chủ ở bên ngoài Ma Thủ Sâm Lâm, cùng nhau đi vào. Mặc dù tu vi của thiếu chủ rất cao, thiên phú dị bẩm, nhưng dù sao đây cũng là Ma Thủ Sâm Lâm, nguy cơ trùng trùng. Mặc dù ta rất tin tưởng năng lực của thiếu chủ, nhưng nếu đi cùng người có kinh nghiệm hơn, cũng sẽ an toàn hơn. Thiếu chủ.”

“Ngừng.” Băng Huyết gầm nhẹ một tiếng, ngăn vị đại thúc nói như niệm kinh này lại trước khi Lôi Minh động thủ. Nếu thật sự không lên tiếng, Băng Huyết không dám đảm bảo, vị đại thúc này còn có cơ hội nhìn thấy Hỏa Long Quả hay không. Chẳng lẽ hẳn không thấy nụ cười của Lôi Minh ngày càng dịu dàng sao. Vị đại thúc này. Quá cực phẩm rồi. Chẳng lẽ Công Hội Dong Bình toàn sinh ra cực phẩm ư?

Lôi Tam Đào kinh ngạc nhìn tiểu thiếu niên trước mặt còn chưa cao đến ngực mình này, không hiểu tại sao hắn lại cười rúc rỏ như vậy. Rõ ràng là nụ cười ngọt ngào rúc rỏ, lại làm cho hắn có muốn xoa người chạy trốn.

Lôi Tam Đào lắc đầu một cái, vứt bỏ cảm giác kinh ngạc này, trong lòng không ngừng an ủi là do mình suy nghĩ nhiều. Nhưng khi nhìn về phía Lôi Minh cơ thể không nhịn được mà run lên một cái. Hu hu. Nụ cười của thiếu chủ thật đáng sợ. Tại sao hắn lại quên, rõ ràng đại ca đã nói trước, khi gặp thiếu chủ lúc không cần nói chuyện thì không được mở miệng, tránh cho bản thân phải gặp nạn, còn liên lụy bọn họ. Nhưng mình lại không nhịn được. . . . Phải làm sao đây.

“Tam thúc không nói nữa à.” Lôi Minh dịu dàng nhìn Lôi Tam Đào, âm thanh dịu dàng mềm mại như mây. Nhưng đối với người hiểu rõ Lôi Minh, ai cũng biết, Lôi Minh lúc này cực kỳ nguy hiểm. Sự yên bình trước con bão chính là đây.

“Không. Không nói.” Lôi Tam Đào cúi đầu, mím môi, thật uất ức.

Băng Huyết thấy cảnh tượng như vậy, thật sự là không nhịn được, vịn vai Ám Dạ, cố gắng nén cười, cả người run rẩy khiến ai cũng nghĩ Băng Huyết đang bị co giật.

Nghĩ thử xem. Một người cao một mét chín, thân thể cường tráng, một đại hán vô cùng uy vũ hung ác. Khi nói với Lôi Minh thì giống như một đại nương lắm lời mà giờ phút này còn vô cùng uất ức rụt cổ, quần ngón tay, như tiểu tức phụ [1] bị uất ức, về mặt muốn nhìn Lôi Minh mà lại không dám nhìn. Trời ạ. Băng Huyết cười tới nỗi sắp co rút. Nàng chỉ có thể nói. Cái thế giới này thật con mẹ nó huyền ảo. Đúng không!

[1] Tiểu tức phụ: Cô vợ nhỏ.

Lôi Minh quay đầu nhìn Băng Huyết đang cố hết sức để ngừng cười, mặt ghen đến đỏ bừng, chỉ có thể trợn mắt, không nhìn Lôi Tam Đào làm cho mình cạn lời nữa, xoa người vỗ nhẹ Băng Huyết mảnh mai sau lưng, tránh cho người này bối vì cười không tiết chế, co giật quá mức, đến lúc đó đau lòng vẫn là mình: “Được rồi. Được rồi. Cần thận cười nhiều dạ dày không thoải mái.”

“Quá.Quá hay, người này. A Minh, Công Hội Dong Bình các huynh thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp.” Băng Huyết xoa người, vừa lau nước mắt ở khóe mắt, vừa vỗ ngực nhỏ của mình, thở hắt hên.

Lôi Minh vô lực thở dài, vuốt mái tóc mềm mại của người trước mặt, nhẹ giọng nói ra: “Vị này là tam thúc của ta, Lôi Tam Đào. Phó hội trưởng Công Hội Dong Bình.”

“Lôi. Tam. Đào.” Trên trán Băng Huyết xuất hiện ba vạch đen, nhìn Lôi Minh với vẻ mặt thương hại, cố kìm nén, hơi đắn đo một lát, yếu ớt nói: “Thật ra thì ta vẫn rất bội phục phụ thân của huynh, có thể đặt cho huynh một cái tên không phù hợp với hình tượng như vậy. Không ngờ. Gia gia huynh còn lợi hại hơn. Làm Băng Huyết bội phục. Bội phục.” Nói xong còn tỏ vẻ chân thành lắc đầu một cái, trêu đùa nhìn Lôi Minh.

“Ta.” Lôi Minh còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói cực kỳ kiêu ngạo, nhất thời. Có cảm giác muốn khóc.

“Đúng vậy. Đại ca và phụ thân của ta đều là người cực kỳ thông minh. Ngay cả đặt tên cũng vô cùng khí phách cũng vang dội.”

“Ách.” Băng Huyết kinh ngạc há hốc mồm, nghiêng đầu nhìn Lôi Minh sau lưng rồi nhìn khuôn mặt tự đắc kiêu ngạo của Lôi Tam Đào.

Nàng thật sự bị lỗi.

Lôi Minh hít sâu một hơi, nắm chặt nắm đấm rồi chậm rãi buông ra. Bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn Băng Huyết, cắn răng nghiêng lợi nói: “Không có biện pháp. Từ trước tới giờ bọn họ ở trước mặt người của mình lúc nào cũng bỏ đầu óc vào trong túi. Mong rằng Tiểu Huyết thứ lỗi. Nghe nhiều sẽ thành thói quen. Mặc dù ta cũng đã vì cái tên này mà không ngừng phấn đấu hơn hai mươi năm, nhưng mà. Lão đầu nhà ta quá. Quá khó.”

“Ha ha. Nhưng ta thấy khi Lôi tam thúc đối với người khác, một đao thấy máu.” Băng Huyết cười khan hai tiếng, xem ra bị lỗi không nhẹ.

“Cho nên ta nói, chỉ khi đối mặt với người của mình.” Lôi Minh hít một hơi thật sâu lần nữa.

Băng Huyết nhìn về phía Hàn Khải Minh bên cạnh. Hàn Khải Minh nhún vai, bắt đắc dĩ bày tỏ “Là như thế đó.” Sau đó Băng Huyết nhìn về phía Lôi Minh, trên mặt đều là đồng tình, vỗ vai an ủi Lôi Minh.

Nàng chỉ có thể nói. Người một nhà này, cũng rất cực phẩm.

“Ách. Thiếu chủ, vị này là?” Lôi Tam Đao phát hiện, vòng tới vòng lui thiếu chủ cũng không trả lời câu hỏi vừa rồi của mình, hơn nữa có ý không muốn giới thiệu những người này, cộng thêm hắn thấy cách cư xử giữa vị tiểu thiếu niên này với thiếu chủ nhà mình. Rất đặc biệt. Dáng vẻ hết sức thân mật. Thân mật. Trời ạ, suy nghĩ một chút khiến người lạnh đến buồn nôn, trời mới biết. Vị thiếu chủ ma quỷ này đến cả phụ mẫu thân sinh cũng chưa từng có cử chỉ thân mật nào. Đây là điều mà người ngoài không biết, mặc dù bình thường thiếu chủ luôn vẫn đạm phong khinh, đối với ai cũng tươi cười dịu dàng. Nhưng bằng hữu cũng chỉ có một người là thiếu chủ Hàn Khải Minh của Hàn gia mà thôi, nhưng ngay cả đối với Hàn Khải Minh cũng chưa đạt đến mức độ này. Như vậy. Vị thiếu niên này. Không phải là. Không thể nào. Lôi Tam Đao càng nghĩ trong lòng càng khùng bố hơn, ánh mắt nhìn Băng Huyết càng thêm quái dị.

“Nhìn cái gì chứ?” Lôi Minh vung ống tay áo, chặn ánh mắt đang nhìn Băng Huyết của Lôi Tam Đao, nói: “Vị này là bạn tốt của ta, Băng Huyết. Lần này ta và họ đến Ma Thú Sâm Lâm rèn luyện. Chuyện lần này, cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.”

“À. Hóa ra là vậy.” Lôi Tam Đao ngoẹo đầu, biểu cảm kỳ quái nhìn Lôi Minh còn đang nắm chặt cánh tay nhỏ bé của Băng Huyết, lòng đột nhiên cuồng loạn.

“Ha ha. Nếu tất cả mọi người đều biết Băng Huyết tiểu hữu rồi. Như vậy chúng ta không cần nói nhảm nữa. Ta thấy bây giờ Hòa Long Quả đã chín mùi, không bằng bây giờ chúng ta.” Diệp Hề cười ha ha vỗ bụng bự nói với mọi người, nhưng không đợi hắn nói xong. Đã nghe.

“Rống.” Một tiếng thú rống vang lên truyền khắp doanh địa, mọi người vừa nghe, thần kinh lập tức run lên, đồng loạt nhìn về phía sâu trong Ma Thú Sâm Lâm. Lúc này thú rống liên tiếp vang lên, vang vọng khắp Ma Thú Sâm Lâm.

Bắt đầu.

Hòa Long Quả sắp chín mùi, Ma Thú Sâm Lâm đã yên tĩnh thật lâu, nay sắp nghênh đón một cuộc chiến nhân thú tranh đoạt hỗn loạn, mà trong cuộc chiến giữa người và thú này, đặc sắc nhất là sự tranh đấu giữa người với người. Cho dù là ở Ma Thú Sâm Lâm – nơi ma thú hoành hành, lòng người, nhân tính vẫn là sự tồn tại đáng sợ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyển Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Vật Hạp Theo Loài

Bên tai nghe thấy tiếng thú gào vang vọng, rung động bốn phương, hai tay Băng Huyết ôm ngực, đôi mắt đen nhánh sáng như sao lười biếng nhìn về nơi phát ra tiếng thú rống, khóe môi khẽ cong lên, cười nhạt. Các tế bào khát máu của ác ma trong cơ thể nổi lên, năng lượng trong không khí tạo thành sóng lớn từng đợt tới chỗ bọn họ, thời khắc kích động lòng người sắp tới, cuộc chiến này, là cuộc chiến chân chính đầu tiên khi nàng đặt chân đến thế giới này, cũng là bản đệp đề nàng đi lên đến đỉnh cao.

Lúc này mọi người trong doanh trại nhanh chóng khởi động, tất cả đội ngũ nhanh chóng hạp thành hàng, trước đó đã thương lượng xong, tiểu đội này cùng tiểu đội kia hoặc bằng hữu hạp lại, để tăng thêm sức cạnh tranh của đội mình, dĩ nhiên cũng không thiếu những đoàn lính đánh thuê quy mô nhỏ hoặc Tu Luyện Giả nhân nhả muốn mượn cơ hội đục nước béo cò. Những người này đều ở phía sau, theo đại đội ngũ đi tới.

Ở lần thú rống lên đầu tiên, Cát Kiệt đã nhận lệnh của Băng Huyết, cử năm Thiết Diện thị vệ chuyên thu vật phẩm. Sau đó tất cả Thiết Diện thị vệ đều đầu vào đây nhanh chóng theo sát sau lưng đám người Băng Huyết, cũng nghiêm chỉnh xếp thành hai hàng, đứng ở phía sau chờ mấy người Băng Huyết xuất phát.

Còn Lôi Tam Đao thì trở lại đội ngũ Công hội Dong Bình, chỉ là lúc đi thái độ cực kỳ ai oán. Hết cách rồi. Lôi Minh từ chối trở lại đội ngũ Công hội Dong Bình. Mà Băng Huyết cũng cự tuyệt theo chân đội ngũ bọn họ. Dù sao có một số việc, nhiều người cũng chưa chắc dễ làm, không phải nàng đa nghi, nhưng Lôi Tam Đao này, dù là người nhà Lôi Minh, đối với Băng Huyết mà nói vẫn là người xa lạ. Mà Băng Huyết chỉ tin người của mình,

chuyện này đã sớm không thể thay đổi.

Mặc dù lúc này bọn họ vẫn ở bên ngoài Ma Thú Sâm Lâm, nhưng Hòa Long Quả lần này mọc trên đỉnh một ngọn núi nhỏ được bao bọc trong phạm vi cách bọn họ không xa. Vì vậy mặc dù cách bọn họ rất gần, nhưng khó là khó ở chỗ bọn họ bị rất nhiều ma thú cản lại ở vòng ngoài rừng rậm. Bầy ma thú nhiều vô kể, từ cấp thấp đến cấp cao từng đợt từng đợt ngăn cản phía trước, phía sau vẫn chưa biết có thánh thú ẩn nấp hay không. Nhưng đối với sự hấp dẫn của Hòa Long Quả, mọi người đã không thể nào ngăn cản, cho dù phải bỏ mạng ở Ma Thú Sâm Lâm này, cũng không hối tiếc.

Trong doanh địa lúc này là một mảnh hỗn loạn, tiếng hét âm ỉ tràn khắp doanh địa, nhưng tuyệt nhiên không có kẻ nào tới ngăn lại. Những người có năng lực hay có thể lực đều đặt toàn bộ tâm tư trên việc tranh đoạt Hòa Long Quả, mà hỗn loạn chính là điều họ muốn.

Lúc này đột nhiên Băng Huyết quay đầu, nhìn về người đang hít thở. Băng Huyết cười khẽ, lưỡi biếng chớp hai mắt, đôi môi bắt đầu động, một câu nói không tiếng động truyền ra ngoài, trừ chủ nhân của cặp mắt hít thở kia thì không có bất kỳ kẻ nào nhìn thấy.

Người này chính là Diệp Hề của Diệp gia, hần hơi sưng sờ, có chút không rõ vì sao. Hắn nhìn về phía Băng Huyết, chỉ vì tò mò, tò mò tại sao người này lại khiến hắn cảm thấy thân thiết bội phần và tò mò thái độ lúc này của Băng Huyết. Lại không ngờ người kia lại nói một câu khiến cho hắn khó hiểu.

"Nếu muốn người Diệp gia an toàn, hãy lui về phía sau." Mặc dù không hiểu tại sao, nhưng trực giác nhiều năm nói cho hắn biết. Tin tưởng 'tiểu tử này'. Nếu không hậu quả sau đó hắn không thể gánh vác được.

Băng Huyết cũng không hiểu, tại sao nàng phải giúp Diệp gia. Chẳng lẽ chỉ bởi vì mẫu thân là người Diệp gia sao? Nhưng mà những năm gần đây Diệp gia đối với mẹ con nàng, chưa từng để ý tới, nàng cũng không quên được. Thôi. Không nghĩ nhiều nữa, dù sao mẫu thân vẫn họ Diệp, sinh mạng của mẫu thân là Diệp gia cho. Coi như thay mẫu thân trả nhân tình này, về sau họ và Diệp gia sẽ không thiếu nợ nhau.

Nàng cũng nói cho Lôi Minh nghe lời này. Dong Bình Công Hội, nàng có thể không để ý tới, nhưng thân là bằng hữu của Lôi Minh, nàng không thể làm ngơ, về phần nghe hay không nghe thì tùy bọn họ.

Còn những người khác. Sống hay chết, không liên quan đến nàng.

Người xung quanh đã sớm chen lấn tới gần bầy ma thú, đi đầu dĩ nhiên là mấy thế lực lớn, làm cho người ta cảm thấy kỳ quái là Diệp gia, Hòa gia, Dong Bình Công Hội ba đại thế lực này, hình như đột nhiên xuất tình huống gì đó, chưa tiến lên. Mà đứng ở giữa, liều mạng đuổi theo, số lượng ma thú quá nhiều, mặc dù trước mặt chỉ là ma thú cấp thấp, nhưng số lượng lại khiến cho bọn họ choáng váng.

Băng Huyết chỉ mang theo người của nàng, bình tĩnh đứng ở một bên, lạnh nhạt nhìn đám người kia không ngừng lao vào đàn thú triều, bộ dáng xem náo nhiệt.

"Sợ sao?" Lôi Minh cúi đầu, khẽ hỏi. Vừa dứt lời, mùi máu tanh nồng nặc xông vào mũi. Trong một giây ngắn ngủi, phía trước đã trở thành biển máu.

Lúc này bốn phía đã không còn người, chỉ còn lại đoàn người Băng Huyết chưa di chuyển. Lúc này Băng Huyết đã không còn sự ngây thơ trong sáng khi mới xuất hiện. Đôi mắt sâu thẳm lưỡi biếng, lạnh nhạt nhìn về phía trước, khoe miệng khẽ nhếch, cả người tự nhiên sinh ra hơi thở mê hoặc khát máu, giọng nói non nớt theo lưỡi biếng cùng tà thích.

"Sợ. Sợ chơi không được tận hưởng, Sợ máu chảy không nhiều, sợ ở đây. Người chết quá ít đấy."

"Ha ha ha ha. Ta biết ngay. Tiểu tử này vĩnh viễn sẽ không biết hai chữ an phận viết như thế nào, chỉ biết thêm dầu thêm mỡ khiến cho biển máu này lớn thêm." Lôi Minh cười sáng khoái, rồi lập tức biến thành một người tà ác mà người ngoài chưa từng thấy. Trong mắt là nụ cười âm lãnh, khát máu, như ma quỷ, làm cho người ta sợ hãi.

"Haiz. Mọi người thật đáng thương. Phải tận mắt chứng kiến mới chịu tin là thật, không biết công tử nhỏ nhả ở trong mắt bọn họ, một thiếu niên thật thà, cũng là ma quỷ, ác ma chân chính trong địa ngục." Hàn Khải Minh chấp hai tay sau lưng, cảm thán lắc đầu, gương mặt u buồn, nghiêng đầu 45 độ, ngược nhìn bầu trời xanh thẳm. Mặt nạ màu vàng óng tỏa ra kim quang chói mắt.

Băng Huyết thoáng nhíu mày, vỗ vỗ bả vai Hàn Khải Minh, tà ác nói: "Huynh đệ. Giả bộ u buồn cũng không thích hợp với người, hoa hướng dương phiên bản Thực Nhân Hoa (*)." Sau đó khẽ mỉm cười, cùng Lôi Minh đi về phía trước.

(*): hoa ăn thịt người.

"Hoa hướng dương phiên bản Thực Nhân Hoa, cách gọi này rất hay. Huynh đệ ta thích." Hàn Khải Minh cười to, nhảy theo Băng Huyết đi về phía trước.

Cát Kiệt nhìn ba người đi tuốt ở đằng trước, ba người thông thả giống như đi dạo vườn hoa, bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ nói: "Vật hợp theo loài, không có ai bình thường." Sau đó mang người đi theo, tiếng than nhẹ này, lần nữa khiến ba người trước mặt cười một tiếng, nhưng không phủ nhận.

"Ta nói Huyết Huyết, rốt cuộc đệ có kế hoạch gì?" Hàn Khải Minh nghehỏ cổ, buồn bực hỏi.

Băng Huyết tròn trắng mắt, quay đầu nhìn về gương mặt tò mò kia, bất đắc dĩ nói: "Chẳng lẽ hai huynh không phát hiện. Âm Dạ và tiểu quái đều không có ở đây?"

"Hả." Lôi Minh, Hàn Khải Minh liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau quay đầu, nhìn về xung quanh mình. Cuối cùng lúng túng nhìn Băng Huyết, không

thể trách bọn họ, tu vi của Âm Dạ cao hơn họ, hơn nữa còn luyện bí pháp độc môn của Băng Huyết, có thể hoàn toàn dung hợp hơi thở với không khí, bọn họ làm sao có thể cảm nhận được chứ.

Băng Huyết cười tà, trong mắt thoáng qua ánh sáng đỏ, khát máu, sâu kín nói: "Huyết Tinh đan đâu phải chỉ luyện để bỏ không chứ."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: 61: Huyền Lệ Máu Đỏ

Editor: Ngansieunham

Beta: Mặc Doanh

"Huyết Tinh đan?" Lôi Minh không hiểu nhìn về phía Băng Huyết, mặt những người khác cũng mê mẩn.

Băng Huyết nhú mày, thần bí cười một tiếng, hỏi: "Các huynh đã nghe Lạc Tinh đan chưa?"

"Lạc Tinh đan!" Lôi Minh kinh ngạc nhỏ giọng hô một tiếng, thấy Băng Huyết gật đầu, thoáng qua hiểu ra: "Lạc Tinh đan, khi ở trong thư phòng của sư phụ ta đã đọc một quyển sách miêu tả nó, là một loại đan dược cấp ba đã sớm thất truyền, mặc dù phẩm cấp hơi thấp, nhưng cực kỳ khó bào chế. Trong đó có một vị hoa Mạn Châu Sa Hoa, cực kỳ khó tìm. Thuộc vật thuần âm. Lạc Tinh đan là một loại đan dược có thể mê hoặc tất cả sinh vật có tình vô tình làm đối phương ý loạn tình mê, sinh ra ảo giác, lại khó có thể phát hiện, càng không cách nào phá giải, chỉ có thể chờ hết công hiệu. Chẳng lẽ Huyết Tinh đan này có công hiệu giống với Lạc Tinh đan." Lôi Minh nhú mày, mỉm cười nhìn về phía Băng Huyết.

"Không sai, khi ta mới luyện chế Lạc Tinh đan đã cho thêm máu người, biến dị thành Huyết Tinh đan, con người và ma thú càng thể kháng cự, hơn nữa Huyết Tinh đan đã ra, tất phải thấy máu, máu chảy mới kết thúc. Ta nghĩ sẽ rất phản kích." Nói xong, Băng Huyết thu hồi sự tà mị, cười ngạo đáng yêu, đôi mắt đen trong suốt.

"Nhưng. Huyết tiểu chủ, sao có thể làm những người kia và ma thú uống loại đan dược này." Cát Kiệt vẫn không hiểu hỏi.

"Ngu ngốc." Hàn Khải Minh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn về phía Cát Kiệt, lắc đầu một cái nói: "Đương nhiên là mài thành bụi phấn, rải ra ngoài. Nếu không ngại cho rằng Âm Dạ và Tiểu Quai đi trước chúng ta một bước là vì cái gì?"

Cát Kiệt bị thiếu chủ nhà mình nhìn vậy thì uất ức, trong lòng không ngừng kêu rên. Hu hu. Thiếu chủ đáng thương đã bị ác ma hoa hoa lệ lệ làm hư rồi.

"Được rồi, cũng sắp rồi. Chúng ta. Nên lên đường." Băng Huyết lạnh nhạt cười một tiếng, ưu nhã xoay người, nhìn về phía Thiết Diện thị vệ sau lưng, quanh thân tràn ngập khí thế vương giả, cười không chớp mắt, uy nghiêm lạnh lùng, nói: "Đội Thiết Diện chia thành nhóm nhỏ, ba người một tổ, giữ nguyên kế hoạch chỉ bắt những ma thú cao cấp bị thương. Nhớ lấy. Không thể ham chiến, sự an toàn của các người mới là quan trọng nhất."

"Dạ!" Chúng Thiết Diện thị vệ đồng thanh hô to, trong giọng nói tràn đầy kính nể.

Hàn Khải Minh nhìn những người đã theo hắn vào sinh ra tử, khiêm tốn ần ần, không có câu oán hận nào, cười ảm áp tựa như ánh mặt trời, bọn họ. Phải sống sót trở ra. Giờ một tay lên, uy vũ nói: "Lên đường."

Vừa dứt lời, mấy bóng dáng chợt lóe, xông thẳng tới phía trước.

Đường đã có người mở ra, bọn họ tự nhiên không chút khách khí đi qua, nếu không đi chẳng phải sẽ phụ tâm ý của những người đi trước sao.~

Băng Huyết cười nhạt, lại làm người ta cảm thấy lạnh lẽo. Lôi Minh vẫn vân đạm phong khinh như cũ, mặt nạ của Hàn Khải Minh màu vàng óng, cặp mắt đen như mực thủy chung mang theo nụ cười. Ba người cứ như vậy xuyên qua rừng rậm đầy thi thể, tựa như tất cả bấy giờ vẫn rất bình thường.

Vô số thi thể người và ma thú khiếm khuyết không đầy đủ nằm trên mặt đất, máu tươi đầm dề, tứ chi rời rạc, hai mắt mở to, hỗn độn rơi trên mặt đất. Ma thú bị lấy đi tinh hạch, lớp da lông bị lột tùy ý vứt một bên, cũng không thiếu người vẫn đang liều mạng cướp Không Gian Giới Chỉ và tài sản của người chết. Sợ ý một chút, sau một giây người nằm xuống chính là mình, những người còn lại vẫn mang bộ mặt dữ tợn tiếp tục tranh đoạt đồ người chết để lại.

Những con Ngốc Thú (kên kên) không ngừng quanh quẩn trên bầu trời, thỉnh thoảng nhanh chóng bay xuống, tham lam mổ những thi thể đầm dề máu thịt kia, vui không biết mệt.

Khắp nơi, giống như địa ngục, máu đỏ chảy lênh láng, vậy khắp cả vùng đất này, không có một thi thể nào toàn vẹn, dù là người hay ma thú. Khắp nơi đều là một mảnh đỏ tươi sền sệt, gió nhẹ thổi qua, trong không khí tràn đầy mùi máu tanh u ám.

Ba người Băng Huyết yên lặng không tiếng động tạo ra ba con đường trong đội quân ma thú, bóng đen chột lóe, Âm Dạ theo sát đến, không nói một lời bảo vệ Băng Huyết.

Nhận Huyết Tinh đan Băng Huyết đưa, mọi người vọt tới cửa ải cuối cùng, đã sớm đoán trước nhân số ít hơn một phần ba, và còn chặt vật không chịu nổi, máu chảy thành sông, ngay cả những cao thủ cũng không tránh được.

"A. Ta còn tưởng là ai chứ. Thì ra là người khiến bốn vị trưởng lão Tứ Đại Gia Tộc nhìn với con mắt khác - Băng Huyết tiểu hữu và Lôi thiếu chủ. Vừa rồi không nhìn thấy các ngươi, còn tưởng là bởi vì Băng Huyết tiểu hữu tuổi còn nhỏ, bị sợ vỡ mật đấy. Tại sao bây giờ lại xuất hiện? Theo cái nhìn của bốn đội trưởng, Băng Huyết tiểu hữu tuổi còn nhỏ, nên lùi về đằng sau thì tốt hơn, tránh cho một hồi bị thương, thì không tốt lắm." Giọng nói bén nhọn của Hạo Kien vang lên, mặt đầy coi thường nhìn Băng Huyết.

Băng Huyết vừa nghe, giả vờ kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía Hạo Kien, nói: "Thường nghe người ta nói, người bị ỏi hèn hạ không ai sánh bằng. Thì ra là thật, chỉ bằng chút tu vi đó, lại có thể còn sống đi tới nơi này. Đã nói cho bọn ta biết, sự dễ tiện của người. Đúng là vô địch."

Lúc đầu Hạo Kien rất hả hê, vừa nghe lời Băng Huyết nói, toàn thân lập tức phát run, tay run rẩy chỉ Băng Huyết, bén nhọn quát: "Ngươi. Chắc chắn ngươi chỉ núp phía sau mọi người, đồ phế vật không có linh lực và sức chiến đấu, có tư cách gì nói bốn đội trưởng. Từ lúc bắt đầu vẫn núp sau lưng Lôi thiếu chủ, con đường này là do chúng ta mở ra. Bây giờ lại muốn tới chia chút sao, đừng có vọng tưởng nữa." Nói đến đây, Hạo Kien thấy tức hấn ra, còn có rất nhiều người khinh bỉ tức giận nhìn về phía Băng Huyết. Càng thêm đắc chí, nói: "Ta cho ngươi biết, ở chỗ này vẫn chưa nhìn thấy Hỏa Long Quả, đây chính là cửa ải cuối cùng." Sau đó chỉ tay về phía bầy ma thú hung thần ác sát phía trước nói: "Nhìn thấy không? Trước mặt đều là ma thú cấp bảy trở lên, muốn qua, ta thấy Lôi thiếu chủ sẽ không bảo vệ được ngươi đâu."

Băng Huyết khẽ mỉm cười, cười cuồng vọng, cười can rở, cười khinh thường. Một ánh sáng màu xanh âm lãnh tỏa ra toàn thân, hơn nữa không ngừng khuếch tán ra bốn phía. Phía trước cách đó không xa, đám ma thú đang nhìn chăm chăm Băng Huyết đột nhiên sững sờ, bắt giác run lên, khí thế yếu đi mấy phần. Băng Huyết lười biếng chớp mắt, tay phải lóe lên ánh sáng bạc, toàn thân được bao phủ bởi khí đen, trên tay Băng Huyết xuất hiện một cây chùy thủ âm lãnh khát máu, ánh mặt trời chiếu xuống, viên tinh thạch màu đỏ được khảm ở chuôi lóe ra ánh sáng đỏ yêu dị.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Băng Huyết bước một bước, vọt vào bầy ma thú, giờ tay chém xuống, nhanh. Hung ác. Chuẩn xác, một mảnh hỗn loạn, tiếng thú rống, tiếng gào thét liên tiếp vang lên, máu đỏ tươi phun ra như suối, hoa lệ đẹp đẽ, vô cùng tàn khốc, một đao mất mạng. Băng Huyết khiến tất cả người bất mãn với mình trước kia hiểu. Nàng là ác ma dưới địa ngục, khát máu, tàn sát ác độc. Cặp mắt kia vẫn luôn mang ý cười dịu dàng, không chạm đáy mắt, tà ngược, âm lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: 62: Rung Động Kịch Liệt

Editor: Ngansieunham

Beta-or: Mặc Doanh

Băng Huyết di chuyển làm mọi người kinh ngạc, liên tục xuyên qua bầy ma thú, chỉ trong vòng mấy cái hít thở, bầy ma thú chỉ chít đã bị Băng Huyết tàn sát, xác của chúng không ngừng rỉ máu, máu ở vết chém liên tục phun ra. Ở đó chỉ còn lại một người, mang theo nụ cười tà ngược nhàn nhạt, lạnh lùng nhìn mọi người.

Trong đám người, trừ Lôi Minh, Hàn Khải Minh, Âm Dạ, tất cả mọi người đều hết sức kinh ngạc nhìn Băng Huyết, không thể tin được.

Trời ạ. Bọn họ vừa nhìn thấy gì. Quanh tiểu thiếu niên đó là màu xanh chói lọi, phải. Là đỉnh phong Kiếm Sĩ. Trời ạ. Không tới mười hai tuổi mà đã là đỉnh phong Kiếm Sĩ, ai tới nói cho bọn họ biết. Đây không phải là thật. Nhưng. Đầu khí màu xanh vẫn đang bao quanh tay Băng Huyết.

Mọi người đồng loạt quay lại nhìn gương mặt như gấp quỹ của Hạo Kien, đúng là ngu ngốc. siêu cấp ngu ngốc. Mẹ cha ngươi. Đây mà là phế vật, con mẹ nó ngươi mới là phế vật đấy. Ngươi đã nghe nói qua một Kiếm Sĩ đỉnh phong mười hai tuổi là một phế vật chưa. Nghe chưa! Nghe chưa! Mẹ nó chứ, đầu mới bị ma thú đá à.

Lôi Minh và Hàn Khải Minh liếc mắt nhìn nhau, đều bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu tử này hù chết người không đền mạng, rõ là. Aizz!

Băng Huyết quay đầu, lắc mình một cái đã trở lại bên cạnh Âm Dạ, khẽ mỉm cười, không thấy trong đôi mắt lạnh lùng của người kia thoáng qua sự dịu dàng.

Lúc này Lôi Minh quay đầu nhìn Lôi Tam Dao cách đó không xa, nhẹ nhàng chớp mắt, sau đó cùng Hàn Khải Minh chạy về phía Băng Huyết. Cùng lúc đó Lôi Tam Dao hô to một tiếng: "Công Hội Dong Binh nghe rõ, nhanh chóng xếp thành hàng, cùng lão tử, giết."

Hai thể lực lớn và đám lính đánh thuê cực kỳ ăn ý đi theo sau nhóm người Băng Huyết, không dám sơ suất, rất cẩn thận, như bò già kéo xe sau lưng đại đội ngũ. Lúc này bọn họ hô to chém giết, khí thế lập tức thay đổi, đi theo bốn người Băng Huyết phía trước, xông vào bầy ma thú. Phía trước được bốn người Băng Huyết dọn dẹp, bọn họ càng thêm nhẹ nhàng, tùy tiện vung đao xuống, giết được ma thú cấp thấp hoặc ma thú cấp cao bị thương, nhưng đột nhiên Thiết Diện thị vệ xuất hiện, bắt sạch ma thú cao cấp bị thương. Tuy rằng như thế, nhưng bọn họ cũng không để trong lòng, bởi vì những tình hạch của ma thú còn lại đã khiến bọn họ rất vui mừng. Những người khác theo sát mấy gia tộc lớn, họ cũng không coi mấy thứ này ra gì, còn trưởng lão Hàn Vu cùng mấy vị thiên giai cao thủ khác nhìn bằng mắt, nghi trong lòng.

Họ ra tay không ngừng nghỉ, cực kỳ ăn ý đưa mắt nhìn bốn người trước mặt. Hơi nhú mày, Băng Huyết này, tuổi còn nhỏ lại có thiên phú. Biến thái như vậy. Dọc theo đường đi đã khiến họ kinh ngạc bởi, bước không ra tiếng, thoải mái quơ chùy thủ trong tay, như cắt rom rạ, nhấn tâm cắt đứt sinh mạng của những ma thú kia. Toàn thân toát ra hơi thở giết chóc, ngay cả bọn họ hàng ngày đều sống trong chết chóc, Tu Luyện Giả có kinh nghiệm chiến đấu hoặc những người lính đánh thuê lão luyện sống trên chiến trường, nhìn thấy, cũng run sợ.

Thậm chí còn nghi ngờ những trận chiến trước kia của mình, hoài nghi đó chỉ là trò vui đùa của hải tử thôi.

Chuyện này. Sao bọn họ chịu nổi!

Nhìn lại thiếu chủ Lôi Minh bên cạnh Băng Huyết cách họ không xa, đầu còn phong khinh vân đậm như mọi ngày, mặc dù trên gương mặt vẫn cười tươi rói, nhưng lại khiến người ta cảm thấy âm trầm lạnh lẽo, thanh trường kiêu bên hông, bay lượn như mây trôi nước chảy, một nhát chém xuống là đoạt đi một mạng sống. Thực lực cường hãn, càng quét dọc theo đường đi, không chút lưu tình, không như Băng Huyết vẫn chỉnh tề thư thả.

Hộ vệ áo đen Ám Dạ toát ra hơi thở lạnh lùng, cũng làm cho bọn họ kinh ngạc không thôi. Mặc dù hắn không chém giết nhiều như Lôi Minh, chỉ đi cách ba bước sau lưng Băng Huyết, không để cho bất cứ nguy hiểm nào đến gần Băng Huyết. Chỉ điều này, cũng đủ để cho bọn họ kính trọng.

"Dừng." Băng Huyết đột nhiên hô một tiếng, vung tay lên, ngăn cản Diệp Hề và Hỏa Viêm Trần đang muốn xông lên. Đám người Lôi Minh ngay từ lúc Băng Huyết dừng lại cũng lập tức dừng bước, nghiêm chỉnh nhìn chăm chăm về một gò núi cao 2 thước phía trước.

Lúc này Lôi Tam Đào cùng mấy người thiên giai cao thủ đồng thời bước nhanh tới, không nói lời nào nhìn chăm chăm về phía trước, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Trưởng lão?"

"Đại nhân, tại sao chúng ta."

Từ Đại Gia Tộc cùng với những người trẻ tuổi của các thể lực khác không hiểu nhìn người dẫn đầu đội ngũ của mình, không hiểu vì sao mấy vị đều đột nhiên dừng lại, qua núi này thì đã đến chỗ Hỏa Long Quả.

"Rống ~" Mấy tiếng rống vang lên, từ phía sau gò núi truyền đến, vang vọng tận chân trời. Ngay sau đó mặt đất rung động kịch liệt, cát bụi theo gió bay lên, bụi bay mù mịt.

Thấy vậy tam trưởng lão Lạc gia - Lạc Cốc cùng với mấy vị thiên giai cao thủ khác và ma pháp sư phong hệ, đồng thời giơ ma trượng trong tay lên, liên tiếp đọc thần chú ma pháp, sau đó phóng những tia sáng màu xanh lục lên cao, một luồng gió lớn thổi về hướng ngược đẩy ngược cát bụi đi.

Đội mọi người thấy rõ cảnh tượng trước mắt thì đều hít một hơi lạnh, kinh ngạc nhìn phía trước.

"Mẹ của ta. Đó không phải đều. Đều là Thánh thú chứ."

"Ặc. Rất nhiều Thánh thú."

"Ở đây đáng lẽ chỉ có mấy ma thú cấp thấp, tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện nhiều Thánh thú như vậy. Không phải nói chỉ có một con thánh thú canh chừng Hỏa Long Quả thôi sao." Diệp Hề sở bụng tròn trịa theo thói quen, như đang lăm bằm, lại như đang hỏi người bên cạnh.

"Hơi kỳ quái, nếu như sớm biết có nhiều thánh thú như vậy, chúng ta sẽ không dẫn theo ít cao thủ thiên giai và nhiều tiểu bối như vậy, đây không phải là đẩy chúng ta đến đường cùng sao." Về mặt Hỏa Viêm Trần nghiêm túc, đôi mắt sắc bén nhìn Hàn Vu bên cạnh.

"Nhìn ta làm gì? Mặc dù chuyện này đúng là ta khởi xướng, nếu ta biết tin này không đúng, ở đây có nhiều thánh thú như vậy, Hàn gia chúng ta cũng sẽ không chỉ phái ta cùng một thiên giai pháp sư ra ngoài, đừng quên, ta cũng mang theo tiểu bối có thiên phú của Hàn gia." Hàn Vu hung hăng nắm chặt pháp trượng Khô Mộc trong tay, hai mắt giận giữ chống lại đôi mắt của Hỏa Viêm Trần, bất mãn nói.

"Được rồi. Được rồi. Bây giờ không phải là lúc tranh cãi, nên nghĩ cách giải quyết như thế nào cho ổn." Lạc Vu nhìn chăm chăm hai người, phiền não vẩy ống tay áo, nổi giận quát. Bình thường mình luôn là người bị nói tính khí nóng nảy, bây giờ nhìn lại, không biết rốt cuộc là ai tính khí nóng nảy, mình chưa nói gì, bọn họ đã tranh cãi trước.

Hắn không biết rằng bọn họ đâu chỉ cãi vã đơn giản như vậy, huyền cơ trong đó, những người dẫn đầu của các thể lực đều đã hiểu, sợ là đã sớm biết không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: 63: Đều Là Tiên

Edit + Beta: Mặc Doanh

"Thiếu chủ." Lôi Tam Dao bước nhanh tới chỗ Lôi Minh, vẻ mặt nghiêm túc cẩn thận nhìn Lôi Minh.

Phía trước đều là thánh thú. Tuy rằng bọn họ có nhiều người, nhưng khi chiến đấu nhiều người không có nghĩa là thắng. Chỉ có cao thủ cấp bậc thiên giai mới có thể đánh với thánh thú, nhưng cao thủ cấp bậc thiên giai đâu phải là rau cải ngoài chợ, về phần những người khác, vậy chỉ có thể làm vật hi sinh thôi, thánh thú không phải là thứ mà bọn họ có thể chống lại. Nếu chỉ có mười mấy con... Bọn họ thể dựa vào mười mấy cao thủ cấp bậc thiên giai, nhưng mà... Số lượng trước mắt, gần cả trăm con.

"Tam thúc, vừa rồi chiến lợi phẩm mà cả đội đoạt được đã vô cùng phong phú, tham nhiều tất mất. Chúng ta không cần vì Hỏa Long Quả mà hy sinh tánh mạng của các huynh đệ." Âm thanh trong trẻo lạnh lùng của Lôi Minh vang lên, hai tròng mắt lại chưa từng rời khỏi phía trước, vẫn đang gắt gao nhìn chăm chăm gần trăm thánh thú.

"Thiếu chủ nói có lý, vậy ta sẽ mang cả đội trở về. Còn thiếu chủ..." Lôi Tam Dao gật đầu, nhìn về phía Lôi Minh.

"Thúc mang các huynh đệ trở về là được, ta và Băng Huyết, Âm Dạ, tiểu Khải sẽ ở lại, dù sao cũng phải chơi đến nơi đến chốn." Lôi Minh mỉm cười, nghiêng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Băng Huyết.

Lôi Tam Dao nhìn hai người bốn mắt nhìn nhau, nghẹn miệng. Biểu cảm vô cùng ai oán... Trong lòng không ngừng kêu thầm 'Đại ca ơi... Lão đệ rất xin lỗi huynh. Các huynh đệ phía sau đệ mặc dù anh dừng mười phần lúc nào cũng sẵn sàng xông lên phía trước, cứu con trai của huynh, thiếu chủ bảo bối của chúng ta thoát khỏi ma trận, trở về đường thẳng. Nhưng mà... Nhưng mà... Huynh không thấy được, rất khủng bố.'

Cảm nhận được kia ánh mắt cực kỳ ai oán kia, Băng Huyết khó hiểu quay đầu, thấy Lôi Tam Dao đang dùng vẻ mặt đau khổ vô ngần nhìn mình, cười ngọt ngào, trong hai tròng mắt trong suốt trung hiện lên một tia âm tà. Làm Lôi Tam Dao sợ đến mức cả người run lên, đột nhiên xoay người, hô to: "Chiến đội lính đánh thuê nghe lệnh, xếp thành hàng, trở về Công Hội." Toàn thể lính đánh thuê hô to xác nhận. Lôi Tam Dao xoay người ôm quyền chấp tay cáo từ với các cao thủ thiên giai và các thế lực. Không kịp nói câu nào, giống như phía sau có quỷ đuổi theo, theo đường cũ, dẫn người rời khỏi. Tốc độ kia, so với lúc tới không biết nhanh gấp bao nhiêu lần, ngay cả những lính đánh thuê sau lưng hắn cũng cảm thấy khó hiểu nhưng ai nấy đều liều mạng đuổi theo, biến mất trước mắt mọi người.

Băng Huyết nhìn phương hướng Lôi Tam Dao biến mất, nhú mày. Vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, vô tội quay đầu nhìn về phía Lôi Minh: "A Minh, Tiểu Huyết rất khủng bố sao. Tại sao sau khi Lôi tam thúc liếc nhìn Tiểu Huyết một cái, thì giống như sau lưng có mấy trăm vạn thánh thú đuổi theo, liều mạng chạy như vậy chứ."

"Phốc..." Lôi Minh không nhịn được, trực tiếp cười vang, đồng thời nâng tay xoa đầu Băng Huyết, dịu dàng nói: "Sao Tiểu Huyết có thể khủng bố chứ. Không cần để ý tới thúc ấy, tam thúc luôn không bình thường như vậy, đệ không biết... Thúc ấy có chứng tinh thần phân liệt, rất không bình thường."

Một câu nói nhẹ nhàng như vậy, lại làm cho mặt của những người khác nổi đầy hắc tuyến, trong lòng thầm bi ai cho Lôi Tam Dao đang bị thiếu chủ hạ thấp đề độ người.

Băng Huyết nghe lời Lôi Minh nói vậy, khóe miệng gật một cái. Nhưng trong lòng rất âm áp, mặc kệ đối phương là ai, mặc kệ năng đúng hay sai, hắn luôn vĩnh viễn đứng về phía năng, cho dù khi đối mặt với người nhà của hắn, cũng sẽ không có một chút thay đổi. Như vậy là đủ rồi, còn có gì chưa thỏa mãn đây.

Tiếp theo Băng Huyết quay đầu thân nhiên nhìn thoáng qua các thế lực, từ sau khi mình hạ Huyết Tinh đan, bọn họ đã mất rất nhiều người. Nhưng bây giờ đối mặt với nhiều thánh thú như vậy, vẫn không thể lay động sự tham lam của những người này, nhưng bọn họ đã quên, đồ tốt, chỉ có kẻ mạnh mới lấy được, bằng không đều uống công.

Băng Huyết không hề để ý tới cái nhìn của người khác, xoay người, đôi mắt uy nghiêm, một thân bá khí giống như vương giả, nhìn những thiết diện thị vệ phía sau, trầm ổn nói: "Chúng thiết diện thị vệ nghe lệnh, lui ra phía sau năm trăm mét hạ trại đợi lệnh."

Chúng thiết diện thị vệ dưới sự dẫn dắt của Cát Kiệt, trăm miệng một lời, cung kính đáp: "Thuộc hạ tuân lệnh, xin tiểu chủ, thiếu chủ, Lôi thiếu chủ, Âm Dạ các hạ cẩn thận. Chúng thuộc hạ chờ các ngài khai hoàn trở về." Sau đó Cát Kiệt dẫn theo năm mươi thiết diện thị vệ rời đi, không có một chút phản kháng.

Băng Huyết mỉm cười, vung tay lên, ánh sáng màu đỏ nhuốm đầy huyết sát lóe lên, bên người xẹt qua ánh sáng yêu dị. Cùng ba người đồng đội không xa không rời bên cạnh, liếc nhau, nhìn nhau cười, cười điên cuồng, cười vô cùng thoải mái, cười tàn sát bừa bãi, cười tự tin. Tin chính mình... Càng tin đồng đội.

"Nếu đã bắt đầu, cũng nên đi rồi, tiếp tục như vậy, e rằng những người kia sẽ đợi không kịp." Đôi mắt Băng Huyết hơi cong lên, con ngươi trong suốt sáng ngời, lạnh nhạt nhìn lướt qua những cao thủ thiên giai đang chật vật vô cùng, Băng Huyết lúc này, không còn ai nghĩ dưới mặt nạ màu tím yêu dị kia là đôi mắt đơn thuần.

Lúc này thừa dịp những người đó đang thảo luận, Băng Huyết sờ Tiểu Quai xuất hiện cùng với Âm Dạ, nói nhỏ: "Tiểu Quai, dùng hình dáng tự vệ xông lên. Ta và người phối hợp, người đánh lên. Đánh cho chúng nửa chết nửa sống, đánh không lại thì để Âm Dạ xông lên. Nhớ rõ không được làm ảnh hưởng đến tính mạng, ta muốn thu chúng vào Hắc tinh chi giới. A Minh và tiểu Khải cũng thế."

"Rõ." Tiểu Quai và ba người khác đồng thanh đáp. Không hỏi lý do, chỉ cần là điều Băng Huyết muốn, thì đều được. Mà về mặt Tiểu Quai không vui lắm, làm khế ước thú của Băng Huyết, khi Băng Huyết không phong bế linh đài, tự nhiên hẳn có thể biết kế hoạch trong lòng chủ nhân. Hắn bây giờ, dưới sự hun đúc của Băng Huyết, đã hoàn toàn coi việc làm chuyện xấu, bắt nạt nhân loại và ma thú thành hạng mục giải trí đặc biệt, vui đến quên cả trời đất.

Lại lần nữa chứng minh câu, vật hợp theo loài, đúng là hạng chủ nhân gì thì sẽ đường ra loại ma thú đó.

"Aizz... Ta nói A Minh, Tiểu Khải, hai người kiềm chế một chút có được không. Ta đang muốn thành lập đại quân thánh thú, nên hai người chú ý một chút cho ta, cố gắng, đừng giết chết, đều là tiền đó." Băng Huyết bừa bãi trên mặt viết ba chữ tham tiền to đùng, nói với hai người đang mù mịt bên cạnh.

Hai người nghe xong, đồng thời trừng lớn hai mắt nhìn Băng Huyết, trong mắt đều là kinh ngạc.

"Ặc..." Băng Huyết xấu hổ xoa đầu, dùng ngón trỏ vuốt cái mũi khéo léo. Sau đó cười gian, thấp giọng nói: "Chẳng lẽ ta chưa nói với hai người, ta là thuần thú sư, còn là thuần thú sư có thể thuần hóa thánh thú sao..." Không chút ngoài ý muốn thấy được bộ dáng ngây ngốc của hai người, Băng Huyết vui vẻ cười như một đứa bé, vung tay phải lên, huyết sát hồng quang chợt lóe, vẽ ra một đạo hồng quang thị huyết yêu dị.

"Tiểu Quai, Âm Dạ... Đi."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Một Đám Người Vô Sĩ

Lôi Minh, Hàn Khải Minh nhìn người phía trước, mỉm cười lắc đầu.... Đây là tên tiểu gia hóa đáng yêu mà bọn họ không thể nào buông tay. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong mắt lóe lên tia sáng ẩn ý xảo trá, sau đó lắc mình, xông vào bảy thánh thú, nhiều năm phối hợp ăn ý, bọn họ đã sớm không cần bàn bạc, mặt dù bề ngoài tính cách của bọn họ bất đồng, nhưng có một điểm cực kỳ giống nhau, đó chính là bọn họ đều không phải người tốt, bọn họ đều có một trái tim phức tạp.

Không thể không nói, hai tiểu đội này, phối hợp cực kỳ vô sỉ biến thái. Trong trận chiến chém giết hỗn loạn, lại có thể phối hợp không chê vào đâu được. Tiểu Quai dựa vào thực lực thánh thú cấp bảy dùng hình dáng tự vệ nhẹ nhàng linh động, tùy ý đi lại giữa đám thánh thú, luôn bất ngờ cho đối phương một móng vuốt hoặc tung ra một ra hỏa cầu nhỏ nhưng lực công kích cực mạnh vào đám thánh thú. Đợi đến khi mấy con thánh thú hợp lực vây công con mèo nhỏ vô sỉ này thì Âm Dạ xuất hiện, nhẹ nhàng đâm vài nhát vào chỗ bị Tiểu Quai đánh lên, mấy con thánh thú còn chưa kịp phản ứng, cả người đại diện chăm chăm Băng Huyết đột nhiên xuất hiện, trong đôi mắt trong suốt kia là ý cười vô cùng nồng đậm, đưa tay ra phất qua bọn chúng một cái, thì bọn chúng đã bị đưa vào hắc tinh giới chỉ.

Nhưng lúc này, Băng Huyết đang rất bội phục tổ đội của Lôi Minh và Hàn Khải Minh, đừng thấy bọn họ bình thường một người rục rồ ám áp như ánh mặt trời, một người thánh khiết lạnh nhạt. Khi làm chuyện hại người lợi mình, căn bản không hề kém năng một chút nào. Nhìn hai người kia phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn, vừa đánh cướp còn làm cho người ta biết ơn mình. Hai người bọn họ phối hợp tập kích thánh thú, một người thừa dịp đối phương đang chiến đấu mà đâm mấy kiếm sau lưng, hạ thuốc mê, còn người kia thì tiện tay thu hết thánh thú vào không gian giới chỉ, xoay người tiếp tục tham gia trận chiến.

Cứ như vậy, mấy tên vô nhân tính này đánh tới chỗ nào thì chỗ đó sẽ bị càn quét một mảng lớn, không chút tiết chế. Nhưng mấy người bọn họ lại phối hợp rất tốt, để cho đám ma thú kia không có cơ hội phản kháng nào, tốc độ nhanh đến mức làm cho ma thú không thể đánh tới, dù đánh liên tiếp cũng không thể đánh trúng, một người đánh trực diện một người đánh lên, ma thú để ý phía trước nhưng không tránh được phía sau. Kết quả chỉ có thể bị thảm bị nhét vào không gian giới chỉ, như thế thì bảo sao đám thánh thú bọn họ không buồn rầu đây, buồn rầu đến mức hộc máu luôn! Có thiên lý hay không!!

So với những người khác đang khổ chiến, quần quanh bên bờ sinh tử, thì mấy người này và một con ma thú rất nhàn nhã, vui thích phấn chấn vừa đánh lên vừa bắt cóc.

Nhưng mà, may mắn lúc đó những người khác bao gồm các cao thủ cấp bậc thiên gia cũng không rảnh chú ý đám biến thái này. Những cao thủ cấp bậc thiên gia lúc này không chỉ phải đối chiến ma thú mà còn phải tận lực chiếu cố những tiểu bối có thiên phú trong gia tộc. Nếu không lúc này nhất định bọn họ sẽ bị hành động biến thái của đám Băng Huyết làm cho kinh sợ, mất ngủ, thậm chí, đồng thời càng thêm rối rắm ảo não, thánh thú làm cho bọn họ chật vật không chịu nổi, khi vào tay mấy tên biến thái kia, thì hoàn toàn thay đổi, biến thành mấy tên tay mơ không có năng lực phản kháng, mặc cho người khác xé thịt.

Không thể không nói, những thánh thú này đã gặp phải mấy tên biến thái, nhưng chỉ có thể âm thầm bi thương, ngay cả khóc cũng không có chỗ để khóc.

Sau khi đám biến thái cần quét một đường, thì không có một con thánh thú nào dám đến gần bọn họ, nếu đụng phải bọn họ thì sẽ lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn, tiếp cận mục tiêu khác, không liều mạng công kích. Chỉ đánh cho có, đám người Băng Huyết thoải mái đi lại, còn những người khác đã thành con tốt thí mạng để những thánh thú phát tiết buồn bực trong lòng. Hết cách rồi, bọn chúng là thánh thú đã sống rất lâu, mà lại bị mấy tên nhân loại biến thái bắt hết một nửa, nên tên nào bị náo loạn mới đến gần mấy tên biến thái kia.

Cứ như vậy, chỉ có đám Băng Huyết bị đám thánh thú tận lực lảng tránh, tạo được một lối đi xuyên qua đám thánh thú. Đi tới cây Hỏa Long ở vách núi.

Cây Hỏa Long cao gần mười mét nằm ở vách núi, xung quanh trơn truột, chỉ có một sơn động nhỏ bên cạnh. Băng Huyết nhìn quanh bốn phía, không phát hiện bất kỳ bóng dáng ma thú nào, ngay cả khí tức cũng không có, cuối cùng dờ mắt nhìn chăm chăm cái lỗ nhỏ bên cạnh cây Hỏa Long.

"Huyết, Hỏa Long Quả để Âm Dạ lấy, ngươi đi vào sơn động đi." Âm thanh tràn đầy tà mị từ tính vang lên trong đầu Băng Huyết, làm Băng Huyết vui mừng. Hai tròng mắt lạnh như băng, nháy mắt thay đổi, tràn đầy ấm áp và nhu tình.

"Minh, ngươi đã tỉnh."

"Ừ... Huyết, ngươi làm rất tốt. Sự cố gắng của ngươi, ta vẫn luôn biết."

"Minh, ta tuyệt đối sẽ không buông tay, ta sẽ càng thêm cố gắng."

"Ta tin tưởng ngươi, vạn sự cẩn thận. Nếu gặp nguy hiểm thì lập tức gọi ta, ta vẫn luôn ở bên cạnh ngươi."

"Được, ta biết, vẫn luôn biết."

Cảm nhận Từ Minh đã rơi vào trạng thái tu luyện, Băng Huyết vô cùng vui vẻ nhìn người bên cạnh, nhìn về mặt đầy mê mẩn của Lôi Minh và Hàn Khải Minh.

"Sao vậy?" Lôi Minh dịu dàng cúi người xuống, nhìn Băng Huyết.

"A Minh, ta không sao." Băng Huyết mỉm cười lắc đầu, nhẹ giọng nói, sau đó ngẩng đầu lên nhìn cây Hỏa Long kia, trong mắt trong mắt lóe lên một tia sáng xảo trá âm hiểm: "Hỏa Long Quả tổng cộng có mười quả, sản lượng lần này thật sự cao."

"Đúng vậy. Nghe nói, mỗi lần Hỏa Long Quả hiện thế, tối đa cũng chỉ có hai quả, lần trước xuất hiện cũng chỉ có một quả mà thôi. Lần này lại có mười quả, không thể không nói, lần nào Tiểu Huyết cũng vô cùng may mắn." Lôi Minh cung chiêu nhìn đôi mắt xảo trá của Băng Huyết một cái, dịu dàng nói.

Băng Huyết chớp mắt, dí dỏm nói: "Là chúng ta may mắn." Sau đó nhìn cái sơn động nhỏ kia, trong mắt là sự tìm tòi: "Ta nghĩ nhất định phía sau sơn động này có thứ gì đó tràn đầy linh khí chi phối, cây Hỏa Long mới có thể cho ra sản lượng cao như vậy."

"Âm Dạ, ngươi hái chính quả Hỏa Long Quả xuống, thủ pháp phải nhanh và chuẩn, không được để lại dấu vết, dùng bụi đất lấp đầy làm mất đi dấu vết." Băng Huyết lấy chín cái hộp ra đưa cho Âm Dạ.

"Dạ." Âm Dạ lên tiếng đáp lại.

"Tại sao lại chữa lại một viên." Hàn Khải Minh không hiểu nhìn Băng Huyết.

"Đương nhiên là để cho bọn họ đầu đá lẫn nhau, như vậy ta mới có thời gian đi vào sơn động." Băng Huyết nhún vai, vô vị nói.

"Cái gì, đệ muốn đi vào?" Lôi Minh, Hàn Khải Minh đồng thời kêu lên, cau mày, có chút không đồng ý. Sau đó hai người nhìn nhau một cái, cùng nói: "Bọn ta cùng vào với đệ."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đến Bên Cạnh Ta, Tiểu Quai!

Băng Huyết hít thở, nhẹ nhàng lắc đầu: "Yên tâm đi! Ta sẽ không sao. Các huynh phải canh giữ ở đây, lúc ta đi vào Âm Dạ có thể cảm nhận được tình huống của ta, các huynh phải ngăn không thể để cho bọn họ đi vào sơn động này, ta biết các huynh có thể làm được. Lúc cần thiết thì cho bọn họ thêm tí giấm tí dầu, để bọn họ chém giết nhau mạnh một chút, giữ chân bọn họ, ta mới có thể có nhiều thời gian để thăm dò bên trong sơn động." Sau đó Băng Huyết quay đầu nhìn Âm Dạ đang trở lại bên cạnh mình, nói: "Dạ, ngươi ở lại với bọn họ, nếu có chuyện gì, ta còn có thể liên lạc với ngươi, tránh khi ta đi ra mà những người kia vẫn chưa rời khỏi, như vậy sẽ rất phiền phức. Trong thời gian này, càng ít phiền phức càng tốt."

Ám Dạ im lặng, nhìn Băng Huyết. Đôi mắt trầm xuống, giọng nói lạnh băng giảm bớt lãnh ý lúc bình thường: "Dạ, Ám Dạ biết. Thiết chủ nhất định phải trở lại, nếu gặp phải nguy hiểm thì phải lập tức gọi thuốc hạ. Ám Dạ sẽ luôn ở bên ngoài chờ."

Băng Huyết nhìn Ám Dạ cười ngọt ngào, ngọt như vậy, giống như kẹo vậy, chân thật lại hiểm hoi, nhẹ nhàng tựa đầu lên trước ngực rộng rãi an toàn của Ám Dạ, nhẹ giọng nói: "Yên tâm đi. Dạ, người cũng phải chú ý, chờ ta trở lại."

"Dạ." Ám Dạ nhìn người trước ngực, khẽ gật đầu, trong mắt có ý cười nhàn nhạt.

Băng Huyết ngẩng đầu, nhón chân lên, dịu dàng đặt lên trán Ám Dạ một nụ hôn (@@), sau đó gật đầu với Lôi Minh, Hàn Khải Minh. Nháy mắt đã đi tới vách núi, Băng Huyết ngẩng đầu quan sát bốn phía, trong đầu nhanh chóng tính toán từng điểm dừng chân, sau đó hai mắt trầm xuống, vận khí nhảy lên, nhảy mấy lần đã tới trước cửa động.

Bên trong sơn động, vô cùng nhỏ hẹp. Lấy thân cao 1m65 của Băng Huyết, muốn vào trong, nhất định phải quỳ gối, khom người đi về phía trước. Hơn nữa bên trong sơn động mờ tối không có ánh sáng, chỉ có mấy đốm sáng yếu ớt trên vách động.

"Tiểu Quai, phóng lên vai ta." Băng Huyết kêu Tiểu Quai đang cách nàng một khoảng trước mặt, nhẹ nhàng vỗ một cái lên vai mình.

Vẫn còn đang cảm nhận thử xem bên trong có hơi thở xa lạ nào có thể uy hiếp đến sự an toàn của chủ nhân mình hay không, Tiểu Quai nghe tiếng Băng Huyết vang lên, nghi ngờ quay đầu: "Chủ nhân, Tiểu Quai có thể đi trước dẫn đường cho chủ nhân, trong này quá tối, cũng không biết sẽ có thứ gì xuất hiện. Tiểu Quai chưa bao giờ tới đây."

Băng Huyết nhìn Tiểu Quai dịu dàng cười một tiếng, từ từ nhích về trước hai bước, dịu dàng ôm Tiểu Quai vào ngực, sờ bộ lông đỏ chói ấm áp, nói: "Người đứng trên vai ta, cũng có thể giúp ta chiếu sáng con đường phía trước mà. Người cách ta gần một chút, như vậy nếu như có nguy hiểm, ta có thể

đưa người đi trước. Tốc độ của ta còn nhanh hơn người nha." Nói xong, Băng

Huyết dựa vào cái mũi đáng yêu của tiểu tử này, rồi nhẹ nhàng đặt Tiểu Quai lên vai mình.

"Chủ nhân, tại sao?" Giọng nói của Tiểu Quai hơi run rẩy, sững sờ nhìn chủ nhân của mình. Tại sao lại có người muốn bảo vệ ma thú của mình, tại sao lại có người muốn giúp ma thú của mình ngăn cản nguy hiểm phía trước, tại sao ở trong ký ức của hắn, loài người không phải như vậy, chủ nhân...

"Ngu ngốc, bởi vì chúng ta là đồng bọn, đồng bọn sống chết cùng nhau." Băng Huyết quay đầu mỉm cười với Tiểu Quai, khẽ nói.

Đây là một lời giải thích rất đơn giản, nhưng ý nghĩa lại lớn hơn cả trời.

Chỉ vì một câu đồng bọn, đồng bọn cả đời, đồng bọn sống chết cùng nhau, thì sẽ không để các người đi ngăn cản nguy hiểm, dù có chuyện gì cũng phải cùng nhau gánh, có khó khăn, cùng nhau vượt qua. Đây mới thật sự là đồng bọn, đồng bọn vĩnh viễn không phải chỉ là một câu nói suông, mà phải bỏ ra cả tâm lòng.

"Ha ha! Được rồi, chúng ta... Lên đường!" Băng Huyết cuồng ngạo cười một tiếng, tay phải nắm chặt huyết sát chùy thủ, đặt trước ngực. Cánh tay khác đặt song song với vách tường bên cạnh, giữ khoảng cách 5cm với vách tường, không dựa vào vách tường, phòng ngừa trên đó có dị vật, cũng có thể giúp giữ thăng bằng, nửa người trên vẫn khom lưng đi về phía trước.

"Được!" Tiểu Quai tràn đầy ý chí chiến đấu nâng móng vuốt nhỏ, vận linh lực, chiếu sáng bốn phía, để cho chủ nhân của mình tiến về phía trước.

Băng Huyết không nóng vội, từng bước từng bước chậm rãi đi về phía trước, tai nghe tám phương, mở rộng tinh thần lực gấp đôi trước kia.

Cứ như vậy, một người một thú thận trọng đi về phía trước, may mắn lối đi của sơn động này cũng không quá dài, không được nữa tiếng, đã đi tới một đầu khác, ánh sáng chói mắt, trước mắt vô cùng rộng rãi.

Thật sự có một không gian khác!

Băng Huyết nhìn cảnh sắc trước mặt, trong lòng cảm khái vô hạn.

Thế ngoại đào nguyên, dùng câu này để miêu tả cũng không quá!

Bên tai truyền đến nước chảy rì rào, gió mát thổi qua, hương thơm nhẹ nhàng khoáng khoáng lạnh lẽo. Giương mắt nhìn lên, là một thác nước chảy thẳng xuống, bên cạnh là một rừng rậm thủy sinh xanh biếc. Phía dưới thác nước là một đầm nước lớn, đi đôi với ánh mặt trời sáng rỡ, khúc xạ ra ánh

sáng chói mắt.

Băng Huyết khẽ mỉm cười, hít một hơi thật sâu, bên trong sơn cốc này khắp nơi đều tràn đầy linh khí nồng đậm cùng mùi thuốc nồng nặc. Làm người ta sáng khoái tinh thần. Thật đúng là một... Chỗ tốt! Trong đôi mắt lười biếng lóe lên một tia sáng xảo trá.

Nếu như có tiện nghi mà không chiếm, bỏ qua một chỗ tốt, có nhiều đồ tốt như vậy, vậy thì nàng không phải là vua bóng tối Băng Huyết.

Mặc dù tài sản của nàng hiện tại đã đủ làm cho đại lục này xảy ra một trận hỗn loạn long trời lở đất, nhưng đồ tốt thì Băng Huyết nàng không bao giờ chê nhiều, tới bao nhiêu lấy bấy nhiêu, một mình thu hết toàn bộ. Mặc dù có thể gian khổ một chút, kích thích một chút, nhưng nếu là thứ không có tính khiêu

chiến, Băng Huyết nàng không muốn.

"Chủ nhân." Tiểu Quai lộn một cái trên không trung, nhẹ nhàng nhảy đến trước mặt Băng Huyết, dựng lông lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cảnh giác nhìn về phía trước.

"A~ tới chậm quá đi."

Băng Huyết vung huyết sát chủy thủ trong tay, về mặt lưỡi biếng lười tức biến mất, cảnh giác nhìn chăm chăm rừng cây phía trước, khí tức xơ xác tiêu điều quanh thân bắt đầu lan ra bốn phía, âm lãnh, thị huyết, tăm tối, giống như ác ma địa ngục.

Băng Huyết nhìn thẳng về phía trước, hết sức bướng bỉnh ngông cuồng, âm lãnh tà tứ, sát khí cả người tự nhiên hình thành, đây mới thật sự là vua bóng tối Băng Huyết, ác ma chân chính.

Lúc này xa xa truyền đến một tiếng xào xạc bé nhỏ, không quá một giây, một ánh sáng màu bạc nháy mắt bắn ra, bay thẳng đến mặt Băng Huyết.

"Chủ nhân, cẩn thận." Tiểu Quai đột nhiên vọt lên, móng vuốt sắc bén mang theo lửa đỏ hung hãn phát qua đạo ngân quang kia. Cùng lúc đó, Băng Huyết nhanh chóng nghiêng người, chủy thủ trong tay đồng thời phát qua, phối hợp vô cùng tốt với Tiểu Quai, cùng nhau đánh về phía ngân quang.

Thời khắc nguy cấp, đạo ngân quang kia chột lóe, đập không mà lên, đồng thời thân hình cũng bại lộ dưới ánh mặt trời, nhưng hoàn toàn không cho Băng Huyết và Tiểu Quai bất kỳ một cơ hội dừng lại nào, mở cái miệng rộng, cột nước màu bạc bắn thẳng vào Tiểu Quai.

Nhưng Tiểu Quai hoàn toàn không có năng lực phi hành, thân thể vẫn còn trong trạng thái lơ lửng giữa không trung, thì làm sao để tránh, nhìn cột nước bắn thẳng về phía mình, hai mắt tròn to, nhưng không có một chút sợ hãi, chẳng qua trong lòng đang bị thương vô hạn, bởi vì sau này không thể nhìn thấy chủ nhân, hẳn đã không thể sống sót trong thế giới không có chủ nhân.

"Tiểu Quai!" Một tiếng rống dồn dập sợ hãi vang dội khắp bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Ngân Xà

"Tiểu Quai!" Băng Huyết hét to một tiếng đầy sợ hãi, thấy cột nước màu bạc sắp đổ lên người Tiểu Quai nhưng nó lại không thể tránh, Băng Huyết không hề nghĩ ngợi, lắc mình, lấy tư thế cực kỳ kinh ngạc, vọt đến trước mặt Tiểu Quai, đồng thời nhanh chóng thúc dục linh lực trong cơ thể, tụ trong tay. Khi sử dụng ma pháp đồng cấp nàng không cần đọc ra, hoàn toàn có thể phát ra một cách tự nhiên và nhanh chóng, nhưng bây giờ không có thời gian để phát động bất kỳ ma pháp nào, chỉ có thể tụ tập linh lực trong cơ thể, dùng toàn lực để chống lại cột nước màu bạc kia.

"Phốc ~~~" Hai bên đụng vào nhau, từng dây sương trắng gay mũi bốc ra, Băng Huyết cảm thấy tay trái nóng bỏng đau rát, giống như bị axit tưới vào, nhanh chóng ăn mòn. Cho dù đau đớn kịch liệt, nhưng trên mặt Băng Huyết vẫn không xuất hiện bất kỳ biểu hiện gì, vẫn lạnh lùng như cũ. Càng thêm âm lãnh tà khí.

"Chủ nhân." Giọng của Tiểu Quai không ngừng run rẩy, cổ nén nước mắt, mòng lung nhìn chăm chăm cánh tay trái be bét máu thịt của Băng Huyết, trong lòng sóng cuộn biến gầm.

Chủ nhân.... Không lừa hấn. Chủ nhân thật sự dùng tính mạng để bảo vệ hấn.... Kiếp này có thể gặp được một chủ nhân như vậy, sinh tử thì có là gì, chỉ hận... Hận mình không đủ mạnh, làm cho chủ nhân vì bảo vệ mình mà bị thương. Không nên..... Chủ nhân mới là người cần hấn bảo vệ.... Hấn phải trở nên mạnh mẽ.... Không thể lười biếng như vậy nữa, nếu không làm sao có thể xứng với chủ nhân.

"Đừng lo, ta không sao.... Tiểu Quai." Băng Huyết nhẹ nhàng vỗ một cái lên đầu Tiểu Quai, giọng nói bình tĩnh, không chút gợn sóng.

"Rống...." Hai mắt của Tiểu Quai lạnh lùng tàn bạo, uy áp của cao cấp thánh thú bùng nổ, ngửa mặt lên trời gào thét. Ánh lửa lóe lên, vốn là con mèo màu đỏ lớn chừng bàn tay, trong nháy mắt bành trướng, cao hơn ba mét, cả người đầy lửa. Ma thú của Băng Huyết, sao có thể không quả quyết, bình thường giả bộ đáng yêu, ngây thơ một chút, đó là bởi vì cuộc sống cần, chủ nhân thích. Một khi có chuyện gì uy hiếp đến chủ nhân, uy hiếp đồng bọn, như vậy nhất định... Giết chết không tha.

Lúc này có thể thấy rõ, vật đang đứng giữa không trung phía trước.

Là một con rắn nhỏ màu bạc, con rắn dài hơn một mét, có hai răng nanh to, trên đầu là một cái mào màu lam nhỏ đang phát sáng. Ngạc nhiên hơn là, con rắn kia vậy mà lại có cánh, hai cánh nhỏ màu bạc, nhẹ nhàng chuyển động, lơ lửng giữa không trung. Một đôi mắt màu bạc, lạnh lùng nhìn Băng Huyết và Tiểu Quai, trong mắt mang theo chút tìm tòi nghiên cứu và nghi ngờ. Đầu rắn đầy cao ngạo, lưỡi đỏ không ngừng thè ra thụt vào.

"Huyết, kêu Tiểu Quai lui về sau, người tự dùng thực lực để thu phục con rắn kia. Nó không đơn giản....." Giọng nói tà mị của Tử Minh đột nhiên vang lên trong đầu Băng Huyết.

Hai tròng mắt Băng Huyết chợt lóe, trầm tĩnh lạnh lùng ra lệnh: "Tiểu Quai lui về phía sau."

Tiểu Quai do dự nhìn ngân xà rồi nhìn chủ nhân, trong lòng biết, chủ nhân đã tự có căn nhắc, mặc dù lo lắng nhưng không thể không nghe theo, quan trọng hơn là, bởi vì quan hệ khề ước, nên hẳn cảm nhận được uy áp của Tử lão đại, nên cũng yên tâm, Tử lão đại sẽ không để chủ nhân gặp một chút nguy hiểm nào, nghĩ tới đây, Tiểu Quai chậm rãi lui về phía sau, đầu sư tử gật một cái, nói: "Dạ, chủ nhân cẩn thận, Tiểu Quai ở ngay đây."

Băng Huyết khẽ gật đầu, híp mắt, tràn đầy chiến ý, tế bào toàn thân không ngừng sôi trào, nhưng không có chút sát khí nào.

"Xi xì..." Ngân xà giống như cảm nhận được chiến ý từ trên người nàng truyền tới, hưng phấn chuyển động cái lưỡi đỏ tươi. Găng sức vùng cánh màu bạc, tốc độ nhanh kinh người, chỉ thấy một dãy sáng màu bạc thoáng qua, xông đến trước mặt Băng Huyết.

Đôi mắt Băng Huyết lạnh như băng, hưng hăng trợn mắt nhìn ánh sáng màu bạc đang xông về phía mình, cắn răng, tốc độ thật nhanh. Căn bản không kịp sử dụng ma pháp, càng không thể tránh né, chỉ đành nhanh chóng tập trung tất cả đầu khí trong cơ thể tụ lên tay, hai tay nắm chặt thành quyền, hưng hăng đánh vào ánh sáng màu bạc kia.

"Ầm!" Một tiếng vang thật lớn, cát bụi phủ đầy sơn cốc. Một cơn gió lạnh thổi qua, lá cây kêu xào xạt.

Sau đó Băng Huyết chạy như bay, nhảy về phía sau ba bước. Ngân xà cử động đôi cánh bạc, lộn ngược một cái trên không trung, cách xa chỗ vừa giao phong.

Ngân xà đứng thẳng trên không trung, đôi mắt màu bạc nhỏ bằng hạt đậu, tinh táo nhìn Băng Huyết, trong đôi mắt lạnh như băng thoáng qua chút kinh ngạc.

Băng Huyết cũng không ngừng đánh giá con rắn nhỏ đang kinh ngạc kia, nàng đã dùng hết toàn lực, nhưng không ngờ con rắn nhỏ này lại có lực trùng kích mạnh như vậy, ngay cả nàng - người đã trải qua bao lần cải tạo, thân thể mạnh mẽ ngang ngửa thánh thú, lại vì một kích kia, mà cánh tay có cảm giác tê dại.

Cổ tay phải chuyển động, nắm chặt Huyết sát chùy thủ trong tay, vùng tới trước ngực. Cơ thể hơi nghiêng về phía trước, chân trái lùi về sau một bước, cẩn thận nhìn con ngân xà không thể khinh thường trước mặt, toàn thân cảnh giác, chờ động tác tiếp theo.

"Xi....!" Ngân xà mở to miệng, đôi răng nanh lộ ra không khí, phun một cột nước màu bạc tới chỗ Băng Huyết, đây là cột nước vừa nãy đã công kích Tiểu Quai, thủy ngân, thủy ngân kịch độc, vậy con rắn này.....

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, bây giờ thu phục con ngân xà nhỏ bé kia mới là lựa chọn tốt nhất. Băng Huyết cong môi, trong mắt lóe lên một chút gian trá, đúng lúc ta đang có một kịch độc muốn thí nghiệm, vậy thì cho người ném thử cảm giác trùng độc.

Băng Huyết sử dụng thất tinh phiêu miểu phối hợp với ma pháp phong hệ, tránh được cột nước màu bạc trong nháy mắt. Không dừng lại nàng lập tức phản kích, đầu khí dưới chân phối hợp với ma pháp phong hệ, nhảy tới đỉnh đầu ngân xà, tay phải nhắm ngay chỗ dưới bảy tắc của ngân xà, nhanh chóng vùng xuống, một giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống, đi đôi với chút ngân quang, dưới ánh nắng mặt trời, lại có cảm giác khát máu xinh đẹp. Ngay sau đó tay trái lập tức vùng lên lần nữa, hướng về vết thương trên thân rắn, thuốc bột vô sắc vô vị lập tức bắn vào vết thương, nhưng ngân xà không hề nhận ra.

Chỉ nghe một tiếng gào đau khổ, bởi vì một miếng vảy chỗ dưới bảy tắc đã bị Băng Huyết cạo rơi, ngân xà đau đớn, thân hình nhỏ bé không ngừng giãy giụa trên không trung. Đôi mắt màu bạc nhỏ xíu, tràn đầy khiếp sợ nhìn Băng Huyết, không hiểu tại sao tốc độ của nhân loại này lại nhanh hơn lúc này, còn đã thương được mình, nhưng lại chỉ cạo vảy chỗ dưới bảy tắc của mình mà thôi. Hẳn tuyệt đối không tin, nhân loại này làm sai. Nhưng..... Tại sao nàng lại không cạo vảy chỗ bảy tắc của mình.

Ngân xà cử động đôi cánh, nhìn Băng Huyết, lưỡi rắn đỏ tươi lộ rõ dưới ánh mặt trời, máu tanh nhưng không bốc mùi hôi thối, ngược lại còn mang theo mùi thuốc và mùi trái cây nhàn nhạt. Đôi mắt màu bạc đầy nhân tính nhìn Băng Huyết chằm chằm, bị thương nhưng không tức giận, mà lại mang theo kinh ngạc.

Dù vậy, ngân xà vẫn không ngừng công kích, đôi cánh tăng tốc độ, hóa thành một dãy sáng bạc tấn công Băng Huyết, đồng thời mở miệng, mấy cột nước bạc kịch độc nhắm ngay Băng Huyết, tấn công trực diện.

Băng Huyết tinh táo nhìn mấy cột thủy ngân và ngân xà đang đánh tới, càng thêm cẩn thận, ma pháp phong hệ lập tức bao phủ toàn thân, tất cả đầu khí tụ ở hai tay, chạy như bay, xông về dãy sáng kia.... ..

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Huyết Chiến Ngân Xà

Edit: Mặc Doanh

Beta: Lạc Huyền

Băng Huyết lạnh lùng nhìn mấy cột nước màu bạc đang xông tới. Tất cả đều là thủy ngân kịch độc có tính ăn mòn cực mạnh, cuối cùng là con ngân xà có tốc độ cực nhanh, lực công kích cực mạnh. Muốn bình yên vô sự, xem ra là không thể nào, vậy..... Chỉ có thể liều mạng một lần.

Nàng mở to mắt, trong mắt đều là liều mạng, nguyên tố phong hệ nhanh chóng bao bọc toàn thân, đầu khí tụ ở hai tay, khom người ngã về phía trước, tất cả đều được mở rộng, tất cả đầu khí, linh lực không ngừng đi qua kinh mạch toàn thân, trong nháy mắt, tăng sức chiến đấu đến trạng thái bùng nổ, xông tới phía đối diện. Nếu không thể tránh những cột nước thủy ngân kia, vậy thì không thể làm gì khác hơn là chuyển hóa những thủy ngân kịch độc kia thành thứ có lợi cho mình. Đôi mắt Băng Huyết lạnh lẽo, tốc độ lại tăng lên lần nữa, tiếng "Ào.... Ào.... Ào" vang lên, bốn phía quanh Băng Huyết xuất hiện sương mù, một mùi hương gay mũi bay ra, trong đó còn mang theo mùi máu tanh nồng đậm.

Vì sương mù mà tốc độ của ngân xà dần chậm lại, đôi mắt ti hí kinh ngạc nhìn về phía trước, không đợi ngân xà phản ứng, một cột sáng màu đỏ nhanh chóng thoáng qua, ngân xà vùng cánh, nhanh chóng tránh né công kích bất ngờ kia, hiểm trở tránh khỏi chùy thủ sắc bén chết người.

Không đợi ngân xà phản kích, đã nghe: "Phong nhận... Phong nhận.... Phong nhận." Vô số ma pháp phong hệ sắc bén bắn tới từ bốn phương tám hướng, nhìn như hỗn loạn, nhưng thật ra, tất cả đều hướng về chỗ dưới bảy tác một cm của ngân xà.

Lúc này sương trắng tản đi, thân hình Băng Huyết lại xuất hiện. Nhưng không còn được như vừa rồi, lúc này nàng giống như một huyết ma bò ra từ địa ngục. Trường bào rách rưới nhuốm đầy máu đen, chỉ có bờ vai được vây rỗng màu tím bảo vệ là còn nguyên vẹn, máu tươi nhỏ giọt rơi xuống đất, trong uy nghiêm mang theo sát khí. Còn những chỗ khác trên người thì thâm đến nỗi không nở nhìn. Càng khiến người ta bận tâm thì thân thể nhỏ nhắn bên trong trường bào, máu thịt be bét, đỏ thẫm một mảnh.

Băng Huyết nắm chặt chùy thủ, cánh tay vô lực xuôi ở hông. Tay trái đặt trước ngực, tản ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt. Đó là ánh sáng nguyên thủy ma pháp phong hệ.

Ngay cả khi như vậy, Băng Huyết vẫn không buông lỏng, liều mạng cắn răng, cảnh giác nhìn ngân xà phía trước. Mặc dù bây giờ nàng không còn bao nhiêu sức lực. Đầu khí cũng đã dùng hết, chỉ có thể dựa vào thể lực để chống đỡ, ngay cả khi như vậy, trên mặt Băng Huyết vẫn không có chút đau đớn nào. Tựa như máu trên người không phải của nàng, tựa như máu trên đất không phải chảy xuống từ người nàng.

"Người cô ý." Một giọng nói chững chạc già dặn vang lên, Băng Huyết híп mắt nhìn con ngân xà phía trước.

"Người dùng cơ thể chống lại nọc độc thủy ngân của ta, chính là vì muốn nó ăn mòn da thịt người để tản ra sương trắng làm mờ mắt ta." Giọng của ngân xà cao lên, tràn đầy kinh ngạc và khó tin, cặp mắt lớn bằng hạt đậu càng tròn to hơn.

Băng Huyết nhìn con rắn nhỏ trước mặt, nhủ thầm, lạnh nhạt cười một tiếng, đôi mắt hết sức ngả ngớn, nói: "Nói không sai, nếu không thể tránh khỏi nọc độc thủy ngân kia. Mà cho dù tránh được cũng không chắc chắn rằng ta sẽ đánh trúng người. Như vậy không bằng lợi dụng nó để đạt được mục đích của mình."

Giọng điệu lạnh nhạt của Băng Huyết làm ngân xà không bình tĩnh, trợn mắt, đủ để người ta hoài nghi mắt của nó có thể rơi ra. Nhưng lúc này ngân xà đã không rảnh để ý tới mấy chuyện đó. Bởi vì Băng Huyết đã cho nó quá nhiều rung động.... Chỉ trong vòng mấy cái hít thở, nàng lại có thể nghĩ ra cách công kích và đôi sách tuyệt diệu, hơn nữa tất cả, điều xảy ra đúng như kế hoạch của nàng. Hơn nữa, vì đạt được kết quả tốt nhất, nàng lại lấy chính mình ra để phản kích. Muốn làm được như thế, cần có dũng khí, tinh táo và nghị lực lớn như thế nào?!

"Người rất giỏi." Sau khi im lặng hồi lâu, ngân xà không chút keo kiệt khen Băng Huyết

"Nhưng cho dù như vậy, vẫn không thể đánh bại người. Nhưng.... Ta sẽ không từ bỏ." Băng Huyết cẩn thận nhìn ngân xà, hoàn toàn không vì lời nói của đối phương mà buông lỏng cảnh giác, chăm chú nhìn về phía trước. Kín đáo hấp thu linh lực nồng đậm ở đây, chuẩn bị đầy đủ cho trận đấu kế tiếp.

"Hừ... Nếu vậy.... Thì tới đi." Dứt lời, ngân xà lập tức lao tới chỗ Băng Huyết. Băng Huyết cố hết sức nhảy lên, ngay khi Băng Huyết ứng chiến, ngân xà lại nghiêng người, nhanh chóng huy động đôi cánh màu bạc, quẫy đuôi về phía Băng Huyết, một cơn gió mạnh, độc, chuẩn, thổi về phía Băng Huyết.

"Àm...."

"Phốc!" Cát bụi mù mịt, Băng Huyết bị đuôi rắn quất đập lên một thân cây to, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, phun ra một ngụm máu tươi.

"Chủ nhân...." Tiểu Quai lo lắng hét lớn một tiếng, lại bị Băng Huyết khoát tay ngăn cản, hai chân trước hung hãn cào trên mặt đất, cường ép đè nén sự nóng nảy và lo âu trong lòng.

Băng Huyết cắn răng, nắm chặt chùy thủ, dùng sức đâm vào cây đại thụ bên cạnh, mượn lực đứng lên. Nàng thở hồng hộc, trong đôi mắt lạnh lùng hiện rõ không chịu khuất phục. Đó là ý chí chiến đấu sục sôi, là huyết dịch sôi trào, là ý chí vĩnh viễn không chịu thua. Cho dù không còn sức, vẫn không buông tha.

Nàng chạy như bay, tiếp tục sử dụng Thất tinh phiêu miểu tấn công ngân xà. Lại bị đuôi rắn quất bay lần nữa, bò dậy, nàng đổi hướng công kích, che

giấu, thu khí, kết quả, vẫn bị quất bay, hung hăng đập vào thân cây, lần sau so với lần trước, còn ác hơn, mạnh hơn, sức lực của ngân xa, lần sau mạnh hơn lần trước.

Lúc này trên người Băng Huyết không có chỗ nào lành lặn, bùn đất và máu thịt trộn lẫn vào nhau, nhơ nhớp.

"Aizz..." Tiếng than nhẹ vang lên, có bất đắc dĩ cũng có đau lòng, nhưng lại mang theo uy áp vương giả quân lâm thiên hạ.

Một tia sáng tím thoáng hiện, lập tức đi tới trước mặt Băng Huyết, đỡ người đầy máu me đang dựa trên thân cây đứng dậy. Đôi tay dịu dàng, nhưng Băng Huyết nhận thấy sự run rẩy từ đôi tay kia.

"Minh." Mặt nạ trên mặt Băng Huyết không biết đã rớt ra từ lúc nào, khuôn mặt tuyệt thế lộ ra, một mảnh âm đạm, có bị trầy, bị bầm tím, những dấu vết thương tích phủ đầy trên gương mặt nhỏ nhắn.

"Người.... Luôn không thương tiếc bản thân như vậy. Ta bảo người thu phục con bọ sát kia, chứ đâu phải bảo người liều mạng như vậy, không phải còn có ta ở đây sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: 68: Tử Minh Hiện Thân

"Xi..." Ngân xa kinh hoàng nhìn thiếu niên tóc tím khí thế vô cùng cường hãn, xinh đẹp thoát tục trước mặt. Hắn dám cam đoan trên thế giới này không thể nào tìm được một người có thể sánh ngang với người trước mặt. Mái tóc tím nhu thuận tùy ý xoắn bên hông, đôi mắt tím lạnh nhạt nhìn tất cả, giống như tất cả sinh vật trong thiên hạ đều là kiến hôi. Nhưng không thể không thừa nhận, một số người không giận mà uy, khí thế quân lâm thiên hạ, thật sự có thể uy chấn tám phương, coi vạn vật trong thiên hạ đều là giun dế.

Nhưng mà.... Khí thế ngạo thị thiên đại, vô tình vô cảm, khi nhìn Băng Huyết lại tràn đầy nhu tình, không chút che dấu sự cung chịu và thương yêu.

Cùng lúc đó, tất cả ma thú bên ngoài Ma Thú Sâm Lâm đều vô cùng sợ hãi và cứng cứng dừng lại tất cả động tác, ngửa mặt lên trời gào to, sau đó hướng về phía sơn cốc, đồng loạt quỵ xuống, đầu gối đập xuống đất, cả người không ngừng rung rẩy.

Tử đại gia tộc vừa mới giằng co với đám ma thú kia thấy vậy thì kinh ngạc vô cùng, trong mắt đều là khó tin, hoàn toàn quên bỏ đi hoặc nhân cơ hội chém giết, ngốc lăng đứng tại chỗ. Ngay cả Lôi Minh và Hàn Khải Minh đứng ở vách núi cũng vạn phần khó hiểu không biết tại sao đám ma thú đột nhiên dừng lại, đồng loạt nhìn về cái động nhỏ.

"Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Ma Thú Sâm Lâm đột nhiên lại yên tĩnh như vậy, quá khác thường." Lôi Minh cau mày, lo lắng nhìn về phía sơn động.

"Đúng vậy. Cũng không nghe thấy tiếng chiến đấu, có phải Băng Huyết đã xảy ra chuyện gì hay không?!" Hàn Khải Minh không tự chủ được bước lên trước, khẩn trương nhìn sơn động, hai tay nắm chặt. Hắn sợ.... Hắn sẽ vọng đông xông vào tìm Băng Huyết.

"Ám Dạ....." Lôi Minh đột nhiên ho lên một tiếng. Sau khi Băng Huyết vào sơn động, Ám Dạ cũng đã ẩn thân ở bốn phía chờ Băng Huyết. Cho dù Lôi Minh hoàn toàn không cảm nhận được một chút khí tức nào, nhưng hắn tin tưởng Ám Dạ chưa bao giờ rời khỏi.

"Yên tâm... Thiếu chủ không sao." Giọng nói lạnh băng không chút tình cảm vang lên bốn phía, không ai có thể biết được giọng nói này phát ra từ đâu. Nhưng Lôi Minh, Hàn Khải Minh cũng không quan tâm chuyện này, lúc này họ chỉ cần biết Băng Huyết an toàn là được, còn những chuyện khác, quan tâm làm chi chứ!

Lúc này, mấy cao thủ thiên giai dẫn đầu tử đại gia tộc đột nhiên phản ứng, nhanh chóng tụ hợp mọi người, cẩn thận nhìn chăm chăm đám ma thú đang run rẩy nằm rạp trên mặt đất, có thể khiến cho ma thú biểu hiện như vậy, chỉ có một khả năng, chính là gần đây có một 'vị' mạnh hơn bọn chúng gấp nhiều lần - Vạn Thú Chi Vương.

"Huyết." Tử Minh buông xuống tất cả cao ngạo và miệt thị, nhu tình dịu dàng nhìn Băng Huyết cả người đầy máu, đau lòng cau mày.

Băng Huyết bĩu môi, trên gương mặt nhỏ nhắn mang theo sự lúng túng bé xíu giống như trẻ con làm sai bị người lớn bắt tại trận vậy, lôi kéo trường bào rách nát, chậm chạp đi chuyển tới trước mặt Tử Minh. Nhìn nam tử tuyệt mỹ trước mặt, cười khê, nhón chân lên, cánh tay trắng nõn đầy máu, nhưng không mất đi vẻ xinh đẹp, mà lại có cảm giác diêm dúa mỹ hoặc. Ngón tay thon dài dịu dàng vuốt ve đôi chân mày đang nhíu chặt, áy náy nói: "Ta xin lỗi mà.... Minh đừng cau mày nữa."

"Người đứng là.... Một con nhóc ngu ngốc." Vừa rồi nếu không phải cảm thấy linh khí trong cơ thể Băng Huyết đang nhanh chóng biến mất, hơi thở càng lúc càng hỗn loạn, hắn cũng sẽ không dừng tu luyện, đi ra. Nếu không phải như vậy thì thật sự không biết cái người không biết thương tiếc bản thân này sẽ tự hủy hoại như thế nào nữa.

"Có khỏe không?!" Băng Huyết làm ồ trong vòm ngực ấm áp làm mình yên tâm, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thật mệt quá. Ở trong lòng Minh, nàng mới có

thể hoàn toàn buông lỏng, cho dù trời có sụp đất có lở, cũng không cần sợ, bởi vì Minh sẽ vì nàng mà ngăn cản tất cả.

"Được rồi.... Được rồi. Không phải ta đã không có chuyện gì rồi sao? Thịnh thoảng chảy máu sẽ giúp cơ thể khỏe mạnh, có thể xúc tiến tuần hoàn máu, tái tạo tế bào. Trăm lợi không hại đó. Huống chi.... Có các người ở đây! Người, Tiểu Quai, Ám Dạ, vẫn luôn ở bên ta... Sao ta.... Có thể chết chứ. Chúng ta phải vĩnh viễn ở bên cạnh nhau mà." Băng Huyết mỉm cười vòng tay qua hông Từ Minh, nhẹ nhàng cựa quậy, làm nũng.

Bởi vì là kẻ ước bản mạng, sao Băng Huyết có thể không biết được sự đau đớn trong lòng Từ Minh khi thấy mình như thế này chứ. Nhưng mà... Chỉ khi như vậy, nàng mới không ngừng mạnh mẽ. Mạnh đến mức có thể sánh vai cùng hắn, cùng nhau tác chiến, mà không phải là lui về phía sau, để bọn hắn bảo vệ mình.

Cách đó không xa là ngân xa đang quỹ xuống từ lúc Từ Minh xuất hiện, cố nén sự sợ hãi từ sâu trong linh hồn, nghiêng đầu nhỏ, nhìn hai người đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình phía trước. Lại nghe thấy giọng nói nũng nịu của Băng Huyết, nhất thời cảm thấy vô cùng kích động.

Trời a.... Đó thật sự là người vừa mới đánh nhau sứt đầu mẻ trán với mình sao..... Thật sự là người cường hãn thà làm bản thân bị thương cũng phải cạo vẩy của mình sao. Ôi mẹ nó.... Cho sét đánh chết ta hoặc cái người kia đi... Thật sự là... Tự đào hố chôn rấn mà.

Băng Huyết buồn cười nhìn ngân xa đang sầu khổ rên ri đằng xa, không có ý tốt cười một tiếng, truyền âm nói: "Minh.... Thu hồi uy áp đi, nếu không chẳng phải sẽ tiện nghi cho những người ngoài kia sao." Trong mắt Băng Huyết thoáng qua một chút xảo trá. Băng vào tinh thần lực hiện tại, mặc dù nàng không thể nhìn thấy cảnh tượng ngoài sơn cốc, nhưng Từ Minh hiện thân, Ma Thú Sâm Lâm bên ngoài sơn cốc chắc chắn rất yên tĩnh. Nhất định là bởi vì uy áp của Vạn Thú Chi Vương, như vậy há chẳng phải sẽ làm cho những người đó cảm thấy nhàm chán sao. Nên tất nhiên Minh phải hiền hòa một chút, phải tương thân tương ái với những ma thú cao cấp và thánh thú kia.

Ôi... Hết cách rồi, mình lúc nào cũng thiện lương như vậy cả.

Từ Minh dĩ nhiên biết tất cả ý tưởng của Băng Huyết, cung chiêu vuốt mái tóc dài của Băng Huyết, lập tức thu hồi uy áp. Mấy giây sao,

tất cả ma thú ở Ma Thú Sâm Lâm đều khôi phục bình thường, mặt dù trên mặt còn hơi hốt hoảng, nhưng vị đại nhân thần bí kia hình như không phát hiện, có lẽ ngài ấy chỉ đi ngang qua thôi, nghĩ vậy đám ma thú lập tức làm chuyện đang dang dở.

"Đúng là hết cách với người.... Nhưng Huyết.... Người phải nhớ kỹ, người đau.... Bọn ta còn đau hơn người." Trong mắt Từ Minh là bất đắc dĩ, giọng nói dịu dàng, ấm áp đến tận tim.

"Ta biết, ta vẫn luôn biết. Ta không phải chỉ có một mình, ta còn có các người.... Suốt đời bầu bạn, tương phù tương y."

Hai con người tuyệt đẹp nhìn nhau cười, bọn họ đều hiểu, có một số chuyện đã xảy ra thì không thể nào thay đổi, chỉ có thể không ngừng đi về phía trước, đánh nát tất cả chướng ngại, tự mình nắm giữ tất cả. Nhưng con đường phía trước chắc chắn rất gian nan, nhất định sẽ đổ rất nhiều máu. Không chỉ là của kẻ địch, mà còn có của mình. Phải chiến thắng tất cả, phải không ngừng đột phá, phải cố gắng gấp ngàn vạn lần. Nhưng dù là vậy, bọn họ cũng sẽ bất ly bất khí, cùng đi tới chân trời góc biển, nhìn xuống mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ngân Xà Bi Kịch

Từ Minh chấp hai tay sau lưng, dáng người cao lớn, đôi mắt lạnh nhạt nhìn Ngân Xà trước mắt, lạnh lẽo nói: “Ngân xà có cánh, là Đế Vương ma thú, có huyết mạch của thần thú thượng cổ.”

Giọng nói lạnh lẽo không có tình cảm lại mười phần uy nghiêm khiến cả người ngân xà run lên, thân rắn áp sát xuống đất, run rẩy trả lời: “Dạ Dạ, đại nhân.”

“Khó trách nó mạnh như vậy.” Băng Huyết vuốt mũi, nhỏ giọng lầm bầm.

“Ha ha. Chỉ là một con tiểu trùng mà thôi. Huyết không cần đề chuyện vừa rồi ở trong lòng.” Từ Minh khẽ quay đầu, nâng tay tự nhiên quàng qua vai, nhẹ giọng nói với Băng Huyết, giọng điệu khác một trời một vực với giọng âm lãnh nói với ngân xà khi nãy. Khiến ngân xà uất ức cực độ lại không dám kháng nghị. Aizz Người so với thú, tức chết thú mà.

Băng Huyết không giữ hình tượng liếc Từ Minh một cái, bĩu môi nói: “Đó là trong mắt người, nhưng ta vẫn còn rất yếu.”

Từ Minh nhíu mày, khẽ cúi đầu, hài hước nói: “Ai nói, Huyết đã rất cố gắng rồi, nếu so với người cùng trang lứa đã được xem như cực phẩm rồi. Nếu không. Chúng ta đấu thử đi.”

Lời nói hài hước của Từ Minh khiến Băng Huyết ngẩng đầu trừng mắt nhìn về phía đôi mắt màu tím tà mị kia, không chút khách khí giơ tay lên chỉ vào khuôn mặt tuyệt sắc, tự động dịch ra, về mặt bị ai nói: “Đại ca à, xin ngài thương xót, tha cho ta. Đánh với người. Khác gì rãnh rỗi đi tìm chuyện

phiền phức chứ.”

Thấy vẻ mặt của Băng Huyết như vậy, Từ Minh cười hà hà, quay đầu nhìn về ngân xà, mặt không chút thay đổi, giống như vương giả cao ngạo, nhìn chăm chú xuống thân dân của mình, tốc độ thay đổi sắc mặt này, quả thật khiến Băng Huyết phải kinh ngạc.

“Hỏa Long Quả là nguoi mang tới.” Lời của Từ Minh tuy đang hỏi nhưng giọng điệu lại cực kỳ khẳng định.

Ngân Xà nghe vậy, sững sờ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Từ Minh, đôi mắt tím tràn đầy uy hiếp khiến đầu hắn choáng váng, không dám chậm trễ một giây, vội vàng nói: “Đúng Đúng vậy thưa đại nhân.”

Mắt Từ Minh trầm xuống, giọng nói càng thêm lạnh lẽo: “Nói mục đích của nguoi, nếu không Giết. Không. Tha.” Một đạo sát khí vô bắt đầu hướng về phía ngân xà.

Thân thể nhỏ nhắn của Ngân Xà càng run rẩy mạnh hơn, hắn đột nhiên có cảm giác giống như đang kề cận cái chết. Trong lòng hắn hiểu rõ, chỉ cần hắn giấu giếm một chút thôi, nguoi thiếu niên tuyệt mỹ phía trước chắc chắn sẽ ban cái chết cho mình. Không phải hắn nhất gan sợ chết. Mà là thiếu niên trước mặt này cực kỳ kinh khủng, khiến hắn không thể nào kháng cự dù chỉ một chút.

Bình ổn lại hơi thở, ngân xà cung kính trả lời: “Bẩm Bẩm đại nhân. Mười năm trước đột nhiên có một nguoi áo đen xuất hiện ở đây, lấy máu phong ấn lực lượng của thần, ra lệnh cho thần đem một gốc Hỏa Long Quả ra khỏi sơn cốc, dẫn một nguoi khác đến, ký kết huyết khế cùng với nguoi đó, cả đời bảo vệ, và tăng cường lực phong ấn ở nơi này.”

“Nguoi áo đen?” Băng Huyết nhú mày, nhẹ giọng nói. Nàng cảm thấy càng lúc càng mê loạn, giống như một vòng xoáy lớn, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng khó chịu. Cũng vì Băng Huyết phân tâm một chút, nên đã bỏ lỡ một tia sáng trong đáy mắt Từ Minh.

“Huyết, qua khế ước với nó. Mặc dù vẫn còn sơ cấp, nhưng sau khi khế ước, huyết mạch thượng cổ của nó sẽ giúp nguoi không ít.”

“Khế ước!”

“Khế ước!”

Băng Huyết và ngân xà cùng ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn về phía Từ Minh.

“Sao? Nguoi có ý kiến.” Giọng điệu Từ Minh lạnh lẽo, đôi mắt lạnh nhạt. Khiến cho ngân xà hoảng hốt, nào dám ý kiến gì! Ngài là lão đại. Ngài nói ta còn dám có ý kiến sao? Hắn hiểu mà! Ở nơi này không có một bóng nguoi, hắn sống trong sơn cốc đã hơn trăm năm, một chỗ chim chạng iá, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ba cực phẩm này vậy chứ, mười năm trước có một nguoi áo đen thân bí tới, trời thì nóng nực, mà chỉ để lộ hai con mắt, cả nguoi toát ra hơi thở lạnh lẽo còn hơn ma thú máu lạnh (Này chắc có mang theo cái máy lạnh trong nguoi, chứ không nóng điên rồi). Gặp mặt không nói hai lời đã phong ấn hắn, còn ra ban mỗ cái mệnh lệnh không thể giải thích được. Đợi mười năm, không thấy ai tới, ngay cả con chim cũng không có. Hôm nay đột nhiên lại có một tiểu nha đầu liễu mạng tới, tuổi còn nhỏ vậy mà còn biến thái hơn ma thú, như vậy cũng đã đành, không ngờ, nguoi bên cạnh nàng lại càng biến thái hơn khiến hắn vô cùng sợ hãi. Hiện tại lại không thể giải thích được mà bị khế ước Tại sao. Tại sao hắn lại khổ sở như vậy chứ.

Băng Huyết buồn cười nhìn con rắn nhỏ đang ai oán kia, nhẹ giọng cười một tiếng, nhìn về phía Từ Minh.

“Đi thôi. . . . Nó vốn là của nguoi.” Từ Minh mỉm cười, nhẹ giọng nói. Mặc dù lời này khiến Băng Huyết cảm thấy rất mờ mịt, nhưng lại không hề hỏi tiếp, nàng tin hắn, cho nên bất cứ chuyện gì, chỉ cần là Từ Minh nói, nàng đều nghe theo, chỉ vì nàng tin tưởng hắn, cho dù hắn bị thương, cũng sẽ không hại nàng một chút nào.

Băng Huyết cười gật đầu, đi tới trước mặt Ngân Xà, ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu Ngân Xà, bàn tay nhỏ bé đặt trên đầu Ngân Xà, khơi động tinh thần lực và ma huyền chi văn trong cơ thể, đọc khế ước chủ, tinh thần lực chậm rãi vây quanh linh đài của Ngân Xà, tinh thần lực của Ngân Xà phản kháng mấy cái theo bản năng rồi trở nên uể oải nhu thuận. Thiên địa quy tắc buông xuống, hai cột sáng phủ văn khế ước màu bạc lập tức hình thành rồi bùng nổ trong khoảnh khắc, mây giây sau, ánh sáng màu bạc tiêu tán, khế ước đã xong.

Ngay sau đó thiên địa quy tắc lại buông xuống, một lần nữa bao vây cả Ngân Xà và Băng Huyết ở bên trong, nhưng lần này giữa hai luồng ánh sáng lại có thêm một chùm sáng màu bạc, đó là ký hiệu Băng Huyết và Ngân Xà lên cấp.

Băng Huyết đột nhiên cảm nhận được linh lực bên trong trong cơ thể nhanh chóng tăng vọt, đầu khí cũng nhanh chóng dâng cao. Đan Nguyên trong cơ thể không ngừng tràn đầy năng lượng, nàng vội vàng khoanh chân ngồi thiền, phía dưới đột nhiên xuất hiện ngôi sao năm cánh màu bạc, năm đỉnh sao không ngừng kéo dài ra ngoài cho đến ba mét mới dừng lại. Ánh sáng tán đi, lại một cột sáng màu bạc phủ xuống, bên trong thiên địa quy tắc chậm rãi hiện ra bốn thanh kiếm sắc bén màu bạc, mũi kiếm hướng về phía ngôi sao năm cánh bên cạnh.

Sau khi ánh sáng màu bạc tán đi, ánh sáng màu lục thuộc về đại kiếm sĩ lập tức lóe ra phía dưới Băng Huyết, một cột sáng màu lục lấy Băng Huyết làm trung tâm quay vòng mở rộng ra bốn phía, thiên địa quy tắc phủ xuống, bên trong vòng tròn chậm rãi hiện ra bốn thanh kiếm sắc bén lớn hơn, mũi kiếm hướng ra phía ngoài. Một khắc sau, ba cột sáng màu bạc trong cơ thể Băng Huyết bắn ra, bắn thẳng đến chỗ Tiểu Quai đang dùng ánh mắt sùng bái và妒 đáng nhìn Băng Huyết, quy tắc cuối cùng rơi xuống, phủ lên nguoi Tiểu Quai.

Lúc này Băng Huyết từ từ mở mắt ra, nhìn ký hiệu thăng cấp của Tiểu Quai và Ngân Xà, mừng rỡ nhìn về phía Từ Minh, lẳng lặng nhìn, không nói một lời.

Chương 72: Thăng Cấp

Editor: Ngansieunhan

Beta-or: Lạc Huyền

“Chúc mừng ngươi, Huyết.”

“Từ Minh, ta trở thành Đại Ma Pháp Sư rồi, hơn nữa còn là một Đại Kiếm Sĩ nha.”

“Ừ. Huyết của ta vẫn luôn là giỏi nhất.”

Thân hình Từ Minh thoát một cái, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt của Băng Huyết, nhẹ nhàng kéo người ngồi dưới đất lên, thương tiếc xoa gương mặt trắng nõn mềm mại, luôn luôn cảm thấy ngấm dung nhan tuyệt thế này bao nhiêu cũng không thỏa mãn.

“Ta muốn bế quan một thời gian, việc ngươi thăng cấp trợ giúp rất lớn cho ta, chờ ta tỉnh lại, chúng ta có thể tiếp tục cùng nhau kẻ vai chiến đấu, không cần lo lắng điều gì.”

Lời của Từ Minh khiến hai mắt Băng Huyết sáng lên, mừng rỡ như điên: “Thật chứ, không cần lo lắng bọn hắc sẽ tìm được ngươi nữa, đúng không?”

“Đúng. Khi ta tỉnh lại, đã bước vào giai đoạn trưởng thành rồi. Hơi thở tuyệt đối được che giấu hoàn toàn, không cần lo lắng bởi vì ta mà có người tìm chúng ta gây phiền phức nữa.” Hai mắt Từ Minh thoáng qua một chút áy náy, nhưng vì Băng Huyết đang chăm chú nhìn hắc nên đã thấy được.

Băng Huyết khẽ cau mày, nhẹ giọng nói: “Minh, ta chưa bao giờ sợ bọn họ tìm đến, cho dù không có sức lực đối đầu, ta cũng sẽ liều chết đánh với bọn họ một trận, tuyệt đối sẽ không để cho bọn hắc tổn thương ngươi một chút nào nữa.” Giọng điệu kiên định, trong lòng lại phần hân, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những kẻ đã gây thương tổn cho Minh, tuyệt đối sẽ không, bất kể bọn họ mạnh cỡ nào.

Từ Minh khẽ thở dài, nhẹ giọng: “Nhưng ta sợ. Ta sợ ngươi sẽ phải chịu tổn thương, khi ngươi còn chưa mạnh mẽ hơn, ta tuyệt đối không thể để cho bọn hắc tìm đến ngươi, tổn thương ngươi. Huống chi. Chúng ta bây giờ cũng không còn cần thiết phải để ý tới bọn hắc, thời cơ chưa tới. Cho nên chúng ta đều phải cố gắng, cùng nhau cố gắng không ngừng trở nên mạnh mẽ, sẽ có một ngày nhất định nghiền nát từng người trong bọn họ, cả đời cũng không thể thoát thân.”

“Được.” Băng Huyết kiên định gật đầu một cái, nở nụ cười sáng lạn, nụ cười này có thể làm lu mờ cả ánh sáng chói chang của mặt trời.

“Tự chăm sóc bản thân cho tốt, chờ ta.” Từ Minh nhẹ nhàng cúi đầu, thận trọng đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán Băng Huyết. Hải lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng ửng hồng, khẽ mỉm cười, một tia sáng khẽ thoáng qua trong đôi mắt màu tím, Từ Minh vừa mới đứng lên, đã không thấy bóng dáng.

“Chủ nhân. Chủ nhân. Tiểu Quai thăng cấp, thăng cấp. Chủ nhân. Chủ nhân, Tiểu Quai quá hạnh phúc, quá hạnh phúc.” Tiểu Quai hoàn thành thăng cấp, khôi phục màu sắc tự vệ, mừng rỡ nhảy vào trong ngực Băng Huyết. Trong miệng còn không ngừng hoan hô, cũng phát với dáng vẻ ngây ngốc của Băng Huyết.

Băng Huyết dịu dàng sờ bộ lông mềm mại của Tiểu Quai, nhẹ giọng nói: “Chúc mừng ngươi, Tiểu Quai, trong một lần đã trở thành thánh thú cấp chín. Đi vào ma lam chi giới, chọn một nơi ngươi thích, củng cố cấp bậc thật tốt.”

Lời nói của Băng Huyết khiến Tiểu Quai lập tức bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên, một đôi mắt nhỏ tròn vo mê mẩn nhìn Băng Huyết: “Chủ nhân. Tiểu Quai đi vào thì không thể ở bên bảo vệ chủ nhân, bên ngoài nhiều người xấu như vậy, chủ nhân sẽ gặp nguy hiểm. Tiểu Quai không sao, chờ chúng ta ra khỏi Ma Thú Sâm Lâm rồi tiến hành tu luyện củng cố cũng không muộn, hơn nữa còn có đám ma thú, Tiểu Quai cũng có thể tìm một vài con ma thú tới luyện tay một chút, củng cố linh lực trong cơ thể.”

Lời của Tiểu Quai khiến Băng Huyết cảm thấy ấm áp trong lòng, tên ngu ngốc này. Thánh thú sau khi đến cấp chín việc tu luyện là rất quan trọng, để có thể trở thành Thần thú, tinh tâm tu luyện và hoàn cảnh tu luyện tuyệt đối không thể xem thường, không cẩn thận sẽ thất bại trong gang tấc, cả đời không còn cách nào để thăng cấp. Bây giờ Tiểu Quai lại vì an toàn của mình, tính nguyện lựa chọn nguy hiểm không thể trở thành Thần thú, cũng muốn ở lại bên cạnh bảo vệ mình. Sao mình lại có thể trở thành chủ nhân không có trách nhiệm như vậy.

Dịu dàng vuốt ve đầu của Tiểu Quai, mỉm cười nói: “Đưa ngốc, cho rằng ta không biết sao? Mới vừa thăng cấp lên thánh thú cấp chín lưu lại nguồn linh lực không ổn định, chỉ cần an tâm tu luyện củng cố, chắc chắn có khả năng trở thành Thần thú. Linh lực bên trong ma lam chi giới, ngay cả sơn cốc này cũng không thể sánh bằng, ngươi đi vào tu luyện nhất định sẽ được lợi lớn.”

“Chủ nhân. Nếu như Tiểu Quai không thể trở thành Thần thú, chủ nhân cũng sẽ không ghét bỏ Tiểu Quai đúng không?” Tiểu Quai kiên định nhìn

Băng Huyết.

“Đĩ nhiên, kể từ ngày các ngươi trở thành đồng bạn của ta, chúng ta nhất định không xa rời.”

“Cho nên. Coi như cả đời này Tiểu Quai không thể thăng cấp, cũng không thể để chủ nhân một mình đối mặt với nguy hiểm phía trước, chủ nhân cho phép Tiểu Quai ở lại bên cạnh người đi.” Tiểu Quai nhẹ nhàng nâng móng vuốt nhỏ lên, khều khều lên bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Băng Huyết, nhẹ nhàng nói.

Băng Huyết khẽ thở dài, lắc đầu cười: “Ha ha. Ngươi cứ an tâm đi tu luyện. Nếu như có nguy hiểm, ta sẽ gọi ngươi. Yên tâm đi. Hơn nữa Âm Dạ vẫn còn ở bên ngoài.”

Thấy chủ nhân kiên trì, Tiểu Quai không thể làm gì khác ngoài thỏa hiệp, dù sao nó rất muốn. Rất muốn trở nên mạnh hơn. Từ khi đi theo chủ nhân, dần tiếp xúc với loài người, nó mới phát hiện. Nhân loại cũng có rất nhiều cường giả mà nó không thể chống lại, huống chi. Có rất nhiều nhân loại. Nó cần nhiều thực lực hơn để bảo vệ chủ nhân, cho nên nó phải trở nên mạnh mẽ.

“Chủ nhân. Người phải nhớ nha. Gặp nguy hiểm nhất định phải gọi Tiểu Quai.”

“Được!” Băng Huyết nhẹ nhàng nhéo tai Tiểu Quai, vung tay phải lên, một cột sáng màu lam lóe lên, Tiểu Quai được Băng Huyết đưa vào trong ma lam chỉ giới đề tu luyện.

Tiểu Quai vừa mới rời đi, ý niệm xuất hiện dao động nhẹ, hai mắt Băng Huyết sáng lên, vui vẻ cúi đầu nhìn về phía thân hình Ngân xà từ từ hiện ra trong luồng sáng trắng.

Băng Huyết ngồi xổm xuống, dịu dàng xoa đầu Ngân xà, nhẹ giọng nói: “Hoan nghênh gia nhập, đồng bạn của ta. Ta là Băng Huyết, chủ nhân của ngươi, đặt tên cho ngươi là —— Ngân Nhiếp”

Một câu nói ảm áp bao nhiêu, không dám ao ước???, Ngân Nhiếp mới vừa mở hai mắt đột nhiên đã tuôn ra một câu khiến Băng Huyết im lặng: “Tiểu chủ. Thật biến thái.”

“A.” Băng Huyết trong nháy mắt sững sờ, không hiểu nhìn về phía Ngân Nhiếp.

“Trên giang hồ thậm chí còn có người như tiểu chủ! Tiểu chủ chắc chắn thật sự là người sao? Thật sự là người chứ? Dù là ma thú cũng không có biến thái như vậy. Linh nguyên trong cơ thể người bình thường không phải chỉ có linh lực hoặc là đấu khí sao. (Ma pháp sư có linh lực, Kiếm sĩ có đấu khí) Vì sao trong cơ thể tiểu chủ ngươi không chỉ có linh lực, mà còn có cả đấu khí. Tiểu chủ. Ngươi thật xác định ngươi là người sao?” Ngân Nhiếp càng nói càng kích động, thân thể nho nhỏ cũng bắt đầu run rẩy không ngừng.

“A. Ngươi vừa nói như thế, ta cũng có chút hoài nghi. Nhưng ta có thể khẳng định. Ta thật sự không phải ma thú, hơn nữa mẹ ta đúng là loài người.” Băng Huyết dở khóc dở cười trả lời Ngân Nhiếp, vẫn không quên nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhỏ màu bạc, bày tỏ an ủi, tránh cho con rắn nhỏ mình vừa mới khẽ ước bởi vì kích động quá mức mà chảy máu não, đó là chuyện lớn rồi.

Ngân Nhiếp đập đập đôi cánh nhỏ, bay đến trên bả vai Băng Huyết, cái đầu nhỏ bé cọ vào gương mặt mịn màng làm nũng với Băng Huyết: “Được rồi. Dù sao cũng là tiểu chủ của ta, tiểu chủ càng biến thái, ta càng vui vẻ.” Chỉ là đã kích hơi lớn mà thôi. Ai!

“A.” Băng Huyết toát mồ hôi. Tư tưởng kiểu này. Thật đúng là không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Bây Giờ Không Sợ Nghèo

Editor: Ngansieunhan

Beta-or: Lạc Huyền

... == == == ...

DIỆP GIA QUÁN

“Đừng rồi!” Ngân Nhiếp đột nhiên nhớ tới điều gì, kinh hãi nhìn Băng Huyết: “Tiểu chủ. Ta là Đế Vương trong loài rắn, mới vừa tiến đến cấp sơ kỳ, cho dù ở trong sơn cốc này, tối thiểu cũng phải tu luyện thêm vài năm mới có thể tấn cấp đến trung kỳ. Thế nhưng không ngờ lần này lập tức tiến vào cấp trung kỳ. Tiểu chủ. Người thật sự là quá biến thái, khả ước cũng có thể để cho ma thú lên cấp. Không đúng. Không đúng, biến thái đã không thể nào hình dung được tiểu chủ, mà chính là yêu nghiệt a!”

Băng Huyết bị âm thanh vừa phát ra làm giật mình, rống đến đầu cũng bắt đầu hôn mê, bắt lực thở dài. Nàng có thể ghét bỏ cái đồ này à. Có thể sao. Có thể sao.

Được rồi. Không thể, vậy đành phải: “Ngân Nhiếp, thân thể ta có rất nhiều bí mật ta không biết, cho nên không biết trả lời ngươi như thế nào. Hay là đợi sau này, chúng ta gặp được phụ thân ta, tự ngươi đi hỏi ông ấy có được không?”

“Như vậy. Được rồi. Phụ thân của tiểu chủ nhất định là một Đại Yêu nghiệt.” Về mặt Ngân Nhiếp nghiêm túc suy tính, xoa đầu nhỏ.

“Ặc.” Mồ hôi.Càng ngày càng nhiều. Cái tên này. Làm người ta không thể nói lời nào. Vì sao ma thú của mình luôn khiến mình bắt lực im lặng như vậy! Vì không nên thảo luận lại đề tài yêu nghiệt biến thái này, Băng Huyết không thể làm gì khác hơn là chuyển đề tài, đột nhiên Băng Huyết một mắt nhìn Ngân Nhiếp từ trên xuống, nghi ngờ hỏi: “Ngân Nhiếp, rõ ràng mới vừa rồi ta có hạ độc ngươi, vì sao ngươi không có dấu hiệu trúng độc nào.”

“Khà khà.” Về mặt Ngân Nhiếp cười hả hê, hất đầu nói: “Bởi vì ta bách độc bất xâm!”

“Khó trách, xem ra có chút độc cũng không phải là vạn năng.” Băng Huyết như có điều suy nghĩ nói: “Đây cũng là một trong những năng lực thượng cổ mà ngươi được truyền thừa?”

“Đúng vậy. Tiểu chủ. Chỉ là tiểu chủ, cho dù ta bách độc bất xâm, đối với loại thủy ngân có tính độc ăn mòn cực mạnh giống như của ta thì ta cũng không hoàn toàn được miễn dịch.” Ngân Nhiếp nhẹ nhàng nhắc nhở.

Trong mắt Băng Huyết sáng lên, nhìn về phía Ngân Nhiếp: “Ta hiểu, cảm ơn ngươi Ngân Nhiếp. Ta cũng giống như vậy, đối với độc của ngươi, vẫn là hoàn toàn không có biện pháp, chỉ có thể nghĩ biện pháp giảm tổn thương mà thôi.”

Ngân Nhiếp gật đầu một cái, trong lòng nó đối với chủ nhân mới có đầu óc thông tuệ linh hoạt này, tương đối thỏa mãn, quan trọng hơn là, nàng và nó giống nhau, cũng yêu thích độc.

Lúc này Ngân Nhiếp mới phản ứng, hình như tiểu chủ vừa mới gọi nó là. ‘Lại nói. Lại nói. Tiểu chủ, tại sao gọi ta là ‘Ngân Sắc’ (màu bạc), bởi vì cả mình ta đều là màu bạc à. Nhưng thật là khó nghe nha. Giống như. ‘Đâm sắc’ nha.” Mặt Ngân Nhiếp đầy vẻ chê bai nhìn Băng Huyết. (DIỆP GIA QUÁN)

“Ặc. Ta nói con rắn nhà ngươi này, làm sao biết nhiều như vậy.” Băng Huyết hít một hơi thật sâu, tránh làm mình xúc động mà ném nó ra ngoài. Phải giải thích rõ, nếu không để cho người ngoài biết, còn không mắc cỡ chết người à: “Ngân Nhiếp. Bạc Ngân, khắp nơi kinh sợ. Ta cảm thấy chữ này cùng thân phận Đế Vương của ngươi rất tương xứng.”

“Thật sao. khề khề. Tứ phương kinh sợ. Ngân Nhiếp thích. Ngân Nhiếp tạ tiểu chủ ban tên cho.” Ngân Nhiếp hưng phấn kích động vỗ cánh nho nhỏ, vòng quanh đầu Băng Huyết, không ngừng bay nhảy.

“Ngừng.” Băng Huyết không chút khách khí nắm lấy Ngân Nhiếp, tránh cho mình càng ngày càng choáng váng, bắt lực nói: “Ngân Nhiếp, ngươi cũng đi vào trong ma lam chi giới tu luyện cùng cố đi thôi. Ở trong đó so với sơn cốc này đúng là dư thừa tính lực.”

“Tiểu chủ đã để con Tiểu Miêu kia đi vào, nếu như Ngân Nhiếp cũng đi vào, tiểu chủ gặp phải nguy hiểm thì làm thế nào.” Sau khi Ngân Nhiếp công kích Tiểu Quai, nghe Băng Huyết và Tiểu Quai nói chuyện, thấy Băng Huyết không đề ý đến an toàn của bản thân mà cứu Tiểu Quai thì nó cũng đã rất hâm mộ rồi. Chỉ là chưa bao giờ biểu lộ ra mà thôi. Bây giờ chính nó cũng có tư cách hưởng thụ sự yêu mến bảo vệ của tiểu chủ, trong lòng vui mừng, ngay cả nó đều nói không rõ. Cho nên nó nhất định sẽ bảo vệ thật tốt hạnh phúc này, tiểu chủ nhất định không bị làm sao. Thân là mãnh thú thượng cổ đời sau – Đế Vương Thủy Ngân, sao có thể khiến người khác khinh thường.

Aiii. Đồng bạn bên cạnh mình đều là đáng yêu như thế, để cho mình bất kể như thế nào cũng sẽ không buông tay, từng người đều là đáng yêu như thế.

Băng Huyết nhìn về mặt kiên định của Ngân Nhiếp, trông mắt màu bạc nho nhỏ kia đã nói cho mình ý nghĩ của nó, kiếp trước trở thành sát thủ vô tình lâu như vậy, kiếp này. Sẽ thật hạnh phúc đấy.

Huyền. Ngươi thấy không, Huyết nhi học được hạnh phúc, cũng nhận được hạnh phúc đấy. Còn ngươi.

Huyền. Huyết nhi vẫn luôn đợi ngươi. Ngươi cũng phải chờ Huyết nhi nha.

“Tiểu chủ.” Ngân Nhiếp nghiêng đầu, nhìn Băng Huyết. Không hiểu vì sao tiểu chủ đột nhiên cười dịu dàng, nhìn nó nhưng không nói lời nào.

“Ngân Nhiếp, ngươi yên tâm đi tu luyện. Gặp nguy hiểm thì ta sẽ gọi ngươi, ngươi cũng không phải hoàn toàn ngủ say, yên tâm đi.” Băng Huyết nhẹ nhàng vỗ một cái đầu nhỏ màu bạc kia.

Ngân Nhiếp trầm tư một chút, rút cuộc gật đầu một cái: “Được rồi. Tiểu chủ phải cẩn thận. Đúng rồi tiểu chủ. Trước mặt có rất nhiều thảo dược cùng linh quả mà bên ngoài không có nha. Lúc người đi nhớ lấy.” Nói xong, Ngân Nhiếp trước nụ cười tươi của Băng Huyết tiến vào bên trong ma lam chi giới.

Băng Huyết cười hít một hơi thật sâu, lười biếng đuổi cái lưng mệt mỏi, sau đó trong nháy mắt biến mất tại chỗ. Một cột ánh sáng màu tím thoáng qua, nhanh chóng tiến đến trong Thủy Sinh Sâm Lâm phía trước.

Nhìn thác nước lớn trước mắt cùng thảo dược trân quý và các loại kỳ trân dị bảo (của báu vật lạ) đầy đất, Băng Huyết nhú mày, vận khí này. Chính nàng cũng bắt đầu hâm mộ mình. Nơi này mặc dù không có được dị quả cấp bậc cao như ở vườn cây thảo dược của mình trong ma lam chi giới, nhưng cũng là cực kỳ khó có được, tùy tiện nhặt một thứ cũng đủ để những người bên ngoài kia tranh nhau đến bể đầu.

“Cái thác nước này tốt vô cùng, ta thích. Hơn nữa những sinh vật thủy sinh này đều nhờ thác nước mà nuôi dưỡng cơ thể.” Ngón tay Băng Huyết xoa cằm, tự hỏi.

“Bên trong ma lam chi giới là tự động thăng cấp, những thứ đồ này chỉ có thể để vào không gian dự trữ, cũng không lãng phí.”

“Tiểu chủ, người còn có một Không Gian Giới Chỉ” Thanh âm của Ngân nhiếp đột nhiên vang lên trong đầu.

“Hắc tinh giới.” Băng Huyết kinh ngạc nâng tay phải lên, nhìn chiếc nhẫn Hắc Tinh Thạch tầm thường kia.

(Nói qua cho bạn nào không nhớ, Băng Huyết có 2 chiếc nhẫn, 1 chiếc là Hắc tinh giới do Mặc Kinh Thiên là nghĩa vụ cho, 1 chiếc còn lại là Ma lam chi giới do cha mẹ để lại vào thời điểm gặp Từ Minh)

“Ta truyền năng lực vào bên trong, có một loại năng lực nhạy bén là cảm ứng Kỳ Trân Dị Bảo. Ở trên thân tiểu chủ, chiếc nhẫn hắc tinh này chính là báu vật khó có được. Mặc dù là thánh huyền khí, chính là thánh huyền khí cực phẩm trong cực phẩm. Bên trong có hai lĩnh vực, nhưng chỉ mới mở ra được một.” Ngân nhiếp cẩn thận giảng giải.

“Oa. Ngân nhiếp người thật lợi hại, lần này không cần lo lắng chúng ta về sau sẽ nghèo nàn chết đói.” Băng Huyết mang dáng vẻ tham tiền cười nói. (DIỆP GIA QUÂN)

Sau đó sờ chiếc nhẫn trên ngón tay phải nói: “Đây là chiếc nhẫn hắc tinh đặc biệt trực hệ Mặc đảo. Ta chỉ biết không gian giới chỉ này là tượng trưng cho thần phận Thất thiếu chủ Mặc đảo mà thôi, không ngờ không gian giới chỉ trong truyền thuyết lại còn có lĩnh vực.”

“Truyền thuyết. Tiểu chủ. Cái từ này người dùng không thích hợp.” Ngân nhiếp nhìn quanh nơi nó đang ở, bắt lực nói.

“A. Được rồi.” Băng Huyết sờ mũi một cái, lúng túng nói. Nhìn ma lam giới chỉ trên tay phải một chút. Quả thật không thích hợp.

“Tiểu chủ, vận dụng Tinh Thần lực ở trong nhẫn hắc tinh kia dẹp bỏ bụi đất đi mở ra một vùng đất trống, sau đó dùng Ma Pháp Hệ Thổ phối hợp với Không Gian Ma Pháp đưa nơi này đi vào.” Ngân Nhiếp càng nói giọng càng mơ hồ, chậm rãi nói.

“Ta hiểu, Ngân Nhiếp mau tu luyện đi.” Băng Huyết khẽ nói, cho dù biết mình nói lớn đến đâu, cũng không làm Ngân Nhiếp lay động, nhưng lại không tự chủ được mà nhẹ giọng nói, cảm nhận được Ngân Nhiếp chính thức tiến vào ngủ say, mới bắt đầu thực hiện việc lớn, biến đổi không gian.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Khuyết Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.